

BAŞKA KÜLTÜRLER DİZİSİ

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR:

SIOUX EFSANELERİ *Marie L. McLaughlin*
KOCA ANTONİO'DAN ÖYKÜLER *Komutan Yardımcısı Marcos*
TAKIMYILDIZLARIN GİZEMLİ ÖYKÜLERİ
KONFÜÇYÜS DÜŐUNCESİNİN TEMELLERİ *Thomas Cleary*
KONFÜÇYÜS'ÜN BİLGELİĞİ
TAO TE CHING *La Tsu*
ALTIN ÇİÇEĞİN GİZİ *Thomas Cleary*
ÇAY KİTABI *Okakura Kakuzô*
HER DİLDEN HER DİNDEN TANRI BUYRUĞU
DUALAR KİTABI *Juliet Mabey*

Kültür
Kapısını

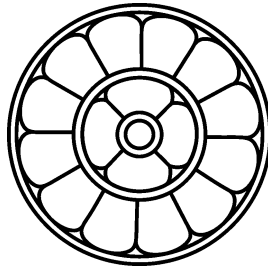
ANAHTAR
KİTAPLAR

Açar.

ANAHTAR KİTAPLAR YAYINEVİ

Klod Farer Cad. İletişim Han № 7 Kat 2 34 400 Cağaloğlu-İSTANBUL
Tel: 0212 518 54 42 Fax: 0212 638 11 12
e-mail: e-anahtar@excite.com

ANNE

SOHBETLER

SOHBETLER

Anne

Çeviren
Adnan ÇİKA

Kitabın Orijinal Adı
Conversations

Yayın Hakları

© *Sri Aurobindo Ashram Trust, 1979, Éditions Sri Aurobindo Ashram, 605002
Pondichéry, India.*

© *Sri Aurobindo Mira Merkezi, 2000, İstanbul, Türkiye*
sriaurobindomira@yahoo.com

© *Anahtar Kitaplar Yayınevi, 2002*

Bu eserdeki bütün metnin, sembollerin ve fotoğrafların tüm telif hakları saklıdır,
Sri Aurobindo Mira Merkezi'nin yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz.

Tasarım

Sri Aurobindo Mira Merkezi, İstanbul

Grafik

Ebru

Baskı

Özener matbaası

Birinci Baskı

Şubat 2002
1000 adet

ISBN

975-8612-06-9

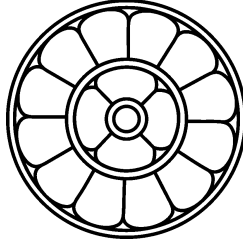
ANNE

SOHBETLER

Kutsal Beyaz Lottis (*Nelumbo nucifera alba*), Anne'nin çiçeği ve sembolü.

Merkezi daire Tanrısal Bilinci temsil ediyor.

Dört taçyaprağı-petal, Anne'nin dört gücünü temsil ediyor.

On iki taçyaprağı-petal, Anne'nin çalışması için tezahür etmiş on iki gücünü temsil ediyor.

Anne 1917'de Tokyo'dayken

Anne, Mira Alfassa adıyla, tam pozitivist, tam materyalist Mısırlı bir anneye Edirneli bir babanın kızları olarak 21 Şubat 1878'de Paris'te dünyaya geldi. İlk öğrenimini evde ve özel bir okulda gördü; daha o yaşlarda sayısız psişik deneyim yaşar, her alanda mükemmelliğin peşindedir ve sossuz bir bilinç duygusuna sahiptir.

Dinlerden öğrenen, akılsal olarak bir "Tanrı"ya inanmayı reddeden Anne, içindeki ve dıştaki Tanrısal'ı yirmili yaşlarda keşfedene kadar tam bir ateisttir. Üstün bir matematikçi, Académie Julian'ın bir öğrencisi, çok yetenekli bir piyanist ve yazar, başanlı bir ressam: kısacası O gerçek bir Sanatçı.

Daha 1904'ten itibaren, bir Hindu tanrısalığı sandığı Sri Aurobindo'yu rüyalarında görür. Okültizmle ilgilendiğinden 1905 ve 1906 yıllarında bu konuda çalışmak üzere Cezayir'in Tlemcen kentine, olağanüstü okült güçlere sahip gizemli Max Théon ve eşi Alma'nın yanına gider. Daha sonra Paris'e döndüğünde bir manevi arayıcılar grubu kurar ve çeşitli sohbetlerde bulunur.

1914'te, Hindistan'a yolculuğu sırasında, Pondichéry'de Sri Aurobindo'yu gördüğü anda, yıllar boyunca manevi gelişimini yönlendiren varlıkla tanıştığını anlar; Pondichéry'de bir, Japonya'da dört yıl kaldıktan sonra 1920'de Çin üzerinden temelli olarak Pondichéry'ye, Sri Aurobindo'nun yanına döner. 24 Kasım 1926'da, Sri Aurobindo kendini tümüyle süpraakısal¹ yogaya adanarak odasına çekilir ve o tarihlerde kendiliğinden doğan Ashram'ın² bütün maddi ve manevi yönetimini Tanrısal Anne olarak kabul ettiği Anne'ye bırakır.

Sri Aurobindo'nun 5 Aralık 1950'de fiziksel vücudunu terk etmesinden bir sene sonra Anne, Sri Aurobindo Uluslararası Eğitim Merkezi'ni açar; 1968'de uluslararası kent Auroville'in temelini atar. Seksen dört yaşına kadar Ashram'ın günlük faaliyetlerini şahsen yönetir. Mart 1962'de O da çekilir ve süpraakısal bilinci hücrenin içine indirerek vücudun durumunu dönüştürebilen hücresel yogayı yaşamaya başlar, ama yine de odasından Ashram'ı yönlendirmeye ve insanları düzenli olarak kabul etmeye devam eder. Fiziksel vücudunu terk ettiği 17 Kasım 1973'ten bu yana, insanın sonraki aşamayı, yeni türü, yeni yaratımı, süpraakısal varlığı Sri Aurobindo'yla birlikte sübtıl fiziksel düzlemde geliştirmeye halen devam ediyor.

Çünkü bu Hakikat bir vahyin sonucunu sandığı için kendini inanılması gereken tek Hakikat gibi sunan her dünya görüşüne, Sri Aurobindo'yla Anne "din" diyor.

Dinlerin çoğu bir Tanrı'nın ve Ona itaat etmek için uyulması gereken kuralların varlığını iddia eder, ama Tanrısız dinler de var, mesela bir İdeal ya da Devlet adına aynı "kendine itaat ettirme hakkını" talep eden sosyal politik organizasyonlar gibi.

İnsanın hakkı, Hakikatın peşinden özgürce koşmak, Hakikate kendi yoluyla özgürce yaklaşmak. Ama herkes de kendi keşfinin sadece kendisi için geçerli olduğunu, başkasına empoze edilmemesi gerektiğini de bilmeli.

¹ **Süpraakıl:** Hakikat Bilinci (Fr: le Supramental; En: the Supramental).

Süpraakısal: Süpraakılla ilgili

² **Ashram:** İçinde veya içlerinde Üstadın eğitim ve uygulama için gelenleri kabul ettiği ve barındırdığı ev veya evler.

Bütün dinler, onların çok ama çok üzerinde olan tek bir Hakikatin kısmı yaklaşımlarıdır.

Hakikat lineer olmadığı için, global olduğu için, ardışık olmadığı için, simültane olduğu için sözlerle ifade edilemez: hakikatin yaşanması lazım.

Maalesef herkes Hakikatin kendi dinine münhasır olduğunu sanır, ama Hakikat tek bir kitabın içinde, Kitabı Mukaddes'in, Veda'nın, Kuran'ın ya da herhangi bir başka şeyin içinde kapatılmaz. Tanrısal Varlık ebedi, evrensel ve sonsuzdur, herhangi bir dinin mülkü olamaz. Bütün dinlerde bir hakikat esası var ama hiçbirisi Hakikate tamamdında sahip değil; dinlerin hepsi zaman içinde yaratılmış olup sonunda gerileyerek yok olur. Tanrı ve Hakikat, süre olarak bu dinleri aşar ve Tanrısal Hikmetin seçtiği şekilde yeniden tezahür eder.

Sri Aurobindo'yla Anne'nin amacı bir din geliştirmek ya da eski dinleri birleştirip yeni bir din kurmak değil, çünkü bu şeylerin herhangi biri, genel amaçlarının dışına çıkmasına yol açar. Egoist insansal kavramlara göre akılsal, ahlaki ve sosyal bir Hakikat ve Adalet değil tesis edilmeye çalışılan: amaç, hayatı manevi hakikat üzerine kurmak, bunun ilk adımı da tevekkül, Tanrısal'la birleşme ve egonun aşılması. Entegral yoganın tek hedefi, onu uygulayan herkesin zamanla her şeydeki Tek Benliği keşfedebileceği ve insansal doğasını dönüştürecek ve tanrısallaştırarak, akılsal bilinçten daha yüksek manevi ve süpraakılsal bir bilinç geliştireceği bir iç öz gelişmedir.

Dinsel bir öğretille manevi bir öğretiyi birbiriyile karıştırmamak lazım. Dinsel öğreti geçmişe aittir ve gelişmeyi durdurur. Manevi öğretiyse geleceğin öğretisidir, dinlerin üzerindedir ve global bir Hakikate doğru çabalar, bize Tanrısal'la doğrudan ilişkiye girmeyi öğretir, bilinci aydınlatır ve gelecek realizasyona hazırlar.

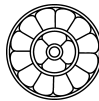
Sri Aurobindo ve Anne tarihe ya da geçmişe ait değil: Onlar tarihin dışında ve ötesinde, kendi gerçekleştirmelerine doğru ilerleyen gelecek; Sri Aurobindo'nun ve Anne'nin doğumuna kadar, dinler ve maneviyatlar hep geçmişin şahsiyetleri üzerine dayandı ve yeryüzündeki hayatı reddetmeyi hedefledi. Fazla tercihiniz yoktu: ya zevk ve üzüntü, sevinç ve acı dolu küçük çarkıyla bu dünyadaki hayat ve eğer doğru dürüst davranmazsanız cehennem tehdidi; ya da bir başka dünyaya, göklere, nirvanaya, cennete, kurtuluşa kaçış.

İkisinin arasında seçecek fazla bir şey yok, her ikisi de kötü.

Sri Aurobindo ve Anne bize şunu gösterdi: hakikat, dünyasal hayattan kaçmaktan ibaret değil, aksine, hakikat, burada, bu hayatta kalıp hayatı dönüştürmek ve Tanrısal burada, bu fiziksel dünyada tezahür edebilsin diye hayatı tanrısalıştırmaktır.

Yeni bir Bilinç var işbaşında; deneyimini yaşamak için “manevi atlet” olmaya gerek yok, büyük konsantrasyonlara, yüksek meditasyonlara, sıkı riyazete, özel erdemlere de gerek yok. “Yeni Bilince” çocukça güvenmek, “başka bir şeye” ihtiyaç duymak, kendini Yeni İşığa, Hakikat Bilincine, süpraakla açmak yeterli.

Sri Aurobindo'yla Anne biyografilere, kalıplara, sıfatlara, sözlere, konseptlere, zamana, uzaya, herhangi bir çerçeveye sığmıyor, onlar Tanrısal Aşk kadar ebedi ve sonsuz...

1929 GÖRÜŞMELERİ

Bu görüşmeler 1929 yılının Nisan ve Ağustos ayları arasında yapıldı.

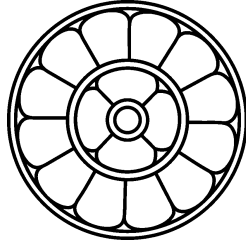
Anne o zamanlar küçük bir öğretili³ grubuna, özellikle de buradaki bütün soruları soran bir İngiliz bayana İngilizce hitap ediyordu.

Bu metinler bir **müridin öğretilinin** aldığı notlara uygun olarak

Anne tarafından Fransızca'ya çevrildi ve ilk kez 1933'te

Entretiens avec la Mère (Anne'yle Görüşmeler) adıyla yayınlandı.

³ **Öğretili:** Manevi bir öğretiyi bir üstaddan alan kişi.

Yalnız olmadığını asla unutma.
Tanrısal sana yardım etmek ve kılavuzluk etmek için
seninledir.

O ihmal etmeyen arkadaşdır,
aşkıyla insanı teselli eden ve güçlendiren dosttur;
güvenirsen senin için her şeyi yapar.

Anne

7 Nisan 1929

Bize yogadan söz eder misiniz?

Neden yogayı⁴ istiyorsunuz? Güç elde etmek için mi? Huzura ve sükunete kavuşmak için mi? İnsanlığa hizmet etmek için mi?

Bu gerekçelerin hiçbiri sizin yol için hazır olduğunuzu kanıtlamaya yeterli değil. Cevap vermeniz gereken sorular şunlar: yogayı Tanrısal'ın⁵ aşkı uğruna mı arzu ediyorsunuz? Tanrısal, hayatınızı Onsuz edebilmenizi tamamen imkansız kılacak kadar yüce hedefiniz mi? Asıl varoluş sebebinizin Tanrısal olduğuna ve Onsuz varlığınızın sönük ve anlamsız olacağına inanıyor musunuz?

Sadece ve sadece o zaman sizin yol için hazır olduğunuz söylenebilir.

İşte ilk aşama: Tanrısal'a özlem.

İkinci aşamaysa bu özlemi pekiştirmekten, sürekli uyanık tutmaktan, canlı ve güçlü kılmaktan ibaret. Sadece konsantrasyon – Tanrısal'ın iradesine ve amaçlarına mutlak ve tam bir adanma elde etmek için O'na konsantre olmak – sizi bu hedefe vardırır.

Kalbin içine konsantre olun. Mümkün olduğu kadar içine, derine dalın. Dağılmış bilincinizin saçılmış iplerini kendinize doğru çekerek toplayın ve iç varlığınızın sessizliğine daldırın.

Kalbinizin sakin derinliğinde bir alev yanar: o içinizdeki Tanrısal'dır, gerçek varlığınızdır, sesine kulak verin, ilhamlarına itaat edin.

Başka konsantrasyon merkezleri de var: mesela bir ~~tanesi~~ başın tepesinde, bir diğeri de kaşların arasında. Her birinin etkililiği var ve her biri size özel sonuçlar verir.

FakatAma merkezi varlık kalpte⁶ yer alır, ve bütün dinamik hareket, bütün dönüşüm isteği, bütün realizasyon⁷ gücü kalpte doğar.

⁴ **Yoga:** Birleşme; ruhun Tanrısal'ın ölümsüz varlığıyla, bilinciyle ve saadetiyle birleşmesi.

⁵ **Tanrısal, Ebedi, Efendi, Yüce:** Anne ve Sri Aurobindo, Tanrı'yı sanki yaratılıştan "ayrı" bir Transandantal Varlıkmuş gibi dar bir akılsal formülle sınırlamıyor, her şeyin içinde ve gerisinde olan Kozmik ruhu, her şeyin geldiği, içinde yaşadığı ve O'na döndüğü Satchidananda'yı, kendi varlığımızın Ruhunu ve Efendisini, kişilikli, kişiliksiz, var olan, var olmuş ve var olacak her şeyin Bütünlüğünü, Ebediyeti, Hakikati, Anandayı, Sonsuzluğu, Yüce Bilinci kastederek Tanrısal (Fr: le Divin; En: the Divine), Yüce (Fr: le Suprême; En: the Supreme), Efendi (Fr: le Seigneur; En: the Lord), Ebedi (Fr: l'Éternel; En: the Eternal) gibi sıfatları ad şeklinde kullanarak sıkça Tanrı kelimesine tercih etmişlerdir.

⁶ Sri Aurobindo ve Anne'nin bilinci sürekli geliştiğinden, bu soyut terimler o dönemlerde henüz sistematize edilmemişti ve bir terminolojide karar kılınmamıştı; "*Pavitra: Sri*

Yogaya hazırlanmak için ne yapılmalı ?

Evela her şeyden önce bilinçli olun.

Varlığımızın yalnızca çok küçük bir kısmının bilincindeyiz; geri kalan kısım konusunda bilinçsiziz. Bizi aşağı varlığımıza bağlayan ve ondaki bütün değişimin ve dönüşümün yer almasını engelleyen bu bilinçsizliktir.

Aurobindo'yla ve Anne'yle Sohbetler"adlı kitabın 7 haziran 1926 tarihli görüşmesinde merkezi varlık tam olarak tanımlandı ve çok daha sonra bu terimde karar kılınarak sürekli kullanıldı:

PAVİTRA: *Kalbin merkezinin gerisindeki "the psychic being" (psişik varlık) ile başın üstündeki "the central being" (merkezi varlık) arasındaki fark ne? Onlar ayrı mı yoksa tek bir varlık mı?*

SRI AUROBINDO: Tabii ki bir bakıma birler. Ancak varlığınız, bir olmasına rağmen, birçok ayrı varlıktan oluşur. Nasıl ki akılsal varlığımız fizikten ve nefsten farklıdır, aynı şekilde psişik varlık, yani ruh da merkezi varlıktan farklıdır.

Psişik varlık ışığı alan aktarıcıdır ve onu alt kişiliğe aktarır. Geride duran ve kişiliği yöneten odur. Psişik varlık **hakikatla-hakikatle** doğrudan iletişindedir, ve onu düzenleyip dış varlığa aktarır. Merkezi varlık hakikati düzenleyemez: o her türlü evrimin üstündedir. Değişik kişilikler sayesinde manevi açıdan gelişen psişiktir.

PAVİTRA: *Demek ki uzayın ve zamanın ötesinde olan ve art arda gelen kişilikler sayesinde evrim gösterenin gerisinde olan merkezi varlıktır.*

SRI AUROBINDO: Evet. Psişik varlık sadece evrimlenen ruhtur; kişiliği tutar ve hazırlar. Merkezi varlığın doğrudan bir eylemi yok: başkanlık edip gözetler.

⁷ **Realizasyon:** [Bu gibi kavramlarda Anne ve Sri Aurobindo, söylediklerine çoğu zaman üst üste gelen birkaç anlam verir] Derin ve manevi bir anlamda somut bir realizasyon, realize edilen şeyi bilinç için herhangi bir maddesel şeyin olabileceğinden daha gerçek, daha dinamik, daha yakın, daha mevcut yapan şeydir; "realizasyon", kelimenin tam anlamıyla Benliği, transandantal ve evrensel Tanrısal'ı kendimize ve kendimizde gerçek yapmaktır. İki tür şey olur yogada, realizasyonlar ve deneyimler. Realizasyonlar Tanrısal'ın, Daha Yüksek veya Tanrısal Doğanın, dünya bilincinin ve onun kuvvetlerinin işleyişinin, insanın kendi benliğinin, gerçek doğasının ve şeylerin iç doğasının temel hakikatlerinin bilince alınması ve orada yerleşmeleridir, insanın iç dünyasının ve varoluşunun bir parçası olana kadar içinde büyüyen bu şeylerin gücüdür – mesela Tanrısal Mevcudiyetin realizasyonu, daha yüksek Huzurun, Işığın, Kuvvetin, Ananda'nın bilince inmeleri ve oradaki işleyişleri, tanrısal veya manevi Aşkın realizasyonu, insanın kendi psişik varlığını algılaması, kendi Hakiki akılsal varlığını, Hakiki nefsi varlığını, Hakiki fiziksel varlığını keşfetmesi, akülüstüel* veya süpraakılsal bilinci realize etmesi, bütün bu şeylerin şu anki aşağı doğamızla olan ilişkisinin ve bu şeylerin bu aşağı doğayı değiştirmek için etkilerinin algılanması. Liste elbette sonsuz **biçimdeca** daha uzun olabilirdi. Bu şeylere sıkça deneyim de denebilir, sadece flaş gibi patladıklarında, kısa süre veya nadir ziyaretler için geldiklerinde; yalnızca çok kesin veya sık ya da devamlı veya normal olduklarında tam realizasyon olarak adlandırılabilirler; bir şeyin bilincine varma; gerçekleşme, gerçekleştirme (Fr: réalisation, **prise de conscience**; En: realisation).

***Akülüstüel:**Akülüstü düzlemine ilişkin.

Tanrısal karşıtı güçler, içimize sızmak ve bizi köleleri haline çevirmek için bu bilinçsizlikten yararlanır.

Kendi kendinizin bilincinde olmalısınız, doğanın ve hareketlerinizin bilincinde olmalısınız. Şeyleri nasıl ve neden yaptığınızı, hissettiğinizi, düşündüğünüzü bilmelisiniz. Gerekçelerinizi ve dürtülerinizi, sizi hareket ettiren saklı veya görünen güçleri anlamalısınız. Varlığınızın mekanizmasını adeta parçacıklar halinde sökmelisiniz.

Yalnızca bilinçliyen şeyleri ayırt edip ayıklayabilirsiniz, hangi kuvvetlerin sizi aşağı doğru çektiğini ve hangilerinin sizi ilerlettiğini görebilirsiniz; ve olması gerekeni sakınılması gerekenden, doğruyu yanlıştan, gerçeği sahteden, Tanrısal'ı antitanrısalardan ayırt edebildiğinizde, bu bilgi doğrultusunda titizlikle hareket etmelisiniz: bu, kararlılıkla birini defedip diğerini kabul etmek demektir.

İkilem her adımda karşınıza çıkacak, ve her adımda seçiminizi yapmanız gerekecek. Sabırlı, sebatkar, teyakkuzda, salıkların dediği gibi tamamen “uyanık” olmalısınız. Tanrısal'a karşı antitanrısalı, bu ne olursa olsun bir fırsat vermeyi daima reddetmelisiniz.

Yoga insanlık için mi yapılmalı?

Hayır, Tanrısal uğruna yapılmalı.

Amaçladığımız insanlığın iyiliği değil, biz Tanrısal'ın tezahürünü istiyoruz. Tanrısal iradeyi gerçekleştirmek için buradayız, daha doğrusu tanrısal irade içimizde gerçekleşsin diye, içine Yüce'nin giderek dahil edildiği birer alet olmak için, O'nun yeryüzündeki egemenliği yerleşsin diye buradayız.

Yalnızca Tanrısal'ın çağrısına cevap verecek olan insanlığın kısmı O'nun Lütfunu alacak.

Doğrudan olmasa da dolaylı olarak insanlığın tamamının Tanrısal'ın Lütfundan faydalanmasının, insanlığın durumuna bağlı; konuyu şu anki duruma bakarak değerlendirmek gerekirse, fazla ümit yok.

Bugün insanlığı temsil eden orta halli insanın tavrı ne? Bütün içtenliğiyle tanrısal nitelikte olan bir şeyle karşılaştığında, öfkeyle, isyanla ayaklanmıyor mu? Tanrısal'ın egemenliğinin, en değerli sahipliklerinin yok olması anlamına geldiğini hissetmiyor mu? Tanrısal'ın bütün niyetlerine ve dileklerine daima şiddetle itiraz etmiyor mu?

İnsanlığın, Tanrısal'ın gelişinden herhangi bir kazanç elde etmeyi ümit etmeden önce çok değişmesi gerekecek.

1929 Görüşmeleri

Bizler nasıl oldu da karşılaştık?

Hepimiz geçmiş hayatlarda beraberdik; yoksa bu hayatta karşılaşamazdık. Hepimiz tek bir aileye mensubuz ve çağlar boyunca Tanrısal'ın zaferi ve tezahürü için çalıştık.

14 Nisan 1929

Yoganın tehlikeleri neler? Özellikle Batılılar için mi tehlikeli? Yoganın Doğu için iyi olduğu ve Batılı entelekte bütün dengesini kaybettiği ileri sürüldü.

Yoga Batılılar için Doğululara olduğundan daha tehlikeli değil. Her şey yogaya hangi tavırla yaklaşıldığına bağlı. Eğer yoga özel amaçlar doğrultusunda kullanılırsa, tehlikelidir; eğer tek hedefin Tanrısal'ı bulmak olduğunu daima hatırlayarak, yogaya kutsal olduğu duygusuyla gelirsiniz, tehlikeli değildir, aksine selametin ve güvenliğin ta kendisidir.

Zorluklar ve tehlikeler, yoga Tanrısal'ın aşkı için değil de, güç elde etmek ve yoga maskesi altında kişisel hırsların tatmini peşinde olmak için yapıldığı andan itibaren başlar. Eğer tüm hırsı defedemiyorsanız, yogaya dokunmayın: yakan ateştir.

Yogaya iki yol götürür: tapasya⁸, yani disiplin ve tevekkül.

Birinci yol çetindir. Orada, kendi imkanlarınıza terk edilirsiniz, sadece kendinize güvenebilirsiniz, kuvvetiniz oranında yükselir ve realize edersiniz⁹. Düşme tehlikesi her adımda size eşlik eder, ve eğer düşerseniz, içinden nadiren çıkılabilen bir uçuruma yuvarlanırsınız.

Diğeri, tevekkülün yolu, emin ve kesindir; oysa bu, Batılı kimselere zor geliyor; onlara kişisel özgürlüklerini tehdit edebilecek her şeyden korkmaları ve sakınmaları öğretildi; annelerinin sütüyle birlikte bireyselliklerinin duygusunu emdiler; ve tevekkül bütün bunların terki demek.

Başka deyimle, Ramakrishna'nın¹⁰ dediği gibi kendinizi maymun yavrusuna veya kedi yavrusuna uyarlayabilirsiniz. Maymun yavrusu, annesi onu taşısın diye ona sarılır, ve çok sıkıca tutunması gerekir, çünkü eğer kucaklamasını gevşetirse, düşer. Yavru kedi maymunun aksine annesine tutunmaz, onu annesi taşır; ne korkusu ne de sorumluluğu var;

⁸ **Tapasya:** Kişisel iradenin eforu, riyazet gücü; aklı, nefsi ve fiziği kontrol etmek ve dönüştürmek, içlerine daha yüksek bilinci indirmek için iradenin ve enerjinin yoğunlaşması.

⁹ **Realize etmek:** [Bu gibi kavramlarda Anne ve Sri Aurobindo söylediklerine çoğu zaman üst üste gelen birkaç anlam verir] Bir şeyi bilincinde gerçek kılmak, bir şeyin bilincine varmak, kavramak, anlamak; gerçekleştirmek, sadece akılda var olanı somut biçimde var etmek (Fr: réaliser; En: to realise).

¹⁰ **Sri Ramakrishna** Bhagavan Parahansa (1836-1886), modern Hindistan'ın en büyük manevi eğitimcilerinden biri, Vivekananda'nın gurusu.

taşınmasına izin vermekten ve ma, ma¹¹ diye bağırımdan başka yapacak şeyi yok.

Eğer bütün içtenliğinizle tevekkülün yolunu benimserseniz, artık ne tehlike kalır ne de ciddi zorluk. Bütün mesele içten olmaktır. Eğer içten değilseniz, yogaya başlamayın. Şayet insansal işlerle uğraşılıyor olsaydınız, aldatmacaya belli bir başarıma şansıyla başvurabilirdiniz; ancak Tanrısal'la olan ilişkilerinizde aldatmacaya hiç yer yoktur. Tanrısal aldatılmaz! Eğer varlığınızın derinliklerine kadar saf ve açıksanız, eğer tek hedefiniz Tanrısal'a ulaşmaksa, onu realize etmekse, yalnızca O'nun kılavuzluğunda olmaksa, tam emniyet içinde yolda ilerleyebilirsiniz.

Başka bir tehlike var; cinsel dürtülerle ilgili.

Yoga, arındırma çalışmasında, dürtüleri ve gizli arzuları çıplaklaştırıp yüze çıkarır. Hiçbir şeyi saklamamayı veya kenarda bırakmamayı öğrenmelisiniz. Bu cehalet hareketlerine karşı koymak~~sınız~~, onları fethetmek~~sınız~~ ve onlara yeni bir formşekil vermek durumundasınız. Bununla birlikte, yoganın ilk etkisi akılsal hakimiyeti ortadan kaldırmaktır; ve uyuklamış iştahlar aniden özgür bırakılınca, bütün varlığı istila etmek için çullanırlar. Bu akılsal hakimiyetin yerini tanrısal hakimiyet almadıkça, içtenliğinizin ve tevekkülünüzün sınındığı bir geçiş dönemi yaşanır.

Dürtülerin gücü, özellikle de cinsel dürtülerin gücü, insanların onlara çok fazla önem vermesinden kaynaklanır. İnsanlar cinsel dürtülere şiddetle karşı gelir, onları içlerine hapsederek ve zorla bastırarak kontrol altına almaya çalışır. Ancak dikkatinizi bir şeye yoğunlaştırıp: “Bunu istemiyorum, bunu istemiyorum” diye düşündükçe ona daha fazla bağlanmış olursunuz. Yapmanız gereken, olayı kendinizden uzak tutmak, mümkün olduğu kadar az önemsemek, kendinizi olaydan ayırmak, ve olayı düşündüğünüz olursa bile ilgisiz kalmaktır.

Yoganın basıncıyla gözler önüne serilen dürtülere ve arzulara ilgisizlikle ve sakin bir ruh haliyle, kendinize yabancı, dış dünyaya ait şeylermiş gibi karşı koymalısınız; onları Tanrısal'a sunun ki onları alıp içinizde dönüştürebilsin.

Bir kez Tanrısal'a açık oldunuz mu, bir kez Tanrısal'ın gücü içinize inmeye başladı mı, eğer eski kuvvetlerle ilişkide kalmakta inat ederseniz, kendinize bela, sonsuz zorluk ve ~~her~~ türlü tehlike~~ler~~ hazırlamış olursunuz. Teyakkuzda olmalısınız ve Tanrısal'ı, arzularınızın tatminini örtmek için

¹¹ Ma: (Sanskritçe) Anne.

güzel bir palto gibi kullanmamalısınız; kendilerini üstad ilan etmiş birçok sözde üstad var, bundan başka bir şey yapmıyor; ve doğru yoldan ayrıldığınızda, eğer bilginiz azsa ve çok fazla gücünüz yoksa, bazı tipteki antitelerin yemi olabiliyorsunuz, sizi kör aletleri haline getiriyorlar ve sonunda sizi yiyip yutuyorlar. Yolda, olmadığınız gibi görünmeye çalışmak ölümcüldür. Tanrı kandırılmaz. “Seninle birleşmek istiyorum” diyerek içinizden: “Güçler ve hazlar istiyorum” diye düşünüp ona doğru gelmeyin; dikkat edin! Doğruca uçuruma doğru gidersiniz.

Oysa bütün felaketi önlemek o kadar kolay ki: bir çocuk gibi olmak yeterli. Kendinizi tümüyle Anne'ye verin; bırakın sizi o taşısın, böylece artık sizin için tehlike kalmaz.

Bu sizin hiçbir çeşit zorluğa karşı koymanız, ya da hiçbir engelle savaşıp onu yenmeniz gerekmeyecek anlamına gelmez; tevekkül değişmez, tekdüze ve sürekli bir gelişme garantilemez; bu böyle, çünkü varlığınız henüz birleştirilmiş değil, tevekkülünüz de mutlak ve tam değil. Yalnızca bir kısmınız tevekkül eder; bugün bir kısmınız, yarın diğeri, ve bu böylece devam eder.

Yoga disiplini, varlığın bütün bu iraksak kısımlarını toplayıp bölünmesiz bir birlik içinde kaynaştırmaktan ibarettir. O zamana kadar, sıkıntısız olmayı ve mesela kuşkudan, tereddütten, bunalımdan kurtulmuş olmayı ümit edemezsiniz; dünyanın tümü bu zehirle dolu, her nefes alışınızda bu zehri yutuyorsunuz. Eğer istenmeyen bir kişiyle birkaç laf etseniz, veya böyle biri sadece yanınızdan geçse bile, ondan salgını kapabilirsiniz. Enfekte olmak için vebanın olduğu bir yere yaklaşmak yeterli: orada olduğunu bilmek gerekmez. Elde edilmesi aylar alan şeyi böylece birkaç dakikada kaybedebilirsiniz.

İnsanlığa ait olduğunuz sürece, sıradan hayatı sürdürdüğünüz sürece, insanlarla olan münasebetlerinizin önemi azdır. Ama tanrısal hayatı istiyorsanız, dostluklarınızla ve çevrenizle ilgili olarak çok titiz olmalısınız.

İnsan varlığında birliği ve homojenliği hangi yöntemlerle tesis edebilir?

İradenizi kararlı tutun ve varlığınızın itaatsiz kısımlarına huysuz çocuklar muamelesi edin. Üzerlerine sabırla sürekli etki edin; onları hatalı olduklarına ikna edin.

Bilincinizin derinliklerinde bulunan psişik varlık, Tanrısal'ın içinizdeki konutudur, ve etrafında varlığınızın bütün bu ıraksak kısımlarının, bütün bu çelişkili hareketlerinin birleşmesinin yapılması gereken merkezdir.

Bir kez psişik varlığın ve özlemlerinin bilincine vardınız mı, bütün zorluklar ve kuşklar yok edilebilir. Bu daha az ya da daha çok zaman alır **fakatama** nihai başarıdan eminsiniz. Tanrısal'a doğru dönüp ona: “Senin olmak istiyorum” dediğiniz ve Tanrısal sizi kabul ettiği anda, dünya bir araya gelse Ona kavuşmanızı engelleyemez. Merkezi varlık¹² tevekkül ettiği vakit, başlıca güçlük yok olmuş olur. Dış varlık bir kabuk gibidir; sıradan insanlarda kabuk o kadar sert ve kalın ki, içlerindeki Tanrısal'ın kesinlikle bilincinde değiller. Ama eğer, bir an için bile olsa, iç varlık uyanıp: “Buradayım ve sana aidim” dediyse, bu sanki bir köprü kurulmuş gibidir, ve kabuk yavaş yavaş, iki kısım tamamen kavuşmuş olana kadar, iç ve dış varlık bir olana kadar incelir.

Hırs birçok yoginin sonu oldu. Bu kemirgen kurt uzun süre saklanabilir. Birçok kişi hırsın varlığını bile fark etmeden yola koyulur. **FakatAma** belli güçler elde eder etmez, içlerindeki hırs baştan itibaren ortaya çıkarılmadığı için daha çok şiddetle kabarır.

Muhteşem güçler elde etmiş bir yoginin¹³ hikayesi anlatılır; bir gün, müritlerinden biri onu büyük bir ziyafete çağırmış. Yemek uzun bir yer sofrasının üzerinde sunulmuş. Müritler ustaları nezdinde onlara herhangi bir şekilde gücünü göstermesi için ısrar etmiş. Bunun yapılmaması gerektiğini biliyormuş ama, hırsın tohumu bilincinden tamamen **sökülmemiştir****sökül**üp yok edilmediğinden: “Sonuçta bu pek masum bir

¹² **Merkezi varlık:** Entegral yogada "merkezi varlık", genelde geri kalan her şeyi destekleyen, ölümden ve doğumdan sonra sağ kalan Tanrısal'ın içinizdeki kısmını kasteder. Bu merkezi varlığın iki şekli var – üstte *jivatmandir* [Anne vücudun dışında, sahasradalanın üstünde 3, muladharanın altında 2 bilinç merkezi, yani toplam 7 değil 12 çakranın, bilinç merkezinin bilincine vardı; *L'Agenda de Mère vol.1, 1951-1960, 11 Eylül 1960 görüşmesi sayfa 465'e bakın*], daha yüksek özlük bilgisi geldiğinde farkına vardığımız gerçek varlığımızdır – daha aşağıdaysa aklın, vücudun ve nefsin gerisinde duran ve *anahatada* odaklı olan psişik varlıktır. *Jivatman* doğmadı, evrimlenmez, hayattaki tezahürün ötesindedir ve ona başkanlık eder; psişik varlık hayattaki tezahürün gerisindedir ve onu destekler.

Chakra: Tekerlek; aire; sübtıl merkez; sinirsel sistemin içindeki bir ganglionik merkez; bilinç merkezi.

Sahasradala, veya **sahasrara:** Bin petalli lotüs, başın tepesinde odaklı bir bilinç merkezi.

Muladhara: Fiziksel bilincin merkezi

Anahata veya **hrtpadma:** Kalbin gerisinde odaklı gönlün lotüsü.

¹³ **Yogi:** Yoga yapan, yogayı yaşayan, yogayı uygulayan, yogada olan.

olay; onlara benzer olguların mümkün olduğunu kanıtlar ve Tanrı'nın yüceliği konusunda saygılarını artırır" diye düşünmüş. Böylece, müritlere: "Örtüye veya üstündekilere dokunmadan sofrayı çekin" demiş. Müritler itiraz etmiş: "Ama bu imkansız, her şey düşecek !" Üstad: "Dediğimi yapın" diye ısrar etmiş. Sofra çekilmiş ve mucize gerçekleşmiş: akşam yemeğinin bütün takımlarını taşıyan örtü sanki hala sofraya varmışçasına havada asılı kalmış. Müritler hayran kalmış, ancak üstad aniden ayaklanmış: "Asla! Bir daha asla müridim—müridi olmayacak! Lanet olsun bana, Tanrıma ihanet ettim!" diye haykırarak ziyafet odasından kaçmış. Kalbi alevler içindeymiş; Tanrısal güçleri şahsi amaçları hizmetinde kullanmıştı.

Güç sergilemek daima hataher zaman yanlış. Bu, güçleri hiçbir şekilde kullanamayız anlamına gelmez, ancak onları aldığımız şekilde kullanmalıyız. Onları Tanrısal'la birleşme verir; tanrısal iradenin hizmetine sunulmalılar, az çok gizli kendini beğenmiş bir övünçliliğin hizmetine değil.

Mesela, körleri iyileştirme gücüne sahip olduğunuzu farz edelim. Bir körle karşılaştınız. Onu iyileştirmek Tanrı'nın isteğiyse: "Görsün" demeniz yeterli olur ve kişi görür. Oysa sadece onu iyileştirmek, yapabildiğinizden emin olmak veya yapmasını bildiğinizi göstermek için görmesini sağlamak isterseniz, o zaman gücünüzü kişisel hırslarınızı tatmin etmek için kullanırsınız; ki bu durumda da, sadece bu gücü büyük bir ihtimalle kaybetmekle kalmazsınız, bir de sıkça, ilgilendiğiniz kişiyi altüst edersiniz. Oysa, görünürde iki yöntemi farklı kılan hiçbir şey yok. Fakat birinde Tanrısal'ın iradesine göre, diğerindeyse kişisel bir gerekçe doğrultusunda hareket edersiniz.

Bana: "Bizi hareketlendirenin tanrısal irade olup olmadığını nasıl bilebiliriz?" diye sorarsanız, Tanrısal'ın iradesini ayırt etmek zor değil. Yanılamazsınız. Tanrısal iradeyi bilmek için yolda çok ilerlemiş olmak gerekmez. Bunun için kendi sesinize, kalbinizin sessizliğinde konuşan rahat ve huzurlu küçük sese kulak vermek lazım.

Dinlemeyi alışkanlık haline getirdiğiniz vakit, tanrısal iradeye zıt herhangi bir şey yaptığınızda, anında bir tedirginlik hissedersiniz; buna rağmen yanlış yolda ısrar ederseniz, üzerinize büyük bir huzursuzluk çöker; yine de bu tedirginliğe somut bir bahane bulabilir ve bu yolda devam edebilirsiniz. O zaman algılama yetinizi giderek kaybedersiniz, ve sonunda hiçbir uyarı hissetmeden her türlü yanlış yapabilirsiniz. Ama eğer aksine, en ufak tedirginliği hissettiğiniz vakit, durup iç varlığınızı:

“Bunun sebebi ne?” diye sorgularsanız, doğru cevabı alırsınız ve bütün olay açıklığa kavuşur. Ufak-Küçük bir depresyon geçirdiğinizde veya hafif bir rahatsızlık hissettiğinizde, bunlara somut bir açıklama getirmeye çalışmayın; ve olanların nedenini araştırmak için durduğunuzda, tamamen dürüst ve içten olun. Aklınız ilk önce makul ve müspet herhangi bir açıklama uydurur; onu kabul etmeyin, daha öteye bakın ve kendi kendinize: “Bu hareketin gerisinde ne var? Bunu neden yaptım?” diye sorun. Sonunda, huzursuzluğa neden olan potu – tavrınızın hafif bir sapmasını veya çarpıklığını – bir köşede saklı keşfedersiniz.

Hırsın en sıradan şekillerinden biri insanlığa hizmet fikridir; bu fikre, bu çalışmaya tüm bağlılık şahsi bir hırs göstergesidir. İnsanlığa büyük bir hakikati öğretmesi gerektiğini sanan ve birçok mürit isteyen, müritlerinin onu terk etmesinden hoşlanmayan ya da ilk geleni mürit yapmak için yakalayan, açıkça hırsının kölesidir.

Tanrıs'alın emrine uymaya hazırsanız, muazzam bile olsa size verilen herhangi bir işe rahatlıkla koyulabilmelisiniz, ve o işi ertesi gün, sorumluluğun size ait olmadığına inanarak aynı rahatlıkla bırakabilmelisiniz. Hiçbir nesneye, hiçbir hayat-hayat tarzına bağlılık olmamalı. Tamamıyla hür olmalısınız.

Eğer doğru yogik¹⁴ tavrı takınmak istiyorsanız, Tanrıs'al'dan gelen ne olursa olsun onu kabul etmeye, direnmeden ve kaybından üzüntü duyup onu özlemeden onun gitmesine izin verebilmelisiniz. “Hiçbir şey istemiyorum” diyen riyazetçiyle “Bu şeyi istiyorum” diyen bu dünyanın adamının tavırları aynıdır. Biri feragatine bağlı olabildiği kadar diğeri de sahipliğine bağlı olabiliyor.

Tanrıs'al'dan gelen her şeyi – ve sadece onları – kabul etmelisiniz; çünkü bazı şeyler gizli arzulardan gelebilir. Arzular bilinçaltında işbaşında ve Tanrıs'al'dan değil de kılık değiştirmiş arzulardan gelen, kökenini tanımayabileceğiniz şeyleri size doğru çekiyorlar.

Tanrıs'al'dan bir şey geldiği zaman bunu kolayca bilebilirsiniz. Kendinizi özgür, rahat, huzurlu hissedersiniz. Buna mukabil, karşınıza bir şey çıkar da üzerine atılıp: “Nihayet benim!” diye bağırırsanız, Tanrıs'al'dan gelmediğinden emin olabilirsiniz. Ruh değişmezliği¹⁵ Tanrıs'al'la birleşmenin ve uyuşmanın başlıca şartıdır.

¹⁴ **Yogik:** Yogayla ilgili.

¹⁵ **Ruh değişmezliği:** Mükemmel olması için, ister maddesel olsunlar ister psikolojik, karakterleri ve verdikleri şok ne olursa olsun, ruh değişmezliğinin bütün durumlar, bütün olaylar, bütün temaslar karşısında spontane, eforsuz olması gerekir. Ruh değişmezliği, sakin

Tanrısal'ın bazen istenileni verdiği oluyor mu?

Elbette oluyor.

Genç bir adam, yoganın onu cezbedtiğini hissediyordu, ~~ama ancak~~ onu çok üzen ve manevi özlemine her şekilde engellemeye çalışan adi ve zalim bir babası vardı. Oğul ihtirasla babasının müdahalesinden kurtulmayı diledi. Kısa süre sonra baba ciddi şekilde hastalandı; ölmek üzereydi. Bu sırada oğlanın doğasının diğer yönü uyandı; “Zavallı babam ne kadar da hasta! Ne üzücü olay! Vay bana, ne yapacağım?” diye bahtsızlığından yakınarak sızlandı. Baba iyileşti; oğul sevindi ve kendini tekrar yogaya verdi; ama baba yeniden karşısına dikildi ve onu iki misli üzmeye başladı. Genç adam ümitsizlikten saçlarını yolarak inledi: “Şimdi babam yoluma her zamankinden daha çok engel oluyor...”

Mesele aslında ne istediğini tam olarak bilmektir.

Tanrısal, kendisiyle birlikte daima mükemmel huzuru ve sükuneti getirir. Bu arada, belli bir bhakta¹⁶ kategorisi çok farklı bir **görünüşte yönle** ortaya ~~ortaya~~ çıkıyor. Sözde tapınma krizlerinde zıplıyorlar, bağırıyorlar, gülyüyorlar, şarkı söylüyorlar. **FakatAma** gerçekte, bu tür insanlar Tanrısal'da yaşamıyor; neredeyse sadece nefsi alemde yaşıyorlar.

Diyorsunuz ki Ramakrishna'nın bile aşırı heyecana kapıldığı dönemler vardı, kolları havada dans ederek, şarkı söyleyerek hareket ettiği oluyordu. İşte işin aslı: iç varlığın hareketi özünde mükemmel olabilir ancak bazı kuvvetlere alır¹⁷ kılar, reseptif kılar, ve eğer dış varlık az da olsa zayıfsa ve dönüşmemişse, bu kuvvetler yoğunluklarından ötürü dış varlığı öyle şiddetli bir heyecanla doldurur ki, insan bazen heyecanını kontrol edemez. Dış varlığın iç varlığa direnç gösterdiği veya

ve etkilenmemiş bir akıl ve bir nefis demektir, size olan veya size yapılan ya da size söylenen şeylerin size dokunmaması, sizi etkilememesi, sizi rahatsız etmemesi demektir, aksine bu şeylere kişisel duyguların yarattığı distorsyonlardan kurtulmuş bir şekilde içtenlikle bakmak, ve arkalarında ne olduğunu, niçin meydana geldiklerini, onlardan ne öğrenilmesi gerektiğini, insanın içinde olan o üzerine atıldıkları şeyin ne olduğunu ve onlardan hangi iç kazancı sağlayabileceğini anlamaya çalışmak demektir; ruh değişmezliği kızgınlık, duyarlılık, gurur, arzu ve diğer hareketler gibi nefsi hareketler üzerinde bir öz hakimiyet demektir, duygusal varlığı ele geçirmelerine ve iç huzuru bozmalarına izin vermemek, bu şeylerin telaşıyla ve dürtüsüyle konuşmamak ve hareket etmemek, daima ruhun sakın iç dengesiyle konuşmak ve hareket etmek demektir (Fr: égalité d'âme; En: equality of soul; Skr: samata).

¹⁶ **Bhakta**: Tanrısal'ın aşığı ve tutkunu.

¹⁷ **Alır**: İzlenim almaya elverişli, eğilimli (Fr: réceptif, réceptive; En: receptive).

Ananda'nın¹⁸ tümünü içeremediği her yerde, dışavurumda bir karışıklık ve bir anarşi meydana gelir.

Sağlam bir vücuda ve sinirlere sahip olmalısınız; dış varlığınızda güçlü bir değişmezlik temeli olmalı; bu temele sahipseniz, dünya kadar heyecanı bağırmalara harcamaya gerek kalmadan içerebilirsiniz. Bu, heyecanın ifade edilmemesi gerektiği anlamına gelmez; güzel ve ahenkli biçimde dışavurulabilir. Heyecandan ağlamak, bağırarak veya dans etmek daima nefsi, akılsal veya fiziksel doğanın bir zayıflık belirtisidir; çünkü bütün bu düzlemlerde bu hareketler kişisel tatmin amacıyla yer alır. Gerçekten, dans eden, zıplayan ve bağırarak dans eden kişi, heyecanın onu çok olağanüstü yaptığını sanır, ve nefsi doğası bundan büyük zevk alır.

Tanrısal'ın inişinin basıncına dayanabilmek için, çok kuvvetli ve güçlü olmalısınız, yoksa ufalanırsınız.

Kimileri soruyor: “Neden Tanrısal hala tezahür etmedi?” Tanrısal henüz tezahür etmedi çünkü hazır değilsiniz. Düşen küçük bir damla dans etmenize, şarkı söylemenize ve bağırmanıza yetiyor. Hepsi inseydi acaba ne olurdu?

Bu nedenle, vücutlarında, nefslerinde¹⁹ ve akıllarında yeterince sağlam bir temele sahip olmayanlara: “Çekmeyin”, yani “Tanrısal'ın kuvvetlerini zorla çekmeye çalışmayın, huzurda ve sükunette bekleyin” diyoruz. Çünkü inişe dayanamazlar. Ama Ama- gerekli dayanağa sahip olanlara, aksine “Özlemlerle dileyin ve çekin” diyoruz. Çünkü Tanrısal'dan inen kuvvetleri, o kuvvetler tarafından altüst edilmeden alabilirler.

Kimi kişilerin Tanrısal'a yöneldikleri andan itibaren bütün maddi dayanaklarını ve sevdikleri şeyleri kaybettikleri oluyor; eğer herhangi bir sevdikleri varsa o da ellerinden alınıyor.

Bu herkese olmaz, sadece çağrılı olanlara olur.

¹⁸ **Ananda:** Saadet, mutlak mutluluk, manevi haz, bahtiyarlık; mutluluğun temel ilkesi; sonsuz ve transandantal varoluşun özneliliği olan bir özmutluluk.

¹⁹ **Nefs:** Asıl nefis, kendi doğasıyla, dürtüleriyle, heyecanlarıyla, duygularıyla, arzularıyla, hırslarıyla vs-ve saire hareket eden hayat gücüdür, ve bütün bunların en yüksek merkezi heyecanın dış kalbi olarak adlandırabileceğimiz yerdedir; bununla birlikte ruhun daha yüksek duygularının veya psişik duyguların ve duyarlılıkların, heyecanların veya sezgisel özlemlerin ve dürtülerin bulunduğu bir iç kalp vardır. Elbette ki nefsi kısmımız bütünlüğümüz için gerekli ancak, yalnızca duyguları ve eğilimleri psişik dokunuş tarafından arındırıldığı ve manevi ışık ve güç tarafından ele geçirilip yönetildiği zaman gerçek bir alet olur (Fr: le vital; En: the vital).

Manevi hayatla ilgili olarak, Batıyla Doğu arasındaki fark ne olursa olsun, fark mizaçta veya sürekli ve değişmez olan iç varlıkta değil, eğitimin, çevrenin ve diğer dış şartların sonuçları olan akılsal alışkanlıklarda, dışavurum tarzlarında yer alır. Bütün insanlar, ister Batılı olsunlar ister Doğulu, derin duygularında aynıdır; düşünme ve ifade biçiminde farklılaşırlar. Mesela içtenlik, her yerde aynı olan bir meziyettir. İçten insanlar, hangi ulusa veya ırka mensup olurlarsa olsunlar, aynı şekilde içtendir; yalnızca bu içtenliğe verilen şekiller değişir. Akıl, farklı uluslarda farklı şekilde çalışır ama, kalbin derinlikleri her yerde aynıdır. Kalpte, bütün farklılıkların ait olduğu varlığın yüzeysel kısımlarındakilerden çok daha fazla hakikat var. Yeterince derine daldığımız vakit, herkeste bir olan bir şeye rastlıyoruz; insanların tümü Tanrısal'da buluşur. Fiziksel Doğada güneş, Tanrısal'ın sembolüdür; bulutlar görünümünü değiştirebilir ama yok olduklarında, aynı güneş her yerde her zaman görünür.

Eğer biriyle kendinizi bir hissetmiyorsanız, bu, duygunuzda yeterince derine gitmemişsiniz demektir.

1929 Görüşmeleri

|

221 Nisan 1929

Vizyon görmenin yüksek maneviyatın bir göstergesi olduğu fikri çok yaygın; bu doğru mu?

İlle de böyle olacak diye bir şey yok. Ayrıca vizyon²⁰ görmek başka, gördüklerini anlamak ve yorumlamak başka ve çok daha zor.

Genellikle, görenler yanılıyor çünkü vizyonlarına arzuları, ümitleri ve önyargılı görüşleri doğrultusunda tercih ettikleri anlamı veriyorlar veya vizyonlarını bunlara göre yorumluyorlar. Bir de görebileceğimiz birçok farklı düzlem de var; akılsal düzlem var, nefsi düzlem var, ve maddesel düzleme çok yakın bir düzlemde²¹ gördüğümüz bazı vizyonlar var. Bu kategoriye ait vizyonlar o kadar net, gerçek ve somut ki, tamamen maddesel gibi görünen formlar ve semboller şeklinde görünürler, ve eğer onları yorumlamayı bilirseniz, şartların ve insanların psikik durumları hakkında çok kesin bilgiler elde edebilirsiniz.

Bir örnek verelim. İşte birinin gerçekten gördüğü bir vizyon: yakıcı bir güneşin altında, uçurumlarla çevrili bir ~~tepeyi~~ ~~tepeye~~ bir yol tırmanıyor; bu yolda altı güçlü atın çektiği bir araba zorlukla ilerliyor; yavaşça ~~fakat~~ ~~ancak~~ istikrarla yoluna devam ediyor; bir adam geliyor, duruma bakıp aracın arkasına geçiyor ve tepeyi tırmanması için onu itmeye başlıyor, daha doğrusu itmeye çalışıyor; o anda irfan sahibi biri geliyor ve ona: "Neden boşuna yoruluyorsunuz? Çabanızın herhangi bir sonucu olacağını mı sanıyorsunuz? Bu işi başarmanız imkansız; atlara bile zor geliyor" diyor.

Vizyonun anlamının anahtarı altı at imajında bulunuyor: at gücün, altı da tanrısal yaratılışın sembolü; böylece, altı atın anlamı tanrısal yaratılışın güçleri şeklinde; araba realizasyonu, daha doğrusu realize edilmesi, tamamlanması, tepeye, ışığın bulunduğu yüksekliğe çıkarılması gerekeni temsil ediyor. Bu yaratılış güçleri tanrısal, oysa onlar için bile realizasyona ulaşmak için zor bir çalışma gerekli, çünkü çok elverişsiz şartlar altında çalışmaları, aşağı doğru çeken doğanın bütün kuvvetlerine

²⁰ **Vizyon:** İç görme, daha geniş hakikatin ve deneyimin girip akla etki etmesi için fiziksel aklın ötesinde olan daha yüksek bilinç düzlemlerine açılan kapıdır. Mesela iç gözlerle ışığı gördüğünüzde bu vizyondur; Işığın içinize girdiğini hissettiğinizde bu deneyimdir; Işık içinize yerleştiği ve aydınlanmayla bilgi getirdiği zaman bu realizasyondur. (Fr&En: vision)

²¹ Sri Aurobindo'nun *sübtıl fizik* ya da *hakiki fizik* dediği, ve halen Anne'yle birlikte içinde yaşadığı, çalışmaya devam ettiği düzlem.

karşı mücadele etmeleri lazım. O sırada kendini beğenmişliğiyle ve cehaletiyle insan geliyor ve küçük akılsal güç katkısıyla, biri olduğunu ve bir şey yapabileceğini sanıyor. Doğrusu, yapabileceği en iyi şey arabaya binmek, rahatça yerleşmek ve atların onu çekmesine izin vermek.

Rüyalar tamamen ayrı konu; daha zor yorumlanırlar çünkü herkesin kendi rüyaları tarafından kullanılan kendine özgü görüntüler ve formlar alemi vardır. Elbette fazla bir şey ifade etmeyen rüyalar var: fiziksel bilincin en yüzeysel katmanıyla ilgili olanlar, başıboş düşüncelerin, kısa süren izlenimlerin, mekanik tepkilerin veya refleks faaliyetlerin sonucu olanlar. Bu rüyaların form, strüktür veya anlam bakımından hiçbir düzenli organizasyonları yok; pek az hatırlanırlar ve bilinçte neredeyse hiç iz bırakmazlar. Ama biraz olsun daha derin kökene sahip rüyalar bile hala anlaşılabilir olur, çünkü spesifik olarak kişisel olurlar, şu anlamda ki oluşumları için bireyin deneyimlerine ve mizacına bağlı olurlar. Vizyonları oluşturan sembollerin illa ki bütün dünyada geçerli olmadığı da doğru. Sembolizm ırklara, geleneklere, dinlere göre değişir. Bir sembol özellikle Hristiyan olabilir, bir diğeri münhasıran Hindu, bir üçüncüsüye bütün ~~Doğuya-Doğuya özgü~~ olabilir, bir dördüncüsü de yalnızca Batı'da anlaşılabilir. Aksine rüyalar münhasıran kişiseldir, her günkü şartlara ve izlenimlere bağlıdır. Bir insanın başka birinin rüyalarını izah etmesi veya yorumlaması son derece zordur, fakat herkes kendi rüyalarını inceleyebilir, çözebilir ve anlamlarını bulabilir.

Rüyalarla ve rüyalar alemiyle nasıl davranacağınızı öğrenmek mi istiyorsunuz ? İlk önce bilinçli olun, rüyalarınızın bilincinde olun; rüyaların uyanıklık saatlerinde ~~ki~~ meydana gelen hadiselerle olan ilişkilerini gözlemleyin. Gecelerinizi hatırlarsanız, çok sıkça gündüzki durumunuzla geceki durumunuz arasında bir bağlantı kurmanız mümkün olur. Uyku sırasında, akılsal, nefsi veya bir başka düzlemde daima birtakım faaliyetler olur; burada olaylar cereyan eder ve bu hadiseler uyanıklık bilincinizi yönetir. Mesela kimileri kendilerini mükemmelleştirebilmek konusunda çok endişelenir ve gün içinde büyük efor sarf eder; uyumaya giderler ve ertesi gün uyandıklarında, bir önceki günün gayretleriyle kazandıklarının hiçbir izine rastlamazlar; yeniden aynı yolu katetmeleri gerekir. Bu demektir ki, gösterilen çaba ve elde edilen sonuç ne olursa olsun, varlığın en yüzeysel veya en uyanık kısmına aitti; ama daha derin veya daha uyusuk başka kısımlar etkilenmemişti. İnsan uykudayken, uyanıklık saatlerinde bunca emekle oluşturulan her şeyi emip yok eden bu bilinçsiz bölgelerin etkisi altına düşer.

Bilinçli olun! Gündüzün olduğu kadar gecenin de bilincinde olun. İlk önce bilinçli olmalısınız; sonra kontrolü ele geçirebilirsiniz. Rüyalarımı hatırlayanlar, şu rüya esnasında bile ~~düş-rüya~~ gördüğünü bilmek deneyimini bilirler; maddesel dünyaya ait olmayan bir deneyim yaşadıklarını bilirler. Bir kez bu bilgiyi edindiniz mi, orada maddesel dünyadaki gibi hareket edebilirsiniz; olanların artık sizi bağlamadığını hissedersiniz; rüya görürken bile bilinçli iradenizi kullanabilir, rüyada gördüğünüz olayların bütün akışını değiştirebilirsiniz.

Ve gittikçe bilinçlenirken, varlığımıza geceleyn gündüzün olduğu kadar, belki de daha fazla hakim olabilirsiniz. Gerçekten, gece sırasında, vücudun mekanizmasının köleliğinden en azından kısmen kurtulmuş durumdasınız. Vücutsal bilinç hareketlerinin hakimiyeti çok daha zor~~dur~~ çünkü bu hareketler aklın veya nefsin hareketlerinden daha az esnek ve değişikliğe daha az elverişli~~dir~~.

Geceleyn, akıl ve nefis (~~bilhassa-özellekle~~ nefis) çok faaldir; gündüz kösteklenirler; fiziksel bilinç, ifadelerinin özgür işleyişini otomatik olarak frenler; uykuda bu fren kaldırılır, ve akıl ve nefis, doğal hareketlerinin bütün spontaneliklerinde meydana çıkarlar.

Rüyasız uykunun niteliği ne?

Sizin deyiminizle rüyasız uyku, genelde bu iki şeyden biridir: ya ne rüya gördüğünüzü hatırlamıyorsunuzdur, ya da ölüme çok benzer, ölümün bir öntadı²² olan mutlak bir bilinçsizliğe düşmüşsünüz~~dür~~. ~~FakatAma~~ varlığın bütün kısımlarının girdiği mutlak bir sessizlik, bir hareketsizlik, bir huzur var: bilinç Satchidananda'ya²³ dalar. Bu duruma pek az “uyku” denebilir çünkü fevkalade bilinçlidir. Bu durumdaki birkaç dakika, sıradan uykunun birkaç saatinden daha fazla dinlendirir ve yorgunluk giderir. Ama bu duruma tesadüfen erişemezsiniz; uzun bir antrenman gerektirir.

²² **Öntat:** Gelecekteki iyi ya da kötü bir olayın sağladığı küçük ve kısmi his, deneyim, bilgi, tat (Fr: avant-goût; En: foretaste)

²³**Satchidananda, Saccidananda, Sachchidananda, Sat-Chit-Ananda, Sat-Chid-Ananda: Varoluş** (Sat) - **Bilinç** (Chid) - **Saadet** (Ananda) üçlemi; Tanrısal varlık. Satchidananda üç ~~görünüşlü-yönlü~~. Bir olandır. Yüce'de bu üçü üç değil birdir - varoluş bilinç demek, bilinç saadet demek, dolayısıyla ayrılmazlar, değil ayrılmak biri o kadar diğeridir ki hiç farklı değildirler.

Nasıl oluyor da daha sonra normal hayatta karşılaşmış tanışacağımız insanları rüyada görüyoruz ve tanıyoruz?

Bu, kimi kişileri diğerleriyle yakınlaştıran bağdan, akılsal veya nefsi alemlerin uyuşmasından kaynaklanır. İnsanlar sıkça dünyada karşılaşmadan önce bu düzlemlerde sıkça karşılaşır; buralarda toplanabilirler, aralarında sohbet edebilirler; insanların birbirleriyle fiziksel hayatta var olan bütün ilişkileri olabilir. Kimileri bu faaliyetlerin farkında, kimileri değil. Kimileri (aslında insanların çoğu) iç varlıklarının ve ilişkilerinin bilincinde değil, oysa dış dünyada yeni yüzle karşılaştıklarında, bu yüz onlara bir bakıma çok aşina, tanıdık gelir.

Hiç sahte vizyon yok mu?

Gerçekten de sahte diyebileceğimiz vizyonlar var. Mesela İsa'yı²⁴ gördüğünü iddia eden yüzlerce ve binlerce insan var. Onu gerçekten görenlerin sayısıysa bu rakamın belki de bir düzineden daha azını oluşturur; ve bunlar için bile, gördükleri hakkında çok şey söylenebilir. Diğerlerinin algıladığıysa belki de bir emanasyon veya bir düşüncedir, ya da yalnızca hafızalarının hatırladığı basit bir görüntüdür. Bir de İsa'ya sıkıca inanan inançlılar var, çok ışıldayan ve üzerlerinde büyük etki bırakan bir kuvvetin, bir varlığın veya hatırlanmış bir görüntünün vizyonunu gördüler. Doğaüstü sınıftan, başka bir dünyaya ait olduğunu hissettikleri bir şey gördüler, ve bu onlarda bir heyecana, bir korkuya, derin bir saygıya ya da bir sevince yol açtı, ve İsa'ya inandıklarından, başka hiçbir şey düşünemiyorlar ve o olduğunu söylüyorlar. Oysa aynı vizyon veya deneyim, Hindu dinine veya İslam dinine veya herhangi bir başka dine inanan birine gelseydi, başka bir form ve ad kuşanırdı. Görünen veya deneyimlenen şey esasen aynı olabilir, ama kendini onu algılayan zihinlerin farklı nosyonlarına göre farklı biçimde formüle eder. Yalnızca dinleri, inançları, efsaneleri ve gelenekleri aşabilenler bu şeyin gerçekten ne olduğunu söyleyebilir. Ancak bu kişiler sayıca pek az. Gördüğünüzü bilmek için, bütün akılsal konstrüksiyondan ve sadece yerel veya zamansal olan her şeyden kurtulmuş olmalısınız.

²⁴ İsa:(Christ, Jesus; M.Ö.6?? – M.S.29??) Bethleem, 'deJudea'da doğan ve Nazareth, Galilea'da yetişen Hristiyanlığın kurucusunun öğretisi Dağ Vaazında özetlenmiştir ve ana teması aşktır, özellikle de yoksulların ve mazlumların sevgisidir.

Manevi deneyim, insanın içindeki (veya dışındaki, bu alanda ikisi aynı kapıya çıkar) Tanrısal'la teması demek; ve bu, her yerde ve her zaman, bütün ülkelerde, bütün halklar arasında hatta çağlar boyunca aynı olan bir deneyim. Eğer Tanrısal'la temasa geçerseniz, yer ve zaman ne olursa olsun temasınız daima aynı olur; farklar oluşuyor çünkü deneyimle formülasyonu arasında neredeyse bir uçurum var. Manevi bir deneyiminiz olur olmaz (ki bu daima iç bilincinizde olur) dış bilincinize yansır ve orada şu veya bu şekilde eğitiminiz, inancınız, akılsal eğilimleriniz doğrultusunda ortaya çıkar. Yalnızca bir hakikat²⁵, bir gerçek²⁶ var ama, ifade edildiği formlar sayılmayacak kadar çok olabilir.

Jeanne d'Arc'in²⁷ vizyonlarının niteliği neydi?

Jeanne d'Arc besbelli ki tanrılar dünyası dediğimiz alemin (ya da tümüyle aynı dünya olmasa da Katoliklerin dediği gibi azizler dünyasının) antiteleriyle ilişkiydi. Gördüğü varlıklara başmelek diyordu. Bu varlıklar üst akıl ile süpraaklın arasında bulunan ara dünyaya²⁸ ait. Kreatörlerin, formatörlerin dünyası bu. Eğer Jeanne'a görünen ve onunla konuşan aynı varlıkları bir Hintli görseydi, onun için tamamen farklı bir görünüşleri olurdu, çünkü insan gördüğü zaman, vizyonun üzerine aklına tanıdık gelen formları yansır. Gördüklerinize görmeyi beklediğiniz şeyin görünüşünü verirsiniz. Eğer aynı varlık Hristiyan, Budist, Hindu ve Shintoistlerden²⁹ oluşan bir gruba görünseydi, her biri ona başka bir ad

²⁵ **Hakikat:** Ebediyen gelişen doğrunun, ideal mükemmelin, mutlağın karakteri; bir şeyin hakiki veya şu anki durumu, olguyla veya gerçekle uygunluk, doğrulanmış ya da tartışılmaz, kabul edilmiş, bariz olgu; en çok değer verilen bilgi; otantiklik; Sri Aurobindo diyor ki, Hakikat kelimelerle formüle edilemez, ama yaşanabilir eğer insan saf (egosuz, arzusuz, tercihsiz, fiksiz) ve plastik olursa (Fr: vérité; En: truth).

²⁶ **Gerçek:** Gerçek, fiili, somut olanın, var olanın karakteri, yalnızca bir konsepti değil, bir şeyi de teşkil eden (Fr: réalité; En: reality).

²⁷ **Jeanne d'Arc, :** (1412-1431) Azize, Fransa'nın en büyük ulusal kahramanlarından biri. Yüz Yıllık Savaşın ikinci bölümünde İngilizlere ve Burgundians'lara karşı direnişe liderlik etti; İngiliz yanlısı bir kilise mahkemesi tarafından mahkum edildi ve Rouen'da yakıldı.

²⁸ Söz konusu olan akılüstü düzlemi: Sri Aurobindo düzlemleri şu şekilde derecelendirdi: madde, nefis, akıl, üst akıl, aydınlanmış akıl, sezgisel akıl, akılüstü (Fr: Surmental; En: Overmind), süpraakıl (Fr: le Supramental; En: the Supramental) ve son olarak Yüce Yaratıcı Sevinç veya Ananda ya da Tanrısal.

²⁹ **Shinto:** Japonya'da doğan din, Budizm'den ve Konfüçyanizm'den etkilenmiş şekliyle hala canlı ancak, bugün bir dinden çok kutsal yerleri ziyaret etmek ve bayramları kutlamak gibi birtakım geleneksel, ayinsel törenlerden ve adetlerden oluşan bir alışkanlık.

verirdi; her biri hayaleti tümüyle farklı bir biçimde ~~tasvir~~ edtarif ederdi; oysa hepsi tek bir tezahürden söz ederdi. Hindistan'da Tanrısal Anne olarak adlandırdığımız varlık, Katolikler için Meryem Ana'dır³⁰, ve Japonlar için de Merhamet tanrıçası Kwannon'dur; ve daha başkaları da ona başka adlar verir; aynı kuvvettir, aynı güçtür ama, gücün yapılan ~~tasvir~~-tarifi dinlere göre değişir.

Disiplinin tevekküldeki yeri ne? İnsan tevekkül ederse, disiplinsiz olabilir mi? Disiplinin bazen bir engel olduğu oluyor mu?

Olabilir. Ama bir geliştirme metoduyla, veya disiplinle, istenen bir etkiyi ayırt edebilmelisiniz. Tevekkülün yolunu izlerseniz, kişisel efora son vermelisiniz; ancak bu, eylemde bütün iradeyi de bırakmalısınız anlamına gelmez. Aksine kendi iradenizi Tanrısal İradeye katarak realizasyonu hızlandırabilirsiniz. Bu da tevekkül—~~ama~~ ancak, bu, tevekkülün başka bir şekli. Sizden istenen, pasif bir tevekkülle atıl bir blok haline gelmeniz değil, iradenizin Tanrısal'ın emrine amade olmasını sağlamak.

FakatAma birleşme gerçekleşmiş bir olgu olmadan bunu nasıl başarabiliriz?

İradeniz var, iradenizin sungusunu yapabilirsiniz. Mesela gecelerinizin bilincinde olma meselesini ele alın. Eğer pasif tevekkül tavrını takırsanız, “Tanrısal İrade bilinçli olmamı buyurduğu zaman, bilinçli olurum” dersiniz. Aksine, eğer iradenizi Tanrısal'a sunarsanız, bir karar alır ve “Gecelerimin bilincinde olacağım” dersiniz. Böyle olması için isteklisiniz; hiçbir şey yapmadan, tembelce beklemezsiniz. “İrademi Tanrısal'a sunuyorum, ama bilgim yok. Tanrısal İrade bunu bende gerçekleştirsin” deme tavrını takındığınız zaman tevekkül devreye girer. İradeniz özel bir eylemin seçiminde veya belli bir nesne istemek için değil, ulaşılacak hedefe odaklanmış ateşli bir özlem gibi muntazaman hareket etmeye devam etmeli. Bu ilk adım. Eğer teyakkuzdaysanız, dikkat kesilirsanız, yapılması gerekenin ilhamı şeklindeki bir şeyi mutlaka

Konfüçyanizm: Konfüçyüs'ün (M.Ö.551- 479?) ve ekolünün felsefi ve ahlaki doktrini.

³⁰ **Meryem Ana:** İsa'nın annesi ve Yusuf'un eşi; havariler çağından beri Hristiyanların taptığı tanrısalılık.

alırsınız, ve bunu anında yapmaya koyulursunuz. Yalnız, asla unutmayın ki tevekkül, ne olursa olsun eyleminizin sonucunu kabullenmenizi gerektirir, sonuç beklediğinizden tamamen farklı **olsa** bile—**olsa**. Aksine eğer tevekkülünüz pasifse, hiçbir şey istemez veya denemezsiniz; sadece mucizeyi bekleyerek uyursunuz.

İradenizin ve arzunuzun Tanrısal İradeyle uyumlu olup olmadığını bilmek için, gözlemleyip bakmalısınız bir cevap alıyor musunuz almıyor musunuz, destekleniyor musunuz yoksa size karşı geldiğini mi hissediyorsunuz, aklınızla, nefsinizle ya da vücudunuzla değil, kalbinizin en derininde, iç varlığınızda daima orada olan o şeyle.

Artan bir meditasyon eforu gerekli değil mi? Medite ettiğimiz³¹ ölçüde gelişme gösterdiğimiz doğru mu?

Meditasyonda geçirilen saat sayısı manevi gelişmenin bir göstergesi değildir. Medite etmek için çaba sarf etmeye gerek duymadığımız zaman, gerçekten ilerlediniz demektir.

Bir an geliyor meditasyona son vermek için daha ziyade çaba sarf etmek gerekiyor; medite etmemek zor oluyor, Tanrısal'ı düşünmeyi bırakmak güç oluyor, sıradan bilince doğru tekrar inmek zor oluyor. Uğraşınız ne olursa olsun, ister medite etmek için oturun ister eyleme geçmek ve çalışmak amacıyla hareket edin, Tanrısal'a konsantrasyon sabahdan akşama kadar doğal olarak devam ettiğinde, hayatınızın gerekliliği haline geldiğinde, artık ondan vazgeçemediğinizde, gerçek bir gelişme gösterdiğinizden emin olabilirsiniz. Sizden istenen bilinç; bir tek şey gerekli: sürekli Tanrısal'ın bilincinde olmak.

Ama oturup medite etmek vazgeçilmez bir disiplin değil mi? Böylece Tanrısal'la daha güçlü ve daha yoğun bir birleşme elde edilmez mi?

Olabilir, ama bizim aradığımız özünde bir disiplin değil. Bizim istediğimiz, yaptığımız her şeyde, her zaman, bütün eylemlerimizde, bütün hareketlerimizde Tanrısal'a konsantre olmak. Burada birkaçına medite etmeleri söylendi **fakatama**, başkalarından da bu asla istenmedi. Oysa gelişme göstermedikleri sanılmamalı. Onlar da bir disiplin izliyor, ama başka türden. Taparak, içsel bir adanmayla çalışmak, hareket etmek

³¹ **Medite etmek:** Meditasyon yapmak (Fr: méditer; En: to meditate).

de manevi bir disiplin. Nihai hedef, sadece meditasyon esnasında sırasında değil, aktif hayatın bütün durumlarında Tanrısal'la sürekli birleşme halinde olmak.

Bazıları, medite etmek için oturduklarında, çok dikkate değer ve harika olduğunu düşündükleri bir hale giriyor. Kendilerinden memnun bir şekilde o durumda kalıyorlar ve dünyayı unutuyorlar, ancak rahatsız edilirlse, kesildi diye meditasyonlarından kızgın ve huzursuz çıkıyorlar. Elbette ki bu bir disiplin veya manevi gelişme göstergesi değil. Aktif hayatları olan başkalarıysa, sabit saatlerdeki meditasyonlarının Tanrısal'a ödemeleri gereken bir borç olduğunu düşünüyor gibi görünüyor; haftada bir kez kiliseye gidip böylece Tanrı'ya borçlarını ödediğini sanan insanlar gibiler.

Meditasyona girmek için bir efor yapmanız gerekiyorsa, manevi hayatı sürebilmekten hala çok uzaksınız. Aksine, meditasyondan çıkmak bir çaba gerektiriyorsa, meditasyonunuz sizin manevi hayatın içinde olduğunuzu işaret edgösterebilir.

Hathayoga³² ve Radjayoga³³ gibi disiplinler uygulayabilirsiniz, yine de manevi hayatla hiçbir ilginiz olmayabilir; birincisi özellikle vücudun hakimiyetine, ikincisiyse aklın hakimiyetine vardırır. Ancak manevi hayata girmek denize plonjon yapar gibi Tanrısal'a dalmak demek, ve bu son değil, sadece başlangıç; çünkü plonjonu yaptıktan sonra, Tanrısal'da yaşamayı öğrenmek gerekir. Peki bunu nasıl yapmalı? Sadece doğrudan içine atmalısınız, “Nereye düşeceğim? Bana neler olur?” diye düşünmeden; bunu yapmanızı engelleyen aklınızın ve nefsinizin korkak tereddüdüdür. İşini safça olurluna bırakın. Eğer denize atlamak isteyip de durmadan: “Acaba burada bir kaya ya da şurada bir taş var mı?” diye düşünürseniz asla atlayamazsınız.

Ama deniz görünüyor, dolayısıyla doğruca atlayabiliriz; manevi hayata nasıl dalabiliriz?

Tabii insanın nasıl ki atlamadan önce denizi görmesi ve bir nebze olsun tanıması gerekiyorsa, Tanrısal Gerçek'ten de bir fikir edinmiş olması gerekir. Edinilen bu fikir genellikle psişik bilincin uyanmasından

³² **Hathayoga:** Kendine mükemmelleşme, realizasyon aletleri olarak vücutsal ve nefsi çalışmaları seçen bir yoga sistemi.

³³ **Radjayoga:** Tanrısal hayatın bütün düzlemlerinin açılması için akılsal egzersis kullanımına dayanan özel bir yoga sistemi.

kaynaklanır. Her halükarda, herhangi bir realizasyon gerekli – bu güçlü bir akılsal veya nefsi temas, ya da derin bir psikik temas, hatta entegral bir temas olabilir. İnsan Tanrısal Mevcudiyeti içinde veya çevresinde kuvvetlice algılamış olmalı, Tanrısal dünyanın esintisini hissetmiş olmalı. Bir de aksi esintiyi, soluk tıkayan atmosferinden çıkmak için insanı bir nevi efora zorlayan sıradan hayatın aksi esintisini boğucu bir baskı gibi hissetmiş olmalı. Bunu hissettiyseniz, o zaman size yalnızca Tanrısal Realiteye ihtiyatsızca sığınıp onun yardımıyla ve himayesinde yaşamak kalıyor, başka yerde değil. Kimi anlarda ve vesilelerde, sıradan hayatınız esnasında, varlığınızın bir veya birden fazla kısmında belki de kısmen yapmış olduğunuz bu tevekkül hareketini ~~tamamen~~-tamamen ve sahiden yapmalısınız. Yapılması gereken plonjon bu; bunu yapmadıkça, seneler boyunca yoga yapabilir yine de gerçek manevi hayattan hiçbir şey bilmeyebilirsiniz. Bu plonjonu tamamen ve kısıtlamasız yapın, böylece dış dünyanın kargaşasından kurtulmuş olur, manevi hayatın gerçek deneyimini edirsiniz.

28 Nisan 1929

Yogada ilerlemek için, hayatta yaptığımız ya da sahip olduğumuz en küçük şeye kadar her şeyi Tanrısal'a sunmalıyız dendi. Bunun tam anlamı ne?

Yoga, Tanrısal'la birleşme demek, ve birleşme kendini sunma sayesinde yapılır; birleşmenin temeli varlığınızın Tanrısal'a sungusu üzerine kuruludur. Başlarda bu sunguyu ilk ve son olarak genel bir biçimde yaparsınız: “Tanrısal'ın bir hizmetkarıyım; hayatımı tümüyle Tanrısal'a adadım, bütün çabalarım Tanrısal Hayatın realizasyonuna yönelik” dersiniz. Ancak bu sadece ilk adım, çünkü yeterli değil; karar aldığımızda, hayatınızın tümünü Tanrısal'a adamaya karar verdiğinizde, size daha bunu her an hatırlamak ve hayatınızın bütün detaylarında uygulamak kalıyor. Her adımda Tanrısal'a ait olduğunuzu hissetmelisiniz; düşündüğünüz ve yaptığınız her şeyde, aracılığınızla hareket edenin hep Tanrısal Bilinç olduğu deneyimini sürekli yaşamalısınız. Bundan böyle benim diyebileceğiniz hiçbir şeyiniz yok artık; her şeyin Tanrısal'dan geldiğini ve sizin bu şeyleri kaynağına geri göndermeniz gerektiğini hissedersiniz. Bunu anlamak ve hissetmek durumunda olduğunuz andan itibaren, hiç önemsemediğiniz ve özen göstermediğiniz veya pek az önemsemediğiniz ve özen gösterdiğiniz en küçük şey bile, değersiz ve anlamsız olma özelliğini kaybeder; anlam yüklü bir hal alır ve önünüze geniş bir gözlem ve inceleme ufku açar.

Bütün olan özsongunuzu ayrıntılı bir özsonguya dönüştürmek için böyle davranmalısınız: sürekli Tanrısal'ın huzurunda yaşayın; bu mevcudiyetin sizi hareket ettirdiği ve sizdeki her şeyi yaptığı duygusunda yaşayın. Sadece her akılsal eylemi, her düşüncüyü, her duyguyu değil, bütün hareketlerinizi, mesela yemek yemek gibi en sıradan ve dış faaliyetleri bile ona sunun; yemek yediğinizde içinizdeki Tanrısal'ın yemek yediğini hissetmelisiniz. Böylece bütün bu hareketlerinizi Tek Hayat'ta toplamanız mümkün olduğunda, sizdeki bölünme yerini birliğe bırakır. Doğanızın bir kısmının Tanrısal'a verildiği halde, geri kalan kısmının sıradan yolda ısrar ettiği durumla artık işiniz olmaz, bütün hayatınız tek bir yönelime yönelmiştir; içinizde tam bir dönüşüm giderek yer alır.

Entegral yogada³⁴, entegral hayatta her şey en ufak ayrıntısına varana kadar dönüşmeli, tanrısallaşmalı. Bu girişimde, önemsiz veya kayıtsızlık gerektiren hiçbir şey yok. “Medite ettiğimde, felsefe okuduğumda veya bu sohbetleri dinlediğimde, Işığa özlemler ve Işığa alır, reseptif bir hal muhafaza ederim, ama dolaşmak veya dostlarımı ziyaret etmek için çıktığımda, bütün bunları rahatça unutabilirim” diyemezsiniz. Eğer bu tavırda ısrar ederseniz, asla dönüşmüş olmaz ve gerçek birliği asla elde edemezsiniz: daima bölünmüş kalırsınız; en iyi durumda, daha yüce hayattan yalnızca donuk ışıltılar edinirsiniz. Belki meditasyonunuz esnasında iç bilincinizde bazı deneyimler, bazı realizasyonlar edinirsiniz ama, vücudunuz ve hayatınız değişmemiş kalır. Ne vücudu ne de hayatı hesaba katmayan bir iç aydınlanmanın pek faydası yok, çünkü dünyayı olduğu gibi bırakır. Bugüne kadar bu hep böyle oldu. Çok büyük ve güçlü realizasyonu olanlar bile, rahatsız edilmeden bir iç huzurda yaşamak için dünyadan çekiliyordu; dünya kendi haline terk ediliyordu ve sefalet, aptallık, Ölüm ve Cehalet bu maddesel hayat düzleminde tartışmasız egemenliklerini muhafaza ediyorlardı. Böylece çekilenler için, fırtınadan sıyrılmak, zorluğa sırt çevirmek ve kendileri için başka yerde bir bahtiyarlık hali bulmak belki de çok hoştur ama, hayatı ve dünyayı dönüşmemiş bir halde bırakıyorlar; kendi dış bilinçlerini de değişmemiş bırakıyorlar, ve vücutları her zamankinden daha az yenilenmiş halde kalıyor. Fiziksel dünyaya geri döndüklerinde, genelde sıradan insanlardan bile beterler, çünkü maddesel şeylerin hakimiyetini kaybettiler, ve hayattaki davranış biçimlerinin her geçen kuvvetin insafına kalacak şekilde, tutarsız ve güçsüz olma şansı var.

Bu tür bir ideal bunu isteyenler için iyi olabilir ama bizim yogamız bu değil. Çünkü biz, bu dünyanın ve bütün hareketlerinin tanrısal fethini, Tanrısal'ın burada, yeryüzünde realizasyonunu istiyoruz. Ama Tanrısal'ın burada hükmetmesini istiyorsak, olduğumuz, yaptığımız, sahip olduğumuz her şeyi ona vermeliyiz. Önemsiz kimi şeyler olduğunu, veya hayatın ve gerekliliklerinin Tanrısal Hayatın bir parçası olmadığını düşünmek olmaz. Böyle düşünseydik daima olduğumuz yerde hareket etmeden kalırdık ve maddesel dünyanın fethi olmazdı, kalıcı hiçbir şey yapılmazdı.

³⁴ **Entegral yoga:** Sri Aurobindo'nun geliştirdiği entegral yoga yalnızca Tanrı'nın realizasyonu demek değil, Tanrısal bir Bilinç ortaya koymaya ve Tanrısal çalışmanın bir parçası olmaya kadar iç dünyanın ve hayatın değişimi ve bütünsel bir adama anlamına geliyor (Fr: yoga intégral; En: integral yoga)

Çok ilerde olanlar fiziksel düzleme geri dönüyor mu?

Evet, dönüyor; içlerinde bu dünyayı değiştirme isteği varsa, ne kadar geliştyseler o kadar kesin biçimde geri dönerler. Kaçmak isteyenler bile, öteki tarafa geldiklerinde, kaçmanın sonuçta pek işe yaramadığını düşünebilir.

Öteki tarafa geçtiklerini ve bir daha geri döndüklerini hatırlayanlar çok mu?

İnsan belli bir bilinç haline ulaştığında hatırlar. Kısa bir süre için bu duruma kısmen de olsa temas etmek çok zor değil; daha önce bir hayatta yaşamış olma, benzer bir deneyim yaşamış olma, şu veya şu hakikati bilmiş olma hissi veya izlenimi derin meditasyon esnasında, rüyada, bir vizyonda edinilebilir, ama bu tam bir realizasyon değil: bu tam realizasyonu elde etmek için hep var olmuş, hep var olacak ve bütün geçmiş, şimdiki ve gelecek hayatları birbirlerine bağlayan daimi bilince dahilen ulaşmış olmak gerekir.

Neden aklın hareketlerine veya entelektüel spekülasyonlara odaklandığımızda, bazen Tanrısal'ı unutuyoruz veya Onunla teması kaybediyoruz?

Teması kaybediyorsunuz çünkü bilinciniz hala bölünmüş durumda. Tanrısal henüz aklınızı mesken tutmadı; kendinizi henüz tümüyle Tanrısal Hayata adamamışsınız. Yoksa sözünü ettiğiniz şeylere istediğiniz kadar konsantre olabilirsiniz, yine de Tanrısal'ın yardım ettiğinin ve Tanrısal tarafından desteklendiğinizin algısını muhafaza edersiniz.

Entelektüel veya diğer bütün araştırmalarınızda parolanız: “Hatırlamak ve sunmak” olmalı. Yaptığınız ne olursa olsun, bunu Tanrısal'a bir sungu olarak yapın; bu sizin için harika bir disiplin de olur, bir sürü saçma ve gereksiz şey yapmanızı engeller.

İnsan sıkça eylemin başında böyle yapabilir ama, işe daldıkça unutuyor; hatırlamak için ne yapmak lazım?

Ulaşılması gereken vaziyet, yoganın gerçek başarısı, geri kalan her şeyin bir hazırlık olduğu nihai mükemmellik ve edim, bu ne olursa

olsun Tanrısal'sız bir şey yapmanın imkansız olduğu bir bilinç halidir, çünkü Tanrısal'sız, eyleminizin kaynağı yok oluyor; bilgi, güç, her şey gitmiş oluyor. Ama kullandığınız güçlerin sizin olduğunu zannettiğiniz sürece, kendinizi Tanrısal'ın desteğinden yoksun hissetmezsiniz.

Yoganın başlangıcında insan Tanrısal'ı çok sıkça unutabilir, ama sürekli bir özlemlerle hatırlama çoğalıp unutma azalır; ancak bu özlemin sürdürülmesi katı bir disiplin, sıkı bir görev gibi olmamalı, hareket aşk ve neşe dolu olmalı. O zaman insan çabucak öyle bir duruma geliyor ki, her an ve yaptığı her şeyde Tanrısal'ın varlığının bilincinde değilse, anında kendini tecrit edilmiş, üzgün ve sefil hissediyor.

Tanrısal'ın varlığını algılamadan bir şey yapabildiğinizin ve buna rağmen tamamen rahat durabildiğinizin farkına vardığınız her seferde, varlığınızın bu kısmını adamadığınızı anlamalısınız. Tanrısal'ın gerekliliğini hiç hissetmeyen sıradan insan öyle yaşar, ama Tanrısal Hayatı arayan insan için aynı şey söz konusu olamaz; ve Tanrısal'la tam bir birlik realize ettiğinizde, eğer Tanrısal bir saniye için bile olsa sizden geri çekilseydi, düşüp ölürdünüz, bu kadar basit, çünkü Tanrısal hayatınızın hayatı, bütün varoluşunuz, tek ve tam dayanağınız olmuştur. Tanrısal yoksa, geriye hiçbir şey kalmaz.

Yoganın ilk aşamalarında sadhak³⁵ için sıradan kitaplar okumak iyi midir?

Kutsal kitaplar okuyabilir ama yine de Tanrısal'dan çok uzak olabilirsiniz; ve en aptal sözde edebi eserleri okuyup yine de Tanrısal'la temasta olabilirsiniz. Dönüşümü tadana kadar dönüşmüş bilincin hareketlerinden bir fikir edinmek mümkün değil. Okuduğumuz ve gözlemlediğimiz her şeyden, en banal kitaptan veya en sıkıcı şeyden bile zevk aldığımız Tanrısal'la birlik içinde olan bir bilinç hali var. Çok kötü müzik duyabilirsiniz – genelde kaçma isteğini uyandıran şu müzik türü – ama yine de ondan zevk alabilirsiniz, dış biçiminden değil, gerisinde bulunandan. İyiyle kötü müziği ayırt etme yetinizi kaybetmiyorsunuz, ifade etiklerine ulaşmak için hem iyi hem kötü müziğin ötesine geçiyorsunuz, çünkü bu dünyada Tanrısal'da nihai desteği ve hakikati olmayan hiçbir şey yoktur; ve eğer fiziksel, ahlaki ve estetik görünüşlerde durmayıp daha öteye gider ve Öz'le, her şeydeki Tanrısal Ruh'la temas

³⁵ **Sadhak:** Manevi realizasyonun peşinde olan, sadhana yaparak siddhinin peşinde olan.

1929 Görüşmeleri

ederseniz, sıradan duyuları etkileyen ve onlara çirkin, fakir, acılı veya uyumsuz görünenin arasından bile güzelliğe ve bahtiyarlığa ulaşabilirsiniz.

Birinin geçmişini haklı çıkarmak konusunda, hayatında bütün olanlar olmalıydı denebilir mi?

Besbelli ki olanlar olmalıydı; eğer olması gerekmeseydi olamazdı. Yaptığımız hatalar ve üzerimize çullanan karşıtlıklar bile olmalıydı, çünkü içlerinde hayatlarımız için belli bir gereklilik, belli bir fayda vardı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bu tür şeyler ne aklen izah edilebilir ne de izah edilmelidir. Çünkü olanların tümü gerekli, akılsal herhangi bir nedenden dolayı değil, bizi aklın hayal edebileceği her şeyin çok ötesine götürmek için gerekli; sonuçta, izah etmek gerekli mi? Kainatın tümü her an her şeyi izah ediyor, ve belirli bir şey, kainat genelinde olduğu gibi olduğundan dolayı meydana geliyor. Bu, bizim, Doğanın acımasız ve kaçınılmaz kurallarına kör bir kabullenmeyle bağlı olduğumuz anlamına gelmez. Geçmiş yerleşik bir olgu olarak kabul edebilir, faydasını algılayabilirsiniz, yine de şimdinizi ve geleceğinizi yönlendirmenizi ve biçimlendirmenizi sağlayacak bilinçli gücü içinizde oluşturmanız için edinilen deneyimi kullanabilirsiniz.

Olayların zamanına da mı Tanrısal'ın büyük Planında karar veriliyor?

Her şey hangi bilinç bölgesinden söz ettiğinize ve baktığınıza bağlı. Her şeyin mutlaka bilindiği, olayların planının genel olarak öngörüldüğü ve önceden belirlendiği bir tanrısal bilinç bölgesi var. Bu bakış şekli süpraaklın en yüksek doruklarına ait; bu bizzat Yüce'nin görüşü. Ama bu bilince sahip olmadıkça, yalnızca o bölgede geçerli olan ve olayları şu anki görme ve anlama şeklimize tekabül etmeyen terimlerde konuşmak hiçbir işe yaramaz. Çünkü bilincin bir alt alanında, hiçbir şey önceden belirlenmiş veya gerçekleşmiş değil; her şey yapım aşamasında. Burada önceden saptanmış olgu yok, yalnızca imkanların işleyişi var; ve olması gereken şey bu imkanların çarpışmasından ortaya çıkıyor. Bu alanda seçip ayıklayabiliriz, bir imkanı reddedip bir diğerini kabul edebiliriz, bir yolu takip edip bir diğerinden vazgeçebiliriz; ve bunları yapabiliriz, gerçekten meydana gelen şey bir üst bölgede öngörülmüş ve önceden belirlenmiş olsa bile.

Yüce Bilinç her şeyi önceden bilir, çünkü her şey O'nun ebediyetinde var, fakat oyununun gereğinden dolayı ve yüce Benliğinde önceden düzenlenmiş olanı fiziksel alanda uygulamaya koymak için, O, burada, devranda, bütün hikayeyi bilmeyormuşçasına davranır; sanki yeni ve henüz denenmemiş bir iplikle dokuyormuşçasına çalışır. Yüce Bilinç böylece üst bölgelerdeki kendi önbilgisinin sözde unutkanlığı sayesinde, bireye dünyadaki aktif hayatında özgürlük, bağımsızlık ve inisiyatif duygusunu verir. Bireyin içindeki bu duygular, Yüce Bilincin kullandığı pragmatik aletler ve yöntemlerdir, ve bunların aracılığıyla başka yerde öngörülmuş, kararlaştırılmış hareketler ve durumlar burada, dünyada gerçekleştirilir.

Eğer bir oyuncunun örneğini ele alırsanız, anlamanıza yardımcı olabilir. Bir oyuncu bütün rolünü bilir: oyunda gelişecek olaylar dizisinin tümü hafızasında ama sahnedeysen, önceden hiçbir şey bilmiyor görünmeli; bütün bu olayları gözleri önünde gelişen sürprizleri, durumları ve tesadüfleriyle sanki tamamen yeni bir dünyaymış gibi, ilk kez hissediyormuş gibi hissetmeli ve oynamalı.

Hiçbir gerçek özgürlük yok mu? Her şey, özgürlüğümüz bile mutlaka belirlenmiş mi? Yoksa en derin sır kadercilik mi?

Özgürlük ve kader, hür irade ve determinizm³⁶ farklı bilinç hallerinin hakikatleri; onları aynı düzleme koyan ve karşı karşıya getiren akılsal cehalet. Bilinç basit ve tekdüze bir gerçek değil, karmaşık, düz bir ova gibi değil, birçok boyutu var. Ölçeğin en üst noktasında Yüce, en alt noktasında madde var, ve en üstte olanla en altta olanın arasında bilinç düzlemlerinin sonsuz bir derecelenmesi var.

Maddenin alanında ve sıradan bilincin seviyesinde, eliniz kolunuz bağlı; Doğanın mekanizmasının kölesisiniz, karmanın³⁷ dişlisine kapılmışsınız; ve bu dişlide, bütün olanlar daha önce yapılanların kesinlikle sonucu. Bağımsız bir hareket illüzyonu var, ama aslında diğerlerinin yaptıklarını tekrarlıyorsunuz, Doğanın dünyasal hareketlerini yankılıyorsunuz, kozmik makinesinin ezici çarkında çaresiz dönersiniz.

³⁶ **Determinizm:** Bütün olayların, özellikle de insansal eylemlerin, önceki olayların bütününe bağlı olup bütünü tarafından belirlendiğini savunan felsefi doktrin.

³⁷ **Karma:** Aksiyon, çalışma; bir insanın işi veya işlevi; ruhun devamlılığıyla ve gelişmesiyle sübjektif ve objektif kuvvet olarak tekrarlanan varoluşlarının türünü ve ihtimallerini belirleyen güç.

Ama bu kaçınılmaz değil; yer değiştirebilirsiniz eğer isteğiniz buysa; altta kalıp mekanizma tarafından ezileceğinize veya kukla gibi oynatılacağınıza, çıkabilir ve yukarıdan bakabilirsiniz; ve bilincinizi değiştirerek herhangi bir komuta kolu bile kapabilir ve görünürde kaçınılmaz olan durumlara etki edip sabit durumları değiştirebilirsiniz. Girdaptan çıkıp girdabın çok üstünde durduğunuz anda, özgür olduğunuzu, bütün zorlamalardan kurtulduğunuzu fark edersiniz; artık pasif bir alet olmamakla kalmaz, aktif bir etken olursunuz; eyleminizin sonuçları artık sizi bağlamamakla kalmaz, bu sonuçları bile değiştirebilirsiniz. Bir kez kuvvetlerin işleyişlerini algıladımız mı, bir kez bu kuvvetlerin orijinlerinin bulunduğu bilinç düzlemine yükselip bu dinamik kaynaklarla özdeşleştiniz mi, artık hareket edene değil, hareket ettirene aitsiniz.

Yoganın hedefi de zaten bu: tanrısal harekete girmek için karmanın devrinden çıkmak. İnsan yoga sayesinde, içinde cahil kölesi, sefil ve güçsüz bir aleti olduğu Doğanın mekanik çarkını terk ederek, daha yüksek bir Yazgının oluşturulmasında bilinçli bir katılımcı ve dinamik bir etken durumuna geldiği başka bir düzleme yükselir. Bilincin bu hareketi çift bir çizgide devam eder. Her şeyden önce bir yükseliş var; insan maddesel bilinç seviyesinin dışına, üst bölgelere doğru yükselir. Ama astın üste doğru bu yükselişi, cevap olarak, üst'ün astın içine inişini çağırır. İnsan dünyanın üstünde yükseldiğinde, üstte olandan bir şeyleri, eski doğasını dönüştüren veya dönüştürmeye yönelik bir ışığı da, bir gücü de dünyaya indirmiş olur. O vakit içimizde bağlantısız ve uyumsuz olan, birbirinden ayrı olan bu şeyler – üst ve alt, bilincimizin ve varlığımızın iç ve dış katmanları – yavaşça kavuşarak, bitişerek tek bir hakikatte, tek bir ahenkte giderek kaynaşır.

Mucize dediğimiz olaylar bu şekilde meydana gelir. Dünya sayısız bilinç düzleminden oluşuyor, ve her düzlemin kendine özgü tipik kanunları var; bir düzlemin yasaları başka bir düzlemde geçerli değil. Bir mucize, başka bir bilincin ve güçlerinin maddesel düzleme ani bir inişinden, baskınından başka bir şey değil; ve bu sıklıkla nefsin güçleri; bir üst bilincin mekanizması maddesel mekanizmanın içine atılır. Bu, sıradan bilincimizin bulutunu aniden delen ve ona başka kuvvetler, başka hareketler, başka sekanslar aşıl原因 bir şimşek gibidir. Bizler, sonuca mucize deriz, çünkü sıradan alanımızın doğal kanunlarının ani tahrifatını, birdenbire altüst oluşunu görürüz, ve bu altüst oluşun seviyesini veya nedenini ne biliriz, ne de algılarız çünkü mucizenin kaynağı başka bir

düzlemde bulunur. Gaibin maddesel dünyamıza bu tür baskınları nadir değildir, hatta bu fenomenler aksine çok sıkça meydana gelir, ve eğer gözlerimiz varsa ve gözlemlemesini bilirsek, fazlalıkla mucize görebiliriz. Buraya, dünyasal bilince daha ulvi ufukları indirmeye çalışanların hayatlarında özellikle süreklidirler.

Yaratılışın belirlenmiş bir hedefi var mı? Ona doğru evrimlendiği nihai bir nokta var mı?

Hayır, evren sonsuzca gelişen bir hareket. Tek son veya tek hedef sayılabilecek hiçbir şey yok, ama eylemin gereği için, özünde sonsuz olan hareketi bölümlere ayırmalıyız ve şunun ya da şunun hedef olduğunu söylemeliyiz, çünkü eylemde hedef olarak nişan alabileceğimiz bir şeye ihtiyaç duyarız. Bir resim yapmak için belirli bir kompozisyon projesi olması gerekir; kendinize sınırlar belirlemelisiniz, bütünü kesin bir çerçeveye yerleştirmelisiniz, ama sınırlar yanlıtır, çerçeve sadece bir konvansyon. Resmin ebedi devamı var ve bütün belirli çerçevenin ötesinde uzar, ve bu devamın her bölümü aynı şekilde, sonsuz bir çerçeve serisinde çerçevelenebilir. Hedefimiz bu veya bu, deriz ama biliriz ki bu, yalnızca daha ötede olan başka bir amacın başlangıcı, ve bu amaç sizi sırasıyla başka hedefe götürür ve bu, bu şekilde devam eder: dizi asla durmaz, daima gelişir.

5 Mayıs 1929

Entelektin tam fonksiyonu ne? Sadhanaya³⁸ yardım mı eder yoksa engel mi olur?

Entelektin yardım etmesi veya engel olması kişiye ve onun entelekti kullanımına bağlı. Entelektin bir doğru, bir de yanlış hareketi var; biri sadhanaya yardım eder, diğeri engel olur. Kendi önemine çok fazla inanan ve kendisi için tatmin isteyen entelekt, en yüksek realizasyon için bir engeldir. Ayrıca bu sadece entelekt için ve özel bir anlamda geçerli değil, genelde ve diğer yetiler için de geçerli. Mesela nefsin arzularını veya hayvansal iştahların kör ve ölçsüz tatminini bir erdem olarak kabul etme alışkanlığımız yok; ahlaki anlayış, aşmamamız gereken sınırları çizen bir akıl hocası **adedilir** olarak kabul edilir; ve insan yalnızca entelektüel faaliyetlerde akıl hocasından veya eleştiriciden vazgeçebileceğini düşünür!

Yerinde duran ve ona ayrılan rolü oynayan varlığın her kısmı bir yardımdır, ama alanından çıktığı anda çarpıklaşır, deforme olur ve saptırılır, dolayısıyla yanlış olur. Bir gücün hareketi tanrısal dava uğruna faaliyete konulduğu zaman doğrudur; güç kendi tatmini için faaliyete geçtiğinde hareket yanlıştır.

Entelekt, asıl doğasında bir ifade ve eylem aletidir, merkezi üst bölgelerde, aklın üstünde olan **hakiki**-hakiki_bilgiyle burada, dünyadaki realizasyon arasındaki bir aracı gibi bir şeydir. Entelekt, ya da tümünden söz etmek gerekirse akıl şekil verir; nefis buna dinamizmi ve hayat gücünü ekler; madde en sonunda gelir ve vücut verir.

Görünmeyen, oysa öylesine canlı ve elle tutulur olan karşıt güçlere ne şekilde karşı koymalıyız?

Bu çokça bilincinizin gelişme seviyesine bağlı. Eğer başlangıçta hiçbir özel okült bilginiz veya okült gücünüz yoksa, yapabileceğinizin en iyisi durabildiğiniz kadar rahat ve huzurlu durmak. Eğer saldırı düşmanca telkinler şekline bürünürse, onları sakince, maddesel bir nesneyi geri iter gibi geri itmeye çalışın. Ne kadar sakın olursanız o kadar güçlü olursunuz.

³⁸ **Sadhana:** Yoganın yaşanması, uygulanması; siddhiye (mükemmelliğe, yoganın hedefinin gerçekleşmesine, okült güce) ulaştırın uygulama; manevi kişisel disiplin ve egzersis.

Herhangi bir manevi gücün sağlam temeli ruh değişmezliğidir. Hiçbir şeyin dengenizi bozmasına izin vermemelisiniz, çünkü dengenizi muhafaza ederek bütün saldırılara karşı koyabilirsiniz. Eğer bir de ayırt etme yetiniz, üzerinize doğru gelen kötü telkinleri algılamak ve maskelerini düşürmek için yeterince gelişmişse, onları defetmeniz daha da kolaylaşır, fakat bazen bizler farkına varmadan gelirler, o zaman onlarla savaşmak daha da zor olur; bu olduğunda, rahat durup huzuru ve derin bir iç sakinliği indirmek gerekir. Sıkı durun ve güvenle, inançla çağırın; özleminiz saf ve sebatkarsa, ihtiyaç duyduğunuz yardımı alacağımızdan emin olabilirsiniz.

Muhafif güçlerin saldırıları kaçınılmaz; onlara yoldaki birer sınağa gözüyle bakmalı ve kasırgayı cesurca atlatmalısınız. Mücadele çetin olabilir, ancak içinden çıktığınızda bir şeyler kazanmış olur, bir adım ilerlemiş olursunuz. Hatta karşıt güçlerin varlığının bir gereği bile var: kararlılığı güçlendirir, özlemi berraklaştırır. Onlara var olma nedenleri verdiğinizden ötürü var oldukları da doğrudur; içinizde onlara tepki veren bir şey olduğu sürece, müdahaleleri tamamen meşrudur. Eğer içinizde hiçbir şey tepki vermeseydi, doğanın hiçbir yerine tutunamasalardı, geri çekilirler ve sizi rahat bırakırlardı. Her ne olursa olsun, manevi gelişmenizi engellemelerine veya durdurmalarına izin vermemelisiniz.

Karşıt güçlere karşı savaşı kaybetmenin tek yolu Tanrısal yardıma hakikaten güvenmemektir. Özlemdeki içtenlik gerekli yardımı daima çeker. Sakin ve coşkulu bir çağrı, realizasyona doğru tırmanışta asla yalnız yürümediğinizden emin olmak, gerek duyduğunuzda yardımın daima burada olduğu inancı, kolayca ve kesin olarak zafere ulaştırır.

Karşıt güçler genellikle içeriden mi yoksa dışarıdan mı gelir?

Eğer içeriden geldiklerini düşünüyor veya hissediyorsanız, bu sizin onlara açık olduğunuzu ve siz fark etmeden içinize yerleştiklerini kanıtlar. Her şeyin gerçek doğası bir ahenktir, ~~ama~~ ancak bazı dünyalarda sapsaklılığı ve düşmanlığı doğuran bir distorsyon, bir çarpıtma var. Eğer bu deformasyon, bu çarpıtma dünyalarına bir yakınlık duyarsanız, orada yaşayan varlıkların dostu olabilir ve nüfuzlarına büsbütün tepki verebilirsiniz. Bu oluyor ama, çok olumlu bir durum değil. Bilinç anında kararıyor ve artık gerçekle sahteyi, doğruyla yanlış ayırt edemiyorsunuz; hatta artık neyin yalan olup olmadığını bile söyleyemiyorsunuz.

Her halükarda, bir saldırı olduğunda, en bilge tavır saldırının dışarıdan geldiğini ~~adedemek~~-kabul etmek ve “Ben bu değilim, ve bununla hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum!” demek. Bütün aşağı arzulara ve dürtülere, aklın bütün tereddütlerine ve kuşkularına karşı aynı şekilde davranmalısınız. Onlarla özdeşleştiğiniz oranda onlarla savaşmanız daha da zorlaşır, çünkü o zaman asla kolay olmayan kendi doğanızın üstesinden gelmek işiyle karşı karşıya kalmak gerektiğini hissedersiniz. **Fakat Ama** “Hayır, ben bu değilim, ve bununla hiçbir ilgimin olmasını istemiyorum!” diyebildiğiniz andan itibaren, onları dağıtmak çok kolaylaşır.

İçle dış arasındaki sınırı nereye çekebiliriz?

Çizgi çok esnek: sizin istediğiniz kadar yakınınızda veya uzağınızda olabilir. Herhangi bir şeyi içinize alıp gerçek varlığınızın bir parçasıymış gibi hissedebilir, ya da onu bir saç telinden veya bir tırnak parçasından kurtulur gibi atabilirsiniz, bundan zerre kadar etkilenmeden.

Kimi dinler oldu, inananları böylece kişiliklerinden bir şeyler kaybederler korkusuyla saçlarının bir telinden veya tırnaklarının bir parçasından bile ayrılmazdı. Bilinçlerini dünya kadar enginleştirebilenler dünya olur; ama küçük vücutlarının ve sınırlı hislerinin içine kapananlar bu sınırlarda durur; vücutları ve adı hisleri onlar için varlıklarının tümünü oluşturur.

İnanç tek başına her şeyi yaratabilir, her şeyi fethedebilir mi?

Evet ama bu bütün ve mutlak bir inanç olmalı. Gerçek türden olmalı, sadece bir düşüncenin veya akılsal bir iradenin kuvveti değil, çok daha derin bir şey olmalı. Akıldan kaynaklanan irade ani karşıt reaksiyonlara ve dirence yol açar. Hastalıkları tedavi etmek için Coué³⁹ metodundan bahsedildiğini duymuşsunuzdur; o bu güç hakkında bir şeyler biliyordu ve bu gücü kullanarak dikkat çekici sonuçlar elde etti, ~~ama ancak~~ bu güce hayal gücü diyordu, ve metodu kullandığı inanca çok fazla akılsal bir form veriyordu. Akılsal inanç yeterli değil, nefsi, hatta fiziksel bir

³⁹ Coué, Émile (1857-1926): Eczacı ve psikoterapist. Kendi kendini iyimser telkinlerle tedavi etme yöntemi sayesinde hatırlanıyor: "Gün geçtikçe iyileşiyorum, kendimi daha iyi hissediyorum."

inançla, vücudun bir inancıyla tamamlanmalı ve güçlendirilmeli. Eğer içinizde, bütün varlığınızda bu tür bir entegral kuvvet yaratabilirseniz, o zaman hiçbir şey buna dayanamaz; ancak inancı vücudunuzun hücrelerinin içine kadar tesis etmelisiniz. Mesela şimdi, bilim adamları arasında yayılmaya başlayan ve ölümün bir gereklilik olmadığını kanıtlamayı amaçlayan bir bilgi var, ~~fakat~~ ancak insanlık genelinde ölüme sıkıca inanıyor; bunun uzun ve değişmez bir tecrübe üzerine kurulu genel bir insansal telkin olduğunu söyleyebiliriz. Eğer bu inanç ilk önce bilinçli zihniyetten, daha sonra da nefsi doğadan ve fiziğin bilinçaltı katmanlarından atılabilseydi, ölüm artık kaçınılmaz olmazdı.

Ama bu ölümün ~~bu~~—fikri sadece insanın düşüncesinde değil ki, hayvansal yaratılış ölümü ondan önce tanıyordu.

Aslında ölüm yeryüzündeki bütün hayata bağlandı, ama insan ona Doğanın başlangıçta vermiş olduğu anlamdan farklı bir mana veriyor. İnsanda ve onun seviyesine en yakın olan hayvanlarda, ölümün gerekliliği bilinçleri için özel bir şekil ve anlam kazandı; fakat ölümü destekleyen aşağı Doğadaki bilinçaltı bilgisi yenilenme, değişme ve dönüşme gerekliliğinin hissidir.

Ölümü vazgeçilmez kılan, maddenin yeryüzündeki hali. Maddenin evriminin bütün anlamı, bir ilk bilinçsizlik halinden yola çıkıp daima çoğalan bir bilince yönelen bir gelişim oldu; ve olayların gelişme biçiminden dolayı, formların çözülüp yok olması bu gelişme sürecinde merhametsiz bir gereklilik oldu, çünkü organize bireysel bilincin stabil bir dayanağa sahip olabilmesi için, sabit bir form şarttı; ve aynı zamanda ölümü kaçınılmaz kılan da formların sabitliği idi. Maddeye şekil verilmeliydi; bu şekillendirilme olmadan, hayat kuvvetlerinin ve bilinç kuvvetlerinin somut dahil edilişi ve bireyselleşme imkansız olurdu; ve bu kuvvetler olmadan, maddesel düzlemde organize varoluş için başlıca şartlar eksik olurdu. ~~Fakat~~Ama belirli ve somut bir form derhal esnemez ve sert olmaya, taşlaşmaya eğilimli. Bireysel şeklin ısrarı, onu aşırı sıkı bir kalıp haline çeviriyor; kuvvetlerin hareketlerini takip edemiyor; Doğanın isteklerini sürekli tatmin edemiyor veya onunla aynı hızda ilerleyemiyor; böylece akıntının dışına itiliyor. Bu artan aykırılığın, formun onun üzerine baskı uygulayan kuvvet arasındaki bu ahenksizliğin belirli bir noktasında, formun tamamen eriyip yok olması kaçınılmaz. Yeni bir form yaratılmalı, yeni bir ahenk, yeni bir denge mümkün

kılınmalı. Ölümün ve Doğanın onu kullanımının hakiki-doğru anlamı bu. Ama eğer form daha atik ve daha esnek olsaydı, eğer vücudun hücreleri bilinç değişikliğiyle değişme kapasitesine uyanabilselerdi, ani bir çözümlülük yok olma gereği artık var olmazdı ve ölüm artık kaçınılmaz olmazdı.

Felaketlerin ve Doğal afetlerin – depremlerin, tufanların ve kıtaların yok oluşunun – uyumsuz ve günahkar bir insanlığın sonucu olduğu, ve insan ırkının gelişmesiyle ve serpilmesiyle, fiziksel Doğada buna denk bir değişimin oluşacağı söyleniyor. Bu söylentilere ne ölçüde inanabiliriz?

Belki de felaket ve yıkım yüklü bir Doğayla ve ahenksiz bir insanlıkla kendini ifade eden bir tek ve aynı bilinç hareketi olduğunu söylemek daha doğru olur. İki olay nedenden sonuca gitmiyor, aynı seviyede. Onların üstünde tezahür etmeye, kendini dünyaya dahil etmeye çalışan bir bilinç var, ve bu bilinç maddeye doğru inişinde, ister insanda olsun ister fiziksel Doğada, her yerde aynı dirençle karşılaşılıyor. Yeryüzünde gördüğümüz bütün karmaşa, bütün uyumsuzluk bu mukavemetin sonucu. Afetler ve yıkımlar, çatışmalar ve şiddet, karanlık ve cehalet, bütün kötülükler aynı yerden kaynaklanıyor. İnsan dış Doğanın nedeni olmadığı gibi, dış Doğa da insanın nedeni değil, ama her ikisi de onlardan daha büyük ve arkalarında olan bir tek ve aynı şeye bağımlı; her ikisi de “O’nu” ifade etmek için ebediyen gelişen bir hareketin birer parçası.

Eğer yeryüzünde bir yerde, saflığındaki Tanrısal Bilinçten bir şeyler indirmek için yeterli bir alırlık⁴⁰ ve açılış olursa, yeryüzüne bu inişin, yeryüzündeki bu tezahürün sadece iç dünyayı değil, maddesel şartları, insandaki ve Doğadaki fiziksel dışavurumu da değiştirebileceği doğrudur. Bu inişin olabirliği insanlığın genelinin durumuna bağlı değil. Eğer Doğanın maddesel şartlarının ve hareketlerinin değişebilmesi için, insanlığın büyük çoğunluğunun Işığı indirebilsin diye yeterince kuvvetli bir ahenk, bir birlik, bir özlem haline ulaşmasını beklememiz gerekseydi, pek az ümit olurdu, fakatama bir bireyin veya kısıtlı sayıdaki küçük bir grubun bu inişi elde etmesi mümkün; önemli olan sayı veya genişlik değil. Dünyanın bilincine nüfuz eden ilk saflığındaki Tanrısal Bilincin bir damlası her şeyi değiştirmeye yeter.

Büyük sır, gizli anahtar, üst ve alt bilinç düzlemlerinin temasının ve kaynaşmasının esrarıdır; bu kontakla bu füzyonun her zaman bir

⁴⁰ **Alırlık:** İzlenim almaya elverişlilik; alırlı olanın karakteri (Fr: réceptivité; En: receptivity).

dönüştürme gücü var; oysa sözünü ettiğimiz bu durumdaysa, sonucun çapı daha geniş ve etkisi daha büyük olur. Eğer yeryüzünde biri, burada henüz tezahür etmeyen bir bölgeyle bilinçli olarak temasa geçebilirse, ve eğer tam bilinciyle o bölgeye kadar yükselip, o bölgenin maddesel dünyayla karşılaşmasını ve uyuşmasını sağlarsa, o zaman, şimdiye kadar gerçekleştirilmemiş Doğanın dönüşümünün sonuca götüren büyük hareketi meydana gelir. Yeni bir güç iner ve yeryüzündeki hayat şartlarını değiştirir.

Olayların şimdiki durumunda bile, büyük bir ruhun gelip bir ışık, bir hakikat açığa vurduğu veya yeryüzüne yeni bir kuvvet indirdiği her seferde, dünyanın şartları, tam beklendiği veya umulduğu yönde olmasa da, değişmiştir. Mesela, belli bir irfan, belli bir bilinç, belli bir manevi deneyim düzlemine ulaşmış bir varlık geldi ve: "Size kurtuluşu getirdim" dedi, veya bir başkası: "Size huzuru getirdim" dedi. Onun veya diğerinin çevresindekiler, belki de vaatlerinin maddeten anlaşılması gerektiğini sandılar; böyle olmadığını fark ettikleri anda, neyin yapılmış olduğunu hiç anlamadılar. Yapılmış olan, bilinçte bir değişiklikti, o ana kadar bilinmeyen bir huzur imkanıydı, ya da burada daha önce var olmayan bir kurtuluş kapasitesiydi. **FakatAma** bu hareketler iç dünyaya aitti ve devranda hiçbir elle tutulur dış değişikliğe yol açmadı. Belki de ortada dünyayı haricen değiştirme niyeti yoktu; belki de gerekli bilgi eksikti; oysa her şeye rağmen, bu öncüler bir şeyler realize etti.

Tüm aksi görüşlere rağmen, dünya adım adım, aşama aşama kendini belli bir realizasyona hazırlamış olabilir. Hem uygarlıklarda hem Doğada bir değişiklik oldu. Eğer bu bizlere pek bariz görünmüyorsa, bizler olaylara dışsal bir bakış açısından baktığımızdandır; bir de Tanrısal Hayat bakımından, madde ve maddenin zorlukları bu güne kadar ciddi olarak göz önünde bulundurulmadıkları içindir. Ama yine de içsel olarak ilerlemeler oldu, iç bilinçte ışık inişleri oldu, **fakatama** maddenin içindeki herhangi bir realizasyonla ilgili olarak bir şey söylemek zor, çünkü bu alanda nelerin meydana gelmiş olabileceğini tam olarak bilmiyoruz.

Çok uzak bir geçmişte, güzel ve büyük, belki de maddeten bizimki kadar gelişmiş medeniyetler oldu. Belli bir açıdan bakıldığında, en modern kültür sanki eski uygarlıkların yalnızca bir tekrarıymış gibi görünüyor, oysa hiçbir yerde gelişme olmadı denemez. En azından içsel bir gelişme gerçekleştirildi, ve maddesel alanlarda üst bilince cevap verebilen daha büyük bir kabiliyet doğdu. Aynı şeyleri yapmak ve tekrar yapmak gerekti çünkü denenilenler yeterince iyi yapılmamıştı; ama her

denemede, ulaşılması gereken hedefe daha fazla yaklaşıldı; antrenman yapmak için bir egzersisi birçok kez tekrarladığımızda, hep aynı şeyi tekrar başlıyoruz gibi görünürüz, halbuki genel sonuç efektif bir değişimdir.

Hata bu Şeylere insansal bilincin boyutunda bakmakta, çünkü böyle bakıldığında bu engin ve derin hareketler izah edilemez görünür; onları sınırlı akılsal zekayla anlamaya ve yorumlamaya çalışmak tehlikeli. Felsefenin, Şeylerin sırrını asla çözemeyişinin nedeni bu, çünkü evreni insansal aklın boyutuna indirgemeye çalıştı.

Aramızdan kaç kişi geçmiş hayatlarını hatırlıyor?

Hepimizde, bilincimizin bir yerinde bir anı mevcut, fakata~~n~~cak bu mevzu tehlikeli çünkü insanın aklı romanlardan çok fazla hoşlanır; reenkarnasyonun bu gerçeğinden bir Şeyler bildiği andan itibaren etrafına güzel hikayeler uydurmak ister. Birçok insan size dünyanın nasıl kurulduğu ve gelecekte ne olacağı hakkında harika masallar okur; size geçmişte nerede ve nasıl doğduğunuzu ve daha sonra ne olacağınızı, yaşadığımız hayatları ve yaşamanız gereken yaşamları anlatır. Bütün bunların manevi hayatla hiçbir ilgisi yok. Geçmiş hayatların gerçek anısı entegral bilginin bir parçası olabilir, ama bu anı hayali fanteziler sayesinde elde edilemez. Çünkü eğer bir yandan bu objektif bir bilgiyse, diğer yandan bu hatıra geniş bir Şekilde sübjektif deneyime bağlı, ve bu, uydurmaya, çarpıtmaya, sahte konstrüksyona pek çok yer bırakır. Bu Şeylerin hakikatine ulaşmak için, deneyimi elde eden bilinç saf ve saydam olmalı, bütün akılsal veya nefsi müdahaleden, bütün kişisel kavramlardan ve duygulardan kurtulmuş olmalı, aklın kendi yöntemiyle her Şeyi yorumlama ve izah etme alışkanlığından kurtarılmış olmalı. Geçmiş bir hayatın deneyimi gerçek olabilir, fakata~~n~~cak görülmüş ve hissedilmiş olanla aklın bu konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamalar ve konstrüksyonlar arasında her zaman bir uçurum var. Yalnızca insansal duyguların üstüne yükselebildiğiniz ve aklın dışına çıkabildiğiniz zaman hakikate ulaşmaktan emin olursunuz.

12 Mayıs 1929

Vampir gibi insanlar var. Neler ve neden öyleler?

İnsan değiller, yalnızca şekilleri, görünüşleri insansal; bunlar fiziğe hemen komşu olan bir dünyadan gelen varlıkların – nefsi alem dediğimiz bir düzlemde yaşayan varlıkların – enkarnasyonları. Nefsi dünya bütün arzuların, bütün dürtülerin ve bütün tutkuların dünyası, şiddetin, oburluğun, kurnazlığın ve bütün cehalet çeşitlerinin alemidir; ~~fakat~~ ancak bütün dinamizmler, bütün hayat enerjileri ve pek çok güç de bu dünyada bulunur. Bu alemin varlıklarının, yaradılış itibarıyla, maddesel dünyanın üzerinde tuhaf bir nüfuzu var, üzerinde meşum bir etki bırakabilirler. Aralarından kimileri, ölümden sonra dünyasal düzlemin yakınında, nefsi atmosferde sürüp giden insanların fragmanlarından oluşur. İnsanların arzuları ve iştahları, vücudun çözülüp yok olmasından sonra bile burada süzölmeye devam eder ve şekillerini korur; sıkça yine tezahür etmeye ve tatmin olmaya çalışırlar, ve bunun sonucunda nefsi dünyanın bu yaratıkları doğar. ~~Fakat~~Ama bunlar pek önemsiz varlıklar, çok rahatsız edici olabilmelerine rağmen, onlardan sıyrılmak imkansız değil. Çok daha tehlikeli olan başkalarıysa insansal bir şekle asla bürünmedi; yeryüzünde insan vücudunda asla doğmadı çünkü çoğu zaman, varlığı maddenin kölesi yapan bu doğum şeklini reddediyorlar, kendi alemlerinde kalmayı ve oradan güçlü ve zararlı varlıklar olarak dünyasal varlıklar üzerindeki ~~nüfuzlarını etkilerini~~ muhafaza etmeyi tercih ediyorlar, çünkü dünyada doğmayı kabul etmemekle birlikte, fiziksel doğayla temasta olmak istiyorlar ama, onun tarafından bağlanmadan.

Yöntemleri ilk önce bir insanı etkileri altına almaya denemekten ibaret. Sonra yavaşça atmosferine giriyorlar ve sonunda gerçek insansal ruhu ve kişiliğini tamamen kovarak onu büsbütün ele geçirebiliyorlar. Bu yaratıkların bu şekilde dünyasal bir vücut edindiklerinde insansal görünüşleri olabilir, ~~fakat~~ama elbette ki insansal doğaları yok. İnsanların hayat güçlerini kendilerine çekmeye alışmışlar; nefsi güçle beslenebildikleri her yerde ona saldırıp onu ele geçirirler. Eğer atmosferinize girerlerse, kendinizi birden bitkin ve depresif hissedersiniz; şayet yanlarında bir süre kalırsanız, hasta olursunuz; onlardan biriyle yaşarsanız, bu sizi öldürebilir.

Peki ama, bir kez atmosferimize girdiler mi, çevremizi bu tür yaratıklardan nasıl temizleyebiliriz?

Bu tür varlıklardaki enkarne olmuş nefsi güç tamamen maddesel türden ve yalnızca kısa mesafede etkili. Genellikle, eğer onlarla aynı evde yaşamazsanız, veya arkadaşlık etmezseniz, etkileri altına ~~düşme-girme~~ tehlikesiyle karşı karşıya kalmazsınız, fakatama onlarla bir bağlantı veya iletişim yolu kurarsanız, mesela mektupla, o zaman bir kuvvet değişimini mümkün kılarırsınız ve uzun mesafeden bile etkileri altına girersiniz. Doğrusu, eğer geniş okült bilginiz ve kuvvetli okült gücünüz yoksa ve nasıl korunacağını bilmiyorsanız, bu varlıklarla en sağduyulu yöntem bütün ilişkiny kesmek, bir alıp vereceğinizin olmaması; nasıl korunacağını bilerseniz bile onlarla görüşmek daima tehlikeli. Bazı kişilerin dilediği gibi onları değiştirmeyi ummak boş bir kuruntu, çünkü değişmek istemiyorlar. Bir dönüşüme izin vermeye hiç niyetleri yok, bu yöndeki bütün çaba faydasız.

Bu varlıklar insansal bir vücutta oldukları zaman, gerçekte ne olduklarının sıkça tam bilincinde değiller. Bazen, normal biçimde tamamen insansal olmadıklarını müphem şekilde hissediyorlar. Bununla birlikte, bilinçli, hem de çok bilinçli oldukları durumlar var; insanlığa ait olmadıklarını bilmekle kalmayıp ne olduklarını da biliyorlar, bu bilgi doğrultusunda hareket ediyorlar ve bilerek amaçlarının peşinde koşuyorlar. Nefsi alemin varlıkları, yaratılış itibarıyla güçlüdür, güçlerine bilgiyi de eklediklerinde iki kat tehlikelidir. Bu yaratıklarla yapılacak hiçbir şey yok; onları ezip yok etme imkanına sahip olmadıkça, onlarla bütün ilişkiden sakınmalısınız. Eğer şartlar onlardan biriyle temasa geçmenizi mecbur kılar, ondan yayılan cazibeye iyice dikkat edin; nefsi dünyanın varlıklarının fiziksel düzlemde tezahür ettiklerinde daima büyük bir hipnotik güçleri var çünkü bilinçlerinin merkezi fiziksel alemde değil nefsi dünyada, ve insanlar gibi maddesel bilinç tarafından peçelenmediler ve küçültülmediler.

Bu yaratıkları tuhaf bir cazibenin manevi hayata doğru çektiği bir gerçek, değil mi?

Evet, çünkü bu dünyaya ait olmadıklarını, başka yerden geldiklerini hissediyorlar; geçmişte sahip oldukları ve yarı yarıya kaybettikleri, geri elde etmek için sabırsızlandıkları güçler olduğunu da hissediyorlar.

Böylece, kendilerine görünmez dünya hakkında bilgi verebilecek biriyle karşılaştıklarında ona koşuyorlar ama, nefsi alemi manevi dünya sanıyorlar, ve araştırmaları manevi değil nefsi amaçlara yönelik. Bazen de maneviyatı kasten bozmaya çabalyorlar ve bir imitasyonunu kendi doğalarının dünyasında oluşturmaya çalışıyorlar. Bu durumda bile, manevi hayata bir nevi saygı gösteriyorlar, ya da kendi tarzlarında bir tür tazminat ödüyorlar. Bir çeşit çekim gücü tarafından da zorlanıyorlar; tanrısal kanuna karşı isyan ettiler, ama isyanlarına rağmen, hatta belki de isyanları yüzünden kendilerini bağlı hissediyorlar ve Tanrısal'ın varlığı onları güçlü şekilde cezbediyor.

Bu yüzden onları bazen yeryüzünde manevi hayatı realize etmesi gereken kişileri birbirleriyle temasa geçiren birer alet olarak görebiliriz. Bu rolü gönüllü olarak üstlenmezler, buna zorlanırlar. Bu, ödemeleri gereken bir tür telafidir, çünkü inen ışığın baskısını hissediyorlar, dönüşmek ile yok olmak arasında, tanrısal iradeye tevekkül edip Büyük Eserde yerlerini almak ile bilinçsizliğe gömülmek ve artık var olmamak arasında seçmeleri gereken zamanın geldiğini veya yakında geleceğini seziyorlar. Hakikatin bir arayıcısının teması bu tür yaratıklara değişim şansını verir; her şey bu şansı nasıl kullandıklarına bağlı. İyi şekilde kullanıldığında nefsi varlıklara kurtuluş yolunu açabilir ve onları nefsi varlıkların dokunduğu kumaşı oluşturan yalandan, karanlıktan ve sefaletten çıkarabilir, yenilenmeye ve hayata ulaştırabilir.

Bu varlıkların para üzerinde büyük gücü var, değil mi?

Gerçekten de para üzerindeki güç şu anda nefsi dünyanın varlıklarının ve kuvvetlerinin etkisi altında veya elinde. Bu etki yüzünden, Hakikatin davasına pek büyük miktarlarda paranın gittiğini asla görmeyiz, yönü hep saptırılır çünkü para karşıt kuvvetlerin pençesinde, ve bu onların, dünyanın üzerindeki nüfuzlarını korumanın başlıca yöntemlerinden biri. Karşıt kuvvetlerin paranın gücüne el koymaları güçlü şekilde, tamamen ve titizlikle organize edilmiştir, ve bu kompakt organizasyondan herhangi bir şey sökülmek en zor işlerden biridir. Şu anki bekçilerinden biraz para koparmayı her denediğinizde, acımasız bir mücadele vermeliyorsunuz.

Oysa paranın kontrolünü elinde bulunduran karşıt kuvvetlere karşı herhangi bir yerde bir tek ciddi zafer, simültane ve otomatik olarak bütün diğer noktalarda da galibiyeti mümkün kılardı. Eğer bu kuvvetlerin direnci bir noktada kırılıyorsa, şu anda hakikatin davasına para

veremeyeceklerini hissedenler birden büyük, yoğun bir bağışlama arzusu hissederdi. Nefsi kuvvetlerin ellerinde az çok birer oyuncak, birer alet olan bu zengin işadamları para ~~sarf etmekte~~~~harcamaktan~~ nefret ettiklerinden değil; cimrilikleri sadece içlerindeki nefsi dürtüler ve arzular uyandırılmadığı zaman boy gösteriyor. Kendi arzuları dedikleri bir isteği tatmin etmek söz konusu olunca kolayca para harcıyorlar ama, onlardan konforlarından ve zenginliklerinin karından hakikatin çalışmasına bir pay vermeleri istenildiğinde, onlara servetlerinden ayrılmak çok zor geliyor. Paraya hakim olan nefsi güç, malını daima özenle kapalı tuttuğu bir kasada koruyan bir bekçi gibidir. Etkisi altındaki insanlardan bir miktar para istenildiği her seferde, kesenin ağzını azıcık açmadan önce bile her türlü şüpheli soruyu sorarlar; ~~fakat~~~~ama~~ içlerindeki nefsi dürtü bütün talepleriyle uyanırsa, bekçi kasasının kapağını ardına kadar açmaktan mutlu olur ve para özgürce su gibi akar. Genelde bu insanlar cinsel dürtülerle ilgili arzulara itaat eder ama, çok sıkça da ~~ün~~ ve ~~saygınlığın~~ ~~saygınlık~~ arzusuna, veya iyi ~~yemeğin~~ ~~yemek~~ arzusuna ya da aynı nefsi seviyede bulunan başka arzuya kapılıp boyun eğer. Bu kategoriye ait olmayan her şey titizlikle sorgulanıp incelenir, istenmeye istenmeye kabul edilir, ve sonunda çoğunlukla reddedilir. Nefsin varlıklarının kölesi olan insanlarda, hakikati, ışığı, manevi realizasyonu elde etme arzusu onları sıyrarsa bile, hiçbir şekilde para arzusunu dengeleyemez. Ellerindeki parayı tanrısal dava uğruna kazanmak, şeytanı içlerinden kovmaya eşdeğer; ilk önce hizmet ettikleri nefsi varlığı fethetmek veya dönüştürmek gerekir, ki bu da kolay iş değil. Nefsin varlıklarının etkisi altında olan insanlar, ellerindekileri Tanrısal'ın hizmetine sunmaktansa, bazen konforlu hayatlarından vazgeçmeyi tercih eder; zevk duymaktan vazgeçerek sapkınlıklarından hiçbir şey kaybetmeden yoğun bir şekilde riyazetçi olabilirler; hatta bazen de bu değişimin onları eskisinden beter yaptığı bile olur.

Neden bir kişinin başka bir kişiye istediğini yapmasına ya da yaptırmasına izin veriliyor?

Falan kişinin filan kişiye istediğini yapmasına veya yaptırmasına ~~müsaade edizin~~ ~~verilmiştir~~ değil ama, evrensel bir irade var, ve bu iradeyi belli bir ölçüde ortaya koyabilenlerin daha büyük bir irade kuvvetleri var gibi görünüyor. Evrensel irade ışık, nefsi kuvvet, elektrik veya Doğanın herhangi bir başka gücü gibidir. Kimileri evrensel iradenin gücünü ~~izhar~~

etme ortaya koymak için iyi iletkenidir, başkalarıysa kötü iletkenidir. Bunda ahlak söz konusu değil. Bu, Doğanın bir olgusu, büyük oyunun bir kuralı.

Nefsi varlıklarla kendi alanlarında karşılaşabilir miyiz?

Nefsin varlıkları süprafizik bir dünyada hareket eder, ve eğer insanlar o aleme tesadüfen girerlerse, orada kendilerini kaybolmuş, güçsüz ve aciz hissederler. İnsan maddesel vücudunun içinde evindedir, güvendedir; vücut insanın koruyucusudur. Vücutlarını küçümseyen insanlar var, ölümden sonra vücutsuz her şeyin çok daha iyi ve daha kolay olacağını sanırlar **fakatama**, aslında vücutları onların sığınakları, kaleleridir; vücutlarının içinde oldukları sürece, nefsi alemin kuvvetleri insanlar üzerinde doğrudan bir tutunma noktası bulmakta zorlanır. Kabuslar nedir biliyor musunuz? Kabuslar sizin nefsi dünyaya sortilerinizdir; ve bir kabus size azap çektiğinde yapmaya çalıştığımız ilk şey nedir? Büyük bir hızla vücudunuza doğru geri dönersiniz ve normal fiziksel bilincinize tekrar kavuşana kadar silkinirsiniz. Halbuki nefsi kuvvetlerin dünyasında siz bir yabancısınız; nefsi alem, üzerinde pusulasız ve dümensiz olduğunuz bilinmeyen bir deniz gibidir. Nasıl ve ne yöne doğru ilerleyeceğinizi bilmezsiniz; ve her adımda yapılması gerekenin tam tersini yaparsınız.

Nefsi dünyanın bir bölgesine girdiğiniz anda sakinleri, neyiniz varsa gasp etmek ve sanki bir avmışsınız gibi ellerine geçeni kapıp onunla beslenmek için etrafınıza üşüşür. Eğer varlığınızın içinden ışık saçabilecek güçlü ve kuvvetli bir ışığınız yoksa, vücudunuz olmadan orada bulunursunuz, sanki soğuktan korunabilmek için paltonuz veya sığınacak eviniz yokmuş gibi, hatta çıplak ve bütün temasa açık kalan sınırlerinizi koruyabilecek cildiniz yokmuş gibi. Kimi insanlar “Bu vücudun içinde ne kadar da mutsuzum!” demeye cesaret ediyor ve ölümü bir kurtuluş olarak görüyor. Ama ölümden sonra aynı nefsi çevreye sahipsiniz ve bu hayatınız boyunca sıkıntılarınızın nedeni olan aynı kuvvetlerden kaynaklanan aynı tehlikelere maruz kalırsınız. Vücudun çözümlü yok olması sizi nefsi dünyanın enginliklerine fırlatır; ve kendinizi koruyacak hiçbir şeyiniz yoktur, sığınabilecek fiziksel vücudunuz yoktur artık.

Tam bir bilgiyi edinmeyi ve bütünsel bir gücü kullanmayı burada, dünyada, vücudun içinde öğrenmelisiniz. Yalnızca bu bilgiyi ve bu gücü edindikten sonra bütün dünyalarda özgürce, tam güvenle hareket

edebilirsiniz. Yalnızca en ufak korkuyu hissetmenizin imkansız olduğu sürece, yalnızca mesela en kötü kabus karşısında bile hiçbir duygu, heyecan, tedirginlik hissetmediğiniz veya belli etmediğiniz sürece: “Şimdi nefsi aleme girmeye hazırım” diye iddia edebilirsiniz. FakatAma bu, nefsi doğanın dürtülerine ve arzularına mükemmelce-tamamen hakim olduğunuz zaman gelen bir gücün ve bir bilginin edinimi demek. Karanlığın varlıklarını cezbedebilecek ve sizi yönetmelerine izin verebilecek her şeyden mutlaka kurtulmuş olmalısınız. Eğer özgür değilseniz, dikkatli olun!

Bağlılık yok, arzu yok, dürtü yok, tercih yok; mükemmel bir ruh değişmezliği, değişmeyen bir huzur, Tanrısal'ın koruyuculuğuna mutlak bir inanç: bunlarla güvendesiniz, ama bunlarsız tehlikesedesiniz; ve güvenliğiniz kesin olmadıkça, civcivler gibi yapmak ve annesel kanatlar altına sığınmak daha iyidir.

Fiziksel vücut koruyucu olarak nasıl işe yarayabilir?

Vücut, ağırlığı yani sitem ettiğimiz şeyin ta kendisi sayesinde bir koruyucu görevi görür. Vücut atıl, duyarsız, kaba, esnemez ve serttir; kompakt ve sağlam duvarlarıyla bir kaleye benzer. Nefsi dünyaysa aksine akışkandır; orada her şey özgürce hareket eder, karışır ve birbirinin içine nüfuz eder, durmadan değişen, birbirine karışan denizin dalgaları gibi serbestçe. İnsan nefsi dünyanın bu akışkanlığı karşısında savunmasızdır eğer içinde ona karşı koyabilecek çok güçlü bir kuvveti ve ışığı yoksa; bunlarsız, nefsi alemin akışkanlığı içinize nüfuz ednüfuz eder, ve istilacı etkisine engel olabilecek hiçbir şey yoktur. Ama vücut müdahale eder; nefsi dünyadan izole eder ve bu kuvvetlerin taşkın dalgalarını önleyen bir set görevi görür.

Eğer bu kadar akışkansalar, nefsi dünyanın formlarında bir bireysellik nasıl olabilir?

Bireysellik var ama, formlar enkarne varlıklardaki kadar sabit ve sert değil. Bireysellik, bütün plastiklikten yoksun bir eğilmezlik anlamına gelmez. Bir taşın çok esnemez, belki de bildiğimiz en esnemez şekli var, oysa pek az bireyselliğe sahip. On ya da yirmi taşı birlikte ele alın, birini diğerinden ayırt etmek istiyorsanız çok özenli olmanız gerekir. Ama nefsi dünyanın varlıkları ilk bakışta tanınabilir ve ayırt edilebilir; formlarının

12 Mayıs 1929

strüktüründeki bir şeyden, her birinin yanında getirdiği atmosferden, hareket etme, konuşma ve davranış tarzından ayırt edilirler. İnsanların ifadeleri mutlu veya mutsuz olduklarında değiştiği gibi, bu varlıklarda da keyif değişiklikleri görüşlerini değiştirir; ~~fakatama~~ nefsi alemde değişiklikler daha büyük ölçüde: orada hatların sadece ifadesi değil, eşkalin kendisi değişir.

19 Mayıs 1929

Düşüncenin sahip olduğu gücün niteliği ne? Nasıl ve ~~hangi~~ raddeye kadere ölçüde kendi dünyanın yaratıcısıyım?

Budik⁴¹ öğretiyeye göre her insan, başkalarının yaşadığı dünyalardan tamamen bağımsız olarak kendine özgü bir alemde yaşar ve hareket eder. Sadece aralarında belli bir ahenk sağlandığı zaman bu farklı dünyaların birbirlerinin içine geçmeleri mümkün olur; o zaman insanlar hakikaten görüşüp birbirlerini anlayabilir. Bu akıl için geçerli, çünkü her insan sahiplendiği düşüncelerle oluşturduğu kendine özgü akılsal dünyasında hareket eder. Ve bu öylesine doğru ki, bir şey söylendiğinde herkes daima akılsal yetişimine göre farklı bir şekilde anlar; gerçekten, herkesin kavradığı şey söylenmiş olan değil, kafasında önceden var olandır. Böyle olmakla beraber birlikte, bu gerçek yalnızca akılsal düzlemin hareketlerine ait ve sadece orada geçerli.

Çünkü akıl bir bilgi aleti değil, bir aksyon ve formasyon aleti; her an form yaratır. Düşünceler formlardır ve yaratıcısından bağımsız, bireysel bir hayatları vardır; yaratıcıları tarafından dünyanın üzerine gönderilirler ve var olma nedenlerini gerçekleştirme yönünde hareket ederler. Birini düşündüğünüzde, düşünceleriniz bir şekle bürünüp o kişiyi bulmaya gider; ve eğer düşüncenizi, onu destekleyen bir iradeyle birleştirdiyse, sizden çıkan form-düşünce gerçekleşmek için bir efor sarf eder. Bunu bir örnekle ele alalım: belli bir kişinin sizi ziyaret etmesini kuvvetlice çok arzuluyorsunuz, ve yaptığımız akılsal şekle kuvvetli bir hayalle birlikte arzunuzun nefsi dürtüsü eşlik ediyor; “Gelirse şu veya şu olur” diye hayal ediyorsunuz. Bir süre sonra form-düşünceyi tamamen boş veriyorsunuz, ama bilmiyorsunuz ki siz onu unuttuktan sonra bile form-düşünce var olmaya ve etki etmeye devam ediyor; çünkü form-düşünce hala var ve etkisi sizden bağımsız. Aslında işlemlerini durdurabilmek için çok büyük güç lazım; gönderildiği kişide gelme arzusunu yaratmak için atmosferinde işbaşı. Form-düşüncenizde yeterli bir irade gücü olduğunu, ve bunun iyi yapılmış bir formasyon olduğunu kabul edersek, amacına ulaşır; fakat ama formasyonla gerçekleşmesi arasında belli bir zaman geçer; ve eğer bu sırada aklınız başka şeylerle meşgul edildiyse, unuttuğunuz düşüncenin gerçekleşmesi vuku bulduğunda, onu yaratanın siz

⁴¹ **Budik:** Budizm’le ilgili.

olduğunuzu hatırlamadığınız bile olabiliyor; etkisinin teşvikçisi ve olanların nedeni olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bir de çok sıkça, sonuç ortaya çıktığında onu artık arzulamadığınız hatta önemsemediğiniz bile oluyor.

Bazı insanlar var çok kuvvetli bu tür bir formasyon gücüne sahip, formasyonlarının daima gerçekleştiğini görüyor, fakat ancak nefsi ve akılsal varlıkları iyi disipline edilmediğinden, iradeleri tek yöne yönelmediğinden, kah bir şeyi, kah başka şeyi istiyorlar ve bu farklı ve bazen zıt formasyonlar çatışan ve çelişen sonuçlar doğuruyor. Bu insanlar böylesine büyük bir kargaşa ve ahenksizlik içinde yaşadıklarına şaşıyor! Hayatlarını neredeyse çekilmez kılan, onlara çelişkili ve tutarsız gibi gelen şartları çevrelerinde oluşturanların, arzularından kaynaklanan kendi düşünceleri olduğunu anlayamıyorlar.

Bu bilgi, onu iyi şekilde kullanma sırrıyla birlikte verilirse çok önemlidir. Sır disiplinde ve kendine hakim olmada; sır, Hakikatin kaynağını ve Tanrısal İradenin daimi yönetimini kendi içinizde bulmakta; ve her formasyona tam gücünü, tam ve ahenkli gerçekleşmesini yalnızca bu Tanrısal İradenin daimi yönetimi verebilir.

Genelde insanlar bu formasyonların nasıl hareket edip etki ettiğini bilmeden düşünceler şekillendiriyor. Bir kargaşa ve cehalet hali esnasında yapılan formasyonlar birbirleriyle çatışıyor, bir gerilim, bir çaba, bir yorgunluk hissi yaratıyor ve bir sürü engelin arasından kendimize bir yol yarıp açmamız gerekiyor izlenimini veriyor. Bu cehalet ve tutarsızlık durumları, içinde en kuvvetli ve en kalıcı formların diğerlerine karşı zafer kazandığı bir tür dalaş oluşturuyor.

Akıl ve aklın işleme yöntemi konusunda kesin olan bir şey var, insan sadece iç varlığında zaten bildiklerini anlayabilir. Bir kitapta, içinizde zaten derin biçimde deneyimledikleriniz sizi şaşırır. Sıkça, bir insan bir kitabı veya öğretiyi harika bulduğu zaman: “Hissettiğim ve bildiğim tam tamına buydu, fakatama bunu buradaki kadar iyi ve açık ifade edemiyordum” dediği duyulur. İnsanların eline bir hakiki irfan kitabı geçtiği zaman, herkes kendini kitapta bulur, her yeni okuyuşta önceden fark etmediği yeni şeyler keşfeder: her seferinde o ana kadar gözünden kaçmış olan yeni bir bilgi alanı önünde açılır. Çünkü her defasında bilinçaltında, kendini ifade etme gücünü bekleyen yeni bilgi düzlemleri etkilenir; şimdi anlatım başkası tarafından kendisinin yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde dile getirildi. Ama ifadeyle karşılaştığı anda onu tanıyor ve onun Hakikat olduğunu hissediyor. Size dışarıdan geliyor gibi

görünen bilgi, sadece içinizde bulunan bilgiyi yüzeye çıkarmak için bir fırsattır.

Söylenenlerin çarpıtılmasının deneyimi çok sık görülür ve benzer kaynaktan doğar. Mesela mükemmele çok açık bir şey söylenir, fakat ancak nasıl anlaşıldığı hayret vericidir! Her insan bundan söylenmek istenenden bambaşka bir şey anlar, hatta bazen de ona taşıdığı anlamın tersini verir. Hakikaten anlamak ve bu tür yanlışlardan sakınmak istiyorsanız, kelimelerin sesinin ve hareketinin gerisine geçip sessizce dinlemeyi öğrenmelisiniz. Sessizce dinlerseniz, doğru duyar ve anlarsınız; ama beyninizde kıpırdayan ve ses çıkaran bir şey olduğu sürece, size söyleneni değil, sadece kafanızda olanı anlarsınız.

Neden insan yogaya başlar başlamaz bir sürü ters durumun saldırısına uğruyor? Yogaya kapıyı açtığımızda anında pek çok engelle karşılaşmamız gerekeceği söylendi; bu doğru mu?

Bu mutlak bir kural değil, özellikle kişiye bağlı. Birçok insan için ters şartlar doğalarındaki zayıf noktaları sınamaya gelir. Ruh değişmezliği yoganın vazgeçilmez temelidir, yolda özgürce ilerleyebilmeden önce iyice yerleşmelidir. Bu açıdan bakıldığında, tabii ki bütün sıkıntılar, geçilmesi gereken sınamalardır. Ama sıkıntılar, akılsal konstrüksiyonlarınızın etrafınıza inşa ettiği ve Işığa ve Hakikate açılmanızı engelleyen sınırları yıkmak için de gerekli. Sınırlamalarını ne bilmediğiniz ne deya da hissettiğiniz hissetmediğiniz olabiliyorsa da, yaşadığımız akılsal dünya sınırlı; bir şeyin gelip aklınızın kendini içine hapsedtiği bu konstrüksiyonu yok etmesi ve aklınızı özgür kılması gerekiyor. Mesela insanların çoğunun çok büyük önem verdiği sabit kuralları, fikirleri, prensipleri var; çoğu insan sıkça bazı ahlaki ilkelere, “Babana ve annene hürmet edeceksin”, veya “Öldürmeyeceksin” gibi kutsal buyruklara ya da aynı türden diğerlerine uyar. Her insanın manisi⁴², gözde parolası var; her insan başkalarına yakıştırdığı şu veya bu önyargıdan kurtulduğunu sanır ve bu tür kavramları tamamen yanlış diye kınamaya hazırdır ama, aynı zamanda da kendi kavramlarının kesinlikle aynı türden olmadığını sanır; kendininkiler onun için doğrudur, gerçek hakikattir.

⁴² **Mani:** İster istemez uyulan ve sıkça saçma veya sıkıcı tuhaf alışkanlık; çeşitli huy bozukluklarıyla belirginleşen akılsal sendrom; bir saplantı tarafından ele geçirilmiş aklın rahatsızlığı; bir eyleme veya nesneye akıldışı aşırı eğilim (Fr: manie; En: mania)

Akılsal bir kurala bağlılık, hala bir yerlerde saklanan bir körlüğün belirtisidir. Mesela, bütün dünyada kanun gibi geçerli olan, riyazetçiliğin ve maneviyatın tek ve aynı şey sanıldığı batıl inancı ele alalım. Eğer birinden manevi bir insan diye bahsederseniz, insanların çoğu gözlerinde yemek yemeyen, bütün gün kıpırdamadan oturan, veya bir kulübede yoksulluk içinde yaşayan, kendine hiçbir şey ayırmadan her şeyini bağışlamış birini canlandırır. Onlara manevi bir insandan bahsettiğinizde yüz kişiden doksan dokuzunun anında aklına gelen görüntü bu; onlar için maneviyatın tek geçerli kanıtı fakirlik, hoş giden her şeyden ve konfordan kendini yoksun bırakmaktır. Bu yok edilmesi gereken bir akılsal konstrüksiyon, eğer insan manevi hakikati görmekte ve izlemekte hür olmak istiyorsa. Yoksa işte olabilecekler: içten bir özlemle manevi hayata yöneliyorsunuz ve Tanrısal'la karşılaşmak, Tanrısal'ı bilincinizde ve hayatınızda realize etmek istiyorsunuz; arayışınız sizi hiç de kulübeye benzemeyen bir yere ulaştırıyor ve konfor içinde yaşayan, serbestçe özgürce yiyen, güzel, lüks eşyalarla çevrili, elindekileri yoksullara dağıtmayan ama, ona verilen her şeyi kabul eden ve kullanan Tanrıinsanla karşılaşıyorsunuz. Önyargınız yüzünden anında şaşırıyor ve: “Bu da ne? Manevi bir insanla karşılaşacağımı sanıyordum!” diye haykırıyorsunuz. Bu yanlış kavram-görüş un ufak edilip yok olmalı; ondan kurtulduğunuz anda, dar riyazet kuralınızdan çok daha yüksek ve büyük bir şey keşfedersiniz, varlığı tamamen hür bırakan tam bir açılım bulursunuz. Bir şeye sahip olmalıysanız, onu kabul edersiniz; aynı şey sizi terk ederse, ondan değişmez bir keyifle ayrılırsınız. Şeyler size gelir onları alırsınız, şeyler gider onları tutmazsınız, ve ister onları alırken olsun ister onların gitmelerine izin verirken, aynı gülümseyen sakinliği muhafaza edersiniz.

Veya: “Öldürmeyeceksin” prensibini altın kural olarak benimsediniz ve acımasızlık ve kıyım sizi tiksindiriyor. Anında cinayetle karşı karşıya kalırsanız şaşırmayın, sadece bir kere değil, defalarca, ta ki idealinizin akılsal bir prensipten başka bir şey olmadığını, manevi hakikati arayanın hiçbir akılsal kurala bağlı olmaması gerektiğini anlayana kadar; ve ondan kurtulduğunuz anda, sizi sarsan bütün sahnelerin artık önünüzde meydana gelmesinin bir mucize olmuş gibi kesildiğinin muhtemelen farkına varırsınız; gerçekten, tek hedefleri sizi rahatsız etmek ve akılsal konstrüksiyonunuzu sarsıp yıkmaktır.

1929 Görüşmeleri

İnsan Tanrısal'a doğru döndüğünde, bütün akılsal konstrüksyonları tabula rasa⁴³ yapmalı, ~~fakat~~-~~ancak~~ genelde, bunu yapmak yerine bütün kavramlarını Tanrısal'ın üzerine atar ve Tanrısal'ın onlara uymasını ister. Bir yogi için tek ~~hakiki~~-~~doğru~~ tavır plastik olmak ve bu ne olursa olsun tanrısal emri yerine getirmeye hazır olmaktır; yogi için hiçbir şey ne vazgeçilmez ne de yük olmamalı. Sıkça, manevi hayatı yaşamaya karar verenlerin ilk hareketi, sahip oldukları her şeyi kendilerinden uzağa defetmektir; ~~fakat~~~~ama~~ bunu bir yükten kurtulmak için yaparlar, elindekileri Tanrısal'a bir armağan olarak sunmak istediklerinden değil. Keyif veren ve lüks şeylerle çevrili varlık sahibi insanların, Tanrısal'a doğru döndüklerinde ilk dürtüleri bu şeylerden uzağa kaçmaktır; buna “köleliklerinden kurtulmak” diyorlar, ~~ancak~~~~fakat~~ bu cahilce ve yanlış bir hareket. Elinizde olan şeylere sahip olduğunuzu düşünmemelisiniz; her şey Tanrısal'a ait. Eğer Tanrısal herhangi bir şeyden yararlanmanızı istiyorsa, ondan yararlanın; ama eğer Tanrısal İrade böyleyse, bir dakika sonra o şeyi aynı iyi niyetle bırakmaya da hazır olmalısınız.

Fiziksel hastalıklar neler? Dışarıdan, karşıt kuvvetlerden gelen saldırılar mı?

Konuyla ilgili olarak iki faktör göz önünde bulundurulmalı. Dışarıdan gelen etken var, bir de iç durumdan kaynaklanan etken var. İçinde direnç veya isyan olduğunda, veya varlığın herhangi bir kısmı korumaya cevap vermediğinde, içsel hal bir hastalık sebebi olur. Hatta bazen düşman kuvvetlerini neredeyse kasten çağırın bir şey var. Bu türde çok hafif bir hareket yeterli; bir anda muhalif güçler üzerinize üşüşür ve saldırıları sıkça bir hastalıkla sonuçlanır.

Ama hastalıklar, yoganın hareketinin bir parçası olmadan, bazen mikropların varlığının sonucu değil mi?

Yoga nerede başlayıp nerede bitiyor? Hayatınızın tümü bir yoga değil mi? Hastalık olasılıkları vücudunuzda ve yakınımızda daima mevcut, bütün mikroplar ve hastalık kaynakları çevrenizde kaynaşıyor, onları

⁴³ **Tabula rasa:** (Silinmiş tablet) Doğuştan fikirleri olmadığı kabul edilen insansal akıl; tabula rasa yapmak, eski izlenimleri, akılsal konstrüksyonları, fikirleri ve anıları yok saymak, akılı boş saymak demektir.

içinizde taşıyorsunuz. Nasıl oluyor da birden bire bir hastalığa yakalanıyorsunuz, halbuki yıllar boyunca size ilişmemişti? Bunun “nefsi kuvvetin bir düşüşünden” ileri geldiğini söylersiniz. Peki bu düşüş nereden kaynaklanıyor? Bu, varlıktaki bir ahenksizliğin, Tanrısal kuvvetler konusunda bir alırlık eksikliğinin sonucu. Sizi destekleyen enerjiyle ve kuvvetle bağlantıyı kestiğiniz vakit düşüş meydana gelir, o zaman ~~tıbbi-tıp~~ biliminin “elverişli bir ortam” dediği olay ~~oluşur-olur~~ ve görünmez düşmanlar bundan faydalanır. Tanrısal ışıkla ve enerjiyle bütün iletişimi durduran ve saldırıya şansını veren kuşku, keyifsizlik, güvensizlik ve egoist bir kendine dönüştür. Hastalıkların sebebinin bu tür hareketlere atfetmek gerekir, mikroplara değil.

Oysa daha iyi bir hijyenle halk sağlığının düzeldiği kanıtlanmadı mı?

Tıp ve hijyen sıradan hayatta vazgeçilmez, ~~fakat~~ ama şu anda halktan ~~söz etmiyorum; değil~~, bir yoga yapanlardan ~~bahsediyorum~~ bahsediyoruz. Bununla birlikte, hijyenin herkes için de bir dezavantajı var; hastalık şansını azaltmanıza rağmen, doğal direnç gücünüzü de azaltırsınız. Ellerini daima dezenfektanlarla yıkaması gereken hastanelerin personeli, ellerinin daha sonra daha çabuk enfekte olduğu ve başkalarının ellerinden çok daha ~~hassas-duyarlı~~ olduğu kanısında. Aksine hijyenle ilgisi olmayan insanlar var, en antihijyenik şeyleri yapıyorlar, buna rağmen sağlıklı durumdadır. Cehaletleri onları tıp biliminin telkinlerine karşı koruyarak onlara yardımcı oluyor. Aldığımız sağlıksal tedbirlere olan inancınızın önlemlerin işini kolaylaştırdığını söylemek de doğru olur çünkü: “Şimdi dezenfekte oldum, güvendedim” diye düşünürsünüz, ve bu, düşüncenizin etki alanının sınırlarında size bağışıklık kazandırır.

Peki o zaman neden sağlıksal önlemler almıyoruz ve filtre edilmiş su içmeliyiz?

Aranızda bir telkin ~~tarafında~~ tarafından etkilenemeyecek kadar kadar saf ve kuvvetli biri var mı? Filtre edilmemiş su için: “Şimdi saf olmayan su içiyorum” diye düşündüğünüzde hasta olma şansınız çok yüksek; ve telkinlerin bilinçli düşüncenin yoluyla girmesine izin vermeseniz bile, bütün bilinçaltınız bu aynı telkinlere pasif biçimde öylece açık. Sıradan hayatta en önemlisi bilinçaltının etkisi, varlığın daha bilinçli kısımlarından yüz defa daha güçlü şekilde etki eder.

Normal insansal durum, endişe ve korku dolu bir haldir. Fiziksel aklınızı⁴⁴ on dakika boyunca özenle gözlemlerseniz, dokuz dakika süresince korku dolu olduğunu fark edersiniz. Özünde birçok şeyin korkusunu taşır, büyük küçük, yakın uzak, görünen görünmeyen; ve genelde korkuyu bilinçli olarak fark etmediğiniz halde, korku yine de buradadır. Bütün korkudan kurtulmak için sürekli bir efor ve disiplin gerekir.

Eğer disiplin ve efor sayesinde, aklınızı ve nefsinizi bütün endişeden ve korkudan kurtardıysanız bile, vücudu ikna etmek daha zordur, **fakata**ncak bunun da yapılmış olması gerekir. Yoganın yoluna girdiğinizde bütün korkulardan kurtulmalısınız: aklın korkularından, nefsin korkularından ve hücrelerin içinde yerleşik olan vücudun korkularından. Yoganın yolunda geçirdiğiniz şokların ve aldığınız darbelerin faydalarından biri de sizi bütün korkudan kurtarmasıdır. Korkularınızın nedenleri üzerinize yeniden ve yeniden çullanır, ta ki karşılarında özgür, umursamaz ve saf bir şekilde, ne heyecan, ne duygu, ne de tedirginlik hissetmeden veya belli etmeden durabilinceye kadar. Kimisi denizden korkar, kimisi ateşten; ateşten korkan kuşkusuz tekrarlanan yangınlarla karşı karşıya kalması gerekecek, öyle antrenmanlı olana kadar ki, vücudunun hiçbir hücresi titremesin. Korktuğunuz, öğrendiğiniz şey korkuyu, iğrenmeyi giderene kadar inatla geri gelir. Dönüşümü isteyen ve yolda yürüyen kişi, hakkından gelinemez şekilde gözü pek hale gelmeli, hiçbir şeyin varlığının en ufak kısmında bile onu ne rahatsız etmesine ne de sarsmasına izin vermemeli.

⁴⁴ **Fiziksel akıl:** Aklın sadece fiziksel şeylerle ilgilenen kısmı; duyuşal akla bağımlı olup yalnızca nesnelere, dış eylemleri görür, fikirlerini dış verilere dayanarak şekillendirir, sadece onlardan sonuç çıkarır ve yukarıdan aydın kadar başka Gerçek tanımaz (Fr: le mental physique; En: the physical mind).

26 Mayıs 1929

Eğer irademiz Evrensel İradenin sadece ifadesi veya yankıysa, bireysel inisiyatifin fonksyonu ne? Birey sadece evrensel hareketleri kaydetmeye yarayan bir alet mi? Hiçbir yaratma gücü yok mu?

Her şey olaylardan söz etmek için hangi bilinç düzleminden baktığınıza veya varlığınızın etkili olan kısmına bağlı.

Eğer belli bir bilinç seviyesinden bakarsanız, birey size yalnızca bir alet ve kaydedici olarak değil, bir yaratıcı olarak da görünür. Oysa farklı ve daha yüksek bir düzlemden bakın, bunun sadece bir görünüş olduğunu görürsünüz. Kainatın gelişiminde, olan her şey daha önce olmuş olan şeyin sonucudur. Bir varlığı tezahürün⁴⁵ bütünsel işleyişinden, veya bir hareketi bütün hareketlerin yığılmasından nasıl ayırmayı düşünüyorsunuz? Bir şeyin orijini veya başlangıcını nerede konumlarsınız? İşleyiş bütünlüğünde sıkı sıkıya bağlı bir zincirdir; her halka diğerine hissedilmeyecek biçimde lehimlidir. Hiçbir şey bir kaynakmış ve bir başlangıçmış gibi ne zincirden çıkarılabilir ne de özünde açıklanabilir.

Ayrıca, bir hareketi yaratan veya bir harekete neden olan bireyden söz ederken ne demek istiyorsunuz? Hareketi tümüyle kendinden mi, yoksa deyim yerindeyse hiçbir şeyden mi çıkarıyor? Eğer bir varlık bu şekilde bir düşünce, bir duygu, bir eylem ya da herhangi bir başka şey yaratabilseydi, dünyanın yaratıcısı olurdu.

Birey sadece bilincinde her şeyin kökeni olan en Büyük Bilince kadar geri gittiği takdirde bir yaratıcı olabilir; sadece bütün hareketlerin ilk kaynağı olan bilinçli Güçle özdeşleşerek bir hareketi yaratabilir.

Birçok bilinç düzlemi var, ve bir düzlemin determinizmi bir diğerininkiyle aynı değil. Öyleyse yaratıcı bireyden bahsederken, onun hangi kısmını kastediyorsunuz? Çünkü birey çok karmaşık bir antite. Psişik varlığından mı, aklından mı, nefsinden mi yoksa fiziğinden mi söz ediyorsunuz? Bir hareketin görünmez kaynağıyla tezahürü arasında, birey vasıtasıyla dışsal ifadesi arasında bütün bu aşamalar ve daha niceleri var; ve her birinde birçok çarpıtma, deformasyon, birçok tahrifat gelip ilk hareketi modifiye ediyor. Bir hareket için yeni bir yaratılış, yeni bir

⁴⁵ **Tezahür:** Anne ve Sri Aurobindo, konuşmalarında ve eserlerinde, sanki Tanrısal dünyanın dışındaymış gibi, sanki Tanrısal ayrı yaratılış ayrıymış gibi, dünyasal "yaratılış"tan ziyade "tezahür"den söz ederler çünkü dünya, evren, Tanrısal'ın evrim aracılığıyla giderek tezahür ettiği yerdir.

köken, yeni bir başlangıç noktası illüzyonuna neden olan bu değişimlerdir. Bu aşağı yukarı, bir sopayı kısmen suya soktuğunuzdaki gibidir; sopayı gerçek çizgisiyle değil, belli bir açı oluşturmuş şekliyle görürsünüz. Oysa bu bir illüzyon, görmenin bir deformasyonu, çarpıtılması, gerçek bir açı bile değil.

Her bireysel bilinçten, belli bir bakış açısından kendine özgü çarpıtmasını, deformasyonunu, veya başka bir bakış açısından kendine özgü hareket niteliği diyebileceğimiz bir şeyi evrensel harekete getiriyor diye söz edebilirsiniz. Bu bireysel vasıflar-nitelikler tanrısal hareketin işleyişinin bir parçası; kökenleri kendilerinde değil, bunlar, orijini evrenin tamamında aranması gereken şeylerin dönüşümleri.

Ayrılma duygusu her yerde yaygın, ancak bu bir illüzyon, bu iyileşmemiz gereken sahte zihniyetlerden biri eğer hakiki bilince girmek istiyorsak. Akıl dünyayı küçük parçalara böler: “Şu, şurada bitiyor; bu burada başlıyor” der ve bu fragmantasyonla evrensel hareketi çarpıtmayı başarır. Bu, ebediyen gelişen bir kainatta tezahür eden, her şeyi kapsayan, her şeyi içeren tek Bilincin büyük dalgasıdır. Budur her şeyin gerisinde bulunan hakikat, fakatama bir de hakikati size gizleyen o illüzyon var, hani şu birbirlerinden ayrı olduklarını sanan bütün bu hareketlerin kendiliğinden, kendi içlerinde, kendileri için var olduklarını sanan ve her birinin kainatın geri kalan kısmından ayrı, bağımsız olarak var olduklarını sanan hareketlerin illüzyonu. Bu hareketler karşılıklı etkilerinin ve tepkilerinin dışsal olduğunu, sanki mesafeli birkaç dış ilişki harcinde dışında, hiçbir temas noktası olmadan birbirlerinin karşısında duran farklı birer dünya olduklarını sanır. Her biri kendini itiraz kabul etmez varolma hakkıyla sanki ayrı bir kişilikmiş gibi görür. Ayrılma duygusunun bu hatasına evrensel işleyişin bir parçası olarak izin verildi, çünkü tek Bilincin nesnelleşmesi ve şekillerini sabitleştirmesi gerekiyordu. FakatAma geçmişte buna müsaade edildi diye, bu, ayrılma illüzyonunun daima sürüp gitmesi gerekir anlamına gelmez.

Evrensel işleyişte, büyük çoğunluk cahil alettir, kuklalar gibi hareket ettirilen, hiçbir şey bilmeyen oyuncular gibidir. Başkalarıysa bilinçlidir, ve bunlar bunun bir oyun olduğunu bilerek rollerini oynar. Oysa evrensel hareketin tam bilincinde olan, onunla ve Tanrısal Bilinçle özdeşleşen birkaçıysa, ayrı birer şeymiş gibi, bütünün birer fragmanıymış gibi davranmaya razıdır. Cehalet ile bu tam bilgi arasında pek çok ara seviye var, işleyişe birçok katılma şekli var.

Bir şeyi kendiniz kararlaştırdığınızı sanarak yaptığınız bir cehalet hali var. O şeyi yapmaya itildiğinizi bilerek yaptığınız daha küçük bir cehalet hali var ama, o şeyi nasıl ve neden yapmaya itildiğinizi bilmeden; ve bir de tamamen uyanık olduğunuz bir bilinç hali var, çünkü aracılığınızla hareket edeni bilirsiniz, bir alet olduğunuzu bilirsiniz, eyleminizin neden ve nasıl yapıldığını, sürecini ve gerekçesini bilirsiniz. Hareketlerinizin faili olduğunuzu sandığınız cehalet hali, gelişmenize gerekli olduğu sürece devam eder. Ama daha yüksek bir hale geçmeye hazır olduğunuzda, Tek Bilincin bir aleti olduğunuzu fark etmeye başlırsınız. O zaman bir basamak çıkar ve bir üst bilinç seviyesine yükselirsiniz.

İnsan nefsi düzlemde olduğu gibi, akılsal düzlemde de karşıt güçlerin saldırısına uğrar mı?

Burada yapılması mümkün olmayan açıklamalara girmeden kesin olarak cevap vermek zor.

Akıl bir hareket; fakata ancak bu hareketin birçok çeşidi var, birbirine değen hatta birbirinin içine nüfuz eden birçok katmanı var. Aynı zamanda, akıl dediğimiz hareket başka düzlemlerin içine sızar. Akılsal dünyanın içinde çok sayıda düzlem var. Bütün bu bölgeler ve akılsal kuvvetler birbirlerine bağımlıdır fakat, böyle olmakla beraber hareketlerinin niteliğinde bir fark var ve ifade kolaylığı için birini diğerinden ayırmalıyız. Böylece üst akıldan, ara akıldan, fiziksel akıldan, hatta tamamen maddesel akıldan söz ederiz; ve daha birçok başka ayırım hala yapılabilir.

Bazı akılsal bölgeler nefsi dünyanın çok üstünde olup etkisinden sıyrılır; orada düşman varlığa veya kuvvete rastlanmaz. Ancak nefsi alemin kuvvetlerinin etkileyebildiği ve sızabildiği başka birçok bölge var. Fiziksel dünyaya ait olan akılsal düzlem (genelde “fiziksel akıl” dediğimiz şey) bileşiminde ve hareketinde hakiki akıldan daha maddeseldir, ve nefsi dünyanın ve düşman kuvvetlerin epeyce etkisi altındadır. Genellikle bu fiziksel akıl, aşağı nefsi bilinçle ve onun hareketleriyle bir çeşit ittifak içindedir; aşağı nefis bazı arzular ve dürtüler izhar edile getirdiğinde, en maddesel akıl onları doğru görünümlü ama aldatmaya yönelik cezbedici açıklamalar, özürler ve argümanlar vasıtasıyla haklı göstermek ve desteklemek için aşağı nefsin yardımına koşar. Nefsi dünyadan gelen telkinlere en açık olan ve karşıt kuvvetlerin istilasına en sıkça uğrayan aklın bölgesi bu. FakatAma içimizde çıkar

amaçlamayan düşünceler ve ışıldayan spekülasyonlar bölgesinde hareket eden, form üreticisi olan bir üst akıl var; bu akıl artık nefsi dürtülerin işbirlikçisi değildir; ve daha da yüksekte, şekle koyulmadan önceki halleriyle saf fikirlerin akli bulunur; burada nefsin hareketlerinin ve karşıt kuvvetlerin etkisinin izine artık rastlanmaz, çünkü onların çok üstünde durur. Burada çelişkili, Hakikate uygun olmayan veya birbirleriyle çatışan hareketler olabilir fakatama nefsi rahatsızlık yoktur, açıkçası düşmanca olarak nitelendirilebilecek hiçbir şey yoktur. Hakiki felsefi zihniyet, sadece düşünmekle, keşfedip incelemek ve form inşa etmekle uğraşan akıl, ve bütün formların ötesindeki saf fikirlerin akli, aşağı alemlerin istilalarının ve nüfuzlarının—etkilerinin yetişemeyeceği yerdedir. FakatAma bundan, şimdiye kadar bütün sözünü ettiklerimden daha geniş çaplı ve daha yüksek kökenli sapkın ve düşman varlıkların, bu akılsal bölgelerin hareketlerini taklit edemeyeceklerinin, veya yaratımlarının kötü amaçlarda kullanımı yapılamayacağıının sonucu çıkarılmamalı.

Psişik dünyadaki durum ne?

Karşıt kuvvetler konusundaki pozisyonu ne?

Psişik bilinç dünyası veya düzlemi, dünyanın doğrudan Tanrısal Bilincin etkisi altında olan kısmıdır; aynı şekilde de psişik varlık, varlığımızın doğrudan Tanrısal Bilincin nüfuzu—etkisi altında olan kısmıdır; karşıt güçlerin psişik varlığın üzerinde en ufak etkisi bile olamaz. Psişik bilinç dünyası bir ahenk dünyasıdır, ve içindeki her şey ışıktan ışığa, gelişmeden gelişmeye evrimlenir: bireysel varlığın içindeki Tanrısal Benliğin, Tanrısal Bilincin konutudur, Tanrısal Benliğin her birimizdeki Varlığı sayesinde yavaş yavaş yarattığı bir ışık, bir hakikat, bir irfan ve bir güzellik merkezidir; bir bölümü, bir parçacığı olduğu Tanrısal Bilinç tarafından etkilenir, şekillendirilir ve hareket ettirilir. Her insanın, içindeki Tanrısal'la temasa geçmek için iç varlığını bulması lazım: O, Tanrısal Bilinçle sıradan bilinç arasındaki aracıdır; Tanrısal İradenin yasasını ve emrini dış mizaçta ortaya koyar izhar eden odur. Eğer dış bilinciniz, içinizdeki psişik varlığın farkına varır onunla birleşirse, saf Ebedi Bilinci keşfedebilir ve içinde yaşayabilirsiniz. İnsanların sürekli hareket ettirildikleri gibi cehalet tarafından hareket ettirileceğinize, içinizdeki ebedi bir ışığın ve irfanın varlığının bilincine varırsınız, O'na tevekkül eder ve O'nu bütün hareketlerinizde ortaya koymak için kendinizi O'na tamamen adarsınız.

Çünkü psişik varlık, daha şimdiden Tanrısal'a verilmiş olan sizin o kısmınızdır. Bilincinizin en maddesel sınırlarına doğru içten dışa giderek yayılan ve bütün doğanızın dönüşümünü gerçekleştirecek olan onun nüfuz edetekisidir. İnsanların büyük çoğunluğu içlerindeki psişiğin⁴⁶ bilincinde değil; yoga, psişiğin bilincine varmanızı sağlamayı çabalar, dönüşüm süreci yüzyıllar süren ağır bir çalışma yerine tek bir ömre, hatta birkaç seneye yoğunlaştırılınsı diye.

Psişik varlık ölümden sonra varlığını sürdürendir, çünkü psişik ölümsüz benliktir; hayattan hayata bilinci sürdüren psişiktir.

Psişik varlık, içinizdeki hakiki tanrısal bireyin gerçek bireyselliğine sahiptir; çünkü bireysellik, herkese özgü olan özel dışavurum tarzı demek, ve psişik varlığınız, içinizde şekle bürünmüş olan tek Tanrısal Bilincin sayısız özel görünümlerinden—yönlerinden biridir. FakatAma psişik bilinçte, doğanızın diğer kısımlarını etkileyen bireyselle evrensel arasındaki bu bölünme duygusu yoktur. Psişik bilinçteyken, bireyselliğinizin kendi öz dışavurum çizginiz olduğunu biliyorsunuz, fakatfakat aynı zamanda da bu ifadenin tek Evrensel Bilincin yalnızca bir nesnelleşmesi olduğunun farkındasınız. Bu sanki kendinizden bir parça çıkarmış karşılıklı bakışlara, oyunlara imkan vermek için karşınıza koymuşsunuz gibi. Bu ikilik objektif ilişkiyi yaratıp tesis etmek ve tadını çıkarmak için gerekliydi, fakatama psişik varlık için, ikiliği keskin kılan ayrılma sadece bir illüzyon, bir görünüş, başka bir şey değil.

“Manevi” ile “psişik” arasında bir fark var mı? Bunlar iki ayrı düzlem mi?

Evet. Psişik düzlem kişisel tezahüre ait; psişik, bireysel varlığın işleyişe bir dinamizm gibi atılmış tanrısal kısmı. Ama manevi düzlemde söz ettiğimizde, yüzey tezahüründen ziyade Tanrısal'da yoğunlaşmış bir şeyi kastederiz. Manevi düzlem statiktir, evrensel işleyişin gerisinde ve üstünde duruyor; doğanın aletlerini destekliyor—destekler ama, kendisi dış tezahüre ne dahildir ne de bağımlıdır.

Oysa bu şeylerden bahsederken kullandığımız kelimelerin bizi hapsetmelerine izin vermeye özen göstermeliyiz. Psişik veya manevi

⁴⁶ **Psişik:** Sri Aurobindo ve Anne, eserlerinde ve konuşmalarında, ister İngilizce olsun ister Fransızca, psişik varlığı kastederek psişik sıfatını psişik varlığı kastederek tek başına isim olarak da kullanmışlardır (Fr: le psychique; En: the psychic).

dediğimde, kelimelerin yavan yüzeyinin gerisinde çok derin ve gerçek olan, farklılıklarına rağmen yakın ilişkide olan şeylerden söz ediyorum. Entelektüel tanımlamalar ve ayrımlar, şeylerin tam hakikatini kavramak için fazla esnemez ve yüzeysel. Oysa insanlar birbirleriyle konuşmaya iyice alışık değilseler, eğer anlaşılmak istiyorlarsa, kullandıkları kelimelerin anlamını tanımlamaları neredeyse vazgeçilemez oluyor. Bir sohbet için ideal durum şu: akıllar o kadar iyi akord edilmiş olmalı ki, sözler karşılıklı spontane bir kavrayışı yalnızca desteklemeye yarasın, bu da bizi söylediklerimiz anlamını her adım başı açıklama zahmetinden kurtarır. Hep aynı kişilerle konuşmanın avantajı bu; akıllar arasında ahenkli bir akor oluşur, bu da söylenen sözlerin anlamını anında kavrama imkanını sağlar.

Formsuz fikirlerin bir dünyası var; eğer kelimelerin gerisinde bulunanları kavramak istiyorsanız, oraya girmelisiniz. Anlayışınızı sözel formlara dayandırmanız gerektiği sürece, **hakiki-doğru** anlam konusunda sıkça yanılma şansınız büyük; ama eğer, akılsal sessizlikte, fikirlerin şekil edinmek için indikleri dünyanın ötesinde bulunan şekilsiz fikirler dünyasına kadar yükselebilirseniz, kavrayışa anında ulaşırsınız. Birbirinizi anladığınızdan emin olmak için, birbirinizi sessizlikte anlayabilmelisiniz. Bazen iki aklın öyle mükemmelce akord olduğu ve ahenkleştiği oluyor ki, hiçbir söze gerek duymadan düşüncelerini karşılıklı olarak algılayabilirler. Ama bu akor oluşturulmadıysa, sözlerinizin anlamı daima çarpıtılır, çünkü muhatabınız söylediklerinizin yerine kendi anlama biçimini koyar. Mesela bir kelimeye belli bir anlam veya belli bir anlam nüansı veriyorum; o kelimeye başka mana veya başka nüans vermeye alışksınız; besbelli ki o kelimeyi kullanacağım zaman, ona verdiğim tam anlamı değil, kelimenin sizin için ne anlama geldiğini anlayacaksınız. Bu yalnızca duyduklarımız için değil, okuduklarımız için de geçerli. Derin bir öğretici içeren bir kitabı anlamak için, onu tam bir akılsal sessizlikte okuyabilmeniz gerekir; beklemelisiniz ve ifadenin içinize, kelimelerin olmadığı bölgeye kadar derince girmesine izin vermelisiniz; anlatım oradan yavaşça dış bilince ve onun yüzeysel kavrayışına doğru geri gelir. Eğer kelimelerin dış aklınıza sıçramasına izin verirsiniz, kelimeleri birbirlerine uyacak şekilde düzenlemeyi denerseniz, güçleri ve gerçek anlamları tamamen kaybolur. İfade merkezinin gerisinde bulunan ifade edilmemiş akılla birleşme olmadıkça hiçbir mükemmel kavrayış olamaz.

Bireysel akıllardan farklı, birbirlerinden ayrı dünyalar olarak daha önce bahsettik; herkes kendi içine kapanmış, başkasıyla neredeyse hiçbir direkt temas noktası yok. **FakatAma** bu, insanın kendi formasyonları tarafından hapsedildiği aşağı aklın bölgesi; insan kendinden çıkamadığı gibi kendi formasyonlarından da çıkamaz; sadece kendini ve şeylerdeki kendi yansımaları anlayabilir. Ama daha yüksek bölgede, ifade edilmemiş aklın saf yükseltmelerinde özgürsünüz; oraya girdiğinizde kendinizden çıkar, her bireysel akılsal dünyanın, sanki uçsuz bucaksız bir denizin içindeymiş gibi yüzdüğü evrensel aklın düzlemine girersiniz. Burada, başkasında neler ~~in cereyan ettiği~~ olduğunu tümüyle anlayabilir, aklını sanki sizinkiymiş gibi okuyabilirsiniz, çünkü burada hiçbir bölme bir akli değerinden ayrılmaz. Başkalarıyla yalnızca bu bölgede birleştiğiniz zaman onları anlayabilirsiniz; aksi takdirde akord edilmemiş olursunuz, temasınız olmaz, başka bir akılda nelerin vuku bulduğunu tam ve net olarak bilme imkanına sahip olmazsınız. Sıkça, başka birinin huzurundayken düşündüklerini ve hissettiklerini kesinlikle bilmezsiniz; **fakatama** bu dış ifade düzleminin ötesine ve yukarısına gidebilirsiniz, sessiz bir birliğin, bir ahengin mümkün olduğu başka bir düzleme girebilirsiniz, o zaman kendinizi okur gibi başkasını okuyabilirsiniz. O zaman kendinizi ifade etmek için kullandığımız kelimelerin artık pek az önemi var, çünkü tam kavrayış kelimelerin ötesinde, başka bir şeyde bulunur, ve niyetinize açıklık getirmek için minimum kelime kafidir. Uzun açıklamalara artık gerek kalmaz; bir düşünceye tam ifadesini vermeye artık gerek duymazsınız, çünkü ne anlama geldiğinin direkt vizyonuna sahipsiniz.

Karşıt kuvvetlerin var olmayacağı gün gelecek mi?

Dünyadaki varlıklarının artık hiçbir faydası olmadığına yok olacaklar. Eylemleri ve etkileri dönüşüm çalışmasında hiçbir şeyin kenarda bırakılmaması, hiçbir şeyin unutulmaması için sınama yöntemi olarak kullanılıyor. Bu düşman kuvvetler hiçbir hatayı kaçırılmaz. Eğer kendi varlığınızda, en ufak detaya bile göz yumduysanız, gelip es geçilen noktaya o kadar acılı bir şekilde bariz olana kadar parmak basarlar ki, onu değiştirmeye mecbur kalırsınız. Bu işlem için artık gerekli olmayacakları zaman varlıkları gereksiz olacak ve sona erecek. Dünyada sürüp gitmelerine izin veriliyor çünkü Büyük Eserde gerekli; vazgeçilmez olmadıkları andan itibaren değişimleri veya yok olmaları gerekecek.

Bunun olması için çok mu zaman gerekecek?

Her şey bakış açısına bağlı, çünkü zaman görelî; zamandan sıradan insansal bakış açısından, veya daha derin bir iç bilincin bakış açısından, veya tanrısal perspektifin tepesinin bakış açısından söz edebilirsiniz.

Eğer tanrısal bilinçle birseniz, gerçekleştirilmesi gereken şeyin insansal değerlendirmeye binlerce yıl ya da sadece bir sene sürmesinin pek az önemi var; çünkü o zaman tanrısal doğanın sonsuzluğuna ve ebediyetine girmek için insansal doğayı terk ettiniz. O zaman, olayları gerçekleştirmiş görmek istedikleri için insanların kafasını kemiren bu aşırı sabırsızlık hissinden sıyrılırsınız. Koşuşturma, acele, kaygı hiçbir yere vordırılmaz. Bunların hepsi denizin üstündeki köpük, hiçbir şey üretmeyen sıkıntı. İnsanlar hiçbir şey yapmıyorlar hissine kapılır eğer daima her **tarafa-yöne** koşuşturamazlarsa, gruplar, dernekler, hareketler kurarak ateşli faaliyet krizlerine atılmazlarsa. Bütün bu sözde hareketlerin herhangi bir şeyi değiştirdiğini sanmak kuruntudur. Bu, bir kase alıp içindeki suyu çalkalamaya benzer; su hareket eder ama bu çalkalama sonucunda hiçbir şekilde değişiriz.

Bu aksyon sanısı insan doğasının en büyük illüzyonudur; gelişmeye zararı var çünkü insanı sürekli birtakım çalkantılı hareketlere atılmasına teşvik eder. İnsan illüzyonun, bütün bunların faydasızlığının, bunun ne derecede hiçbir şeyi değiştirmedüğünün farkına bir varabilse! Bu şekilde hiçbir yerde hiçbir şey başaramaz. Böyle oraya buraya koşuşturanlar, onları kendi eğlenceleri için dans ettiren kuvvetlerin oyuncaklarıdır, ve tabii ki bunlar en yüksek nitelikte kuvvetler değil.

Dünyada yapılan her şey, kendilerini eylemin dışında tutan az sayıdaki insanlar tarafından sessizlikte yapıldı, çünkü onlar Tanrısal Kudretin aletleri, dinamik etkenleri, bilinçli araçlarıdır; dünyayı dönüştüren kuvvetleri indirirler. İşler böyle yapılabilir, hummalı bir faaliyetle değil. Dünya huzurda, sessizlikte ve sakinlikte kuruldu; ve aynı şekilde, bir işin hakikaten yapılması gerektiğinde, bunun huzurda, sessizlikte ve sakinlikte yapılması gerekir. Dünya uğruna bir şey yapmak için sabahtan akşama kadar koşuşturmak ve her türlü değersiz iş için çalışmak gerektiğini sanmak büyük bir cehalet.

İllüzyonun ne kadar büyük olduğunu fark etmek için bu girdaplanan kuvvetlerin dışına bir adım atmak ve rahat, sakin bölgelere girmek yeterli! Oradan insanlık her yöne koşturan, ne yaptıklarını ve yaptıklarını neden

yaptıklarını bilmeden, sürekli birbirlerine çarpan ve tökezleyen bir k r yaratıklar kitlesi gibi görünür; ve buna da eylem ve hayat diyorlar! Bu yalnızca boş koşuşturma; tabii bu ne gerçek bir eylem, ne de hakiki bir hayat.

Bir kez, insanın on dakika faydalı biçimde konuşması için on gün sessiz kalması gerektiğini söyledim; bir gün faydalı biçimde hareket etmesi için, bir yıl rahat durması gerektiğini ekleyebilirim. Tabii ki günlük hayatın sıradan eylemlerinden söz etmiyorum, çünkü bu hayatın sürdürülmesi için gerekliler; dünya için bir Şeyler yapması gerekenlerden veya yapması gerektiğini sananlardan bahsediyorum; ve sözünü ettiğim sessizlik de, bir tek eylemleriyle özdeşleşmeden, eylemlerinin içine dalıp içinde kaybolmadan, kendi hareketlerinin gürültüsü ve Şekli tarafından sağır ve k r edilmeden hareket edebilenlerin sahip olduğu o i huzur. Kendinizi eyleminizin dışında tutun; bütün bu zamansal hareketlere hakim olan bir tepeye çıkın; ebediyetin bilincine girin. İşte o zaman gerçek **aksiyonun eylemin** ne olduğunu bilirsiniz.

2 Haziran 1929

İnsansal aşkla tanrısal aşk arasındaki ilişki nedir? İnsansal aşk tanrısal aşk için bir engel mi? Ya da insanca sevme kapasitesi, tanrısal aşk kapasitesinin bir göstergesi değil mi? İsa, Ramakrishna, Vivekananda⁴⁷ gibi büyük manevi şahsiyetlerin dikkat çekecek ölçüde seven ve şefkatli bir doğaları yok muydu?

Aşk büyük evrensel kuvvetlerden biri; aracılığıyla, uğruna ve içinde tezahür ettiği nesnelere bağımsız olarak kendiliğinden var, ve hareketi daima özgür. Bir tezahür imkanı bulduğu her yerde, bir alırlığın olduğu her yerde, ona açılan her şeyde ortaya çıkar. Kişisel veya bireysel bir şey olduğunu düşünerek aşk dediğiniz, sadece bu evrensel kuvveti alma ve dışavurma **maizhar-etme** kapasitesi. **Fakat** Ama bu kuvvetin evrensel oluşu onun bilinçsiz olduğu anlamına gelmez; tam aksine, aşk fevkalade bilinçli bir güç. Yeryüzünde bilinçli olarak tezahürünün ve realizasyonunun peşinde; aletlerini bilinçli olarak seçer, bir tepki verebilenleri titreşimlerine bilinçli olarak uyandırır, ebedi hedefini onlarda bilinçli olarak gerçekleştirilmeye çalışır ve alet kabiliyetsiz çıkınca onu **terk edebilir** ve başkalarına doğru döner. İnsanlar aniden aşık olduklarını sanır; aşklarının doğuşunu, gelişmesini ve yok oluşunu görür, veya hareketinin uzamasına özellikle daha iyi adapte olanlarda bir nebze daha uzun sürdüğünü görürler, ancak her halükarda, aldıkları şahsi, tamamen kendilerine ait bir deneyim hissi bir illüzyon: bu sadece evrensel aşkın sonsuz okyanusunun bir dalgası.

Aşk evrensel ve ebedidir; daima tezahür eder ve özünde daima aynıdır; tanrısal bir kuvvettir, çünkü ifade edilmesinde gördüğümüz çarpıtmalar aletlerden kaynaklanır. Aşk sadece insanlarda tezahür etmez, aşk her yerde. Hareketi burada, bitkilerde, belki de taşların içinde; varlığını hayvanlarda fark etmek kolay. Bu büyük tanrısal gücün bütün tahrifatı kısıtlı aletlerinin karanlığından, cehaletinden ve egoizminden ileri geliyor. Ebedi kuvvet olan aşkın gözdekiği, arzusu, sahipliğe susamışlığı, kişisel bağlılığı yoktur; aşk, saf hareketinde, benliğin Tanrısal'la birleşme

⁴⁷ **Vivekananda**, Swami (1863-1902): [Viveka (ayırt etme); ananda (saadet), swami (onursal unvan) Asıl adı *Narendranath Dutta* olan Vivekananda, gurusu Ramakrishna'yla birlikte modern Hindistan'ın en büyük manevi eğitimcilerinden biri olarak kabul ediliyor; Vedanta'nın [Vedaların sonu; Upanishadlar üzerine kurulu öğretisi] mesajını Batıya getirdi ve uluslararası çapta tanındı.

arayışıdır, başka hiçbir şeyi katiyen dikkate almayan mutlak bir arayıştır. Tanrısal aşk kendini verir ve bir şey istemez. İnsanların aşkı ne hale getirdiğinden söz etmemek daha iyi; onu çirkin ve iğrenç bir şey haline travesti ettiler! Oysa, insanlarda bile aşkın ilk teması kendisiyle birlikte en saf özünün bir yansımaları getirir; bir an için kendilerini unutmaya kadir olurlar; bir an için aşkın tanrısal dokunuşu güzel ve asil olan her şeyi uyandırır ve yüceltir. FakatAma saf olmayan isteklerle dolu insanın doğası, verilenin karşılığında bir şey isteyerek, çıkar gözetmeyen bir ihsan olması gerekenin kaçakçılığını yaparak, aşağı arzuların tatminini bağıra çağıra isteyerek, tanrısal olanı çarpıtıp kirleterek hızla yeniden üstünlük sağlar.

Tanrısal aşkı ortaya koyu~~izhar~~ edebilmek için onu alabilmek gerekir. Çünkü yalnızca onun temel hareketine açık olanlar onu dışavuru~~izhar~~ edebilir. İçlerindeki açılış ne kadar engin ve berraksa tanrısal aşkı ilk saflığında o kadar çok dışavuru~~abili~~zhar ederler; aksine aşk içlerindeki aşağı insansal duygulara karışıkça çarpıtma büyür.

Özünde ve hakikatinde aşka açık olmayan insan Tanrısal'a yaşayamaz. Tanrısal'ı irfan yoluyla arayanlar bile, öyle bir noktaya gelirler ki, daha ileri gitmek isterlerse eğer, aynı zamanda aşka girmek ve her ikisini birmiş gibi hissetmek zorundalar: tanrısal birleşmenin ışığı irfan, ve bu irfanın ruhu aşk. Varlığın gelişmesinde, irfanla aşkın birbiriyle karşılaştığı ve artık birin diğerinden ayırt edilemediği bir an gelir. İkisinin arasında yapılan ayırım, bölme, aklın bir yaratımı: bir üst düzleme yükseldiğiniz anda bu ayırım, bu bölme yok olur.

Bu dünyaya Tanrısal'ı açığa vurmak ve dünyasal hayatı dönüştürmek için gelenlerin arasında, kimileri tanrısal aşkı daha dolu biçimde ~~izhar etti~~dışavurdu. Birkaçındaysa dışavurumun saflığı o kadar yoğun ki, insanlık onları anlamıyor, hatta onları sert ve kalpsiz olmakla suçluyor; oysa tanrısal aşk içlerinde. FakatAma onlardaki bu aşk, şeklinde ve özünde insansal değil tanrısal. Çünkü insan aşktan bahsettiği zaman, onu heyecansal ve duygusal bir zayıflıkla bağdaştırıyor. Ama insanlar, kendini unutmanın tanrısal yoğunluğunu bilmiyor, o kendini tümüyle, ihtiyatsız ve kısıtlamasız biçimde, karşılığında hiçbir şey istemeden verme yeteneğini pek bilmiyor; ve bu yetenek hiçbir şey duygusal zayıflığın heyecansal karışımı olmadan ortaya çıktığı zaman, insanlar tarafından sertlik ve soğuklukla suçlanıyor; onda en yüce, en yoğun aşk gücünü tanıyamıyorlar.

Tanrısal'ın, dünyada aşkını nasıl ortaya koyduğunu ~~izhar ettiğini~~ bilmek ister misiniz? Bunu kendini feda ederek, kendini sunarak yaptı. Karanlığın derinliklerindeki bilinç uyandırılabilsin ve yavaş yavaş, tanrısal güç yüze çıkıp tezahür etmiş kainatın tümünden, tanrısal bilincin ve aşkın daha yüksek bir ifadesini gerçekleştirsün diye, mükemmel bilinç maddenin bilinçsizliğine dalmayı ve içine absorbe olmayı kabul etti. Hakikaten, yüce aşk buydu: bilinçsizlikle birleşmek ve, cehaletle, karanlıkla birlikte dünyada kalmak için mükemmel tanrısal hali ve mutlak bilincini, sonsuz irfanını kaybetmeyi kabul etmek. Oysa belki de hiç kimse buna aşk demezdi, çünkü yüzeysel duygularla örtünmüyor, yaptığının karşılığında hiçbir şey istemiyor, fedakarlığıyla gösteriş yapmıyor.

Dünyadaki aşk kuvveti, bu tanrısal hareketi saflığında alabilecek ve ortaya koyabilecek bilinçler bulmaya çalışıyor. Bütün varlıkların aşk için bu yarışı, bu karşı koyulmaz atılımı, dünyanın gönlünün ve bütün gönüllerin bu arayışı, insansal tutkuların gerisinde gizlenmiş olan tanrısal aşkın verdiği dürtünün sonuçlarıdır. Aşk milyonlarca alete temas ediyor, daima deneyerek, hep hayal kırıklığına uğratarak; ~~fakatama~~ bu sürekli temas sayesinde aletler hazırlanıyor, ve ansızın bir gün, içlerinde sevme kabiliyeti, kendini sunma kabiliyeti uyanıyor.

Aşkın hareketi insanlarla sınırlı değil, ve belki de başka dünyalarda insanlarınkinden daha az çarpıtılmış durumda. Çiçeklere bakın, ağaçlara bakın. Batan güneşte, her şey sessizleştiğinde, ağaçların altında bir süre oturun ve Doğayla birleşin; topraktan, ağaçların en derin köklerinden liflerin aracılığıyla en yükseğe uzanan dallara kadar yükselen yoğun bir aşkın ve ihtiyacın özlemine, ışığı getiren ve mutluluğu veren bir şeyin, gitmiş olan ve dönüşü yalvarılan bir aydınlık ihtiyacının özlemine hissedersiniz. Bu, en dokunaklı minnettarlığın en tutkulu duayla birleştiği bir Tanrı'ya şükür duası gibi yükselir. Bu atılım öylesine saf ve spontane ki, ağaçlardaki bu hareketle bağlantı kurabilirsiniz, kendi varlığınız da burada henüz ortaya çıkmayan huzura, ışığa ve aşka coşkulu bir yalvarmayla yükselir.

Bir kez bu saf, engin ve gerçek tanrısal aşkla temas kurduunuz mu, onu çok kısa bir süre için ve en ~~küçük-küçük şeklide-şekliyle~~ olsa bile hissettiyse, insanın arzusu onu ne iğrenç bir şey haline soktuğunun farkına varırsınız; insanın doğasında aşağılık, kaba, egoist, şiddet dolu, çirkin oldu, zayıf ve duygusal olmasa bile yüzeysel, istekle dolu, kırılğan

oldu, en adi hislere büründü; ve bu bayağılığa, bu kabalığa, ya da sırf kendiyile ilgilenen bu zayıflığa aşk dendi!

Nefsi varlığımız tanrısal aşka katılmalı mı? Katılmıyorsa, bu katılımın alması gereken doğru şekil nedir?

Tanrısal aşkın tezahürünün bir sınırı var mı? Gerçekdışı ya da maddi olmayan bir bölgede mi hapsedilmeli? Tanrısal aşk, yeryüzündeki tezahüründe en maddesel maddenin içine kadar dalar. Onun insansal bilincin egoist çarpıtmalarında bulunamayacağı doğru. **FakatAma** özünde nefis, tanrısal aşkın dışavurumunda, evrendeki başka herhangi bir dışavurum için olduğu kadar önemli bir unsur. Nefsin aracılığı olmadan hiçbir ilerleyici hareket imkanı olmaz, **fakatama** doğanın bu gücü öylesine korkunç bir şekilde çarpıtıldığından dolayı, kimileri nefsin varlıktan ve dünyadan tamamen sökülüp atılması gerektiğine inanmayı tercih ediyor. Oysa madde yalnızca nefsin aracılığıyla ruhun dönüştürücü gücü tarafından etkilenebilir. Eğer nefis dinamizmini ve canlı kuvvetini aşmak için burada olmasaydı madde ölü kalırdı, çünkü varlığın en yüksek kısımları, maddeyle temasa geçemediklerinden ve hayatta somutlaşamadıklarından dolayı, tatmin olmadan çekilirler ve yok olurlardı.

Sözünü ettiğim tanrısal aşk burada, bu fiziksel dünyada, maddede ortaya çıkan bir aşk, ama enkarne olmayı kabul etmesi için bütün insansal sapkınlıklardan bulaşmamış şekilde muhafaza edilmesi lazım. Bütün dışavurumlarda olduğu gibi, bunda da nefis vazgeçilmez bir etken, **fakatama** her zaman olduğu gibi, kıymetinden ötürü karşıt güçler onu ele geçirdi. Tepki vermesini ve yaşamasını sağlamak için donuk ve duyarsız maddenin **nüfuz-edi**çine giren nefsin enerjisi **dir**, ancak, düşman kuvvetler bu enerjiyi çarpıttı; onu bir şiddet, bir egoizm, bir arzu ve çeşitli çirkinliklerin alanına çevirdiler, böylece tanrısal eserde yerini almasını engellediler. Yapılacak tek şey nefsi yok etmek veya hareketlerini ortadan kaldırmak değil, onu dönüştürmek, çünkü onsuz hiçbir yerde hiçbir yoğunluk mümkün değil. Nefis, doğası itibarıyla, içimizde kendini cömertçe adayabilen şeydir. Onda daima alma dürtüsü ve kuvveti olduğu için, kendini aşırı şekilde de verebiliyor; nasıl sahip olacağını bildiği için, kendini ihtiyatsızca vermesini de biliyor. Gerçek nefsi hareket

devinimlerin en güzeli, en muhteşemi, ama en çirkin, en bozulmuş, en iğrenç harekete çevrildi ve çarpıtıldı.

Bir insansal aşk hikayesinde, bir saf aşk atomunun bulunduğu ve çok fazla çarpıtmasız ortaya çıkmasına izin verildiği her yerde doğru ve güzel bir şeyle karşılaşırız, ancak eğer hareket sürmüyorsa, bu, gerçek hedefinin farkında olmadığındandır; elde etmek istediğinin bir varlığın başka bir varlıkla birliği olmadığını, bütün varlıkların Tanrısal'la birliği olduğunu bilmez.

Aşk, Ebedi Bilincin dünyayla varlıklarını Tanrısal'a geri getirmek için yaydığı ve atıl, karanlık bir dünyaya gönderdiği yüce bir kuvvettir. Maddesel dünya, karanlığında ve cehaletinde, Tanrısal'ı unuttuğu. Aşk zifiri karanlığa indi, uyuyan herkesi uyandırdı ve "Uyanmaya ve yaşamaya degecek bir şey var: aşk!" diye fısıldayarak mühürlü kulakları açtı; ve aşka uyanışla, dünyada Tanrısal'a dönüş imkanı doğmuş oldu. Aşkın sayesinde yaratılış Tanrısal'a doğru yücelir, cevaben de tanrısal aşk ve lütfü yaratılışla kavuşmaya doğru eğilir. Aşk, saf güzelliğinde, sadece bu teatide, bu yeryüzüyle Yüce'nin kaynaşmasında, Tanrısal'dan yaratılışa ve yaratılıştan Tanrısal'a giden bu aşk hareketinde var olabilir, doğal gücüne, doluluğunun yoğun sevincine bürünebilir.

Bu dünya, tanrısal aşk içine inip onu hayata uyandırana kadar bir ölü madde alemiydi. Ondan beri dünya bu tanrısal hayat kaynağının peşine düştü; **fakatama** arayışında bütün yanlış yerlere saptı ve yanlış yollara girdi, gecenin karanlığında kayboldu. Bu yaratılışın büyük çoğunluğu bilinmeyen arayan, hatta ne aradığını bilmeyen bir kör gibi yolda ilerledi.

Ulaşılan maksimumsa, insanlara aşkın en yüksek şekli, en saf ve en yarar gözetmeyen türü gibi görünendir: örneğin annenin çocuğuna olan aşkı. Bu insansal aşk hareketi gizlice, daha önce bulmuş olduğu şeyden farklı bir şey arar, ancak onu nerede bulacağını, hatta ne olduğunu bile bilmez. Bilinci, saf ve insansal biçimlerdeki bütün dışavurumdan bağımsız tanrısal aşka uyandığında insan, gönlünün oldu olası neye hakikaten can attığını anlar. Bu, bilinci Tanrısal'la birleşme ihtiyacına uyandıran ruhun özleminin başlangıcıdır. O andan itibaren, cehaletten doğan bütün şekiller, cehaletin ürettiği bütün çarpıtmalar silinip yok olmalı ve yaratılışın, tanrısal aşka Tanrısal'a olan aşkıyla cevap veren tek hareket için yer açmalı. Bilinçli, uyanık, Tanrısal'a olan aşka açık bir yaratılışın içine cevaben Tanrısal, sınırsız aşkını boşaltır. Tam hareketin çarkı tamamlanmıştır; iki kutup karşılaşır; iki aşırı uç, yüce Ruh ve tezahür etmiş madde bitişir ve tanrısal birleşmeleri tam ve sürekli olur.

Tanrısal aşkın egemen saflığından ve gücünden bir şeyleri bu devrana indirmek için dünyaya yüce varlıklar geldi. Ya da daha doğrusu, tanrısal aşk, yeryüzündeki realizasyonunu hem daha kolay hem daha mükemmel kılmak için kişisel bir formda varlıklarının içine atıldı. Tanrısal aşk kişisel bir varlıkta tezahür ettiği zaman, hareketi kişisiz kaldığı zamankinden daha iyi anlaşılır. Bu şahsi temasın ve ona özgü yoğunluğun sayesinde tanrısal aşkın bilincine uyanan bir insan, dönüşüm çalışmasının daha kolay kılındığını fark eder; kavuşmaya çalıştığı birleşme daha doğal ve daha derin olur. Bu realizasyon, bu birleşme de daha dolu ve mükemmel olacak, çünkü kişisiz ve evrensel bir aşkın engin tekdüzeliği, Tanrısal'la mümkün olan bütün ilişkilerin rengiyle ve güzelliğiyle aydınlanacak ve canlanacak.

9 Haziran 1929

Dinin tam niteliği ne? Manevi hayat yolunda bir engel teşkil eder mi?

Din, insanlığın üst aklına ait, insanın, onu aşan ve Tanrı, ruh, hakikat, inanç, irfan veya sonsuz olarak adlandırdığı bir şeyden gücü oranında yaklaşmak için bir eforu, insan aklının ulaşamamakla birlikte erişmeye çabaladığı bir çeşit mutlak. Din ilk kökeninde tanrısal olabilir; şimdiki niteliğiye tanrısal değil insansal.

Aslında dinden ziyade dinlerden söz etmeliyiz, çünkü insanlar tarafından kurulan dinler sayısızdır. Bu farklı dinler, orijinleri aynı olmadığı zaman bile, neredeyse hepsi benzer şekilde oluşturuldu. Hristiyan dininin nasıl doğduğunu biliyoruz. Elbette ki Hristiyanlık olarak adlandırdığımızın sorumlusu İsa değil. Çok bilgili ve icatkar birkaç insan anlaşdı ve gördüğümüz şeyi kurdu. Oluşturulduğu yöntemde tanrısal hiçbir şey yoktu, ve işlediği tarzda da tanrısal hiçbir şey yok, oysa şekillendirilmesinin mazereti veya vesilesi hiç kuşkusuz, başka yerden gelen ve dünya için yanında daha yüce bir bölgeden belli bir irfan, belli bir hakikat getiren tanrısal bir varlıktan kaynaklanan vahiyler oldu. Geldi ve hakikati uğruna acı çekti; fakat çok az insan söylediklerini anladı, pek az insan uğruna acı çektiği hakikati bulmayı ve o hakikate uymayı umursadı.

Buddha⁴⁸ dünyadan çekildi, meditasyona oturdu ve dünyasal acının ve sefaletin, hastalığın, ölümün, arzunun, günahın ve açlığın dışına götüren bir yol keşfetti. Bir hakikat gördü ve onu etrafında toplanan müritlere ve saliklere iletmeye çabaladı. **Fakat** Ancak ölümünden önce bile öğretisi gerçek anlamından çoktan saptırılmıştı. Budizm, Buddha'nın söylediği tahmin edilen sözlerin ve söylediklerinin sözde anlamı üzerine kurulu tam teşekküllü bir din olarak ancak üstadın gidişinden sonra ortaya çıktı. **Fakat** **Ama** çok çabukça müritler ve müritlerin müritleri, üstadlarının ne dediği veya ne demek istediği konusunda anlayamadıkları için, “Küçük Araç” veya “Güney Yolu”, “Büyük Araç” ya da “Kuzey Yolu” ve birçok “Uzak Doğu Yolları” gibi bir mezhep ve tarikat ordusu ana dinin içinde vücut buldu ve her biri kendini Buddha'nın tek, orijinal, saf öğretisi ilan etti.

⁴⁸ **Gotama Buddha** veya Tathagata: (M.Ö.563? – 483?), Nepal’de doğan ve ilk adı Siddhartha olan "Buddha" ("Uyanmış Ruh") Budizm’in kurucusudur.

İsa'nın öğretisi aynı kaderi paylaştı. Burada da sayısız küçük kilise ilk dinden türedi. İsa'nın geri döndüğü takdirde, öğretisini çarpıtmalardan dolayı tanıyamayacağı sıkça söylenir; ve eğer Buddha dünyaya tekrar inip vahyinin ne hale getirildiğini görseydi, hevesi kırılmış olarak hızla nirvanaya⁴⁹ geri dönerdi. Dinlerin her biri aynı hikayeyi anlatabilir; her birinin doğuşunun vesilesi dünyaya büyük bir eğiticinin gelişidir: o tanrısal bir hakikatin enkarnasyonu, ve bu hakikati açığa vurmaya çabılıyor, fakatama insanlar bunu ele geçirip ticaretini yapıyor ve neredeyse politik bir teşkilat haline getiriyor. Din insanlar tarafından bir hükümetle, inanç maddeleri, dogmaları, kuralları, tüzükleri, ritüelleri ve ayinleri olan kanunlarla ve bir idareyle-yönetimle donatılıyor ve tümü mensuplara mutlak ve ihlal edilemez şeyler olarak empoze ediliyor. Böylece kurulan din, devletler gibi, sadıkları ödüllendiriyor, isyancıyı ve dalalete düşeni, akideye aykırı fikir üreteni ve ihanet edeni cezalandırıyor.

Bu kurulu ve kesin dinlerin ilk ve temel inanç maddesi daima “Benim dinim yüce hakikate, tek hakikate sahip; diğer dinlerin tümü yalan, ya da en azından dinimden aşağı” şeklinde, çünkü bu temel dogma olmadan, inanış üzerine kurulu hiçbir din var olamazdı. Eğer yalnızca sizin tek hakikate, en yüksek hakikate sahip olduğunuza inanmış değilseniz ve bunu iddia etmezseniz, insanları etkileyemez ve kalabalıklar halinde üşüşmelerini sağlayamazsınız.

Bu tavır dinsel zihniyet için doğal, ancak dini manevi hayata bu kadar aykırı kılan da bilhassa-bu özelliklerle bu. Bir dinin maddeleri ve dogmaları aklın üretimidir, ve eğer onlara bağlanıp kendinizi hazır yapılmış bir hayat yönetmeliğine hapsederseniz, bütün kanunların ve bütün dogmaların üstünde engince ve özgürce duran ruhun hakikatini bilmezsiniz, ve de bilemezsiniz. Bir dinsel inanışa bağlanarak ve onu yeryüzünde tek hakikat sanarak onda durduğunuzda, aynı zamanda iç varlığınızın ilerleyişini ve serpilmesini de durdurursunuz.

Oysa dini başka bir bakış açısından ele alırsak, illa ki bütün insanların gelişmesine bir engel teşkil etmez. Eğer dine insanlığın en yüksek etkinliklerinden biri gözüyle bakar, insansal imalatın kusurlarını görmezden gelmeden, dinde insanların özelemlerini görebilirse, din manevi hayata yaklaşmaya yardım eden şeylerin arasında yerini pekala alabilir. Dini ciddi şekilde ve dikkatlice incelersek, içindeki hakikati,

⁴⁹ **Nirvana:** Yok oluş, sönüp bitme; bu ille de bütün varlığın yok oluşu değil, bilinen şekliyle varlığın, egonun, arzusunun, egoist eylemin ve zihniyetin yok oluşu.

formların gerisinde saklı özlemi, insansal müdahalelerin, yorumlamaların ve düzenlemelerin olgusuyla bunca çarpıtılmaya maruz kalan ve dinin kökenine vesile olan tanrısal ilhamı bulabiliriz; ve uygun bir akılsal pozisyonla, dinin şu haliyle bile yolu aydınlatmasını ve manevi eforda yardım görevi görmesini sağlayabiliriz.

Tüm dinlerde değişmez biçimde, büyük duygusal kapasitesi olan, gerçek ve ateşli bir özlemle yanıp tutuşan ancak çok basit bir zekaya sahip olan ve Tanrısal'a bilgi yoluyla yaklaşma ihtiyacını hissetmeyen belli sayıda insan bulunur. Bu tür mizaçlar için din faydalıdır, hatta çoğu zaman gereklidir çünkü kilisedeki törenler gibi dış biçimler sayesinde manevi iç özelemlerine bir çeşit yardım ve destek sağlamış olurlar.

Tüm dinlerde, yüksek bir manevi hayat geliştirmiş inananlar da var. Ama onlara maneviyatlarını din vermedi; onlar maneviyatlarını dine kattı. Herhangi bir yere yerleştirilmiş, başka herhangi bir dinde doğmuş olsalardı bile, orada o inançta aynı manevi hayatı bulurlar ve yaşarlardı. Onları böyle kılan inandıkları din değil, kendi kapasiteleri, iç varlıklarının gücü. İçlerindeki bu güç öyle bir nitelikte ki, din onlar için bir kölelik veya külfet olmaz. Ama akılları ne kuvvetli, ne berrak, ne de aktif olmadığından, kendilerini şu veya bu dogmaya hiçbir soruya, hiçbir rahatsız edici kuşkuyla yer bırakmadan adayabilmeleri için, o dogmanın mutlak bir hakikatin ifadesi olduğuna inanmaya ihtiyaç duyarlar. Bütün dinlerde bu tür insanlarla karşılaştım; inançlarını bozmak suç olurdu. Onlar için din bir engel değil, daha ileri gidebilenler için bir mani; ama dinden daha öteye gidemeyip de yine de ruhun yollarında belli bir noktaya kadar ilerleyebilenler için din, sıkça bir destek olur.

Din en vahim ve iyi şeylerin teşvikçisi oldu. Adına en ölümcül savaşlarda çarpışıldı, en iğrenç zulümler işlendi. Ama ~~bir de~~ uğruna ne yüce kahramanlıklarda, ne ulvi fedakarlıklarda da bulunulmadı ki! Din, felsefe gibi, insansal aklın en yüksek faaliyetinde ulaştığı sınırları işaretler. Dış şeklinin kölesi olursanız, din bir engel ve bir zincirdir; iç özünü nasıl kullanacağınızı bilerseniz, psişik bölgelere doğru atılım yapmanız için trampen görevi görebilir.

Belli bir inançla yetinen, ya da herhangi bir hakikat bulan biri, daima bir tek kendisinin tüm hakikatin tamamını bulduğunu düşünmeye eğilimlidir. İnsansal doğa böyle işte! Ayakta durmaları ve yollarında ilerlemeleri için insanlara bir yalan karışımı gerekli gibi görünüyor. Eğer hakikatin vizyonu onlara aniden bahşedilseydi, yükü altında ezilirlerdi.

Tanrısal hakikatin ve kuvvetin bir parçasının, tezahür etmek için yeryüzüne indiği her seferde, dünyasal atmosferde bir değişiklik meydana gelir. Reseptif olanların tümü bu inişin temasıyla ilk kez bir ilham alır ve bir vizyon görür. Eğer aldıklarını doğru dürüst içerebilselerdi ve ifade edebilselerdi: “Büyük bir güç indi; onunla temastayım ve ondan kavradıklarımı size ileticeğim” derlerdi, fakatama insanların çoğu bununla yetinemez çünkü akılları küçük. Mezczup oluyorlar, tabir eaizdeyim yerindeyse okült bir güç tarafından ele geçirilmiş oluyorlar ve: “Tanrısal hakikat bende! Tamamını aldım!” diye haykırıyorlar. Şu anda yeryüzünde en az iki düzine İsa ve belki de bir o kadar da Buddha var; Hindistan, ast tezahürleri hesaba katmazsak, tek başına sayısız avatar⁵⁰ çıkarabilir. Bu şekilde sunulduğunda olay grotesk görünür, fakatfakat görünüşlerin gerisine bakarsanız, hadise ilk bakışta görüldüğü kadar saçma değil. Aslında, insansal kişilik bir varlıkla, bir güçle temasa geçti ve, eğitimin ve geleneğin etkisiyle ona Buddha veya İsa diyor, ya da başka herhangi bir bildik ad veriyor. Temasa geçtikleri Buddha'nın kendisinin veya İsa'nın kendisinin olup olmadığını doğrulamak zor, ancak kimse, aldıkları ilhamın İsa'yı veya Buddha'yı esinlendiren kaynaktan gelmediğini de iddia edemez. Bu insansal aletler benzer bir kaynakla pekala temas ettirilmiş olabilir; eğer saf ve mütevazı olsalardı, olanları aktarmaktan tatmin olurlar, bununla yetinirlerdi; “Bu ilhamı falan veya filan büyük varlıktan aldım” diye müjdelerlerdi, fakatama bunun yerine: “Ben falanım” diye iddia ediyorlar. Aynı anda İsa ve Buddha olduğunu iddia eden böyle birini tanıdım. Gerçekten bir şey almıştı; deneyimi gerçektir, tanrısal varlığı kendinde ve başkalarında görmüştü fakatama deneyim onun için fazla kuvvetli olmuştu, hakikat fazla büyük gelmişti; bu onun akılsal dengesini bozdu; ertesi gün, Buddha'yla İsa'nın içinde bir olduklarını iddia ederek sokaklarda gezindi.

Tek tanrısal bilinç burada, bütün bu varlıklarda işliyor, yolunu bütün bu tezahürler aracılığıyla hazırlıyor. Bugün, dünyada hiç işlemediği kadar güçlüce işliyor. Kimileri onun tarafından belli bir şekilde, belli bir dereceye kadar etkileniyor, fakatama aldıklarını çarpıtıyorlar, kendilerine ait bir şey haline getiriyorlar. Başkalarıysa teması hissediyor ama kuvvete dayanamıyor ve basıncın altında aklını kaçırıyor. Yalnızca küçük bir

⁵⁰ **Avatar:** Tanrısal'ın, Tanrısal'ı insansal dünyadan ayıran çizginin altına insansal bir vücuda bürünerek inmesi, Tanrısal'ın insansal bir görünümle bizzat yeryüzünde tezahür etmesi, enkarne olması; Enkarnasyon; iniş.

azınlık alma kapasitesine ve dayanma gücüne sahip, ve kuvvetin aletleri, seçilmiş etkenleri, tam irfanın hazneleri onlar oluyor.

Eğer doğup yetiştirildiğiniz dini gerçek kıymetinde değerlendirmek istiyorsanız, ya da doğumunuzla ait olduğunuz ülke ve toplum hakkında doğru perspektifi edinmek istiyorsanız, dünyaya gelirken içine atılmış olduğunuz ve içinde büyüdüğünüz özel çevrenin ne kadar görelî olduğunu kavramak istiyorsanız, dünyayı bir dolaşın, görürsünüz ki iyi olduğunu düşündüğünüz şeye başka yerde kötü gözle bakılıyor, ve bir yerde fena adedile sayılan şey bir diğerinde iyi karşılanıyor. Bütün uluslar ve bütün dinler aynı şekilde, bir gelenekler yığını üzerine kurulu. Hepsinde azizlere ve kahramanlara, büyük ve güçlü kişiliklere olduğu kadar adı ve kötü insanlara da rastlarsınız. O zaman: “Bu dinde yetiştirildim, dolayısıyla bir tek bu din doğru; bu ülkede doğdum, demek ki bütün ülkelerin en iyisi bu” demenin ne kadar saçma ve gülünç olduğunu anlarsınız. İnsan aynı şekilde ailesi için de benzer iddiada bulunabilir: “Falan yerde şu kadar yıl veya şu kadar asır-yüzyıl boyunca yaşamış filan aileye mensubum; dolayısıyla gelenekleri beni bağlıyor, sadece onlar ideal”.

Her şeyi ancak seçme hakkınızın hür kullanımıyla elde ettiğiniz zaman olaylar bir iç değer kazanır ve sizin için gerçek olur, size empoze edildiklerinde değil. Eğer dininizden emin olmak istiyorsanız, onu seçmelisiniz; eğer ülkenizden emin olmak istiyorsanız, onu seçmelisiniz; eğer ailenizden emin olmak istiyorsanız, onu bile seçmelisiniz. Eğer tesadüfün size getirdiğini sorgulamadan kabul ederseniz, sizin için iyi ya da kötü olduğundan, veya hayatınızın hakikati olduğundan emin olamazsınız.

Doğal çevrenizi, Doğanın kör ve mekanik işleyişinin imal ettiği ve üzerinize zorla koyduğu kalıtsal mirasınızı oluşturanların tümünün dışına bir adım geri atın; kendi içinize doğru girin ve bütün bu şeylere rahatça ve tutkusuzca bakın. Her birinin değerini ölçün ve özgürce seçin. O zaman hakikaten: “İşte ailem, işte ülkem, işte dinim” diyebilirsiniz.

Kendi içimizde biraz yol alırsak, her birimizin içinde, çağlar boyunca yaşamış ve bir sürü formda tezahür etmiş bir bilincin var olduğunu keşfederiz. Her birimiz çeşitli ülkelerde doğduk, birçok devletin uyrukluğunda oldukbulunduk, en farklı dinlere inandık. Neden en sonuncusunu en iyisi olarak kabul edelim? Bütün bu hayatlar boyunca, çeşitli yörelerde ve dinlerde biriktirdiğimiz deneyimler, bütün doğumların arasından varlığını sürdüren bilincimizin iç sürekliliğinde muhafaza edilir. İçimizde bu geçmiş deneyimlerin yarattığı birçok kişilik var, ve

içimizdeki bu kalabalığın bilincine vardığımızda, hakikatin özel bir şeklinden tek hakikatmış gibi, bir ülkeden tek memleketimizmiş gibi, bir dinden tek hakiki dinmiş gibi söz etmek artık imkansızdır.

Kimi insanlar var bir ülkede doğuyor, halbuki bilinçlerinin en önemli unsurları açıkça başka ulusa ait. Avrupa'da doğmuş insanlar tanıdım, oysa açıkça Hintliydi; tanıdığım başkalarıysa hiç şüphesiz Hintli vücuduna bürünmüş Avrupalılardı. Japonların arasında bazıları Hintli, bazıları Avrupalıydı; ve eğer aralarından herhangi biri, yakınlık duyduğu ülkeye gider veya o kültüre girerse, orada kendini evindeymiş gibi hisseder.

Eğer hedefiniz ruhun özgürlüğüyle hür olmaksa, varlığımızın iç hakikati olmayıp da bilinçaltısız alışkanlıklardan kaynaklanan bütün bağlardan kurtulmalısınız. Şayet kendinizi tamamen, ihtiyatsızca ve sadece Tanrısal'a adanmış istiyorsanız, bunu tam ve içtenlikle yapın; kendinizden fragmanları orada burada zincirlenmiş halde bırakmayın. Bana insanın bütün palamarlarını hepten kesmesi kolay değil diyebilirsiniz! Peki hiç geriye dönüp hayatınıza baktınız mı, birkaç yıl zarfında içinizde yer alan bu değişiklikleri gözlemlediniz mi? Bunu yaptığınızda kendi kendinize neredeyse hep: "Nasıl oluyor da bazı durumlarda hissettiğim şeyleri hissettim ve davrandığım gibi davrandım?" diye sorarsınız; bazen de yalnızca on sene önceki kişide artık kendinizi tanıyamazsınız. Peki o zaman, olmuş ya da olan şeye nasıl bağlanabilirsiniz? Ve gelecekte olabilecek veya olamayacak şeyi önceden nasıl belirleyebilirsiniz?

Bütün ilişkileriniz bir iç özgürlüğün ve seçimin üzerine yeniden kurulmalı. Yaşadığımız veya yetiştirildiğiniz gelenekler çevrenin baskısıyla, toplu telkinle veya başkalarının seçimiyle size empoze edildi. Rızanızda kaçınılmaz olarak bir zorlama unsuru var. Dinin **bizzat** kendisi insanlara empoze edildi; çoğu kez dinsel bir korkunun etkisiyle veya herhangi bir manevi ya da başka türden bir tehditle devam ettiriliyor. Tanrısal'la ilişkinizde bu tür hiçbir baskı olamaz; münasebet hür olmalı, aklınızın ve gönülünüzün coşkuyla ve neşeyle uyduğunuz seçiminin sonucu olmalı. Titredığınız ve: "Mecburum, başka türlü edemiyorum" dediğiniz bu birleşme, nasıl bir birleşme?

Hakikat, doğası itibarıyla aşikar**dır**, dünyaya empoze edilmeye ihtiyacı yok**tur**; insanlar tarafından hiçbir kabul edilme gereğini hissetmez, çünkü kendiliğinden var**dır**; insanların onun hakkında söylediklerine veya benimsemelerine bağlı değil**dir**. **FakatAma** bir din kuran kişi birçok taraftara ihtiyaç duyar. İnsanlar bir dinin kuvvetini ve büyüklüğünü inananlarının sayısıyla ölçüyorlarsa da, gerçek büyüklük bunda değil.

Manevi hakikatin büyüklüğü sayıda değildir. Yeni bir dinin⁵¹ manevi liderini tanıdım, o dinin kurucusunun oğluydu⁵², şöyle diyordu: “Falan ya da filan dinin kurulması için şu kadar yüzyıl gerekti, oysa sadece elli yıllık dinimizin daha şimdiden dört milyon mensubu var; görüyorsunuz değil mi, dinimizin ne kadar büyük olduğunu!” Dinler elbette ki büyüklüklerini inananlarının sayısıyla tahmin edebilirler, ama hakikat, tek bir taraftarı olmasaydı bile hala hakikat olurdu. Orta halli insan, büyük iddiası olan kişiler tarafından cezbediliyor; hakikatin gürültüsüzce ortaya çıktığı yere gitmiyor. Büyük iddiası olan kişiler birçok reklam yardımıyla kendilerini lanse etmek zorunda, yoksa başka türlü kalabalıkları nasıl toplayabilirler? İnsanların o iş hakkında ne düşündüğünü umursamadan yapılan iş bilinmiyor ve kolayca kitleye ulaşmıyor. Bir tek hakikatin reklama ihtiyacı yok; saklanmıyor ama, kendini deklare de etmiyor. Hakikate ortaya çıkmak yetiyor, sonuçlarla ilgilenmeden, onay aramadan veya kınamadan sakınmadan, dünyanın kabulünden cezbedilmeden veya inkarından rahatsız olmadan.

Yogaya geldiğinizde, bütün akılsal konstrüksiyonlarınızın ve nefsinizin bütün yapılanmalarının paramparça edildiğini görmeye hazır olmalısınız. Sizi tutan inancınız hariç, hiçbir şey olmadan havada asılı kalmaya hazır olmalısınız. Bütün kölelikten kurtulmuş bir şekilde yeniden doğmanız için, geçmiş benliğinizi ve bağılıklarını tamamen unutmanız, onu bilincinizden sökmeniz gerekecek. Eskiden olduğunuz kişiyi artık düşünmeyin, olmayı özlemle dilediğiniz kişiyi düşünün; kendinizi tümüyle realize etmek istediğinize verin. Ölü geçmişinize sırt çevirin ve doğruca önünüze, geleceğe doğru bakın. Yalnızca bir dininiz, bir ülkeniz, bir aileniz olur: Tanrısal.

⁵¹ **Bahailik.** Mirza Hüseyin Ali Baha Ullah (1817-1892) tarafından kurulan Bahailik bütün dinlerin esas değerlerini, bütün ırkların birliğini ve insanlığın birliğini öğretir.

⁵² **Abdul Baha.**

16 Haziran 1929

Bütün fiziksel hastalıkların ilk kaynağı aklın bir düzensizliğine atfedilebilir mi? Bu durumda, ne çeşit akılsal düzensizlik mesela bir isiliğin; veya bir boğaz ağrısının sebebi-nedeni olabilir?

Bir hastalığın hasta sayısı kadar nedeni var; her vakada açıklama farklı. Eğer bana: “Neden filan veya falan hastalığa yakalandım?” diye sorarsanız, size bakıp nedenini söyleyebilirim ama genel kural yok.

Vücudun hastalıkları her zaman aklın bir düzensizliğinin, bir ahenksizliğinin, yanlış bir hareketinin sonucu değil. Hastalığın kaynağı akılda olabilir, ama nefste de olabilir; veya dış temastan gelen hastalıklarda olduğu gibi, az çok sadece fiziksel bir şey olabilir. Son olarak da, bazı rahatsızlıklar yoganın bir hareketinin sonucu olabilir; bu durumda da olabilir bir sürü sebep var.

Yogadan ileri gelen hastalıklarla meşgul olalım çünkü bizleri daha doğrudan ve yakından ilgilendiriyorlar. Hiçbir özel rahatsızlığa tek bir neden gösterilememesine rağmen, hastalıklara yol açan nedenlerin niteliklerine göre hastalıkları çeşitli gruplara ayrılabiliriz.

Bir yoga yapan kişiye inen ve ona dönüşümünde yardım eden kuvvet birçok şekilde etki eder, ve sonuçlar kuvveti alanın doğasına ve yapılması gereken işe göre değişir. Kuvvet ilk önce, varlıkta değişmeye hazır olan her şeyin dönüşümünü hızlandırır. Eğer akılıysa açık ve reseptif olan, yoganın gücü tarafından etkilenen aklı hızla gelişir. Değişimdeki aynı çabukluk şayet hazırsa nefsi bilinçte, hatta vücutta da meydana gelebilir. FakatAma vücutta, yoganın dönüştürücü gücü sadece belli bir noktaya kadar etki eder, çünkü vücudun aırlığı sınırlıdır. Kainatın en maddesel bölgesinin hali hala öyle bir durumda ki, oradaki aırlığa büyük bir oranda direnç karışmış durumda. Varlığın bir kısmının hızlı bir gelişmesini diğer kısımların eşdeğer bir ilerlemeyle izlememesi, doğada bir uyumsuzlığa, bir yerlerde bir dağılmaya neden olur; ve bu dağılma, olduğu her yerde kendini bir hastalıkla gösterebilir. Hastalığın niteliği dağılmanın türüne bağlıdır. Belli bir ahenksizlik türü aklı etkiler, ve bundan doğan rahatsızlık deliliğe bile yol açabilir. Başka bir tür uyumsuzluksa vücudu etkiler ve ateşin çıktığı veya isiliğin ya da az çok önemli başka düzensizliklerin vücutta belirdiği görülür.

Böylece, bir yandan yoga kuvvetlerinin etkisi, işlemekte olan gücü almaya ve ona tepki vermeye hazır olan varlığın kısımlarında dönüşüm

hareketini hızlandırır. Yoga bu şekilde vakit-zaman kazanır. Bütün dünya gelişen bir dönüşme yolunda: yoga disiplini uygulayarak kendinizde bu süreci hızlandırabilirsiniz. Sıradan yöntemle yıllar gerektiren çalışma, yoga tarafından birkaç günde, hatta birkaç saatte yapılabilir. FakatAma hızlanma dürtüsüne itaat eden iç bilinçtir, çünkü varlığın en yüksek kısımları yoganın hızlı ve yoğun hareketini seve seve izler ve bu hareketin gerektirdiği sürekli uyarlamalara ve ayarlamalara kolaylıkla razı olur.

Diğer taraf-tan-yandan vücut genelde kesif, atıl ve apatiktir; ve eğer ondaki bir şey üst kuvvetlere tepki vermiyor ve direniyorsa, bu, varlığın geri kalan kısmı kadar hızlı ilerleyemediğindedir. Vücutta zaman lazım; sıradan hayatta olduğu gibi sadece kendi hızında-hızıyla ilerleyebilir. Yetişkinler yanlarındaki çocuklar için çok fazla hızlı yürüdüklerinde de durum aynı: arada sırada durmaları ve beklemeleri lazım ki geride kalan çocuklar onlara yetişebilsin. İç varlığın bu ilerlemesiyle vücudun bu ataleti arasındaki iraksama sıkça organizmada kendini bir hastalıkla gösteren bir düzensizlik yaratır. Bu, yogaya başlayanların, başlarda neden sıkça fiziksel bir rahatsızlıktan veya kırıklıktan dolayı acı çektiklerini açıklar. Özenli ve dikkatli olurlarsa bu elbette ki kaçınılmaz değil. Bir de, eğer vücutlarının dikkat çekici ve alışılmamış dışında bir ağırlığı varsa, tabii ki güvendeler. Ama fiziksel varlığa iç dönüşümü adım adım izleme imkanını veren katıksız bir ağırlık pek mümkün değil, tabii eğer geçmişte vücudun özü yogik bir disipline önceden hazırlanmadıysa.

İnsanın sıradan hayatında, artan bir dağılıma kural haline gelmiştir. İnsansal akıl ve nefis, evrensel kuvvetlerin hareketini mümkün olduğu kadar takip eder, ve dünyanın evrim ve dönüşüm akımı onları yolun bir kısmı boyunca taşır; fakatama doğanın en maddesel kanunlarına maruz kalan vücut çok yavaşça hareket eder. Birkaç yıl sonra, yetmiş ya da seksen, yüz ya da iki yüz yıl sonra – ki belki maksimum budur – uyumsuzluk o kadar büyük olur ki, dış varlık ufalanır. Taleple yanıt arasındaki iraksama, vücudun artan izleme yeteneksizliği ölüm fenomenini getirir.

Yaratılışa sürekli ama yavaşça devam eden iç dönüşüm, yogayla daha yoğun ve hızlı kılınır; fakatama dış dönüşümün hızı, sıradan hayattakinin yaklaşık aynısı kadar kalır. Bunun sonucunda, yoga yapan birinin iç varlığıyla dış varlığı arasındaki ahenksizlik gittikçe artma eğilimindedir, tabii önlemler alınmadıkça, ve özel bir korunma vücuda içsel işleyişi mümkün olduğu kadar yakından izlemesi için gelip yardım etmedikçe. Bu durumda bile vücudun doğasında işleyişi geciktirmek vardır. Bu yüzden

birçok sadhak'a "Çekmeyin, acele etmeyin; izlemesi için vücudunuza zaman verin" demek zorundayız. Bazılarını seneler boyunca tutmak lazım: çok fazla şey yapmalarına ve fazla ilerlemelerine izin verilmez. Bazen de dengesizlikten kaçınmak imkansızlaşır; o zaman da direncin niteliğine ve ihmalin veya bakımın ölçüsüne göre bir rahatsızlık meydana gelir.

Her ciddi ilerleme hareketinin neredeyse değişmez şekilde bir hareketsizlik döneminin takip etmesinin nedeni bu. Bu, habersiz olanlara bütün gelişmeyi durduran bir uyuşukluk, bir durgunluk, bir yılgınlık dalgası gibi gelir; "Neler oluyor? Yoksa vaktimi mi kaybedi boşuna mı harcıyorum? Yapılan bir şey yok" diye endişelenirler. Ama aslında bu zaman asimilasyon için gerekli; bu, vücudun daha fazla açılmasına, daha fazla reseptif hale gelmesine ve iç bilincin ulaştığı seviyeye daha fazla yaklaşmasına imkan veren bir mola. Ana baba yolda çok fazla uzağa gitti: durmaları lazım ki geride kalan çocuk koşup onları yakalayabilsin; ancak o zaman yeniden yola koyulup uyum içinde seyahat edebilirler.

Vücudun her noktası bir iç hareketi simgeler; burada bütün bir sübtel tekabüller dünyası var. Ancak bu uzun ve karmaşık bir mevzu-konu ve şu an için detaylara giremeyiz. Vücudun hastalıktan etkilenen özel bölgesi, yer edinmiş iç düzensizliğin niteliğinin bir göstergesidir, hastalığın nedeninin bir işaretidir belirtisidir, bize hastalığın kökenini gösterir. Ayrıca, varlığın tümünün aynı hızda ilerlemesini engelleyen direncin niteliğini de ortaya koyar; ve bu bize tedavinin ve iyileşmenin hangileri olduğunu gösterir. Eğer hatanın nerede olduğunu mükemmele-tam olarak anlayabilseydik, neyin alırlıktan yoksun kaldığını bulabilseydik, o kısmı kuvvete ve ışığa açabilseydik, bozulmuş olan ahengi bir anda tekrar tesis etmek mümkün olurdu, ve hastalık anında yok olurdu.

Bir hastalığın kökeni akılda olabilir, nefste olabilir veya varlığın herhangi bir başka kısmında yer alabilir. Aynı hastalık çeşitli nedenlerden ileri gelebilir; hastalık, farklı durumlarda değişik ahenksizlik kaynaklarından ileri gelir. Bir de, hiçbir gerçek hastalık olmadan hastalık görünü~~t~~tüşü olabilir. Bu son durumda, yeterince bilinçliyseniz, bir yerlerde sadece bir sürtüşme, harekette yalnızca bir duraklama olduğunu görürsünüz ve, olayı ayarlayarak anında iyileşmiş olursunuz. Bu tür hastalığın fiziksel etkileri var gibi görüldüğünde bile, hastalık özünde gerçek değildir; yarısı hayalden oluşur ve madde üzerindeki tutunuşu gerçek bir hastalığınkı değildir.

Özetle, bir hastalığın kaynakları muhtelif ve karanlıktır; her hastalığın birçok sebebi olabilir fakatama daima varlığın zayıf bir noktasının bir işaretidir işaretidir.

Zaten, bir hastalığın nedeni ister maddesel olsun ister akılsal, ister dışsal olsun ister içsel, fiziksel vücudu etkileyebilmeden önce, bu vücudu saran ve koruyan varlığın başka bir katmanına dokunması gerekir. Bu daha sübtıl katman çeşitli öğretilerde farklı biçimde adlandırılır: sinirsel altderece, eterik kopya, sinirsel zar. Bu sübtıl bir vücut⁵³, oysa neredeyse görülebilir durumda. Yoğunluğu, çok sıcak bir nesnenin etrafında algılanan titreşimlere benzer; fiziksel vücuttan yayılır ve onu sıkıca kaplar. Dış dünyayla bütün iletişim bu aracı sayesinde yapılır, ve vücut etkilen~~ebil~~meden önce geçilmesi ve istila edilmesi gereken bu sübtıl vücuttur. Eğer bu zar tamamen kuvvetliyse ve tamsa, en kötü hastalıkların, hatta vebanın, koleranın bile bulaştığı yerlere tam bir başışıklıkla gidebilirsiniz. Bu, hastalıkların olası saldırılarına karşı korumaların en etkilisidir, fakatama bunun için bu zarın tam ve bütün olması, bileşiminin tutarlı olması, mükemmel dengede olan unsurlardan oluşması gerekir.

Bu sübtıl vücut bir tarafıtan-yandan fiziksel maddeden ziyade fiziksel şartlardan oluşan maddesel bir temelle, diğer tarafıtan-yandan da psikolojik hallerimizin titreşimleriyle oluşturulur. Sübtıl vücutta kuvvetini ve özünü veren bu ikinci unsur huzurdan, ruh değişmezliğinden, güvenden, sağlığa inançtan, dinlenmeden ve değişmez bir iyi keyiften, ışıldayan bir mutluluktan oluşur. Bu, kolay ve hızlı reaksiyonları olan, her türlü telkine açık çok hassas bir aracı, ve bu telkinler durumunu bir anda değiştirebilir ve neredeyse tekrar oluşturabilir. Kötü bir telkin sübtıl vücutun üzerinde çok kuvvetlice etki yapar, ve aynı şekilde iyi bir telkin

⁵³ **Sübtıl vücut:** Yoga terminolojisinde, vücut konusunda üç durum kabul edilir:

- besin zarı ve nefsi araçtan oluşan ve kaba vücut olarak adlandırılan fiziksel ve nefsi varlığımızın durumu,
- sübtıl vücut olarak adlandırılan ve akıl zarından veya akılsal araçtan (manah-koşadan) oluşan akılsal varlığımızın durumu,
- nedensel vücut olarak adlandırılan ve irfan ve saadet araçları olarak tanımlanan dördüncü (vijñāna-koşa) ve beşinci (ānanda-koşa) araçtan oluşan yüce, tanrısal bir süpraakılsal varlığın durumu.

Sübtıl: Neredeyse hissedilmeyen, fark edilmeyen; algılanması, anlaşılması, tanımlanması, ifade edilmesi zor olan; inceliği olan, çoğunun ayırt edemediği anlamları, farkları, nüansları, ilişkileri algılamakta, hissetmekte, rafine bir zekayla hareket etmekte usta olan; kavrayışlı, ince, kolayca nüfuz eden, nükteli, zeki, narin; hassas, müphem niteliği olan (En: subtle).

aksi yönde aynı kuvvetle işler. Depresyonun ve hevesin kırılmasının etkileri fecidir, sübtıl vücudu delik deşik ederler, bir anlamda kumaşını inceltirler, bütün direncini alıp yok ederler ve düşmanca saldırılara kolay geçiş yolu açarlar.

İnsanların neden sıkça birbirlerini spontane ve akıldışı biçimde çekici veya itici bulduklarını bu aracının etkisi kısmen açıklıyor. Bu tepkilerin ilk merkezi bu koruyucu zarda. Sinirsel zarımıza yeni bir güç katan kişiler tarafından kolayca cezbedildiğimizi hissederiz; onu rahatsız edenlerden veya ona zarar verenlerden tiksiniyoruz. Sübtıl vücuda birlenme, bir konfor, bir esenlik hissi veren, mutlulukla ya da zevkle tepki vermesini sağlayan her şey bizi anında çeker; etki aksi istikametters yönde olduğunda, tepki koruyucu bir antipati olur. İki kişi tanıştığında, bu izlenim sıkça karşılıklıdır. Tabii, yakınlıkların tek sebebi bu değil ama, nedenlerinden biri, ve en sık olanı.

Eğer gelişen dönüşümünde varlığın tümü kainatın iç seyriyle ahenk içinde simültane biçimde ilerleyebilseydi, hastalıklar olmazdı, ölüm olmazdı. FakatAma bu, tam anlamıyla varlığın tümünün, bütünüyle ilerlemesi demek: daha plastik olduğu ve dönüşüm kuvvetlerine gereken ölçüde razı olduğu üst düzlemlerden, doğasından ötürü esnemez, durağan olduğu, bütün hızlı form değişikliğine direndiği maddesel düzleme kadar.

Bazı bölgeler yogik kuvvetlerin etkisine diğer bölgelerden çok daha fazla direnç gösterir, ve onları etkileyen hastalıkların tedavisi çok daha zordur. Bunlar varlığın en maddesel ve dış kısımlarıdır ve cilt hastalıkları, diş ağrıları gibi onlara özgü hastalıklardır.

Emin bir kaynaktan dinlediğim bir yoginin hikayesini size aktarmak istiyorum; yogi, Narmada'nın⁵⁴ kıyısında bir yüzyıla yakın yaşadıkdan sonra hala çok sağlıklıymış ve muhteşem bir fiziğe sahipmiş. Bir gün müritlerinden biri, diş ağrısını dindirmek için ona bir ilaç vermiş; yogi, bu dişin onu iki yüz yıldan fazladır sıktığını belirterek reddetmiş. Yani bu yogi, maddesel doğaya öylesine hakim olmuş ki, iki yüz yıldan fazla yaşamış ama bütün bu zaman içerissüre içinde bir diş ağrısını yenememiş!

Çok tehlikeli—adde dilen—sayılan kimi hastalıklar en kolay tedavi edilenlerdendir; pek az önemsedığımız bazılarıysa inatçı bir direnç gösterebilir.

⁵⁴ **Narmada**, ya da **Narbada**: Orta Hindistan'da kutsal sayılan bir nehir. Sri Aurobindo'nun 1905'in başlarında ziyaret ettiği yogi Brahmananda, Chadod civarında Ganganath tapınağında yaşıyordu. Brahmananda, Mazumdar adlı bir ziyaretçisine bir gün şöyle demiş: bu diş beni "Bao Girdhi" günlerinden beri (yani 1761'den beri) rahatsız ediyor.

Bir hastalıktaki tehlikenin onda dokuzu korkudan kaynaklanır. Korku size bir hastalığın görünen semptomlarını verebilir; korkunun etkisi o kadar güçlüdür ki sizi hasta bile edebilir. Bundan kısa ~~zaman-süre~~ önce, eşi Ashram'la ilişkili olan ama kendisi yoga yapmayan hanımın biri, sütçüsünün kaldığı evde bir kolera vakası olduğunu öğrendi. Korkuya kapıldı ve kısa süre sonra hastalığın semptomları belirmeye başladı. ~~FakatAncak çabukça-çabucak~~ iyileşti çünkü bu dış belirtilerin gerçek hastalık şeklinde gelişmesine izin verilmedi.

Yoganın basıncından kaynaklanan ve bazen yersiz korkulara neden olan, ancak korku ~~defedilmediği-atılmadığı~~ takdirde zarar verebilen fiziksel hareketler var. Mesela, daha önce de bahsettiğimiz ve birçoğunun, özellikle başlangıçta, içlerinde bir şeyin henüz kapalı olduğu ve açılması gerektiğinde başın üstünde hissettiği belli bir basınç var. Bunun, hızlı bir sonuç elde etmek ve dönüşmeyi hızlandırmak için vücuda kuvvetlice işleyen kuvvetlerin basıncının etkisi olduğunu bildiğiniz zaman, bu önemsiz ve üstesinden kolaylıkla geline bir rahatsızlık. Bunu rahatlıkla kabullendiğinizde, bu etki hiç de rahatsız edici olmayan bir hisse dönüşebilir. ~~FakatAma~~ korkarsanız, ateşe bile varabilen şiddetli bir baş ağrısı kazanacağınızdan emin olabilirsiniz. Rahatsızlık mizaçtaki bir dirençten kaynaklanır; eğer mukavemeti gevşetmeyi bilerseniz, kırıklıktan anında kurtulursunuz; ama ürkerseniz, bu basit rahatsızlık daha beter bir şeye dönüşür. Yaşadığınız deneyimin niteliği ne olursa olsun, korkuya asla yer vermeyin; sarsılmaz bir güven muhafaza etmelisiniz ve ne oluyorsa, olması gereken şey olduğunu hissetmelisiniz. Bir kez yolu seçtiniz mi, seçiminizin bütün sonuçlarını yüreklilikle kabullenmelisiniz. ~~FakatAma~~ seçtikten sonra geri adım atarsanız, yeniden seçip geri çekilmek için, daima tereddüt ederseniz, sürekli kuşku duyarsanız, hep korkarsanız, ilerlemenizi geciktirmekle kalmayıp varlığınızda bir ahenksizlik yaratırsınız, bu da akılsal varlıkta ve nefsi varlıkta her türlü düzensizliğin, vücutta da her çeşit ağrının ve rahatsızlığın kaynağı olabilir.

23 Haziran 1929

Bir yogi, her şeyi bilebildiği, her soruyu, mesela görelilik teorisi gibi çapraşık bilimsel problemlerle ilgili soruları bile cevaplayabildiği bir bilinç seviyesine ulaşabilir mi?

Teorik olarak, bir yoginin her şeyi bilmesi imkansız değil. Tabii her şey yogiye bağlı.

Ancak bilgi **ve-var** irfan⁵⁵ var; hakiki yogi aklın **usulüyle-yöntemiyle** bilmez. Her şeyi bilirse bu ne her bilgi imkanına ulaşabildiği için, ne aklında evrenin bütün olgularını içerdiği için, ne de bilinci mucizevi bir ansiklopediye benzediği için bilir. O, şeyleri, kişileri ve kuvvetleri içirme kapasitesi sayesinde bilir, veya onlarla dinamik olarak özdeşleşme kapasitesi sayesinde bilir, ya da bilir çünkü **kendisi** hakikatin ve irfanın bulunduğu bir bilinçte yaşıyor veya o bilinçle temas halinde.

Çünkü eğer Hakikat Bilinci'ndeyseniz⁵⁶, sahip olacağınız irfan hakikatin irfanı olur; ve bu durumda da, insan bilmek istediğiyle bir olarak doğrudan bilebilir. Size bir problem veya özel bir durumda ne yapılması gerektiği sorulduğunda, yeterince dikkatle ve konsantrasyonla bakarak, gerekli bilginin ve doğru yanıtın spontane biçimde belirdiğini görebilirsiniz.

İrfana ne bir teorinin titiz uygulamasıyla, ne de akılsal bir analiz ve dedüksiyon çalışmasıyla ulaşamazsınız. Bilimsel zihniyetin vargularına varması için bu yöntemlere ihtiyacı var; ama yogi anında bilir, bilgisi direkt, dedüktif değil. Bir mühendis, inşa edilecek bir kemerin kesin pozisyonunu, profilinin kavisini ve ağzının boyutunu bulmak istediğinde bunu bilgilerini inceleyerek ve karşılaştırarak, verilerine bakıp çıkararak ve usavurarak hesaplarla yapar. **FakatAma** bir yoginin bütün bunların hiçbirine ihtiyacı yok; bakar, kemerin vizyonunu görür, başka bir şekilde değil şu şekilde yapılması gerektiğini görür: bu algı onun irfanıdır.

Bir yoginin, kendi vizyonunun ve bilincinin bakış açısıyla her şeyi bildiği ve bütün soruları cevaplayabildiği, genel **bir şekildeolarak** ve belli bir anlamda doğru olabilmesiyle birlikte, bu onun cevap vermek

⁵⁵ **İrfan**: Hakikatin sezgisel içgüdüsel bilgisi, hakiki bilgi.

⁵⁶ **Hakikat Bilinci**: Hakikatin, Doğru'nun anında, doğal olarak ve doğrudan farkında olan ve akıl gibi onu araması, ona ulaşması gerekmeyen çünkü ona doğası, ışığı itibarıyla spontane olarak sahip olan İrfan bilinci; süpraakıl (Skr: rta-cit; Fr: Conscience de Vérité; En: Truth-Consciousness).

istemediği ya da cevap veremediği hiçbir soru türünün olmadığı anlamına gelmez. Direkt irfana, şeylerin asıl hakikatinin bilgisine sahip bir yogi, tamamen insansal akılsal konstrüksyonların alanına ait olan soruları cevaplamayı pek umursamazdı, veya cevaplamakta zorlanırdı. Belki de ona sunulan ve yalnızca şeylerin illüzyonuyla ve görünüşüyle ilgili olan problemleri veya zorlukları çözemeyebilir veya çözmek istemeyebilir. Yoginin irfanının işleyişi akılda değil; eğer ona bu türden herhangi bir aptal akılsal soru sorarsanız, muhtemelen cevap vermez. İnsanların genelde zannettikleri gibi, bir süper okul öğretmenine sorar gibi ona herhangi bir cahilce soru yöneltip geçmiş, şimdi ve gelecek hakkında her türlü bilgiyi isteyebileceğinizi sanmak aptallık. Bu, manevi insandan, bayağı dış akılı tatmin edecek ve hayranlıktan ağzını açık bırakacak marifet ve mucize beklemek kadar budalaca olur.

Dahası, yogi terimi çok müphem ve geniş. Birçok yogi tipi, manevi ve okült arayış çizgisi ve sınıfı, farklı gelişme yükseklikleri var. Bazı yogiler var, güçleri akılsal düzlemin ötesine uzanmaz, başkalarıysa onu aşmıştır. Her şey eforlarının alanına ve niteliğine, ulaştıkları yüksekliğe, ilişkili oldukları ve girdikleri bilince bağlı.

Bilim adamları bazen akılsal düzlemi aşmaz mı? Einstein'ın⁵⁷ görelilik teorisini bir akıl yürütme yöntemiyle değil de ani bir ilhamla bulduğu söyleniyor. Bu ilhamın süpraakilla bir ilgisi var mı?

Ona yeni bir hakikati açığa vuran bir ilhamı alan bilim adamı, ilhamını sezgisel akıldan alır. Bilgi ona daha da yukarıdan gelen bir ışığın aydınlattığı üst akılsal düzleme doğrudan bir algı şeklinde gelir. Ancak bütün bunların süpraakılın etkisiyle hiçbir ilgisi yok, ve üst aklın bu bölgesi süpraakılsal düzlemden epeyce uzakta.

İnsanlar orta seviyenin yalnızca birazcık üstünde yükseldiler mi, tamamen tanrısal bölgelere kadar çıktıklarını çok kolayca sanıyor. Sıradan insansal akılla süpraakılın arasında birçok derecelenme, bir sürü aşama ve pek çok ara düzlem var. Eğer sıradan bir insan, sadece bu ara düzlemlerden biriyle doğrudan temas kursaydı, parıldayan gözleri kamaşır şaşkına dönerdi; algıladığı enginliğin yükü altında ezildiğini hisseder, dengesini kaybederdi; oysa bu süpraakıl değil.

⁵⁷ Einstein, Albert: (1879-1955) Görelilik teorisıyla ünlü 1921 Nobel ödüllü teorik fizikçi.

Konumuza dönersek, bir yoginin her şeyi bildiği ve bütün soruları yanıtlayabildiği yönündeki alışılmış fikrin gerisinde su gerçek olgu var-; her şeyin anısının muhafaza edildiği ve hep var olan bir akılsal düzlem ~~in olduğu var-gerçek olgu durur~~. Aklın dünyasal hayata ait bütün hareketleri bu alanda kaydedilip muhafaza edilir. Oraya gidebilenler, zahmetine katlanırsa, orada her istediğini okuyup öğrenebilir. Ancak bu bölge hiçbir şekilde süpraaklın düzlemlerinden biri sanılmasın. Oysa sadece buraya ulaşmak için, fiziksel veya maddesel aklın seslerini susturmak, bütün hisleri bir kenarda-yanda bırakmak ve ne olursa olsun düşüncenin sıradan hareketlerini durdurmak gerekir; nefsten çıkıp vücudun köleliğinden kurtulmak gerekir. Yalnızca o zaman o bölgeye girip orayı görebilirsiniz. Eğer gerekli çabayı sarf-etme/harcamak için yeterince ilgileniyorsanız, oraya gidip yeryüzünün hafızasında yazılı olanları orada okuyabilirsiniz.

Böylece, eğer sessizliğe derince girerseniz, bütün sorularınıza cevap alabilmenin mümkün olduğu bir bilinç seviyesine ulaşabilirsiniz; ve eğer biri süpraaklın bütün hakikatine bilinçli olarak açıksa ve süpraakılsal hakikatle sürekli temasta kalırsa, süpraakılsal ışıktan bir cevap hak eden her soruyu mutlaka cevaplayabilir. Sorular her şeyin gerisindeki hakikatin ve gerçeğin anlamından gelmeli. Çok tartışılan birçok soru ve problem sadece bir yığın akılsal soyutlama, veya olayların yanıltıcı yüzeyinde deviniyor. Bu sözümona problemler gerçek bilgiye ait değil; bunlar bilginin bir çarpıtılması; özleri dahi-bile cehaletten oluşuyor.

Süpraakılsal irfan, akılsal cehaletin ortaya attığı sorunlara elbette bir cevap – kendi cevabını – verebilir; fakat-ama bu cevap, akılsal düzlemde soruyu yöneltenler için muhtemelen hiç de tatmin edici olmazdı, hatta anlaşılır bile olmazdı. Süpraakıldan, akılla aynı tarzda işlemlerini, veya hakikate özgü irfanın, cehalete özgü yarı bilgiyle uç uca konulabileceğini beklememelisiniz. Akılsal sistem ayrı, süpraakıl apayrı, tamamen farklı, ve akılsal sistemin gereklerine uysaydı süpraakıl olmaktan çıkardı. İkiyi kıyaslanamaz ve bir araya getirilemez.

Bilinç süpraakılsal hazları bir kez elde ettiği mi, akılsal şeyler onda hala ilgi uyandırır mı ?

Süpraakıl, akılsal şeylerle insansal aklın ilgilendiği şekilde ilgilenmez. Kainatın bütün hareketleriyle kendine özgü yöntemiyle ilgilenir fakat, başka bir bakımdan ve farklı bir görüşle. Süpraakıl için dünya, sıradan görünüşünden çok farklı bir görünüme bürünür. Bakış açısında bir

“tersyüz olma” var. Oradan algılanan her şey, akla görüldüğünden farklı görünür, hatta sıkça akla görüldüğünün zıddı görünür. Şeylerin başka anlamı olur; şeylerin görünüşü, hareketi, yöntemi, onları ilgilendiren her şey başka gözlerle gözlemlenir. Burada vuku bulan her şey süpraakıl tarafından izlenir; aklın, nefsin ve maddenin hareketleri, evrenin bütün işleyişi süpraakıl için son derece ilginçtir ama, başka bir biçimde.

Bu, aşağı yukarı, bir kukla oyunundaki ipleri çeken, kuklaların ne yapması gerektiğini ve onları hareketlendiren iradeyi bilen, sadece bunu yapabildiklerini de bilen kişinin oyuna duyduğu ilgiyle, komediye izleyen ~~fakat~~ ancak olup biteni yalnızca anbean gören ve başka hiçbir şey bilmeyen seyircilerin duyduğu ilgi arasındaki fark gibidir. Oyunu izleyen ve sırrını bilmeyen kişi olacaklarla çok daha yakından ~~ee~~, çok daha yoğun, çok daha tutkulu biçimde ilgilenir ve beklenmeyen, dramatik olayları heyecanlı bir dikkatle izler; ipleri çeken ve her şeyi hareket ettiren diğer kişiye hareketsiz ve rahattır. Cehaletten kaynaklanan belli bir ilgi yoğunluğu var; bu ilgi illüzyona sıkıca bağlı, ve illüzyonun içinden çıkılınca yok olur. İnsanların şeylere duydukları ilgi illüzyonun ta kendisine dayanır; eğer illüzyon ortadan kaldırılsaydı oyun artık onları hiç ilgilendirmezdi; oyunu kısır ve soluk bulurlardı. İşte bu yüzden bütün bu cehalet ve bütün bu illüzyon bu kadar uzun sürdü: çünkü insan cehaleti ve illüzyonu seviyor, onlara ve sağladıkları o özel çekicilik türüne asılıyor.

Vücudumuzun durumunu değiştirmek, iyileşmek veya fiziksel bir kusuru düzeltmek istediğimizde ne yapmalıyız? Realize edilecek hedefe konsantrasyon olup irademizi mi kullanmalıyız, yoksa sadece bunun yapılacağı güvencesinde mi yaşamalıyız, ya da zamanında ve usulüyle istenen sonucu meydana getirmesi için tümüyle tanrısal güce mi güvenmeliyiz?

~~Bütün bunların hepsi~~ aynı şeyi yapmak için ~~bire-kadar yöntemler~~, ve her biri değişik şartlarda etkili olabilir. En yüksek başarıyı elde edeceğimiz yöntem, içinizde geliştirmiş olduğunuz bilince ve işleyişe katabildiğiniz kuvvetlerin karakterine bağlı.

Radikal iyileşme bilincinde yaşayabilirsiniz, ve iç formasyonunuzun kuvvetiyle yavaşça dış değişimi sağlayabilirsiniz. Veya, eğer gereken şeyleri yapabilecek kuvveti tanıyor ve görüyor, kullanmayı biliyorsanız, kuvveti çağırıp etkisini gerekli yerlere odaklayabilirsiniz, böylece kuvvetin kendisi değişikliği getirir. Ya da zorluğunuzu Tanrısal'a

sunabilir ve gücüne tam güvenerek Tanrıs'al'dan sizi iyileştirmesini isteyebilirsiniz.

Ama ne yaparsanız yapın, benimsediğiniz yöntem ne olursa olsun, hatta büyük bir beceri ve gerçek bir güç ~~bile~~ elde ettiyseniz bile, sonucu Tanrıs'al'ın ellerine bırakmalısınız. Deneyebilirsiniz, fakatama çabanızın meyvesini verip vermemek Tanrıs'al'a kalmıştır. Kişisel gücünüzün sınırı burada; netice gelirse onu meydana getiren sizin gücünüz değil, Tanrıs'al'ın kudretidir.

Kendi kendinize, Tanrıs'al'dan bu tür şeyler dilemenin doğru olup olmadığını soruyorsunuz. FakatAma fiziksel bir kusuru iyileştirmesi için Tanrıs'al'a dönmek'te, akılsal bir kusuru sağaltması için ona dua etmekten daha fazla kötülük yok. Her halükarda, ne isterseniz isteyin ve eforunuz ne olursa olsun, elinizden gelen en iyi şekilde denediğiniz esnada ve sahip olduğunuz bilgiyi veya gücü kullandığınız sırada, sonucun tamamen tanrıs'al lütf'a bağlı olduğunu hissetmelisiniz. Bir kez yogaya koyulduunuz mu, yaptığınız her şey bir tevekkül ruhunda yapılmalı. Tavrınız: “Özlemle diliyorum, kusurlarımı düzeltmeye çalışıyorum, elimden gelenin en iyisini yapıyorum; fakatama neticeye—sonuca gelince, kendimi tamamen Tanrıs'al'ın ellerine bırakıyorum” olmalı.

Acaba: “Sonuçtan eminim, Tanrıs'al'ın ihtiyaç duyduğum şeyi vereceğini biliyorum” demek yardım eder mi?

Olayı bu ~~şekildöyle~~ de görebilirsiniz. İnancınızın yoğunluğu, Tanrıs'al söz konusu şeyin zaten yapılacağını kararlaştırdı anlamını ifade edebilir. Sarsılmaz bir inanç, tanrıs'al iradenin varlığının bir göstergesi, olacakların bir kanıtıdır.

İnsan sessiz meditasyonda olduğunda hangi güçler faaliyette?

Bu kimin medite ettiğine bağlı.

Ama insan sessiz meditasyonda içini tamamen boş bir hale getirmeli, değil mi? Peki o zaman bu nasıl medite eden kişiye bağlı oluyor olabilir?

Ama içinizi boş bir hale getirmek özleminizin ne niteliğini etkiler, ne de alanını değiştirir. Kimilerinde özlem akılsal düzlemde veya nefsi

düzlemde hareket ediyor; başkalarının özlemiyse manevi. Cevap veren kuvvet ve yapmaya geldiği iş özlemin niteliğine bağlı. Meditasyonda içinizi boş bir hale getirmek bir iç sessizlik oluşturur; bu artık sizin bir hiç veya atıl ve ölü bir kütle olduğunuz anlamına gelmez. İçinizi boş hale getirerek, içinizi dolduracak olan şeyi davet edersiniz. Yani, bilincin realizasyon üzerindeki ısrarında bir gevşemeye izin veriyorsunuz. Bununla birlikte, bilincin niteliği ve ısrarın alışılmış derecesi sadece işleyişe koyduğumuz kuvvetleri değil, nasıl davranacaklarını da belirler: yardım edip gerçekleştirebilir mi, yoksa başarısız mı olurlar, hatta engel olup zararlı mı olurlar.

Muhtelif şartlar altında medite edilebilir, ve her şartın inen ve nüfuz eden kuvvetlerin ve tesirlerinin üzerinde etkisi var. Eğer yalnız medite ederseniz, önemli olan kendi iç ve dış durumunuz. Grup halinde medite ederseniz, önemli olan genel durum. **FakatAma** her iki durumda da şartlar daima değişken olur, ve cevap veren kuvvetler asla aynı olmaz.

Gerektiği gibi yapılan birleşik bir konsantrasyonun dikkat çekici bir kuvveti olabilir. Eskilere dayanan bir inanca göre, eğer on iki içten insan Tanrısal'dan duayla yardım istemek için iradelerini ve özlemlerini birleştirirse, Tanrısal'ın kendini belli etmeye mecbur kalacağı söyleniyor. **FakatAma** irade tek ve aynı, özlemin içtenliği tam olmalı, çünkü deneyime teşebbüs edenler bir çeşit atalette, hatta yanlış ve sapkın bir arzuda birleşmiş olabilir, o zaman da **netice-sonuç** felaket olur.

Meditasyonda ilk ve de en temel gereklilik, bilincin tamamında mükemmel ve mutlak bir içtenlik halidir. Kendi kendini aldatmamak, başkalarını aldatmamak ve başkaları tarafından aldatılmamak vazgeçilmez. Daha önce, Tanrısal'ı aldatmak istemenin ne kadar ciddiyetten yoksun ve boş bir girişim olduğunu söylemiştik. Sıkça, insanlar bazı şeyler diler; akılsal bir tercihleri ya da nefsi bir arzuları vardır; deneyimin belli bir şekilde olmasını, veya fikirlerini, arzularını ya da tercihlerini tatmin eden belli bir seyir almasını isterler; fenomeni sadece ve sadakatle kaydetmeye hazır bir beyaz sayfa gibi tarafsız kalmazlar. Bu durumda, olanlar hoşlarına gitmezse, kendilerini kolayca aldatabilirler; belli bir şey görürler, ama onu birazcık çarpıtıp başka bir şey haline getirirler; basit ve düz olabilen bir şeyi anlamından saptırarak ve muazzamlaştırarak olağanüstü bir deneyim haline yüceltirler.

Meditasyona girdiğinizde, bir çocuk kadar saf ve basit olmalısınız, dış aklınızla müdahale etmemelisiniz, bir şey beklememelisiniz, hiçbir şeyde ısrar etmemelisiniz. Bu durumu elde ettikten sonra her şey en

derininizdeki özleme bağlı. Eğer, derinliklerden huzuru isterseniz, huzur size gelir; istediğiniz kuvvetse, güçse, bilgiyse, onlar da gelir. FakatAma hepsi sizin onları alma kapasiteniz oranında gelir; ve tabii eğer Tanrısali çağırırsanız, bu durumda da – Tanrısali'nin çağrınızı duyduğunu, yani çağrınızın ona ulaşması için yeterince saf ve kuvvetli olduğunu kabul edersek – Tanrısali'nin cevabını alırsınız.

30 Haziran 1929

Yılanlar ve akrepler gibi bazı hayvanlara karşı duyduğumuz içgüdüsel tiksintinin sebebi ne?

Bu veya ~~başka bunun gibi~~ herhangi bir tiksinti duymak kaçınılmaz bir gereklilik değil. İnsanın hiçbir çeşit tiksintime duymaması yoganın temel fetihlerinden biridir.

Sözünü ettiğiniz tiksintime korkudan kaynaklanıyor; korku olmasaydı, tiksintime olmazdı. Bu korku akla dayanmıyor, içgüdüsel bir korku bu; bireysel değil, ırka ait; bu, insansal bilincin tamamına ~~müşterek~~ özgü genel bir telkin. İnsansal vücuda büründüğümüzde, aynı zamanda insansal cinse ait bir sürü telkin, ırkçı fikir, duygu, çağrışım, çekicilik, tiksinti ve korku kabul ederiz.

Oysa başka bir bakış açısından, çekiciliklerin ve iğrenmelerin niteliğinde çok kişisel bir şey var, çünkü bu hareketler herkes için aynı değil, çoğunlukla her birimizin içindeki nefsi varlığın titreşimsel özyapısına bağlı. Bazı insanlar, yılanlardan değil tiksintmek, yılanlara sempati duyar, nefsi bir yakınlık duyar, onları tercih eder.

Dünya güzel olmayan ve nahoş şeylerle dolu, ~~fakat~~ ama bu, bu şeylerden sürekli iğrenerek yaşamak için bir neden değil. İnsansal aklı rahatsız eden ve zayıflatan bütün irkilme, iğrenme, korku hissine hakim olunabilir. Bir yogi bu tepkilerin üstesinden gelmeli, çünkü yogadaki ilk adımlardan itibaren, bütün varlıkların, bütün şeylerin, bütün olayların huzurunda mükemmel bir sakinlik muhafaza etmek gerekir. Daima sakin ve sarsılmaz şekilde, heyecan, duygu, tedirginlik hissetmeden veya belli etmeden durmak lazım; yoginin kuvvetinin dayanağı bu. Böylece yırtıcı hayvanların en tehlikelileri yogiye hiçbir zarar vermez eğer karşılarında tam bir huzur ve bir rahatlık muhafaza ederse.

İğrenme bir cehalet hareketi; içgüdüsel bir savunma hareketi. Oysa tehlikeden en iyi koruyan şey akıldışı bir irkilme değil bilgidir, tehlikenin niteliğinin bilgisi ve onu uzaklaştıracak veya yok edecek tedbirlerin bilinçli kullanımı. Akıldışı hareketlerin kaynağı olan cehalet, insanlığın genel durumudur; ~~fakat~~ fakat bu cehalet fethedilebilir, çünkü bizi saran ve dış varlığın başlangıç noktası olan kaba insansal doğaya mecburen bağlı değiliz.

Cehalet, bilincin artmasıyla yok olur; size bilinç lazım, daima daha fazla bilinç, saf, basit ve ışıldayan bir bilinç lazım. Bu mükemmel bilincin

ışığında, şeyler görünmek istedikleri gibi değil, oldukları gibi görünür. Bilinç, olaylar meydana geldikçe onları aynen yansıtan bir ekran gibidir. Onun üzerinde, ışıldayan şey ve karanlık olan şey, doğru olan şey ve çarpık olan şey açıkça görülür. Seyre daldığımızda, sadece izleyici olduğunuzda, bilinç bir ekran veya ayna gibi olur; aktif olduğunuzda, bir projektöre benzer. O zaman herhangi bir şeyi herhangi bir yerde tam aydınlıkta görmek ve derinlemesine incelemek için onu seçilen yöne yöneltmek yeterli olur.

Bu mükemmel bilinci elde etmenin yolu, şu anki bilincinizi şimdiki rutininin ve sınırlarının dışına çıkararak, eğiterek veya, tanrısal ışık tümüyle ve özgürce işleyebilmesi için bilincinizi ilahi nura açarak çoğaltmaktır. **FakatAma** ışık görevini, siz yalnızca sizi karartabilecek ve engelleyebilecek bütün arzudan ve bütün korkudan kurtulduğunuzda, aklınızdaki bütün önyargıdan, nefsinizdeki bütün tercihten, fiziğinizdeki bütün endişeden ve çekicilikten arındığınızda eksiksiz ve engelsiz tamamlayabilir.

Tiksinme bir zayıflık hareketidir; rahatsız edici veya acı verici bir temas hissettiniz ve size acı veren şeyin önünde gerilediğiniz için meydana gelir. Bir varlığın, bir insanın, bir hayvanın atmosferi veya emanasyonları size zarar verebilir (ama herkes için aynı şey söz konusu olmayabilir) ve size temas ettikleri anda, onlardan sakınmak için geriye doğru sırıyorsunuz. **FakatAma** yeterince güçlü olsaydınız, uzaktan tehlikeyi durdurur ve size ulaşmasını ve zarar vermesini önleyebilirdiniz, çünkü anında görür ve bilirdiniz ki burada kötü bir şey var, böylece kendinizi bir savunma küresinin içine alırdınız; ve eğer şey size doğru yaklaşıyor bile size dokunamazdı; huzurunda sarsılmadan sağ salim kalırdınız.

Eğer safi aşk olan Tanrısal, yaratılışın kaynağıysa, yeryüzünde çok bol olan kötülükler nereden geliyor?

Her şey Tanrısal'dan kaynaklanıyor, **fakatama** Yüce, dünyayı doğrudan kendi içinden çıkarmadı; içinden bilinçli bir güç çıktı ve birçok azalan derecelenme aracılığıyla, birçok etkenden geçerek yayıldı. Birçok yaratör, veya daha doğrusu formatör, birçok etkenden geçerek yayıldı. Birçok yaratör, veya daha doğrusu formatör, form yapıcı, dünyanın yaratılışına katıldı. Bunlar aracı etkenler, ve onlara yaratör demekten ziyade formatör demeyi tercih ediyorum, çünkü maddeye yalnızca formunu, karakterini, niteliğini verdiler. Çok sayıdaydılar; kimisi ahenkli ve yararlı şeyler şekillendirdi, başkasıysa kötü ve zararlı şeyler imal etti. Bazılarıysa formatör olmaktan

1929 Görüşmeleri

çok deformatör oldu, çünkü başkası tarafından iyi başlanan şeye müdahale etti ve onu bozdu.

Maddesel dünyamız, yaratılışı oluşturan alemler ölçeğinde çok altta bulunmuyor mu?

En maddesel olan dünyamız, fakatama bu “çok altta” olması için bir neden değil. Eğer alttaysa, bu maddesel olduğu için değil, karanlık ve cahil olduğu için. “Madde” kelimesini karanlıkla ve cehaletle eşanlamlı yapmak bir hatayandır. Ayrıca, maddesel dünya, içinde yaşadığımız tek alem değil; daha ziyade simültane biçimde var olduğumuz birçok dünyanın yalnızca biri, ve belli bir biçimde de en önemlisi, bütün devranların somutlaşma alanı, herkesin tezahür etmesi gerekeceği yer. Şimdilik ahenksiz ve karanlık olduğu doğru, ama bu sadece bir kaza, yanlış bir başlangıç. Bir gün güzel, ritmik, ışık dolu olacak, çünkü dünya bu başarı için yapıldı.

28 Temmuz 1929

Bir yoginin sanatçı, bir sanatçının da yogi olması mümkün mü? Sanatla yoga arasındaki ilişki ne?

İkisi sandığımız kadar karşıt değil. Bir yogiyi sanatçı veya bir sanatçıyı yogi olmasını engelleyen hiçbir şey yok. **FakatAma** insan yoganın içinde olduğunda, sanatta olduğu kadar diğer şeylerde de olayların değerinde büyük bir değişiklik meydana geliyor; sanata tamamen farklı bir açıdan bakıyor: sanatçı için öyle olsa da, sanat artık her şeyi içeren en yüce şey değil. Sanat artık kendi kendine yetmiyor; bir amaç değil bir araç oluyor. Sanatçının kendisi, bütün dünyanın onun yaptıklarının **etrafında**-etrafında döndüğüne, veya eseri bugüne kadar var olmuş en önemli şey olduğuna artık inanmıyor. Genelde sanatçının insanı öylesine meşgul eden kişiliği artık hesaba katılmıyor; sanatçı bir etken, bir kanaldır. Sanatı, Tanrısal'la olan ilişkisini dışavurmak için bir araçtır; nasıl ki mizacının bir parçası olan başka herhangi bir gücü kullanabilirdi, sanatını da o amaçla kullanır.

Ama bir sanatçı yogaya koyulduğunda, hala yaratma dürtüsünü hisseder mi?

Neden bu dürtüyü hissetmesin ki? Tanrısal'la olan ilişkisini, aynen başka herhangi bir yolla ifade edebileceği gibi sanatı sayesinde ifade edebilir. Eğer sanatınızın en yüksek ve en **hakiki-doğru sanat** olmasını istiyorsanız, sanatınız maddesel dünyaya indirdiği tanrısal bir alemi ifade etmesi gerekir. Bütün hakiki sanatçılar bu tür bir duyguyu hisseder: bir üst dünyayla fiziksel varoluş arasında birer aracı oldukları izlenimini alırlar.

Eğer sanata bu gözle bakarsanız, sanat yogadan pek farklı değil. Elbette sanatçı pek sıkça sadece tanımlanamayan bir his duyar; bilgisi yoktur. Oysa irfan sahibi sanatçılar tanıdım; sanatlarına bilinçli olarak, ne yaptıklarını bilerek çalışırlardı. Kreasyonlarında kişiliklerini en önemli faktör gibi öne çıkarmazlardı; çalışmalarını Tanrısal'a bir sungu-**adede derlerdi** olarak kabul ederlerdi; çalışmalarında Tanrısal'la olan ilişkilerini ifade etmeye çalışırlardı.

Bu, Ortaçağ'da sanatın kabul edilmiş işleviydi. Primitif ressamların, ortaçağ Avrupa'sındaki katedral inşaatçılarının başka sanat anlayışı yoktu. Hindistan'da, bütün **mimarimimari**, heykelcilik, resim sanatı bu

kaynaktan geldi ve bu idealden ilham aldı. Meerabai'in⁵⁸ şarkıları ve Thyagaraja'nın⁵⁹ müziği, ilhamlıların⁶⁰, azizlerin ve rishilerin⁶¹ şiirsel edebiyatı dünyanın en büyük sanatsal değerleri arasında yer alır.

Ama bir sanatçı yoga yaptığı zaman, bunun üretimine bir faydası oluyor mu?

Sanat disiplini özünde yoga disipliniyle aynı prensibe sahip. Her ikisinde de hedef gittikçe bilinçlenmek; insanın her ikisinde de, sıradan görüşün ve hissin ötesinde olan bir şeyi görmek ve hissetmek için, daha derin şeyleri yüzeye çıkartmak için kendi içine çekilmeyi öğrenmesi lazım. Ressamlar, gözlerinin bilincini artırmak için, aslında neredeyse bir yoga olan bir disiplini izlemek zorunda. Hakiki sanatçılar, sanatlarını bir iç dünyayı ifade etmekte kullanmak için görünüşlerin ötesini görmeye çalışır, ve bu konsantrasyon sayesinde, yoganın bahsettiği bilince benzer bir bilinç geliştirirler. O halde neden yogik bilinç, sanatsal yaratım için bir yardım olmasın ki?

Pek becerisi olmayan ve antrenmansız insanlar tanıdım, yoga sayesinde yazı yazmak ve resim yapmak için dikkate değer bir yetenek edindiler. Size iki örnek verebilirim. Biri, hiçbir eğitimi olmayan genç bir hanımdı; profesyonel dansözdü ve güzel dans ediyordu. Yogaya başladıktan sonra sadece dostları için dans etti; ve dansı daha önce asla sahip olmadığı bir ifade ve güzellik derinliğine ulaştı. Dahası, bu genç hanım, eğitim eksikliğine rağmen, üstün bir şekilde yazmaya başladı; vizyonlar görüyordu ve onları gayet güzel bir üslupla ifade ediyordu. Böyle olmakla birlikte, yogasındaki iyi ve kötü zamanlar ona çok çarpıcı bir biçimde yansıyor; iyi durumda olduğunda, oldukça ilginç şeyler yazıyordu; **fakatama** sıradan bilincine yeniden düştüğünde, kendi imkanlarına terk edilmiş ve yeniden donuk, aptal hale gelen aklının hiçbir yaratıcı kuvveti yoktu.

⁵⁸ **Meerabai:** (1450?-1547?) Mewar'ın Rajput (savaşçı kastı Kshatriya'ların bir üyesi) kraliçesi, Hindistan'ın en büyük azizelerinden biri haline geldi; Tanrı Krishna'ya adadığı Hindice bestelenmiş lirik tapma şarkıları bugün bile meşhur.

⁵⁹ **Thyagaraja:** (1767-1847) Hindistan'ın en ünlü bestekarlarından biri.

⁶⁰ **İlhamlı:** İlhamın, yaratıcı tanrısal nefesin canlandırdığı kişi ya da eser (Fr: inspiré, inspirée; En: inspired).

⁶¹ **Rishi:** Bir iç hakikati vizyonda görüp veya keşfedip mantra* haline getiren kişi.

* **Mantra:** Etkili olabilmesi için gönülden ve neşeyle, hatasız telaffuz edilmesi gereken manevi güç yüklü kutsal söz, ad veya mistik formül; sezgisel ve ilhamlı ritmik telaffuz.

Diğeriye çok yüzeysel olarak sanat eğitimi görmüş genç bir adamın vakası. Bir dışişleri görevlisinin oğlu olduğundan, diplomatik kariyer için yetiştirilmmişti fakat fakat lüks içinde yaşıyordu, gördüğü eğitimse pek derinlemesine sayılmazdı. Oysa yogaya başladığı andan itibaren sembolik karakterde ve içsel bir irfanın ifadesini ileten ilhamlı resimler yapmaya başladı. Sonunda büyük bir sanatçı oldu.

Neden sanatçıların genelde uçarı davranışları ve pek ciddi olmayan karakterleri var?

Böyle olduklarında, bu neredeyse sürekli nefsi bilinçte yaşıyorlar demektir. Son derece ~~hassas~~-hassas olan nefsi varlıkları bu düzlemin kuvvetleri tarafından etkilenebilir ve nefsi düzlemden, hiçbir şekilde hakim olamadıkları her türlü izlenimi ve dürtüyü alır. Bir de sıkça aklen çok özgürler ve sıradan insanların hayatını yöneten ahlaka ve dar sosyal adetlere inanmazlar. Kendilerini alışılmış davranış kurallarına bağlı hissetmezler ve onların yerine geçmesi gereken daha yüksek kanunu kendi içlerinde henüz bulmadılar. İçlerindeki arzunun hareketlerini köstekleyecek hiçbir şeyleri olmadığından, çoğunlukla kuraldışı ve ahlaksız bir hayat sürerler.

~~Fakat~~Ama bu hep böyle değil. On sene boyunca sanatçıların arasında yaşadım, ruhuna kadar burjuva olan birçok ~~sanatkara~~-sanatçıya rastladım; evli barklıydılar, iyi babaydılar, iyi eştiler, ve yapılabilenlerle yapılamayanlar konusunda en katı ahlaki kurallarla uyum içinde yaşıyorlardı.

Belli bir durumda yoga, bir sanatçının yaratıcı dürtüsünü durdurabilir. Eğer sanatının kökeni nefsi dünyadaysa, sanatçı yogi olduğunda ilhamını kaybeder, daha doğrusu ilham kaynağı artık onu esindirmez, çünkü nefsi alem ona hakiki ışığında, gerçek değeriyle görünür, ve bu değer de çok görelidir. Sanatçı olduğunu iddia edenlerin çoğu ilhamlarını nefsi dünyadan alır; ve bu ilham kendisiyle birlikte ne yüksek ne de büyük hiçbir şey getirmez.

Ama aksine, eğer ilhamını daha yüksek bir dünyada arayan hakiki bir sanatçı yogaya yönelirse, ilhamının daha direkt ve daha güçlü, ifadesinin daha açık ve daha derin olduğunu fark eder. Gerçek değerdeki sanatçılarda yoga kıymetlerini artırır; ama sadece sahte bir sanat görünüşü olan sanatçılarda bu görünüş kendiliğinden yok olur veya onlar için bütün cazibesini kaybeder.

Yogada içten olan insanın yaşadığı ilk ve en basit hakikat, evrensel tezahüre kıyasla yaptıklarının göreliliğidir, oysa bir sanatçı genelde kibirlidir ve kendini çok önemli bir kişi, bir nevi insan türünde yarıtanrı sanır. Birçok sanatçı der ki, yaptıklarının muazzam önemde olduğuna inanmasalardı hiçbir şey yapamazlardı; oysa ilhamı bir üst dünyadan gelen sanatçılar tanıdım, yaptıklarının o kadar da önemli olduğunu düşünmüyordlardı. Bu son tavır hakiki sanatsal ruha daha yakın. Eğer bir insan kendini bir sanat aracılığıyla ifade etmeye hakikaten itilirse, bu demektir ki Tanrısal onun vasıtasıyla tezahür etmeyi bu şekilde seçti, ve bu durumda da, yoga ona hiçbir şey kaybettirmez, aksine sanatını geliştirir.

Fakat Ancak bütün mesele bu: sanatçıyı sanatçı ilan eden Tanrısal mı, yoksa kendisi mi?

Peki yoga yapan birinin Shakespeare'le⁶² Shelley'nin⁶³ çıktığı seviyeye dek yükselmesi mümkün mü? Bunun örneği yok ki!

Neden olmasın? Mahabharata'yla⁶⁴ Ramayana⁶⁵, Shakespeare'in ya da başka herhangi bir şairin eserlerinden kesinlikle aşağı kalmaz. Bunların yogik bir tapasya uygulayan rishilerin eserleri olduğu söyleniyor. Tıpkı Upanishad'lar⁶⁶ gibi en büyük edebi ve manevi eserlerin arasına giren

⁶² **Shakespeare**, William: (1564-1616) şair, oyuncu, oyun yazarı. Tarihsel drama türünde *3'üncü Richard*'ı, trajedi türünde *Romeo ve Jüliet*'i, komedi türünde *Fırtına*'yı, lirik eser olaraksa *Soneler*'i ve daha pek çok eseri ortağı olduğu tiyatro için yazdı.

⁶³ **Shelley**, Percy Bysshe: (1792 - 1822) *Alastor*'u yazan şair.

⁶⁴ **Mahabharata**: Yüz binin üzerinde dizeden oluşan ve çoğunu bilge Vyasa'nın yazdığına inanılan, ve ünlü Ramayana'yla birlikte Hinduizmin iki kutsal destanlarından birini oluşturan anıtsal destansı şiir, Krishna'nın önderlik ettiği Pandava'larla kuzenleri Kaurava'lar arasındaki savaşı konu alıyor. **Mahabharata**: yüz binin üzerinde dizeden oluşan ve çoğunu bilge Vyasa'nın yazdığı, Pandava'larla Bharata'ların torunları Kaurava'lar arasındaki savaşı konu alan ve ünlü Ramayana'yla birlikte Hinduizmin iki kutsal destanlarından birini oluşturan anıtsal destansı şiir.

⁶⁵ **Ramayana**: Rama'nın hayat hikayesi (Rama halk dilinde Ramachandra'nın kısaltılmışı, Rama, Krishna'yla birlikte Vishnu'nun* ünlü avatarlarından biri), Valmiki'nin yazdığı ve ana konusu Rama'nın eşi Sita'nın, Rakshasa'ların (orta nefsi düzlemin düşman varlığı, karanlığın dev gücü) kralı Ravana tarafından kaçırılışını ve buna müteakip Rama'yla mütefiklerinin onu kurtarışını konu alan, ve meşhur Mahabharata'yla birlikte Hinduizmin iki kutsal destanlarından birini oluşturan anıtsal destansı şiir.

* **Vishnu**: Her şeye nüfuz eden ve evrende muhafaza edici süreci ifade eden Tanrısal'ın özü.

⁶⁶ **Upanishad**: İç bilgi, nihai hakikate ulaşan ve orada yerleşen okült öğretisi; Vedanta felsefesinin kaynağını oluşturan Upanishad'lar, Hindistan'ın Veda'lardan sonra gelen Kutsal Kitaplarıdır.

Bhagavad-Ggita⁶⁷, hiçbir yoga tecrübesi olmayan birileri tarafından yazılmadı! Ve Hindistan'da veya Acemistan'da⁶⁸ ya da başka yerde, azizlikleri ve adanmalarıyla ünlü mistiklerin ve sufilerin yazdığı meşhur şiirlerin, sizin Milton'unuzun⁶⁹ ve Shelley'nizin yazdıklarından ne eksiği var?

Dahası, bütün yogileri ve bütün eserlerini bilir misiniz? Şairlerin ve yaratıcıların arasında, kimin Tanrısal'la bilinçli temasta olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Bazı insanlar var, resmen yogi değiller, guru⁷⁰ değiller ve müritleri de yok; alem ne yaptıklarını bilmiyor; şan şöhret peşinde değiller ve insanların dikkatini üzerlerine çekmiyorlar, fakat çok yüksek bir bilinçleri var, tanrısal bir güçle temas halindedirler, ve yarattıklarında üretimleri oradan geliyor. Hindistan'daki en iyi resimler, en iyi heykellerin ve mimarinin büyük bölümü hayatlarını manevi seyirde ve uygulamada geçiren Budist rahipler tarafından üretildi; fevkalade sanatsal bir çalışma yaptılar, fakatama isimlerini adlarını gelecek kuşaklara bırakmayı umursamadılar.

Yogilerin genelde sanatlarıyla tanınmamış oluşlarının nedeni, sanatsal ifadelerini hayatlarının en önemli kısmı olarak kabul etmediklerinden ve ona sade bir sanatçı kadar zaman ve enerji ayırmadıklarından ileri gelir. Dahası, yaptıkları her zaman halka kadar ulaşmaz. Kaçı büyük işler yaptı ve bunları dünyaya tanıtmadı!

Hiç Shakespeare'in dramlarından daha muhteşemleri yogiler tarafından yazıldı mı?

Veda: Rishilere vahiy şeklinde gelen ve eski bir Sanskritçe'de kaleme alınmış Hindistan'ın ve belki de dünyanın en eski kutsal kitapları, Hindu dininin temelini oluşturur (dört Veda şunlar: Rig, Yajur, Sama, Atharva).

⁶⁷ **Bhagavad-Ggita:** Mahabharata'nın bir bölümünü oluşturan "*Bhagavad-Ggita*" (Sanskritçe "Kutsanmış Pekmutlu Efendinin Şarkısı"), Hinduizmin en ünlü kutsal kitaplarından biri: Kurukshetra savaş meydanında Krishna'yla* Arjuna arasında diyalog şeklinde geçer.

* **Krishna:** Ebedi'nin Ananda kişiliği; anandanın (saadetin), aşkın ve bhakti'nin (Tanrısal sevgisi, kendini Tanrısal'a adama, Tanrısal'a tapınma) Tanrısı.

⁶⁸ **Acemistan:** İran

⁶⁹ **Milton,** John: (1608-1674) kör olduktan sonra eşine ve kızlarına yazdığı "*Paradise Lost*" adlı destan şairin en ünlü eseri.

⁷⁰ **Guru:** Manevi rehber, mürşit.

Tiyatro elbette ki en yüksek sanat değil. Bir yazar bir gün bana tiyatronun, sanatların en büyüğü olduğunu ve sanatın, hayattan daha büyük olduğunu söyledi. Bu bir görüş, ama itiraz edilebilir bir görüş...

Sanatçıların çoğunun hatası, sanatsal üretimin amacının kendi özünde olduğunu, dünyanın geri kalan kısmından bağımsız ~~şekilde-olarak~~ kendisi için var olduğunu sanmaktır. Bu sanatçıların anladıkları biçimdeki sanat, hayatın engin sahasındaki bir mantara benzer, rastlantı sonucu ve dışsal olan bir şeydir, hayata sıkı sıkıya bağlı değildir; derin ve kalıcı gerçeklere ne ulaşır ne de temas eder; varoluşun özde ve ayrılmaz bir parçası da değildir. Doğrusu, sanatın misyonu güzelliği ifade etmektir, fakatama evrensel hareketle sıkı bir ilişki içinde. En büyük uluslar ve en kültürlü ırklar sanatın, hayatın bir parçası olduğunu her zaman kabul etti ve sanatı her zaman hayatın emrine amade etti. Japonya'nın sanatı en iyi zamanlarında böyleydi; ve bu her yerde, sanat tarihinin en iyi çağlarında böyleydi. FakatAma sanatçıların çoğu hayatın dışında yaşayan parazit gibidir; sanatın, Tanrısal'ın hayattaki ve hayat aracılığıyla ifadesi olması gerektiğini bilmez gibi görünürler. Hakikat, her şeyde, her yerde, bütün ilişkilerde, sayılmayacak kadar çok ritimde ortaya koyulmalı; zhar edilmedi, ve hayatın her hareketi bir güzellik ve ahenk ifadesi olmalı. Ustalık sanat değildir, yetenek sanat değildir. Sanat, varoluşun bütün hareketlerinin açığa vurması gerektiği canlı bir ahenk ve güzelliiktir. Gerçek sanatın bu tezahürü, tanrısal realizasyonun bir parçasıdır, belki de en büyük parçasıdır.

Çünkü süpraakılsal bakımdan, güzellik ve ahenk Tanrısal'ın başka herhangi bir ifadesi kadar önemlidir. FakatAma diğer bütün ilişkilerden izole edilmemeliler, ayrı bir yere koyulmamalılar, tümünden çıkarılmamalılar; güzellik ve ahenk, hayatın ifadesinin bütünüyle birleşmeli.

İnsanlar: "Aa, o bir sanatçı!" demeye alışık. Sanki bir sanatçı diğer insanlar gibi biri değil de, ayrı bir sınıftan olağanüstü bir varlıkmiş gibi, sanatı da harikulade ve özel, dünyanın diğer şeyleriyle karıştırılmaması gereken bir şeymiş gibi. "Sanat için sanat" özdeyişi, içindeki abartıyla bu değerlendirmeye hatasını bir hakikatmiş gibi yutturmaya çalışır. Bir salonun tam ortasına, mobilyayla ve çevredeki duvarlarla hiç ilgisi olmayan ama yalnızca bir "objet d'art" olduğu için çerçeveli bir tabloyu astıran benzer bir hatadır.

Hakiki sanat bir bütün ve bir bütünlüktür; tektir ve hayatla bir parça oluşturur. Antik Yunanistan'da ve eski Mısır'da bu derin ve ahenkli

bütünlükten bir şeyler görebilirsiniz; çünkü orada resimlerin, heykellerin, objet d'art'ların bir anıtın mimari planında yerleri ve varolma nedenleri vardı; her detay bütünün yalnızca bir parçasıydı ve bütünün ahengine katkıda bulunuyordu. Japonya'da da durum aynı; en azından düne kadar, yararçı ve pratik bir modernizmin istilasından önce hala aynıydı. ~~Tamamen~~ Tamamen Japon bir ev fevkalade sanatsal bir bütündür; her şey tam yerli yerindedir; fazladan hiçbir şey yoktur ama, hiçbir şey de eksik değildir. Bütün öylesine dengelidir ki, her şeyin ~~in~~ tam olması gerektiği gibi olduğunu hissedersiniz ~~olduğu yönündeki izlenime kapılırsınız~~; ve ev onu çevreleyen doğaya hayran olunacak şekilde uyum sağlamıştır. Aynı şekilde Hindistan'da resim, heykelcilik ve mimari, bütünsel bir güzellikte, koordine bir Tanrısal'a tapma hareketinde birleşirlerdi.

Bu bakımdan dünyada son zamanlarda büyük bir çöküş baş gösterdi; kraliçe Victoria⁷¹ ~~kraliçesi~~ zamanından ~~itibaren~~ itibaren, Fransa'da da İkinci İmparatorluktan itibaren, sanatsal gusto büyük ölçüde dejenere olmuştu. Odalara, çevredeki eşyalarla hiçbir ilgisi olmayan tabloları asma alışkanlığı edinilmişti; herhangi bir tablo ya da objet d'art herhangi bir yere, büyük bir fark teşkil etmeden konulabiliyordu. Artık sanatın yegane tek amacı becerikliliğin, ustalığın, yeteneğin gösterişiydi; asıl hedefinden çok uzaklarda kaybolmuştu, insanların evlerinki bütünsel, organize bir güzellik ve ahenk ifadesi olma gereğini unutmuştu.

Ancak son yıllarda gustonun bu burjuvalaşmasına karşı bir bir isyan başla isyan bayrağı açıldı. Tepki o kadar şiddetli oldu ki, tam bir kayboluşa benzedi; ve sanıldı ki sanat absürde gömülüyordu. ~~Fakat~~ Ama yavaşça, bu kaostan daha akılcı, daha mantıklı, daha tutarlı, ona tekrar yeniden sanat adını vermenin mümkün olduğu bir şey çıktı: gençleşmiş ve belki de – umarız – yenilenmiş bir sanat.

Esas hakikatinde sanat, tanrısal tezahürdeki güzellik görünüşünden başka bir şey değil. Belki de bu bakış açısından bakarsak, pek az sayıda hakiki sanatçı bulabiliriz; oysa birkaç tane var, ve bunlara elbette yogi denebilir. Çünkü sanatçı sıfatına layık bir sanatçı, ilhamına ulaşabilmek, ilhamını alabilmek için aynen bir yogi gibi derin seyre girer. Hakikaten güzel bir şey yaratmak için, onu ilk önce iç gözleriyle görmesi, bütünü derin bilincinde oluşturması gerekir. Onu yalnızca böylece kendi içinde bulduktan, gördükten, kendi içinde ona sahip olduktan sonra onu haricen

⁷¹ **Victoria** (1819-1901) İngiltere kraliçesi (1837-1901) ve Hindistan imparatoriçesi (1876-1901).

icra edebilir; kreasyonu, iç tasarımsal görüşünün nesnel serpilip boylanmasıdır.

Bu aynı zamanda da bir çeşit yogik disiplin; çünkü böylece sanatçı, iç alemlerle sıkı bir uyuşma içine girer. Leonardo da Vinci⁷² gibi bir insan bir yogiden başka bir şey değildi; ve üretimi bir tek resim sanatıyla sınırlı kalmamasına rağmen, en büyüğü değilse bile en büyük ressamlardan biriydi.

Aynı şekilde müzik, esasen manevi bir sanat, daima dinsel duygularla ve iç dünyayla bağdaştırıldı. Fakat müzik de gerçek anlamından saptırıldı, bağımsız, kendi kendine yeter oldu, bir sanat mantarı oldu, mesela opera müziği gibi. Müzikal eserlerin büyük çoğunluğu bu türde ve en fazla teknik açıdan ilginç.

Opera müziğinin bile bir üst sanatın ifadesinde aracılık görevi yapamayacağı demek istemiyorum; çünkü biçim ne olursa olsun, derin bir amaç için kullanılabilir. Her şey olaya, olayın arkasındakine ve kullanımına bağlı; tanrısal amaçların emrine amade edilemeyecek hiçbir şey yoktur. Aynı şekilde, herhangi bir şey Tanrısal'dan kaynaklandığını iddia edebilir, oysa yalnızca “mantar” türüne aittir.

Büyük modern müzisyenler arasında, kimilerinin bilinçleri, yarattıkları zaman üst bilinçle temasa geçiyordu. César Franck⁷³ org çaldığı zaman bir ilhamlıydı; içindeki bir şey psişik hayata açılıyordu; bunun bilincindeydi ve bunu büyük bir ölçüde ifade ediyordu. Beethoven⁷⁴, Dokuzuncu Senfoniye bestelediğinde bir üst dünyaya açılışın ve o alemin dünyasal düzleme inişinin vizyonunu gördü. Wagner⁷⁵ okült devranlar hakkında basiretli ve güçlü imalarda bulundu; onda okültizmin içgüdüğü ve anlayışı vardı, ve bu sayede en büyük ilhamlarını aldı. Fakat özellikle nefsi düzlemde çalıştı, üstelik aklı sürekli müdahale ediyordu ve ilhamı mekanikleştiriyordu. Eserinin büyük bölümü çok karışık, çoğunlukla karanlık fakat ağır olmasına rağmen güçlü. **FakatAma** nefsi ve akılsal

⁷² **Da Vinci**, Leonardo: (1452-1519) Rönesans'ın dahisi; ünlü matematikçi, anatomist, müzisyen ve yazar, gelmiş geçmiş en büyük ressamlardan, heykeltıraşlardan, mimarlardan, mühendislerden ve mucitlerden biri **adede olarak kabul** ediliyor; ünlü eserleri arasında Louvre müzesindeki *La Joconde (Mona Liza)* adlı portre ilk sırada yer alıyor.

⁷³ **Franck**, César: (1822-1890) *Béatitudes*, org için *Trois Chorals* ve *Variations Symphoniques* gibi eserleri besteleyen büyük besteci ve orgcu.

⁷⁴ **Beethoven**, Ludvig Van: (1770-1827) Piyano için 32 sonat, 17 kuartör ve 9 senfoni besteleyen dahi, zor hayatının sonuna doğru sağır oldu.

⁷⁵ **Wagner**, (Wilhem) Richard: (1813-1883) Meşhur müzikal dramatisit, *Parsifal*, *Tristan & Yseult* gibi operatik eserleri besteledi.

düzlemleri aşım daha yüksek bir dünyaya ulaşabildiği her seferinde, oradan aldıkları eşsiz güzellikteydi, *Parsifal*'deki gibi ve *Tristan*'la *Yseult*'ün birçok kısmındaki gibi, özellikle son perdenin sonundaki gibi.

Bir de modern zamanların dansı ne hale getirdiğini bir görüm; onu Antik Çağlardaki dansla mukayese edin. Bir zamanlar dans, iç dünyanın en yüksek ifadelerinden biriydi; din ile bağdaştırılıyordu ve kutsal törenlerde, bayramların kutlanmasında ve Tanrısala tapmada önemli yer teşkil ediyordu. Dans bazı ülkelerde çok yüksek bir güzellik derecesine ve olağanüstü bir mükemmelliğe ulaştı. Japonya'da dans geleneksel olarak dinsel hayatın bir parçasıdır; ve Japonların doğal olarak sahip oldukları doğru güzellik ve sanat anlayışlarından dolayı, dansın dejenere olmasına, ilk anlamını ve hedefini kaybetmesine izin verilmedi; Hindistan da dinsel dansları gördü ve geliştirdi.

Günümüzde eski danslar, Grek dansları ve diğerleri diriltilmeye çalışıldı, bu doğru, ama bu dirilişler dinsel anlamdan tamamen yoksun, danstan çok ritmik jimnastiğe benziyorlar.

Bugünlerde Rus dansları ünlü; ama nefsi dünyayı ifade ediyorlar, ve bunu en korkunç görünüşlerinden biriyle **yapıyorlarifade ediyorlar**. Bu bölgeden bize gelen her şey gibi bu danslar da çok çekici ya da çok itici gelebilir, ama kendileri için varlar, daha yüce bir hayatın dışavurumu için değil. Rusların mistisizmi bile nefsi sınıftan. Dans teknisyenleri olarak harikalar ama, teknik yalnızca bir alet. Aletiniz iyiyse, ne mutlu size, ancak Tanrısala tevekkül etmemişse, ne kadar muhteşem-**olmuş** olursa olsun, üstün olandan yoksundur ve tanrısala amaçlara hizmet edemez. Daha önce söylediğim gibi, zorluk, sanatçı olanların çoğunun, kendi kanatlarıyla uçabileceklerini ve Tanrısala yönelmeye ihtiyaçları olmadığını sanmalarından kaynaklanıyor. Bu çok üzücü, çünkü tanrısala tezahürde yetenek, başka herhangi bir unsur kadar faydalı. Yetenek, tanrısala oluşumun bir parçası, **fakatama** kendinden daha büyük olanın buyruğunun altına girmeyi bilmesi lazım.

Aklın çok üstünde, ahenk dünyası olarak adlandırabileceğimiz bir bölge bulunur. Oraya kadar gitmeyi başarılırsanız, yeryüzünde hangi şekliyle tezahür etmiş olursa olsun bütün ahengin kaynağını orada keşfedersiniz. Size bir örnek vereyim, yüce notalardan oluşan belli bir müzikal tema var, art arda yaşıyan iki bestecinin iki eserinin gerisinde bulunur; biri

Bach'ın⁷⁶, diğeri Beethoven'in bir konçertosu. İkişi kağıt üzerinde aynı değil ve dış kulak için farklılar ama ~~orijinleri~~ orijinleri aynı. Tek ve aynı bilinç titreşimi, anlatımsal ahenk dalgası bu iki sanatçıyı etkiledi. Beethoven daha fazlasını kavradı, ama onda, aklının icatlarıyla ve eklemeleriyle daha fazla karıştı. Bach daha azını aldı ~~fakatama~~, fakatama, ilettiği daha saftı. Muzaffer bir doğuşla bilinçsizliğin derinliklerinden aniden ortaya çıkan bilincin galip uyanışının titreşimiydi bu. Bu titreşimin orijini, size az önce sözünü ettiğim ahenk dünyasındadır.

Yoga size her sanatın kaynağına ulaşma kapasitesini sağlayabilir; o zaman, isterseniz bütün sanatlara hakim olabilirsiniz. Pek sıkça, oraya gidenler, o güzelliği ve saadeti ~~izhar etmede~~ dışavurmadan veya yeryüzünde cisimlendirmeden o güzelliğin ve o saadetin ~~mutluluğunda~~ hazzında kalmayı—kalmayı daha rahat ve hoş buldular. Ancak bu çekimserlik yoganın nihai hakikati değil; bu daha ziyade riyazetçiliğin negatif anlayışının sonucu olan yoganın dinamik özgürlüğünün bir çarpıtılması, bir azalması. Tanrısal'ın iradesi tezahür etmek, tam bir hareketsizliğe, mutlak bir sessizliğe çekilmek değil. Eğer tanrısal bilinç hakikaten tezahür etmemiş hareketsizlik ve saadet olsaydı, asla bir yaratılış olmazdı.

⁷⁶ **Bach**, Johann Sebastian: (1685-1750) Orgcu, *Cantates*, *Passions* gibi eserlerin bestecisi, Avrupa müziğinin barok çağının başlıca şahsiyeti ve müzisyen bir ailenin en ünlüsü.

28 Temmuz, 1929

4 Ağustos 1929

Tevekkülle fedakarlık aynı şey değil mi?

Bizim yogamızda fedakarlığa yer yok. Ama elbette ki her şey **kelimeye** kelimeye **verdiğiniz** anlama bağlı. Fedakarlık, gerçek anlamında, Tanrısal'a sunarak adamak, kutsallaştırmak demek. **FakatAma** ona şu anda verilen anlamla, fedakarlık kelimesi imhayla eşanlamlı oldu; yanında bir inkar atmosferi getiriyor. Bu tür bir fedakarlık bir realizasyon olamaz; bu kendini azaltmak, kendini kurban etmektir. Çünkü maddi düzlemde en yüksek manevi düzleme kadar, imkanlarınızı, kişiliğinizin realizasyonlarını feda etmiş olursunuz. Fedakarlık varlığını küçültür. Eğer hayatınızı, vücudunuzu fiziksel olarak feda ederseniz, maddesel dünyadaki bütün imkanlarınızı kaybedersiniz; dünyasal varoluşunuzun gerçekleşmesinden vazgeçersiniz. Aynı şekilde, hayatınızı manen feda edebilirsiniz; o zaman da iç dünyanın genişlemesinden ve hür serpilmesinden vazgeçersiniz. Bu kendini feda etme fikrinde daima bir mecburiyet, bir zorlanma, empoze edilen bir kendini inkar anlamı var. Bu, ruhun daha derin ve engin spontaneliklerine yer vermeyen bir ideal.

Biz tevekkülle kesinlikle bu tür bir şeyi kastetmiyoruz, spontane özşungunuzu, benliğinizin Tanrısal'a, bir parçası olduğunuz daha büyük bir bilince sungusunu ima ediyoruz. Tevekkül sizi küçültmez, aksine sizi büyültür; tevekkül kişiliğinizi ne küçültür, ne zayıflatır, ne de yok eder, tam tersine, kişiliğinizi güçlendirir ve büyültür. Tevekkülden kastımız, hareketin içerdiği bütün saadette özgürce yapılmış tam bir sungu; bunda hiçbir fedakarlık anlamı yok. Eğer en ufak şekilde bir fedakarlık yaptığınızı hissederseniz, o zaman bu artık gerçek tevekkül değil; çünkü bu, ihtiyatlı davranıyorsunuz veya kendinizi vermeye çalışıyorsunuz ama istemeyerek, acıyla ve çabayla anlamına gelir – böylece kendinizi sunmanın sevincinden **mahrumsunuz**–mahrum oluyor**sunuz**– hatta belki de değil kendinizi vermek, zorla alındığınızı bile hissediyorsunuzdur. Bu her ne olursa olsun bir şeyi, varlığınız bir zorlamaya maruz kalıyor duygusuyla yaptığınız zaman o şeyi yanlış yaptığınızdan emin olabilirsiniz.

Gerçek tevekkül sizi genişletir, kapasitenizi artırır; size, nitelik ve nicelik açısından kendi imkanlarınızla asla edinemeyeceğiniz bir çap kazandırır. Nitelik ve nicelik bakımından bu daha büyük çap, sizin başka türlü ulaşabileceğiniz her şeyden farklı; eğer tevekkül etmeseydiniz asla

giremeyeceğiniz başka bir dünyaya, başka bir enginliğe girersiniz. Bu, denize düşen bir su damlasına benzer; eğer denizde ayrı kimliğini muhafaza etseydi, yalnızca küçük bir damla su olurdu, başka bir şey değil, onu çevreleyen enginlik tarafından ezilmiş küçük bir damla su; ama kendine özgü biçimini kaybettiğinde, denizde eriyip onunla birleşir ve denizin doğasına, gücüne ve enginliğine katılır. Gerçek tevekkül böyle **dir**.

Harekette hiçbir anlaşılmazlık, hiçbir belirsizlik yok: **berrakaçık**, kuvvetli ve tanımlanmıştır. Eğer küçük bir insansal akıl, evrensel aklın karşısına dikilir ayrı kalmakta ısrar ederse, olduğu gibi kalır: küçük, sınırlı, daha yüksek realitenin niteliğini bilmekten hatta onunla temasa geçmekten aciz bir şey. İkisi, küçük ve engin, nitelik açısından olduğu kadar nicelik bakımından da birbirinden tamamen farklı olarak ayrı durmaya devam eder. **FakatAma** küçük insansal akıl tevekkül ederse, evrensel akılda erir; onunla nitelik ve nicelik olarak bir olur, sadece sınırlamalarını ve deformasyonlarını, çarpıklıklarını kaybeder, karşılığında da enginliği ve ışıldayan bir aydınlık alır; küçük varoluş nitelik değiştirir; tevekkül ettiği daha büyük hakikatin doğasını kuşanır. Aksine insansal akıl direnirse, evrensel akla isyan eder onunla savaşırsa, o zaman, küçük ve zayıf olanın, enginliğin gücünde boğulmasının kesinleştiği bir çatışma kaçınılmaz olur; tevekkül etmezse, onu bekleyen yazgı absorbsyon ve yok oluştur.

Tanrısal ruhla temasa geçen ve ona tevekkül eden bir insan, aklının karanlıklarından anında arınmaya başladığını ve evrensel aklın gücüne ve bilgisine katıldığını farkına varır. Eğer karşısında ama ayrı biçimde, hiçbir temas olmadan durursa, olduğu gibi kalır: sınırsız enginlikteki bir damla su. İsyân ederse, aklını kaybeder; düşünme yetisi, yok oluncaya kadar azalır.

Ve akıl için geçerli olan, mizacın bütün diğer kısımları için de geçerli **dir**. Bu sizden çok daha kuvvetli biriyle dövüşmek istemenize benzer – kazanacağınız tek şey kırık bir kafa olur. İnsan kendinden milyonlarca defa daha kuvvetli bir şeyle mücadele etmeyi nasıl düşünür? Her isyan karşılığında bir darbe yer, ve her yeni darbe kuvvetini biraz daha alıp götürür. Bu, sizden çok üstün bir rakiple yumruklaşmanıza benzer; darbe üstüne darbe yersiniz, ve her defasında daha zayıf düşersiniz, saf dışı olana kadar. Bu neticeyi elde etmek için bir iradenin müdahale etmesine gerek yok; etki otomatik. Enginliğe karşı isyana kalkışırsanız bundan başka hiçbir şey olmaz.

Köşenizde kalıp sıradan bir hayat sürdüğünüz sürece size dokunulmaz, ama Tanrısal'la temasa geçerseniz, önünüze sadece iki yol açılır. Ya Tanrısal'a tevekkül eder ve O'nunla birleşirsiniz, ve bu tevekkülle büyür ve yücelirsiniz; ya da isyan edersiniz ve bütün imkanlarınız imha olur, realizasyon güçleriniz sizden uzaklaşır ve sonunda savaşmaya çalıştığınız şeyin içinde yok olur.

Tevekkül konusunda epeyce yanlış fikir dolaşüyor. Birçok insan tevekkülü kişiliğin bir feragati olarak kabul ediyor, ancak bu vahim bir hata. Gerçekten, her bireyin varolma nedeni tanrısal bilincin bir yönünü ortaya koymaktır, ve bu dışavurumun karakteri, özel doğasının ifadesi her birimizin kişiliğini oluşturur. Dolayısıyla, Tanrısal konusunda doğru tavrı takınmakla birey, kişiliğini küçülten ve çarpıtan aşağı doğanın bütün etkilerinden ancak arınmış olabilir; kişiliği daha güçlüce kişisel, daha kendi, daha tam olur. Kişiliğin hakikati ve gücü daha ayırt edici bir şaşaaıyla meydana—ortaya çıkar; karakteri, aşağı doğanın bütün karanlığına, bütün cahilliğine, bütün pisliğine, bütün alaşımına karışmış durumdaykenden çok daha kesin bir netlikle belirgin-oluşur. Nihai sonuç olarak da kişiliğin yetenekleri büyür, yücelir, tanrısallaşır, ve imkanları maksimum olarak gerçekleşir.

FakatAma bu süblimasyonu elde etmek için, bireyin önce gerçek doğasını çarpıtarak, sınırlayarak ve karartarak gerçek kişiliğini zincire vuran, alçaltan ve çirkinleştiren her şeyi bırakması lazım. Sıradan insanın kör ve tökezleyen hayatına ve cahil aşağı hareketlerine ait ne varsa kendinden uzağa—defetmelikleştirması lazım; ve her şeyden önce arzularını bırakması lazım, çünkü aşağı doğanın hareketleri arasında en karanlık, en karartıcı şey arzudur. Arzular zaaftan ve cehaletten kaynaklanır, ve sizi zaafınıza ve cehaletinize zincirli tutar. İnsanlar arzuların kendi içlerinde doğduğunu sanır; arzularının, varlıklarının derinliklerinden dışarıya doğru atılmak için yüze doğru çıktığını hissederler, fakatama bu izlenim yanlış. Arzular karanlık aşağı doğanın engin denizine ait dalgalardır ve bir kişiden diğerine dolaşır. İnsanlar bu arzuları kendi içlerinde oluşturmaz, aksine bu dalgaların istilasına uğrar; açık ve savunmasız olan herkes bu arzu dalgalarına yakalanır ve onlar tarafından bir o yana bir bu yana sallandırılır.

İnsan arzu tarafından ele geçirildiğinde, bütün ayırt etme yetisini kaybeder ve sanır ki o arzuyu tatmin etmek doğasının bir gereğidir. Aslında arzunun insanın gerçek doğasıyla hiçbir ilgisi yok. Kıskançlık, imrenme, nefret, şiddet gibi aşağı dürtüler için de aynı şey söz konusu.

Bunlar da sizi ele geçiren hareketler, sizi istila eden ve yuvarlayan dalgalar~~dır~~; çarpıttılar, gerçek doğanın gerçek karakterine ait olmadıkları gibi, özünüze ait ayrılmaz bir parçanız da değiller, çevre karanlığın denizinden çıkararak aşağı doğanın kuvvetleri tarafından hareket ettirilirdir. Bu arzuların, bu tutkuların hiçbir kişiliği yoktur; kendilerinde veya etkilerinde size özgü olan hiçbir şey yoktur; herkeste aynı biçimde ortaya çıkarlar.

Aklın kişiliği peçeleyen, kişiliğin genişmesini ve gerçekleşmesini azaltan karanlık hareketleri, kuşkular, hatalar ve zorluklar da aynı kaynaktan gelir. Bunlar geçen dalgalardır, ve yakalanmasına, kör aletler gibi kullanılmasına izin veren herkesi ele geçirirler. Oysa herkes bu hareketlerin kendisinin bir parçası olduğunu, hür öz kişiliğinin değerli bir ürünü olduğunu sanmaya devam eder. Hatta bu hareketlere ve kendi acizliklerine, özgürlükleri dedikleri şeyin göstergesinin ve özünün ~~bizzat~~ ta kendisiymiş gibi asılan insanlara bile rastlanır!

Eğer şimdi söylediklerimi anladıysanız, sürekli birbiriyle karıştırılan maneviyatla ahlak arasında var olan büyük farkı anlamaya hazırsınız. Manevi hayatın, yoga hayatının hedefi, tanrısal bilinçle sonuçlanan bir gelişimdir, ve sonucu, her birimizin içindekini arındırmak, yoğunlaştırmak, tanrısalılaştırmak ve mükemmelleştirmektir. Manevi hayat bize Tanrısal'ı ~~izhar etme~~ ortaya koyma gücünü verir; her kişiliğin karakterini tam değerine kadar yüceltir ve ifadesini maksimum noktasına kadar getirir. Çünkü bu, tanrısal planın bir parçasıdır.

Ahlak aksine akılsal konstrüksyonlardan yola çıkar, ve iyi olan şeyle iyi olmayan şey hakkında birtakım prensiplerle, herkesin benzemesi gereken ideal bir tip inşa eder. Bu ahlaki ideal, gerek bütün gerekse bütünü oluşturanları bakımından yere ve zamana göre değişir. Oysa türünde kendini daima tek, kesin bir mutlak olarak ilan eder, kendisi dışında başka hiçbir mutlak kabul etmez, hatta kendi içinde bir çeşitlemeye bile tolerans göstermez: bütün insanlar tek idealin yegane kalıbında dökülmeli, hepsi tekdüzeli biçimde ve istisnasız aynı yapılmalı. Ahlak, doğası ~~itibarıyla~~ itibarıyla öylesine esnemez ve gerçektışı olduğundan dolayı, prensibinde ve etkisinde manevi hayatın tam tersidir.

Manevi hayatın herkeste tek özü açığa vurduğu doğrudur, ~~fakatama~~ sonsuz çeşitliliği de ortaya koyar. Birlik'teki çeşitliliğe ve bu çeşitlilikteki mükemmelliğe çalışır. Ahlak, hayatın çeşitliliğine ve ruhun özgürlüğüne ters olan yapay bir model oluşturur; sabit ve sınırlı bir akılsal yaratım yaratarak herkesten buna uymasını ister: herkes aynı yetenekleri ve aynı

ideal doğayı edinmeye çalışmalı. Ahlak tanrısal değil ve Tanrısal'dan kaynaklanmıyor, insan tarafından yapıldı ve sadece insansal. Temeline iyi ile kötü arasında esnemez bir bölme oturuyor; **fakatama** bu keyfi bir kavram. Göreli şeyleri alıp onları birer mutlak gibi empoze etmek istiyor; ancak bu “iyi” ve “kötü” iklime, çağa, ülkeye göre değişir.

Bazı ahlaki kavramlar, iyi arzu var kötü arzu var diye iddia etmeye kadar ileri gidiyor, ve birilerini benimseyip diğerlerini reddetmemizi istiyor. **FakatAma** manevi hayat bütün arzuyu defetmek demektir. Kanunu, Tanrısal'dan uzaklaştırabilecek bütün hareketleri insanın kendinden uzaklaştırmasıdır. Onları defetmek lazım, özlerinde kötü olduklarından değil – zira başka biri için ve başka bir ortamda iyi olabilirler – çünkü dürtülere, Tanrısal'a giden yolu engelleyen cahil ve aydınlanmamış kuvvetlere aitler. İyi veya kötü bütün arzular bu kategoriye ait; çünkü arzu ne olursa olsun, karanlık ve cahil bir nefsten kaynaklanır. Öte yandan, Tanrısal'a yaklaşır bütün hareketleri kabul etmek lazım: özlerinde iyi olduklarından değil, Tanrısal'a kavuşturduklarından dolayı kabul edilirler.

Yani, sizi Tanrısal'a vardırıran her şeyi kabul edin, Tanrısal'dan uzaklaştırır her şeyi defedin. Ama şu iyi bu kötü demeyin, ve kendi bakış açınızı başkasına **empoze etmeye** empoze etmeye çalışmayın, çünkü başkalarının yolu sizinkinden çok farklı olabilir; hatta kötü olarak nitelediğiniz şey, tanrısal hayatı realize etmeyi çabalamayan komşunuz için çoğu kez çok iyidir.

Ahlakın ve maneviyatın olaylara bakış şekli arasındaki farka açıklık kazandırmak için bir örnek alalım. Sıradan ahlaki kavramlar cömert insanı cimriden ayırt eder; ve belli bir toplumda cimri kınar ve küçümsenir, oysa cömert insan egoizm yokluğundan ve kamusal yararından ötürü sayılır, erdeminden dolayı kutlanır. **FakatAma** manevi açıdan ikisi aynı seviyede; birinin cömertliği ve diğerinin cimriliği daha yüksek bir hakikatin, daha büyük bir tanrısal gücün çarpıtmasıdır. Tanrısal hareketinde, kuvvetleri, şeyleri ve, en maddisinden en manevisine kadar sahip olduğu her şeyi her düzlemde özgürce saçan, dağıtan, yansıtan bir güç var. Cömert insanın ve onun el açıklığının ardında bu hareketi ifade eden tipik bir ruh var; bu bir difüzyon, geniş bir dağıtım gücü. Tanrısal hareketinde kuvvetleri, şeyleri ve maddesel düzlemde en yüksek düzleme kadar sahip olunabilecek her şeyi biriktiren, derleyen, toplayan, yığın başka bir güç var. Cimrilikle suçlanan insan bu son hareketin aleti olmak üzere yaratılmış. Her iki tip

de önemli; her ikisi de bütünlük gerçekleştirmesinde gerekli; çeken ve yoğunlaştıran hareket, dağıtandan ve saçandan daha az faydalı değil. Bu iki insan türü, Tanrısal'a hakikaten tevekkül ettiklerinde, aynı derecede ve aynı değerde eserinin aletleri olur. FakatAma tevekkül etmedikleri sürece, her ikisi de aynı şekilde cehaletin dürtüsü tarafından hareket ettirilir; biri harcamaya, ötekiyse kendine doğru çekmeye itilir; her ikisi de kendi bilinçleri için karanlık kuvvetler tarafından hareket ettirilir, ve ikisi arasında bir seçim yapmak pek mümkün değildir. Pek beğenilen cömert insana, yoganın üst bakış açısından sıkça denebilir ki: “Bütün bu cömertlik dürtülerinizin hiçbir manevi değeri yok, çünkü egodan ve cahil bir arzudan kaynaklanıyorlar”; ve ayrıca, cimrilikle suçlanlar arasında bazen kendisine doğası tarafından tahsis edilen işte sakin ve yoğun bir azimle dolu, toplayan ve biriktiren bir insan bulabilirsiniz; ve bu insan bir kez uyandığında Tanrısal'ın çok iyi bir aleti olur. FakatAma genellikle ego ve arzu, cimrinin olduğu kadar karşıtının da teşvikçisidir; bu, aynı cehaletin diğer ucudur. Her ikisinin de, arkalarında olan üst şeyle temasa geçebilmeden ve onu gerçek doğalarının tarzında ifade edebilmeden önce arınması ve değişmesi gerekecek.

Aynı şekilde, birçok başka tipi ele alıp aracılıklarıyla tanrısal kuvvetin ilk niyetine kadar uzanabilirsiniz. Her biri Tanrısal'ın öngördüğü tipin bir azalması veya karikatürüdür, daha büyük manevi değeri olan şeylerin bir akılsal ve nefsi çarpıtmasıdır. Distorsyonu ve karikatürü yaratan çarpıtılmış bir harekettir, ona bir kez hakim olundu mu, doğru tavır takınıldı mı, düzgün hareket bulundu mu, bütün bu tipler tanrısal değerlerini aynı şekilde açığa vurur; içlerindeki hakikat tümünü meşru kılar, hepsinin önemi, gerekliliği aynıdır, hepsi birbirinden farklıdır fakatama, tanrısal tezahür için her biri vazgeçilmezdir.

1929 Görüşmeleri

Anne 1918'de Japonya'dayken

BİR KAÇ SÖZ

Otoportre

Şu anda yapılacak en faydalı iş nedir?

Ulaşılmaması gereken genel hedef, gelişen evrensel ahengin gelişidir.

Dünya konusuna gelince, bu amaca ulaşmanın yolu, bir olan iç Tanrısallığın herkeste uyanması ve herkes tarafından ~~izhari~~-dışavurulması sayesinde insansal birliğin gerçekleşmesinden geçer.

Başka bir deyişle: herkesin içinde olan Tanrı'nın krallığını tesis ederek birliği yaratmak.

Daha sonra, yapılacak en yararlı iş şudur:

1) Herkesin bireysel olarak kendi içindeki tanrısal Varlığın bilincine varması ve onunla özdeşleşmesi.

2) İnsanda bugüne kadar hiç bilinçli olmamış oluş hallerinin bireyselleşmesi, ardından dünyanın onun için henüz mühürlü olan bir ya da birden fazla evrensel kuvvet kaynağıyla temasa geçirilmesi.

3) Ebedi sözü dünyaya şimdiki zihniyetinin durumuna uyan yeni bir üslupla yeniden söylemek.

Bu bütün insansal bilgilerin sentezi olacak.

4) Yeni ırkın, "Tanrı'nın Çocukları" ırkının doğuşuna elverişli yerde ideal toplumu birlikte tesis etmek.

*

Dünyasal dönüşüm ve ahenkleştirme, ~~görünüşte zıt~~ kombine olması gereken, yani birbirleriyle etkileşip birbirini tamamlaması gereken görünüşte zıt iki yöntem ~~kombine olması, yani birbirleriyle etkileşip birbirini tamamlaması~~ sayesinde yapılabilir:

1) Tanrısal Varlıkla birleşmeye vardiran bireysel dönüşüm, iç gelişme.

2) Bireylerin doğuşuna ve gelişmesine elverişli bir ortamın tesisi, sosyal dönüşüm.

Ortam bireye tepki verdiği göre, öte yandan da ortamın değeri bireyin değerine bağlı olduğuna göre, her iki işi birlikte yürütmek lazım.

~~Fakat~~Fakat bu yalnızca işbölümü sayesinde yapılabilir, bu da – mümkünse hiyerarşileşmiş – bir gruplaşmanın oluşumunu gerektiriyor.

Grup üyelerinin eylemi üçlü olması lazım:

1) Ulaşılabilecek ideali kendi içinde realize etmek: üç tarzında, yedi öz niteliğinde ve on iki niteliğinde Düşünülmeyen'in ilk tezahürünün mükemmel dünyasal temsilcileri olmak.

2) Sıra onlara geldiğinde bu ideali realize edebilecek ve onların da kurtuluşun müjdecileri olabilecek kimseleri bulmak amacıyla, bu ideali şifahen, özellikle de şahsen örnek olarak vaaz etmek.

3)Örnek bir toplum tesis etmek ya da var olanları reorganize etmek.

*

Her birey için de iş çift, ve biri diğerine yardım edecek ve diğerini tamamlayacak şekilde simültane biçimde yapılmalı:

1) İçsel gelişme, tanrısal ışıkla artan birlik: büyük evrensel hayat akımıyla daima ahenk içinde olmasını sağlayan tek hal.

2) Kişisel kapasitesine ve tercihinine göre herkesin seçmesi gereken dış eylem. Genel konçertoda kendi yerini, yalnızca kendisinin doldurabileceği yeri bulması ve kendini buna tümüyle vermesi lazım, ama dünyasal senfonide yalnızca bir nota çaldığını **fakata**ncak notasının, bütünü ahenginde vazgeçilmez olduğunu ve notanın bütün değerinin doğruluğunda olduğunu bilerek.

7 Mayıs 1912

*

İç Tanrı'ya tamamen adanmamış bizdeki her şey fragmanlar şeklinde, ya duyularımız aracılığıyla ya da doğrudan zihniyetimize telkin ederek, yanlış olarak "biz" dediğimizin üzerine etki eden çevredeki **bütün** şeylerin **bütün hepsinin** mülkiyetidir.

İnsanın kendisinin bilinçli bir varlık olmasının **yegane-tek** yolu, herkesin içinde olan tanrısal Benlikle birleşmesidir. Bunun için insan konsantrasyon sayesinde kendini dış etkilerden izole etmeli**dir**.

İç Tanrısallıkla bir olduğunda herkesle derinliğinde bir olunur, ve herkesle temasa iç tanrısallıkla, iç tanrısallığın aracılığıyla geçilmelidir. O zaman çekicilik ve iticilik olmadan iç Tanrısallığa yakın olan şeye yakın, Ona uzak olan şeyden uzak olunur.

İnsanın başkalarının huzurunda hep tanrısal bir örnek, tanrısal yolu anlamak, tanrısal yola girmek için onlara sunulan fırsat olması lazım. Hepsi bu. Yani onları ilerletme arzusunu bile duymaması lazım. Bu keyfilik olur.

İnsan iç Tanrı'yla nihai biçimde bir olana kadar, dışarıyla olan ilişkilerinde en iyisi, bu birliğin deneyimini bizzat yaşamış insanlar tarafından oybirliğiyle verilen nasihatlere uygun biçimde davranmasıdır.

Sürekli bir iyi niyet halinde yken, hiçbir şeyden huzursuz olmamakla birlikte başkalarının huzursuzluk sebebi olmamak, başkalarına mümkünse hiç acı çektirmemek kuralını edinmek gerekir.

8 Haziran 1912

Her canlı varlık için paha biçilemez bir sahipliktir kendini tanımayı ve kendine hakim olmayı öğrenmiş olmak. Kendini tanımakla insanın eylemlerinin, tepkilerinin gerekçelerini, kendi içinde meydana gelen her şeyin neden ve nasıl meydana geldiğini bilmesini kastediyorum. İnsanın kendine hakim olması, karar verdiği şeyi ve sadece onu yapmasıdır, dürtülerini, arzularını, fantezilerini dinlemeden ve onlara uymadan.

Bir çocuğa ahlaki bir kural öğretmek elbette pek ahım şahım bir şey değil; fakatama bundan vazgeçmek de epeyce zor. Çocuk büyüdükçe ona ahlaki ve sosyal kanunların göreliliğini ve kendi içinde daha yüksek ve daha doğru bir kanun bulabileceği öğretilir. FakatAma burada temkinli davranmak ve bu hakiki gerçek kanunu bulmanın zorluğu konusunda ısrar etmek lazım. Özgürlüklerini ve “hayatlarını yaşama” kararlarını afişe ederek insansal kanunları reddedenlerin çoğu, başka kılığa soktukları ve kendi gözlerinde olmasa bile başkalarının gözünde haklı göstermeye çalıştıkları nefsin en alelade hareketlerine itaat etmekten öteye gitmiyor. Ahlakla yalnızca içgüdülerinin tatminini engellediği için tekme atıyorlar.

İnsan yalnızca ahlaki ve sosyal kanunların üstünde durabilirse onları yargılama hakkına sahiptir, ve yalnızca onları daha üstün bir şeyle değiştirerek terk edebilirabilir, ki bu da o kadar kolay değil.

Her halükarda, bir çocuğa verilebilecek en güzel hediye, ona kendini tanımasını ve kendine hakim olmasını öğretmektir.

Temmuz 1930

*

Adalet, evrensel doğanın hareketlerinin kesinlikle mantıklı determinizmidir. Hastalıklar, maddesel vücuda uygulanmış bu determinizmdir. Tıbbi anlayış bu kaçınılmaz adaleti temel alarak sağlığı mantıken getirmesi gereken şartları oluşturmayı çabalar.

Ahlak, sosyal toplumda, tapasya da manevi alanda aynı şekilde işler.

Bir tek tanrısız Lütfun müdahale etmeye ve evrensel adaletin akışını değiştirmeye gücü vardır.

Avatarın büyük eseri, gelip tanrısız Lütfulu yeryüzünde izhar etmekte ortaya koy maktır. Avatarın müridi-öğretisi olmak, tanrısız Lütfun

bir aleti olmak demektir. Anne, evrensel adaletin mutlak mekanizmasının tam özdeşleşerek edinilen bilgisi içinde tanrısal Lütfun büyük özdeşlikle dağıtıcısıdır.

Ve Anne'nin aracılığıyla, Tanrısal'a doğru her içten ve güvenen özlem hareketi cevaben Lütfun müdahalesini çağırır.

Efendim, kim önünde durabilir ve bütün içtenliğiyle: “Asla yanılmadım” diyebilir ki? Bir günde kaç kere eserine karşı yanıtlar yapıyoruz ve Lütfun daima gelip onları siliyor!

Lütfunun müdahalesi olmasaydı, evrensel adalet yasasının kaçınılmaz satırı altından kim pek çok kez geçmemiş olurdu ki?

Buradaki herkes çözümlenmesi gereken bir imkansızlığı temsil ediyor, ama tanrısal Lütfun için her şey mümkün olduğuna göre, eserin, ayrıntıda olduğu kadar tamamında da tanrısal realizasyonlara dönüştürülmüş bütün imkansızlıkların gerçekleştirilmesi olmayacak mı?

*

Bu dünya karanlığın ve ışığın, yalanın ve doğrunun, ölümün ve hayatın, çirkinliğin ve güzelliğin, nefretin ve aşkın birbirine öylesine sıkıca sarıldığı bir kaos ki, birini diğerinden ayırt etmek neredeyse imkansız; hatta onları birbirinden ayırmak ve kucaklaşmayı durdurmak daha da imkansız; bu kucaklaşma, peçelendiği oranda daha yoğun olan bu amansız mücadeleden nefret eder; özellikle insanın bilincinde mücadele bilme, yapabilme ve yenme kaygısına, daha da gaddar hale gelen çünkü çıkış yolu yokmuş gibi görünen, ama duyuların, duyguların, fikirlerin üstünde, aklın alemlerinin ötesinde... tanrısal Bilinçte çözümlenebilen karanlık ve acı veren bir çatışmaya dönüşür.

29 Mart 1934

*

Reenkarnasyonlarda reenkarne olan, ana babanın, ortamın ve şartların şekillendirdiği dış varlık değil – yani akıl, nefis ve fizik değil –, sadece vücuttan vücuda geçen psişik varlık. Demek ki, mantiken, ne akılsal varlık ne de nefsi varlık geçmiş hayatları hatırlayabilir, ya da kendini şu veya bu kişinin karakterinde ya da yaşama tarzında tanıyabilir. Sadece psişik varlık hatırlayabilir, ve ancak psişik varlığınızın bilincine vardığınız zaman geçmiş hayatlarınız hakkında doğru izlenimler edinebilirsiniz.

Zaten dikkatimizi ne idikten ~~ziyade~~—ziyade_ ne olmak istediğimize odaklamak bizim için çok daha önemli.

2 Nisan 1935

*

Kendini Tanrısal'a adanmış insan için adanmasını gittikçe mükemmelleştirmekten başka görev yoktur artık. Dünya ve üzerinde yaşayanlar hep insansal – sosyal ve ailevi – görevin, egoizm olarak ayıpladıkları tanrısal görevden önce gelmesini istedi. Onlar ki Tanrısal'ın gerçekliği hakkında hiçbir deneyimleri yok, başka yargıya nasıl varabilirler ki? FakatAma tanrısal bakış açısından görüşlerinin hiçbir değeri, iradelerinin hiçbir kuvveti yok. Bunlar cehalet hareketleri, başka bir şey değil. İkna etmeye çalışmak gerekmiyor: sıkı durmalısınız ve sizi sarsmalarına kesinlikle izin vermemelisiniz; adanmanızın altın kafesine özenle kapanıp bir tek Tanrısal'dan yardım, koruma, yönlendirme ve onay beklemelisiniz. Tanrısal'ın onu onayladığını ve desteklediğini bilen insan için bütün dünya tarafından kınanmak bir şey değil.

Ayrıca insanlar kendi hayatlarını düzenlemekteki mutlak beceriksizliklerini bolca kanıtlamadı mı? Hükümetler, rejimler, yüzyıllar birbirini izliyor ve insansal sefalet aynı içler acısı durumda kalıyor. İnsan, olduğu gibi, yani kör ve cahil, bütün manevî gerçeğe kapalı kaldığı sürece bu hep böyle olacak. Sadece insansal bilincin bir dönüşümü, bir aydınlanması insansal durumda gerçek bir düzelme, hakiki bir gelişme getirebilir. Dolayısıyla, mantıken, insansal bakımdan bile, ilk görev tanrısal bilincin peşinde olmak ve onu edinmektir.

13 Haziran 1937

*

Hayat Tanrısal'sız acı veren bir illüzyon. Onunla her şey vecd.

*

İnsan Tanrısal'ın kollarına sığındığında bütün güçlükler halloluyor, çünkü bu kollar bizi barındırmak için ~~aşk~~—aşk dolu bir şekilde hep açık.

*

Tanrısal'a yönelin, böylece bütün acılarınız uçup gider.

*

Fazla insansal acılarımızın dermanını Tanrısal'a içten bir adanmada bulabiliriz.

*

Huzur engin, rahatlık derin ve hareketsiz, sükunet bozulması imkansız olmalı ve Tanrısal'a olan güven daima artmalı.

*

Tanrısal'a minnettarlığınızı, rahatça mutlu olarak göstermekten daha iyi yol yoktur.

*

Tanrısal'ın size verdiğini hep neşeyle kabul edin.

*

Her şey altındandı, altın renginde azgın bir ışık çayı kesintisiz bir sel gibi boşalıyordu ve tanrılar yolunun, üzerindeki zorlukların bütün gerçekliklerini kaybettikleri güneşli bir yol olduğu yönündeki bilgiyi yanında getiriyordu.

Bize açılan yol işte böyle eğer onu izlemeyi seçersek.

*

Gülümsemenin zorlukların üzerindeki etkisi, güneşin bulutların üzerindeki etkisi gibidir: onları dağıtır.

*

Bir düşmana gülümsemek onu silahsızlandırmaktır.

Kendine hakim olmak en büyük fetihtir ve bütün kalıcı mutluluğun temelidir.

*

İnsanın kendi mutluluğuyla kafasını kurcalayıp durması, mutsuz olmasının en emin yoludur.

*

Hayatın amacı mutluluk değildir. Sıradan hayatın amacı görevini yapmaktır, manevi hayatınsa Tanrısal'ı realize etmektir.

Bir Kaç Söz

*

Eğer mutluluğumuzu tam ve saf muhafaza etmek istiyorsak, üzerine kötü niyetli düşüncelerin dikkatini çekmemek için çabalamalıyız.

*

Huzur ve sessizlik bütün hastalıklara karşı büyük dermanlardır.

*

Huzuru hücrelerimizin içine indirebildiğimiz zaman iyileşmiş oluyoruz.

*

Vücut₁ hastalığı₁ bizim yalanı aklımızla geri ittiğimiz kadar ~~kadar~~ kuvvet~~le~~ geri itmeli.

*

Mutluluk ve esenlik bu dünyada henüz normal bir hal değil. Onları karşıtlarının tecavüzüne karşı çok büyük özenle korumalıyız.

*

Psişikte sürekli bir mutluluğun kaynağı bulunur.

*

Bir dünyasal varlıkta psişik hariç hiçbir şey daimi değil.

*

Eğer tanrısal hayatta sanat bir şeyi ~~izhar etmeliyse~~ ortaya koy~~malıysa~~, sanatta da engin ve ışıldayan bir huzur kendini ifade edecektir.

*

Tanrısal'a olan güvenimiz dış şartlara bağlı olmamalı.

*

Tanrısal'ı anlamak için bütün tercihlerden kurtulmalıyız.

*

Tanrısal'ı hakikaten sevmek için bütün bağlılığın üzerinde olmalıyız.

*

Tanrısals Aşkın bilincinde olmak için bütün diğers aşklardan vazgeçmek lazıms.

*

Tanrısals Aşk kötüyü ve gaddarı uysallaştırabilir – kaplan yogiye saldırıms.

*

Ne güzel gündür o Sri Aurobindo'ya tapabildiğims gün!

*

Zavallı Tanrısals! Ne kadar çok iğrençliklerle suçlanıyor!
Eğers bu suçlamalar doğru olsaydı, ne büyük canavar olurdu, O ki aslında safi merhamettir!

*

Bütün düşüncelerims, bütün duygularıms nehrin denize doğru aktığı gibi Tanrısals'a doğru akacak.

*

Tanrısals'ı realize etme ihtiyacından başkas ihtiyacıms olmadan yaşayalım.

*

Tanrı'nın istediğini istemek-, yüce sır bu.

*

Bir tek Tanrısals'ı düşünün böylece sizinle olur.

*

Hayatımsızın tümü Tanrısals'a sunulan bir dua olmalı.

*

Tanrısals için çalışmak, insanın vücuduyla dua etmesi demek.

*

Tanrısals eserin gerçekleşmesi için bütün kalbimizle dua edelim.

Bir Kaç Söz

*

Sadece Tanrıs'al'ın hizmetinde olmalıyız, başka hiç kimsenin değil.

*

Tanrıs'al'ın gözündeki değerın, sadece ona verdiğin kadardır.

*

Tanrıs'al'a verilen şey dışında hiçbir şey güvende değil.

*

Yolculuğun uzunluğu ve yolcunun büyüklüğu ne olursa olsun, sonunda tanrıs'al Lütfa mutlak güven daima bulunur.

*

Manevi gelişmede sonuca götüren bir adım attığımız her seferde, Tanrıs'al'ın görünmez düşmanları hep intikam almaya çalışır, ve ruha kötülük yapamadıkları zaman vücudu vurur. Ama tüm çabaları boşuna, sonunda yenilecekler çünkü tanrıs'al Lütuf bizimle.

*

Sadece tanrıs'al Lütfa bel bağlamayı ve onu her durumda imdadımıza çağırmayı öğrenmeliyiz; o zaman mucizeler gerçekleşir.

*

İrademizi tanrıs'al Lütfa sunalım, odur her şeyi yapan.

*

Tanrıs'al Lütuf yalnızca bizim ona güvenimiz oranında bizim için harekete geçebilir ve bize yardım edebilir.

*

Tanrıs'al Lütfun önünde kim liyakatli, kim değil?
Herkes tek ve aynı Annenin çocuğu.
Aşkı herkesi aynı şekilde kapsar.
Ancak herkese doğasına ve aırlılığına göre verir.

*

Tanrıs'al'a ihtiyatsızca verelim, tanrıs'al Lütfu en iyi şekilde ancak böyle alabiliriz.

*

Yüce, dünyayı kurtarmak için Lütfunu gönderdi.

*

Dağ yolu daima iki yöne vardır: aşağı doğru ve yukarı doğru; her şey neye sırt çevirdiğimize bağlı.

*

Karanlık fiziksel doğaya karşı kazandığımız her zafer, gelecek daha büyük bir zaferin vaadidir.

*

Kainatın sürekli ilerleyişinde, gerçekleştirilecek şey ne olursa olsun, bu, daha büyük bir gerçekleştirmeye doğru sadece bir ilk adımdır.

*

Bir arzuyu yenmekten duyulan sevinç, onu tatmin etmekten duyulan sevinçten daha büyüktür.

*

İçimizdeki kendimizi gösterme ihtiyacını teşvik edecek her şeyden sakınmaya daima büyük özen gösterelim.

*

İnsan ancak içinden bütün şiddeti kovduğu zaman korkudan tamamen kurtulur.

*

Gerçek cesaret bütün sabırsızlığı, bütün cüreti dışlar.

*

Cesaret, ruh asilliğinin bir göstergesidir. **FakatAma** bu cesaret sakın ve kendine hakim, cömert ve iyi niyetli olmalı.

*

En asil cesaretlerden biri hatalarını kabul etmektir.

*

Kıskançlık ve onun iftira eskortu zayıflığın ve adiliğin bir ürünüdür-
Ö: öfkeden çok acımaya layıktır ve karşısında tamamen kayıtsız kalmalısınız, sarsılmaz emin oluşumuzun saadetinin tadını çıkararak.

*

Hakikaten büyüktür, ne sövülebilen ne de onuru kırılabilen insan.

*

Her zaman doğruyu söylemek en yüksek asalet unvanıdır.

*

Sanat da daima yüksekliklerde kalmayı gerektirir.
Sağbeğeni sanatın aristokrasisidir.

*

Fiziksel düzlemde, Tanrısal kendini güzellikte ifade eder. Aynı şekilde akılsal düzlemde irfanda, nefsi düzlemde güçte ve psişik düzlemde de aşkta ifade eder kendini.

Yeterince yükseldiğimizde, bu dört görünüşün birbirleriyle aşk dolu, ışıldayan, güçlü, güzel, her şeyi içeren, her şeye ~~nüfuz ed~~nüfuz eden tek bir bilinçte birleştiğini keşfederiz.

Yalnızca evrensel işleyişe uymak için bu bilinç birçok tezahür çizgisine veya görünüşüne bölünür.

*

Tanrısal yaratımın yeryüzünde gerçekleştirilebilmesi için, bizzat tanrılar Yüce'ye tevekkül etmeli.

*

Cehalette, akılsal görüşler her zaman birbirleriyle karşı karşıya gelir.
Aslında onlar daha yüksek bir irfanın tamamlayıcı ~~görünümleridir~~**önleridir**.

*

Herkes anlama ~~kabiliyetine~~ kapasitesine göre söz söylenir. Bundan şu sonuç çıkar: birine verilen bilgi başka birine yararlı veya iyi olmayabilir, bu yüzden gurunun kişisel öğretisi ifşa edilmemelidir.

*

Yeniden doldurulabilmesi için kabın bazen boşalması gerekir.
Kendini boş hissetmek daha büyük bir alırlığın göstergesidir.

*

Doğanın sözde güçleri, boyutlarıyla ve kullanımlarındaki güçlerle,
insana göre orantı dışı varlıkların dış faaliyetlerinden başka bir şey değil.

*

Olabilecek bütün resim ve roman, her türlü piyes konularını, hatta film
senaryolarını bile görebileceğiniz sübtıl bir dünya var.
Yaratıcıların çoğu ilhamlarını bu dünyadan alır.

*

Evrenin harikalarının sonu yok.
Küçük egomuzun sınırlarından kurtuldukça bu harikalar bizim için daha
çok açığa çıkar.

*

İnsanın egosundan kurtulması kolay değil.
Maddesel bilinçte egonun üstesinden geldikten sonra bile, manevi
bilinçte ona büyümüş olarak hala rastlıyoruz.

*

Özlemin güneşi egoizmin bulutlarını dağıtsın.

*

Kalbin sessizliğinde asla titremeyen özlemin alevi yanar.

*

Her meditasyon yeni bir vahiy olmalı, çünkü her meditasyonda yeni bir
şey olur.

*

Her yeni şafakta yeni bir ilerleme imkanı vardır.

*

Acele etmeden ilerliyoruz çünkü gelecekte eminiz.

*

İnsan sevdiği şeye benzer.

*

Daima düşündüğümüz şeyler tarafından çevriliriz.

Düşman kuvvetleri sürekli düşünmek ve onlardan korkmak çok tehlikeli bir zayıflıktır.

*

Konsantrasyon ve irade kaslar kadar iyi geliştirilebilir, düzenli bir antrenman ve egzersisle artar.

*

Bilincimiz yavru bir kuş gibidir, kanatlarını kullanmasını öğrenmelidir.

*

Gündüz gece Mevcudiyet burada.

İnsanın onu algılaması için kendi içine doğru sessizce yönelmesi yeterli.

*

Eğer bir yalana, ne kadar küçük olursa olsun, ağzımız veya kalemimiz aracılığıyla kendini ifade etmesine izin verirse, hakikatin mükemmel müjdecileri olmayı nasıl umabiliriz? Hakikatin mükemmel hizmetçisi en ufak yanlıştan ve yalandan, abartıdan ya da çarpıtmadan bile sakınmalı.

*

Zaferin kesinliği içtenlikte.

*

İçtenlik, içtenlik! Saflığının varlığı ne kadar da tatlı...

*

Sadelikte yüce bir güzellik var.

*

Sebat et böylece bütün engelleri aşarsın.

*

Sabırla her şeye ulaşılır.

*

Beklemeyi bilmek zaman kazanmaktır.

*

Sebatkar bir irade bütün engellerin hakkından gelir.

*

Mükemmellik bir maksimum veya bir aşırılık değildir; mükemmellik bir denge ve bir ahenkleştirmedir.

*

Yaptığımı daima özenle yapmak lazım.

*

Özenle yapılan her iş ilginç olur.

*

İyi yapmak çabuk yapmaktan iyidir.

*

Bir dürtünün etkisiyle asla hareket ~~etmemek~~etmemek lazım.

*

Kendine hakim olmayan fevri insanların düzensiz bir hayatı olur.

*

Bir tek itaat etmesini bilen insan yönetmeye kadirdir.

*

Tartışan iki insanın münakaşa ~~ettiğinde~~ her zaman her ikisi de haksızdır.

*

Ölçülülüğün kimseye asla zararı olmadı.

*

Bir Kaç Söz

Dünya gereksiz laflarla bunaltılıyor.

*

Bir varlığın asaleti minnettarlık kapasitesiyle ölçülür.

*

Bir öğreti sadece mükemmel-tamamen içten olursa yararlı olabilir, yani verildiği anda yaşanıyorsa; ve sıkça tekrarlanan sözler, sıkça ifade edilen düşünceler artık içten olamaz.

*

İnsanlar Tanrısal'ın yeryüzünde varlığına ancak dünyada acı çekerse katlanabiliyor.

*

Sadece Önümde sıkılmadan yapabileceğin şeyleri yap, sadece Bana rahatça tekrarlayabileceğin sözleri sarf et öyle.

*

Hedef kendini tanrısal Bilinçte yok etmek değil; hedef bu Bilincin maddeye nüfuz etmesine ve onu dönüştürmesine izin vermek.

*

Ey yüce Aşk, hayatımızın merkezi, harikalar harikası, sana nihayet yeniden kavuşuyorum ve yeniden sende yaşıyorum, ama diğer seferlerden ne kadar daha güçlü ve bilinçli şekilde. Seni nasıl da daha iyi tanıyorum, daha iyi anlıyorum! Seni her yeniden buluşumda, seninle daha bütünsel, daha tam, daha nihai biçimde birleşiyorum.

Ey ifade edilemez güzellik mevcudiyeti, yüce kurtarma düşüncesi, egemen selamet gücü, bütün varlığım nasıl da neşeyle seni içinde canlı hissediyor, hayatının ve bütün hayatın tek prensibi, her düşüncenin, her iradenin, her bilincin harika yapımcısı! Bu yanılsama-illüzyon dünyasına, bu karanlık kabusa kendi tanrısal gerçekliğini verdin, maddenin her atomu senin mutlağından bir şeyler içeriyor.

Varsın, yaşıyorsun, ışıldıyorsun, hükmediyorsun.

*

Efendim, sensiz hayat bir canavarlık. Işığın, Bilincin, Güzelliğin ve Kuvvetin olmadan bütün hayat meşum ve grotesk bir komedi.

*

Efendim, aşkın öylesine büyük, öylesine asil ve öylesine saf ki, bizler onu anlayamıyoruz. Aşkın engin, sonsuz; onu diz çökerek almak lazım, oysa onu öyle tatlı, öyle yumuşak yapıyorsun ki, en zayıf varlık bile, bir çocuk bile sana yaklaşabiliyor.

*

Efendim, sana sadakatle hizmet etmeyi özlemle diliyoruz.

*

Efendim, bizi bütün cehaletten kurtar; bize hakiki inancı bahşet.

*

Efendim, bilincine susadım, Seninle tam birleşmeye susadım.

*

Efendim, var olan ve var olacak her şeyin derinliklerinde değişmez gülümseyişin bulunuyor.

*

Efendim, bana bu akşam bu yüce irfanı bahşettin:
Sadece istediğin için yaşıyoruz. Sadece istersen ölürüz.

*

İmalara cevaben:

Bizler ne anarşistiz ne de komünist. Hedefimiz politik ya da sosyal değil, manevi. Biz bireysel bilincin dönüşümünü istiyoruz, bir rejim ya da hükümet değişikliği değil. Ve hedefimize ulaşmak için, ne kadar güçlü olursa olsun insansal imkanların hiçbirine güvenmiyoruz, bir tek tanrısal Lütfa inanıyoruz.

*

Bombardımanlar zamanında sırasında, postları için titreyip kaçanlara:
Tüm dünya tehlikedeysen neden güvende olasınız? Öylesine özel biçimde korunmuş olmak için öylesine özel erdeminiz, meziyetiniz ne?
Bir tek Tanrısal'dadır güvenlik. Ona sığınmın ve bütün korkuyu defedin.

*

Bir Kaç Söz

Evlat! Bana diyorsun ki: “Beni sevmek, benim her istediğimi yapmaktır.” Ben de sana ~~iddia~~ ediyorum ki, Tanrısal için hakikaten sevmek, sevdiği için EN İYİ olanı yapmaktır.

Herkes Tanrısal’a seslendiğinde, Tanrısal’dan kendisi için istediğini tamı tamına yapmasını buyururcasına talep eder. Oysa Tanrısal, her insan için sadece, o insan için her bakımdan en iyisini yapar. ~~Fakat~~Fakat insan arzusu tatmin edilmediği zaman cehaletiyle, körlüğüyle Tanrısal’a isyan eder ve Ona: “Beni sevmiyorsun” der.

*

Evlat! Beni sadece bir dost olarak görmekten şikayetçisin... Ancak insanın bilen, kadir olan ve seven bir dostu olmasından daha iyi ne olabilir?

*

Kahramanlık, daima en yüksek bilinçle hareket etmek, her durumda hakikatin koruyuculuğunu yapmak, bu hakikati her muhalefetin karşısında haykırmak ve onun için her gerektiğinde savaşmaktır.

*

Korku köleliktir.
Çalışmak özgürlüktür.
Cesaret zaferdir.

*

Yeryüzünde, gerçek saflık Tanrısal’ın düşündüğü gibi düşünmek, Tanrısal’ın istediğini istemek, Tanrısal’ın hissettiği gibi hissetmektir.

*

Halkların nankörlüğü hakkında:

Size iyilik yapan insana kızmamak için karakterinizde asalet olması lazım.

*

Ey insanlar! Kalplerinizde barış yokken bu yüce barış kelimesini nasıl telaffuz edersiniz?

Savaş bitti diyorsunuz: oysa her yerde insan insanı öldürüyor, Kabil⁷⁷ kardeş kanı döküyor!

*

Anne'nin "Radha'nın"⁷⁸ duası" dediği bu dua Sri Aurobindo'ya sesleniyor.

Ey sen ki ilk bakışta varlığımın Efendisi, Tanrım olarak tanıdım, sungumu kabul et.

Bütün düşüncelerim, bütün heyecanlarım, gönlümün bütün duyguları, hayatımın bütün hisleri, bütün hareketleri, vücudumun her hücresi, kanımın her damlası sana. Seninim, kesinlikle, tamamen benimim, ihtiyatsızca benimim. Benden ne olmamı istiyorsan o olurum. İster ölümüne ister yaşamama, ister mutlu olmama ister üzülmemeye, ister zevk duymama ister acı çekmeme karar ver, senden bana gelen her şey hoş gelmiştir. Lütuflarının her biri benim için her zaman yanında yüce bahtiyarlığı getiren tanrısal birer ihsan olacaktır.

⁷⁷ **Kabil:** Kıskandığı kardeşi Habil'i öldüren Adem ile Havva'nın en büyük oğulları.

⁷⁸ **Radha:** Tanrısal'a duyulan mutlak aşkın kişileşmesi (kelime tapma ve saadet anlamlarına da geliyor) [Hinduizmde gopilerin (kız inek çobanlarının) başı ve Krishna'nın Brindavan'da çobanların arasında yaşarken gözdesi].

1930-1931 GÖRÜŞMELERİ

Bu görüşmeler 1930 ve 1931 yılları arasında yapıldı.
Anne İngilizce konuşuyordu;
sözleri bir öğretili tarafından akıldan not edildi
ve daha sonra Fransızca'ya çevrildi.
Bu görüşmeler Anne'nin öğretililerle Ashram'ın "Prosperité" (Refah)
adlı odasında yaptığı birçok not edilmeyen görüşmelerin
yalnızca bir bölümünü oluşturuyor.

Anne 1955'te Pondichery'de.

1930-1931 Görüşmeleri

Yogadaki zorluklar

Zorluğunuzun niteliği, kazanmanız gereken zaferin niteliğini, yogada temsil ettiğiniz galibiyeti ~~işaret edegösterir~~. Böylece, şayet içinizde inatçı bir egoizm varsa, bu, gelecekteki başlıca başarınızın bir evrensellik realizasyonu olacağını gösterir. Eğer içinizde egoizm varsa, aynı zamanda bu zorluğu onun aksine çevirme gücü, mutlak bir zafere dönüştürme gücü de vardır.

Realize edecek bir şeyiniz olduğunda, içinizde o realize etmeniz gereken şeyin zıt karakteristiği tam olarak ~~meveuttur~~vardır. Kusurla, zorlukla yüz yüze geldiğinizde: “Of! Ben böyleyim işte, bu çok korkunç!” diye sızlanıyorsunuz, ama işin aslını görmelisiniz. Kendi kendinize: “Zorluğum bana sonunda neyi temsil etmem gerektiğini açıkça gösteriyor – mutlak zıddına, diğer kutbun niteliğine ulaşmak, misyonum bu” demelisiniz.

Sıradan hayatta bile bazen bu karşıtların örneğini görürüz. Durumlar karşısında en çekingен, hiçbir cesareti olmayan insanın en çok dayanabilen insan olduğu görülür.

Tanrısallı özlemle dileyen insan için, kapısını en sıkça çalan zorluğun, kişisel yöntemiyle Tanrı'ya ulaşacağı kapıyı tam olarak işaret eder – bu onun tanrısallık realizasyonunun özel yoludur.

Ve şu da bir gerçek ki, eğer birinin yüzlerce zorluğu varsa, bu onun pek çok realizasyonu olacağı anlamına gelir – elbette ki sabırlı ve dayanıklı olması, ve içinde bütün kusurları yutan özlem alevi Agni'nin⁷⁹ yanmasını sağlaması şartıyla.

Ve unutmayın: tanrısallık Lütuf genelde zorluklarınıza göre orantılıdır.

Sıradan hayat ve hakiki ruh

⁷⁹**Agni:** Ateş tanrısı; tanrısallık Bilgeliliğin mükemmelce esindirdiği ve onunla hakikaten bir olduğu tanrısallık irade, Hakikat Bilinci'nin etkin ve efektif gücü; beş bhuta*'dan biri; ateş; niyetin oluşturucu ilkesi, maddede duyulmuş rafından ısı, ışık ve ateş olarak algılanır.

* **Bhuta:** Oluş, varoluş; ~~unsur~~element; e bir güç veya ruh; maddenin beş elementer halinden (akasha, vayu, agni, apas, prthivi) biri.

Sıradan hayat, birçok gözdikeğinden ve çeşitli arzularından oluşan bir çarktır. Kafanız bunlarla meşgul olduğu sürece, kalıcı ilerleme olamaz. Bu çarktan sıyrılmamanın bir yolunu bulmak lazım. Mesela, sıradan hayatın en ortak galesini ele alın: insanlar sürekli ne yiyeceklerini, yemek yiyecekleri saati ve yeterli miktarda yiyeceğin olup olmayacağını düşünür. Gıdaya bağlılığı yenmek için, insan öyle bir ruh değişmezliğine ulaşmalı ki, yiyeceğe karşı mükemmelee-tamamen ilgisiz kalsın. Eğer besinleriniz varsa onları yersiniz, eğer yoksa bu sizi hiç kaygılandırmaz, ve özellikle de vaktinizi bunu düşünmekle geçirmezsiniz. Bir de mevzu negatifkonu negatif olarak düşünülmemeli, çünkü insanın sannyasinlerin⁸⁰ yaptıkları gibi riyazet imkanlarının ve metodlarının keşfine dalması, neredeyse yiyeceği açgözlülükle hayal ettiği zamanki kadar yiyecekle kafa yorması anlamına gelir. Yiyecek konusunda bir ilgisizlik tavrı edinir, en önemli şey bu. Yiyecek fikri bilincinizden çıksın; yiyeceği en ufak şekilde bile önemsemeyin.

Tüm bunlar psişik varlığınızla, içinizdeki hakiki ruhla temasa geçtiğinizde çok kolay olur. Çünkü o zaman anında bütün bu şeylerin önemsizliğini, yalnızca Tanrısal'ın önemli olduğunu hissedersiniz. Psişikte kalmak, bütün gözdikeğinin üstüne yükseltilmek demektir. Artık isteğiniz, gaileniz, ateşli arzunuz olmaz. Bir de olan her şeyin olabilecek en iyi şey olduğunu hissedersiniz. Beni iyice anlayın, olan her şeyin olabilecek en iyi şey olduğunu her zaman düşünmeniz gerekir demek istemiyorum. Sıradan bilinçte olduğunuz sürece her şey çok iyi değildir. Eğer hakiki bilinç halinde değilseniz, tamamen yanlış yollarda kaybolabilirsiniz. FakatAma psişiğe yerleştığınız ve kendinizi Tanrısal'a sunduğunuz andan itibaren, olan her şey olabileceklerin en iyisidir, çünkü her şey, kılık değiştirmiş haliyle bile, Tanrısal'ın size kesin bir cevabıdır.

Aslında içten ve spontane özşunu, hemen gerçekleşen ödülünü özünde taşır; onu öyle bir mutluluk, öyle bir güven, öyle bir emniyet izler ki, başka hiçbir şey bunları veremez. FakatAma özşunu tamamen psişik olmadıkça, aydınlık süreleri arasında rahatsızlık dönemleri,- ve karanlık aralar olacaktır. Kesintisiz şekilde gelişen yalnızca psişiktir; hareketi ebedi bir yükseliştir. Bütün diğer hareketler kopuk kopuk ve aralıktır.

Ve içinizdeki psişik algılanabilir olmadığı sürece bir birey bile olamazsınız, çünkü psişik sizin hakiki benliğiniz. Hakiki benliğinizi tanımadan önce, bir varlık değil bir halk meydana gelir. İçinizde faaliyette

⁸⁰ **Sannyasin:** Dünyadan el çekmiş riyazetçi keşiş.

olan o kadar çok çatışan kuvvet var ki! Eğer gerçek gelişme göstermek istiyorsanız, Tanrıs'al'la sürekli temas halinde olan hakiki varlığınızı tanımanız gerekir; ancak o zaman dönüşüm mümkün olabilir. Doğanızın bütün diğer kısımları cahildir; mesela akıl, herhangi bir parlak fikri dahice bir fikir sanma hatasına sıkça düşer. Aynı enerjiyle Tanrıs'al'dan yana ve Tanrıs'al'a karşı argümanlar sunabilir: aklın hakikati yanılmadan sezme yeteneği yoktur. Genellikle nefis, her güç gösterisi tarafından etkilenir ve onda Tanrısallığı görmeye hazırdır. Sadece psişiğin doğru bir ayırt etme yetisi var: o doğrudan yüce Mevcudiyetin bilincindedir; Tanrıs'al'ı antitanrısaldan yanılmadan ayırt eder. Eğer, bir an için bile olsa, Tanrıs'al'la temasa geçtiyseniz, içinizde hiçbir şeyin sarsamayacağı bir inancı taşırsınız.

“Gerçek varlığımızı nasıl tanıyabiliriz?” diye soruyorsunuz. Onu elde etmek için onu istemek lazım, onu özlemle dilemek lazım, onu her şeyden daha fazla istemek lazım. Burada çoğunuz onun tarafından etkileniyor; fakatama bir nüfuz-etki yeterli değil; kendinizi gerçek varlığımızla özdeşleşmiş hissetmelisiniz. Mükemmelliğe bütün özelemler ondan gelir, ama siz kaynağın bilincinde değilsiniz; gerçek varlığımızla işbirliği yaptığımızda, bunu bilmeden yaparsınız; ışığıyla özdeşleşmediniz. Psişikten söz ettiğimde varlığınızın heyecansal kısmını ima ettiğimi sanmayın sakın: heyecanlar saf psişiğe değil üst nefse aittir. Psişik, içinizde titreşmeden yanan bir alevdir; doğruca Tanrıs'al'a doğru yükselir ve kendisiyle birlikte bütün engelleri yıkan bir kuvvet hissini getirir. Onunla özdeşleştiğinizde tanrıs'al hakikatin algısını edirsiniz; o zaman da bütün insanların ayakları havada başlarının üzerinde yürüdüğünü hissetmekten kendinizi alamazsınız!

Bireysel varlığınız olarak adlandırdığınızı hakiki psişik bireyselliğinizle birleştirmeyi öğrenmelisiniz. Şu anki bireyselliğiniz çok karışık bir şey, geçen bu değişimler akıntısında belli bir devamlılık, belli bir benzerlik veya bir titreşim özdeşliği muhafaza eden bir değişimler serisidir. Neredeyse asla aynı olmayan ama bununla birlikte kendine özgü belli bir karakteri, belli bir devamlılığı olan bir nehre benzer. Normal varlığımız hakiki bireyselliğinizin sadece gölgesi, ve farklı anlarda farklı biçimde – ya akılda, ya da nefste, en sıkça fizikte – merkezlenmiş olan bu normal birey, ancak psişikle temas kurup onu gerçek varlığı olarak hissettiği vakit hakiki bireyselliğinizi realize edersiniz. O zaman birleşmiş olursunuz, hiçbir şey sizi sarsamaz ya da tedirgin edemez, düzenli ve kalıcı

ilerlemeler kaydedersiniz **sınız**, ve yiyeceği açgözlülükle arzulamak gibi
adi hareketlerin üstünde olursunuz.

Tevekkül, özşunu ve adanma

Tevekkül, hayatınızın sorumluluğunu Tanrısal'a devretmenin alınmış kararıdır. Bu karar alınmadan hiçbir şey mümkün değil; tevekkül etmezseniz, yoga kesinlikle imkansız, söz konusu bile olamaz. Tevekkül ettikten sonra gerisi daha sonra doğal olarak gelir, çünkü yoganın bütün akışı tevekkülle başlar. İster irfanla tevekkül edersiniz ister tapmayla. Sadece Tanrısal'ın Hakikat olduğunu kuvvetli bir şekilde sezebilir ve Tanrısal'sız hiçbir şey yapamayacağınız konusunda aydın bir kanıda olabilirsiniz. Veya mutluluğa erdiren yegane-tek yolun bu yol olduğunu spontane olarak hissedebilir, sadece Tanrısal'a ait olmak için kuvvetli bir psikik çökü duyabilirsiniz: “Kendime ait değilim” deyin ve varlığınızın sorumluluğunu Hakikate devredin. Daha sonra özşunu gelir: “İşte buradayım, çeşitli nitelikleri olan bir varlığım; iyi ve kötü, karanlık ve aydın bir varlık. Kendimi olduğum gibi Sana sunuyorum; beni bütün dürtülerim ve çelişkili eğilimlerle, iyi ve kötü yanlarımla kabul et; benimle ne istersen yap.” Yapmakta olduğunuz bu özşunu sırasında, ışe varlığınızı varlığınızın ilk kararı alan şeyin, merkezi psikik iradenin etrafında etrafında birleşmesiyle birleştirmekle başlarsınız; merkezi psikik irade. Doğanızın bütün uyumsuz unsurlarının ahenkleştirilmesi, teker teker ele alınıp merkezi varlıkla birleştirilmesi gerekir. Kendinizi spontane bir hareketle Tanrısal'a sunabilirsiniz ama, bu birleşme olmadan kendinizi fiilen sunmanız mümkün değil. Ne kadar birleşmiş olursanız kendinizi o kadar sunabilirsiniz; ve özşunu tam olduğunda, bunu adanma izler; bu bütün realizasyon sürecinin taçlanması, yükselişin son adımı: ondan sonra zorluk yok, her şey kolayca cereyan eder. FakatAma kendinizi hemen tamamen adayamayacağınızı unutmamalısınız. Çünkü insan sıkça bu tür bir hayale kapılabilir. Bir iki gün boyunca içinizde büyük bir adanma ateşi hissedersiniz, bu da bütün varlığınızın hareketi otomatik olarak izleyeceğini ummanıza yol açar. Ama aslında, eğer içinizde en küçük kendini beğenmişlik varsa, ilerlemenizi geciktirirsiniz. Çünkü varlığınız birbirleriyle savaş halinde olan sayısız eğilimlerle dolu; neredeyse farklı kişilikler olduklarını söyleyebiliriz. Biri kendini Tanrısal'a sunduğunda, diğerleri ayaklanır ve tasvip etmeyi reddeder: “Biz kendimizi sunmadık” diye itiraz ederler ve bağırıp bağimsizliklarını ve öz ifadelerini talep etmeye başlarlar. O zaman onlara rahat durmalarını emreder ve doğruyu gösterirsiniz. Sabırla bütün varlığınızı dolaşmalısınız, bütün kıvrımları, bütün köşeleri araştırıp incelemelisiniz, içinizde yüzeye çıkmak için uygun psikolojik zamanı bekleyen bütün bu anarşik unsurlarla mücadele etmelisiniz; ve yalnızca akılsal, nefsi ve fiziksel

doğanızı tamamen dolaştığınızda, bu bütünü kendini Tanrısal'a sunması konusunda ikna ettiğinizde ve böylece tam birleşmiş bir adanma gerçekleştirdiğinizde, bütün zorluklarınıza son verebilirsiniz. O zaman dönüşüme doğru yürüyüşünüz aslında parlak bir hal alır; çünkü artık karanlıktan bilgiye doğru ilerlemezsiniz, bilgiden bilgiye, ışıktan ışığa, mutluluktan mutluluğa doğru ilerlersiniz. Hiç kuşku yok ki kendini tamamen adamak kolay iş değil, ve eğer bunu tek başınıza, kendi bağımsız çabanızla başarmanız gerekseydi, bu neredeyse sonsuz bir zaman alırdı. Ama Tanrısal Lütuf sizinle olduğunda bu pek böyle değil. Tanrısal'ın ara sıra şu veya bu yönde ufak bir yardımıyla, iş nispeten kolaylaşır. Elbette ki süre her insana göre değişir, ancak bir hayli kısadır eğer azminiz sıkıysa.

Gereken şey azimdir; azim bütün kapıları açan anahtardır.

Bütün feragatler arasında en zoru, insanın iyi alışkanlıklarından vazgeçmesidir. Kitaplarda feragat hakkında yazılmış birçok şey bulunur: bütün sahiplikten, bütün bağılıktan, bütün arzudan vazgeçmelisiniz denir. Ben de size diyorum ki, bir şeyden vazgeçmeniz gerektiği sürece siz henüz bu yolda değilsiniz. Çünkü şu anki halleriyle olaylardan tamamen iğrenmedikçe, ve onları defetmek için bir efor sarf etmeniz gerektiği sürece, süpraakılsal realizasyon için hazır değilsiniz demektir. Eğer akılüstünün konstrüksyonları, kurduğu dünya ve desteklediği mevcut düzen sizi hala tatmin ediyorsa, yeni realizasyona katılmayı ümit edemezsiniz. Sadece şimdiki dünyayı iğrenç, dayanılmaz ve kabul edilemez bulduğunuz zaman bilinç değişikliği için olgun olursunuz. Bu nedenle feragat fikrine hiç önem vermeyin. Eğer bir şeyden vazgeçerseniz, bu sizin beğendiğiniz şeyi terk etmeniz, sizce muhafaza edilmeye layık gibi gelen şeyi defetmeniz gerekiyor anlamına gelir. Aksine, hissetmeniz gereken, bu dünyanın çirkin, saçma, aptalca, tahammül edilemez acılarla ve şiddet dolu olduğudur; ve bu şekilde hissettiğiniz vakit, bunun böyle olmasını istemeyen ve değişmesi için çalışan bütün fiziksel ve maddesel bilinç haykırır: “Başka bir şey istiyorum, hakiki ve güzel bir şey, saadet, irfan ve bilinç dolu bir şey istiyorum; burada her şey karanlık bir bilinçsizlik okyanusunda yüzüyor!” Ama Tanrısal’ı bütün iradenizle, bütün azminizle, bütün özleminizle, bütün yoğunluğunuzla istediğinizde, mutlaka gelir.

Oysa mevzu bahis olan sele sadece dünyayı ıslah etmek değil. Dünyayı böylece daha iyi hale getirebilecekleri hayaliyle birçok insan yönetim değişikliği, sosyal bir reform, insansever çalışmalar talep ediyor. Ancak bizler yeni bir dünya, hakiki bir dünya, Hakikat Bilinci’nin ifadesini istiyoruz. Bu dünya gerçekleşecek; gerçekleşmeli, ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olur.

Ancak bu sadece sübjektif bir değişim olmamalı. Fiziksel hayatın tümü dönüştürülmeli. Maddesel dünyanın istediği, içimizde basit bir bilinç değişikliği değil; nitekim bize: “Siz saadetinize çekiliyorsunuz, ışıklar duruma geliyorsunuz, tanrısal irfanı ediniyorsunuz ama bu beni değiştirmiyor; ve ben hala adeta olduğum cehennem gibi kalıyorum!” diyor. Gerçek bilinç değişikliği, dünyanın fiziksel şartlarını değiştirecek ve ondan tamamen yeni bir yaratım yapacak olan bilinçtir.

Fiziksel dünyanın Tanrısal Aşka Özlemi

İşte “Fiziğin Tanrısal Aşka Özlemi”⁸¹ adını verdiğimiz bir çiçek. “Fizik” ile, fiziksel bilinci, en sıradan ve en dışa dönük bilinci, daha yüce şeylerin özlemini duymak yerine konfora, iyi yiyeceğe, güzel giysilere, mutlu ilişkilere ve benzer şeylere bunca değer veren bilinci, insanların büyük çoğunluğunun normal bilincini kastediyorum. Fizikteki tanrısal Aşka özlem, fiziğin, Tanrısal'ın onu ne kadar sevdiğini hissetmekten başka hiçbir şey istemediğini varsayar. Alışılmış tatminlerinin tamamen yetersiz kaldığını anlar. Ancak uzlaşma olamaz: eğer fizik tanrısal Aşkı istiyorsa, sadece onu istemeli ve “tanrısal Aşkı elde ederim, ama aynı zamanda diğer bağılıklarımı, ihtiyaçlarımı, zevklerimi de elde tutarım...” dememeli.

Özlemin temel odağı psikik merkezdir; buradan varlığın şu veya bu kısmına yayılır veya orada ortaya çıkar. Fizikte özlemden bahsettiğimde, içinde maddesel konforu ve rahatlığı hararetle arzulayan bu bilincin ~~bizzat~~ kendisi, doğanın üst kısımlarının baskısı olmadan kendiliğinden sadece tanrısal Aşkı istemesi gerekir demek istiyorum. Genelde Işığı ona varlığımızın üst kısımları aracılığıyla göstermelisiniz, ve bunu hakikaten ısrarla yapmalısınız, yoksa fizik asla öğrenemez, ve olayı kendiliğinden kavraması için Doğanın alışılmış çarkını çağlar boyunca beklemek gerekir. Aslında Doğanın bu çarkı ona olabilecek her türlü tatmini göstermeye, onları tüketerek hiçbirinin onu hakikaten tatmin edemeyeceğine, sonuçta onun tanrısal bir tatmin aradığı konusunda onu ikna etmeye yöneliktir. Yogayla, Doğanın bu ağır sürecini hızlandırırız ve üsteleriz ki fiziksel bilinç hakikati kendisi görsün, hakikati tanımayı ve istemeyi kendisi öğrensin. Peki ama, Hakikati ona nasıl göstermek lazım? Aynen karanlık bir odaya ışığı getirir gibi. Fiziksel bilincinizin karanlığını, varlığımızın daha saf kısımlarının sezgisiyle ve özlemiyle aydınlatın, ve bunu onun sıradan ve bayağı şeylere susamışlığının yetersizliğini ve geçiciliğini kendisi kavrayana kadar, hakikate spontane şekilde yönelinceye kadar ısrarla yapın; ve hakikate gerçekten yönelirse, bu bütün hayatınızı değiştirir – deneyim kesin bir sonuca götürür.

Çocukken ananeme yemek ~~konusunda~~ konusunda ya da bu türden küçük şeyler ~~-için şikayette bulunduğu için~~ şikayette bulunduğumda, bana boş şeyleri önemseyeceğime işime bakmamı ya da derslerimle ilgilenmemi

⁸¹ Russelia equisetiformis

1930-1931 Görüşmeleri

söylerdi hep. Bana “Yoksa zevk için doğduğunu sanmak hayaline mi kapıldın?” diye sorardı. “Sen en yüksek İdeali realize etmek için doğdun” diyerek beni başından savardı. Çok da haklıydı, ~~fakat~~ama tabii onun en yüce İdeal fikri burada amaçladığımız hedefe kıyasla cılız kalırdı. Hepimiz en yüksek İdeal için doğduk. Dolayısıyla Ashramımızda, daha fazla konfor veya maddesel mutluluk için küçük talepleriniz her reddedildiğinde, bu sizin kendi iyiliğiniz ve niçin burada olduğunuzu anlamanızı sağlamak içindir. Bu red gerçekten bir iyilik, çünkü böylece en yüce İdealle yüz yüze gelmeye ve ona göre biçimlendirilmeye layık ~~adde~~edilirsinizolarak kabul edilirsiniz.

Bitkilerin özlemi

Yalnızca ışığı yakalamak için mücadele eden, sadece güneşte olmak için bin türlü çabalayan, kıvrılan sayısız ağaçları ve bitkileriyle bir ormanı gözlemlediniz mi hiç? Fiziksel dünyada özlem duygusu tam olarak budur: ışığa doğru atılım, hareket, itiş. Bitkilerin fiziksel varlıklarındaki özlem, insanlarınkinden daha büyüktür; hayatlarının tümü ışığa bir tapmadır. Tabii, ışık Tanrısal'ın maddesel sembolüdür, ve güneş bazı durumlarda yüce Bilinci temsil eder. Bitkiler, kör ve basit yöntemleriyle bunu çok açık bir biçimde hissettiler; bitkilerin özlemi yoğundur eğer onu görmesini bilerseniz. Maddesel düzlemdeki nüfuzuma-etkime en açık olanlar onlardır. Bir bilinç halini bir çiçeğe, bir insana iletebileceğimden çok daha kolayca iletebilirim: akılları olmadığından, deneyimlerini kendilerine formüle etmeyi bilmemelerine rağmen çiçekler çok reseptiftir. Ama içgüdüsel olarak, saf psişik bilince sahiptirler. Böylece, bana bir çiçek sunduğunuzda, çiçeğin hali neredeyse her zaman sizin halinizin bir göstergesidir. Kimi insanlar var bana bir çiçeği bütün tazeliğinde getirmeyi asla başaramıyor – çiçek yeni koparılmış olsa bile, ellerinin arasında diriliğini kaybediyor. Aksine başkaları daima taze çiçek getiriyor, hatta solmaya yüz tutanlara yeniden canlılık bile veriyor. Özleminiz kuvvetliyse, çiçek sungunuz taze olur; ve eğer reseptifseniz, alır durumdaysanız size verdiğim çiçeklerin içine yerleştirdiğim mesajı pek kolayca absorbe edebilirsiniz.

Size çiçek verdiğimde, size bilinç halleri veririm.

Çiçekler birer habercidir ve etkililikleri tamamen alırlığınızla bağlıdır.

Tanrısal Bilinçle ve İradeyle Birleşme

Cehaletin içine dalmış haliyle nefsi arzu şekline bürünen kuvvet ile, saf şekliyle dönüşüme doğru dinamik atılımı oluşturan kuvvet aynıdır. O halde insan hem bunlar tatmin edilmesi gereken ihtiyaçlardır bahanesiyle ölçüsüzce kendini arzulara bırakmamaya dikkat etmeli, hem nefsi kuvveti tamamen kötü bir şeymiş gibi defetmemeli.

Yapmanız gereken, varlığınızın kapılarını ardına kadar Tanrısal'a açmak. Bir şey saklamaya başladığınız andan itibaren doğruca Yalana girmiş olursunuz. Sizden kaynaklanan en ufak saklama sizi anında aşağı doğru, bilinçsizliğin içine çeker. Eğer tamamen bilinçli olmak istiyorsanız, yüzünüz daima Hakikate doğru dönük olsun; kendinizi tamamen açın ve Hakikatin içinize derin biçimde, varlığınızın bütün köşelerine kadar işlemesi için elinizden geleni yapın. Yalnızca bu size ışığı, bilinci ve en ~~hakiki~~ doğru şeyleri getirir. Tamamen mütevazı olun, yani olduğunuzla olmanız gerekeni ayıran mesafeyi bilin, ve kaba fiziksel akla bildiğini ve değerlendirebildiğini sanmasına izin vermeyin, çünkü bilmez ve değerlendiremez. Tevazu, insanın kendini bütün gönlüyle Tanrısal'a sunması ve yardım istemesi anlamına gelir; insan tevekkül ederek akla mutlak bir sakinlik veren bir özgürlüğe ve sorumluluk yokluğuna ulaşır. Bu, tanrısal Bilinçle ve tanrısal İradeyle birleşmeyi başarmanın tek yöntemi.

Tabii, Tanrısal'a yaklaşma tarzınıza göre ilk önce Bilinçle birleşme veya İradeyle birleşme realize edilir. Eğer içinize derince dalarsanız, elbette ki Bilinçle birleşme en başta realize edilir, oysa destek noktanızı evrensel harekette seçerseniz, muhtemelen İradeyle birleşme önce realize edilir. Ancak keskin genellemeler yapmak zor, çünkü sadhana esnek ve akışkan, bir de tanrısal Bilinçle İrade birbirine çok sıkıca bağlı, ~~onlar~~ tek ve aynı Varlığın iki yönü. Dikkatinizi çekerim, düşüncelerinizdeki veya yaptıklarınızdaki basit bir benzeşim, bu birleşmenin gerçekleştiğini kanıtlamaz. Bu türden bütün kanıtlar yüzeyseldir, çünkü gerçek birleşme tam bir değişim, bilincinizde tam bir “tersyüz olma” demektir. Bunu aklınızda veya sıradan bir bilinç halinde elde edemezsiniz: bunların içinden tamamen çıkmalısınız – işte ancak o zaman tanrısal Bilinçle birleşebilirsiniz, daha önce değil. Birleşme deneyimini bir kez gerçekten yaşadınız mı, bu birleşmeyi düşünceleriniz ve eylemleriniz ile benimkiler arasındaki bir benzeşimle kanıtlama fikri bile size gülünç gelecektir.

Yıllar boyunca aynı evde yaşayan veya her gün yakın ilişkide olan insanlar aynı şekilde düşünür ve ~~hareket ede~~davranır. ~~Fakat~~Ama bu tür basit bir akılsal temasla, Tanrısal'la aynı olduğunuzu iddia edemezsiniz. Bilincinizin tamamen “tersyüz olmasına” razı olmalısınız! Birleşmenin otantik göstergesi, bilincinizin Tanrısal'inkiyle aynı niteliğe ve aynı çalışma tarzına sahip olması ve aynı süpraakılsal Bilgi kaynağından gelmesidir. Eğer ara sıra dış dünyada, sanki Tanrısal'ın kendisi hareket ediyormuş gibi ~~hareket edi~~hareket ettiğiniz oluyorsa, bu belki de yalnızca bir tesadüftür, ve birleşmeyi bu tür kıyaslamalarla ~~ispat etme~~kanıtlamak, çok büyük bir şeyi çok küçük bir şeyle kanıtlamayı istemek demektir! Gerçek kanıt, yaptığınız her şeyde tanrısal Bilincin doğrudan deneyimini yaşamaktır. Bu, tartışılmaz bir kanıt, çünkü varlığınızın tamamını değiştirir.

Elbette ki tanrısal Bilinçte bir seferde yerleşemezsiniz; ama tanrısal Bilinç içinize yerleşmeden önce bile tanrısal Bilincin deneyimini ara sıra yaşayabilirsiniz. Tanrısal Bilinç gelir ve çekilir ama, birleşme sürdükçe hakikaten başka bir kişi olursunuz! Kainatın tümünün de sizin ~~de-gibi~~ yeni bir ~~çehreniz-çehresi~~ olur, ve aynı şekilde her şeyi algılama ve görme şekliniz başkalaşır. Bu deneyimi yaşamadığınız sürece, kanıt arama eğiliminde olursunuz, ancak kanıtlar ve sonuçlar ikincildir – birleşme, esasen, bilincinizde, bir insanın bildiklerinden daha fazlasını biliyorsunuz demektir. Eğer saf, sakın, reseptif bir akıl elde ettikten sonra, niyetimle uyum içinde düşünmeyi ve ~~hareket etme~~iyi hareket etmeyi başarabilirsiniz, bu çok iyi, ama yoldaki bir etabı nihai hedefle karıştırmayın. Çünkü pozitif birleşmeyle akılsal bir alırlık arasındaki temel fark şu: yapmanızı istediğim şeyi formüle etmem gerekir, ve bu formülasyonu aklınızın sakinliğine ve sağlığına yerleştirmem icap eder, oysa efektif bir birleşme durumunda, herhangi bir şeyi formüle etmem gerekmez. Size yalnızca gereken Hakikat Bilinci yerleştiririm, gerisi ~~otomatik-olarak~~kendiliğinden oluşur, çünkü o zaman Ben kendim içinizde olurum.

Tüm bunları hayal etmeniz oldukça zor, farkındayım, çünkü deneyimi tarif etmek hemen hemen ~~tasvir edil~~imkansız. Oysa iradenin tanrısal İradeyle birleşmesini hayal etmek daha az zor, çünkü mücadeleye etmesine gerek kalmadan etkili olan ve her yerde zaferle ortaya çıkan bir İrade hayal edebilirsiniz; ve eğer iradenizin tümü bu İradeyle birleşmeye yönelirse, o zaman birleşmeye yakın bir şeye ulaşırsınız. Yani ayrı egoist iradenizi kaybetmeye başlarsınız; varlığınız spontane olarak Tanrısal'ın emirlerini ~~ifa et~~yerine getirmek için can atar, ve yüce İradenin ne

1930-1931 Görüşmeleri

olduğunu bile bilmeden Tanrısal'ın dilediğini aynen ister. Ama bu, daha yüksek Yönetimin sorgusuz sualsiz kabulü demektir. Nefsi arzular şeklinde çarpıtılmış ama aslında realizasyona yönelik bir atılım olan içinizdeki enerji tanrısal İradeyle, bütün irade gücünüz tanrısal İradeyle okyanustaki bir su damlası gibi karışacak şekilde birleşmelidir. Böylece, artık zaaf veya aksaklık olmaz ama, tanrısal İradenin bu yüce niteliğinin daima daha fazlası **meveutolu**: Mutlak Kudret!

Dayanıklılık – nefsin değişim işaretleri

Dayanıklılık parolanız olsun. İçinizdeki nefsi kuvvete, nefsi varlığınıza⁸² şikayet etmemesini ve büyük bir gerçekleştirme için gerekli bütün şartları kabul etmesini öğretin. Vücut çok dayanıklı bir hizmetkardır, durumların gerilimine bir yük hayvanı gibi kıvıldamadan katlanır. Daima homurdanan ve huzursuz olan nefsi varlıktır. Fiziksel varlığa yaptığı köle muamelesi ve uyguladığı işkenceler hayal bile edilemez. Bu zavallı vücudu nasıl kaprislerine ve fantezilerine alet ettiği, her şeyin en ufak sebep olmadan tuhafliklarına katlanmasını nasıl buyurduğu görülmeye değer. **FakatAma** dayanıklılığın özü, nefse kaprisli beğenilerini ve iğrenmelerini bırakmasını ve en zor durumlar karşısında ruh değişmezliğini muhafaza etmesini öğretmektir. Eğer biri tarafından hırpalanıyor, ya da rahatsızlığınızı yatıştırarak bir şeyden yoksunsanız, bunun sizi rahatsız etmesine izin vermeden keyfinizi bozmamalısınız. Hiçbir şey sizi sıkmayı asla başaramasın, ve nefis, gösterişli bir abartıyla küçük sitemlerini sergilemeye çalıştığı her seferde, bu dünyada birçok insana kıyasla ne kadar mutlu olduğunuzu düşünmek için sadece bir an durun. Son savaşta çarpışan askerlerin çekmek zorunda kaldığı şeyleri bir düşünün. Eğer bunun gibi ateşten gömleğe katlanmak zorunda kalsaydınız, memnuniyetsizliklerinizin tamamen saçma olduğunu anlardınız. Böyle olmakla beraber, güçlüklerin peşinde olmanızı istemiyorum, sadece hayatınızdaki önemsiz küçük sıkıntılara dayanmayı öğrenmenizi istiyorum.

Dayanıklılık olmadan hiçbir büyük olay başarılamaz. Eğer büyük insanların hayatlarını incellerseniz, nefsin zaaflarının karşısına nasıl kaya gibi dikildiklerini görürsünüz. Hatta günümüzde bile, uygarlığımızın gerçek anlamı, nefsin dayanıklılığı sayesinde fiziksel dünyanın

⁸² **Nefsi varlık:** Nefsi varlığın dört kısmı vardır: heyecanlara, arzulara, tutkulara, hislere ve nefsi varlığın diğer hareketlerine düşünce ve konuşma aracılığıyla akılsal bir ifade veren **akılsal nefis**; aşk, neşe, keder, nefret ve saire gibi çeşitli duyguların odağı olan **duygusal nefis**; hırs, gurur, korku, şöhret aşkı, cazibe ve iğrenme gibi daha kuvvetli özlemlerin ve tepkilerin, çeşitli arzuların, tutkuların ve daha pek çok nefsi enerjinin odağı olan **merkezi nefis**; ve son olarak da yiyecek arzusu, seks arzusu, küçük beğenmeler, hoşlanmamalar, kendini beğenmişlik, münakaşa, övülme aşkı, suçlanınca doğan öfke, her çeşit küçük dilek gibi günlük hayatın büyük kısmını oluşturan küçük arzular ve duygularla meşgul olan **asağı nefis** (Fr: l'être vital; En: the vital being; Skr: pranamaya purusha)

hakimiyetidir. Sportif ve maceraperest zihniyet ve daha büyük kuvvetlere karşı koyma cesareti, hayatın bütün alanlarında bariz-barizdir ve bu dayanıklılık idealinin bir parçasıdır. Bilimlerde bile ilerleme, başarıdan önce gelen sayısız ve zor sınamalara ve denemelere bağlı. Elbette ki Ashramımızda girişmiş olduğumuz çok önemli işi başarmak için bize daha az dayanıklılık gerekmiyor. Yapmanız gereken, nefsiniz itiraz eder etmez ona güzel bir dayak çekmek. Fizik söz konusu olunca, insan dikkatli olmak ve önlem almakta haklı, fakatama nefsele tek yöntem iyi bir kötek. Şikayet ettiği anda nefse bir tokat patlatın, çünkü Işığın ve Hakikati istemektense maddesel rahatlığa ve hayatın kolaylıklarına bunca önem veren bu adı bilinçten çıkmanın başka çaresi yok.

Nefsin en alışlagelen taleplerinden biri övgüdür. Eleştirilmekten ve pek önemli değilmiş gibi muamele görmekten nefret eder. Ancak terslenmelere daima hazır olmalı ve mutlak bir sakinlikle katlanmalı. İltifatlara da ne aldırmalı, ne de her böbürlenme hareketinin Yalanın efendilerine yapılmış bir sungu olduğunu unutmamalı. Nefsimizin ilişkide olduğu nefsi alemin sübtül varlıkları, inananlarının ibadetiyle yaşar ve beslenir; bu yüzden, tapınma ve dalkavukluk törenlerinin asla bitmemesi için durmadan yeni kültler, yeni dinler esindirirler. Kendi nefsi varlığımız için de aynı şey söz konusu: gerisinde duran nefsi kuvvetler başkalarının yaltaklanmalarını yutarak gelişir – yani cehaletlerini semirtirler. Ama unutmayın ki, insanın kendi cehalet seviyesine ait varlıkların yaptığı iltifatların hiçbir kıymeti yok, yönelttikleri tenkitler kadar değersizler. Bu övgülerin veya eleştirilerin iddialı kökeni hiç önemli değil: boş ve ciddiyetten yoksunlar. Ama maalesef, en bozulmuş yiyeceğe bile aç olan nefis o kadar açgözlü ki, yetersizliğin canlı örneği olanların yağcılıklarını bile kabul etmeye hazır. Bu bana Paris'teki resim galerilerinin yıllık açılışı sırasında, Cumhurbaşkanının resimleri incelediğinde bunun bir peyzaj, şunun bir portre olduğunu zekice keşfederek, sanki resim sanatını ruhunun derinliklerine kadar biliyormuş havasında yavan yorumlarda bulunmasını hatırlatıyor. Ressamlar bu belirtmelerin saçmalıklarının gayet tabii ki farkındadır, oysa dehalarının Cumhurbaşkanı tarafından onurlandırıldığını açıklama fırsatını bir kez olsun kaçırmazlar, çünkü insanlardaki nefis hakikaten böyledir işte, şan şöhrele oburca açtır.

FakatAma otantik değeri olan şey, Hakikatin görüşüdür. Biri tanrısal Hakikatle temasta olduğunda ve onu ifade edebildiğinde, bildirdiği görüşler bayağı övgü veya eleştiri değil, Tanrısal'ın sizin hakkınızda düşündüğüdür, yeteneklerinize verdiği değerdir, çabanızı onayladığı

yanılmaz mühürdür. Tek arzunuz sadece Hakikatin sözüne itibar etmek olmalı – ve böylece bu seviyeye yükselmek için, içinizde dönüştürücü alev Agni'yi yanar halde tutmalısınız. Zaten, dikkate değer bir diğer konuya, Agni tuttuğu vakit, eskiden o kadar hoşunuza giden ucuz methiyelerden övgülerden anında tiksineye başlamanız ve pohpohlanma aşkınızın dönüşmemiş doğanızın adı bir hareketi olduğunu berrek şekilde açıkça anlamanızdır. Agni size hangi olabilir engin gelişme perspektifinin önünüzde serili olduğunu, içinizi şu anki yetersizliğinizin keskin anlayışıyla doldurarak gösterir. Başkalarının cömertçe yağdırdığı övgüler sizi o kadar iğrendirir ki, eskiden dost adedtiğimiz –gözyle baktığınız_ insanlar konusunda neredeyse hüzünlenir ve hiç duyarsınız. Aksine bütün eleştiriler iyi karşılanır çünkü Hakikate olan mütevazı özleminizi köruklerler. Başkalarının husumeti yüzünden artık kendinizi depresif ve küçülmüş hissetmezsiniz, çünkü en azından bu düşmanlığı büyük bir kolaylıkla görmezden gelmeye kadirsiniz; olsa olsa bunu yenilenmemiş halinizin yeni bir kanıtı olarak değerlendirebilirsiniz, bu da sizi Tanrısal'a tevekkül ederek kendinizi aşmanızı özendirir.

Nefsinizin değişiminin başka bir göz alıcı göstergesi de, Agni'nin etkisi sayesinde zorluklara ve engellere bir gülümsemeye karşı koyabilmenizdir. Henüz bunların tamamen üstesinden gelecek seviyede değilsiniz diye, artık üstünüzde bir çuvalla ve her yeriniz külle kaplı şekilde⁸³, hatalarınızdan yakınlık ve kendinizi tamamen yıkılmış hissederek oturmak zorunda değilsiniz. Bu bunalım duygusunu bir gülümsemeye kolayca defedersiniz. Bin hatanın sizin için hiçbir önemi yoktur artık: bir gülümsemeye yanıldığınızı kabul eder, gelecekte aptallığı tekrarlamama kararını alırsınız. Bütün depresyon, bütün hüznün, asla size keyifsizlik çektirebildikleri zamanki kadar mutlu olmayan düşman kuvvetlerin yaratımıdır. Tevazu başka, depresyon başka; biri tanrısal bir hareket, diğeriye karanlığın kuvvetlerinin çok kaba bir şekli. Dolayısıyla, sıkıntılarınıza neşeye karşı koyun, dönüşüm yolunda dikilen engellere değişmez bir keyifle karşı çıkın. Düşmanı bozguna uğratmanın en iyi yolu yüzüne gülmektir! Düşmanla savaşıp günlerce göğüs göğüse mücadele edebilirsiniz, ve hasım azalmayan bir kuvvet gösterebilir; ama onunla bir kez olsun alay edin: iş biter! Düşman kaçır. Tanrısal'a olan güven ve inanç dolu bir gülüş var olan en çarpıcı kuvvettir, düşmanın cephesini çökertir, saflarını tahrip eder ve sizi zaferle ileri götürür.

⁸³ Hindistan'da bu bir riyazet davranışı olarak kabul edilir.

Değişmiş nefis, realizasyona doğru yürüyüşün sevincini de hisseder. Bu yürüyüşün içerdiği bütün zorlukları coşkuyla kabul eder, asla kendini ona Hakikat gösterildiği ve aşağı doğasındaki yalanın işleyişi çıplaklaştırıldığı zamandan daha mutlu hissetmez. Yogayı sanki sırtında bir yük taşıyormuş gibi değil, çok zevkli bir uğraşmış gibi yapar. En kötü şeye bir gülümsemeyle tahammül etmeye hazırdır eğer bu dönüşümün bir şartıysa. Şikayet etmeden ve homurdanmadan her şeye neşeye katlanır, çünkü Tanrısal için çalışıyor. Zaferin kazanılacağı konusundaki inancı sarsılmaz. Sri Aurobindo'nun üstlendiği muazzam Dönüşüm çalışmasının başarıyla sonuçlanacağı yönündeki inancı bir an bile sendelemez. Çünkü bu bir olgu, hakikaten; girişmiş olduğumuz çalışmanın sonucu konusunda bir şüphenin gölgesi bile yok. Bu basit bir deneme değil, süpraaklın kaçınılmaz tezahürü. Değişmiş nefis zaferin önbilisine⁸⁴ sahiptir, geriye asla dönmeyen bir ilerleme iradesi muhafaza eder, Tanrısal'ın zaferinden emin olduğundan doğan bir enerjiyle dolu hisseder kendini, ona sarsılmaz dayanma ve sonunda düşmanlarını yenme gücünü aşıl原因, ve gereken her şeyi yapan Tanrısal'ı hep içinde hisseder. Neden ümidini kaybetsin ya da şikayet etsin? Dönüşüm gerçekleşecek: bunu hiçbir şey durduramayacak, Kadiri Mutlak'ın buyurduğunu hiçbir şey başarısızlığa uğratamaz. Öyleyse uzun savaşın ebedi zafere dönüşeceği büyük güne kadar, bütün özgüven eksikliğini, bütün zayıflığı defedin ve cesurca dayanıklı olma kararını alın.

⁸⁴ **Önbili:** Gelecekteki olayları bilme yeteneği (Fr&En: prescience).

Yalana karşı Zafer

Yalanın efendileri şu anda zavallı insanlığa neredeyse tamamen hükmediyor. İnsanın yalnızca aşağı nefsi enerjisi, aşağı nefsi varlığı değil, aklının tümü de güçlerini kabulleniyor. İnsanların, Yalanın efendilerine tapma yöntemleri sayısızdır, çünkü kurnazlıklarında çok sübtiller ve amaçlarına çeşitli ve ayartıcı kisveler altında ulaşmaya çalışırlar. Bunun sonucunda insanlar yalanlarına bir hazineymiş gibi sıkıca sarılırlar ve onu hayatın en güzel şeylerinden daha çok severler; yalanlarının güvenliği konusunda endişe duyarlar ve onu içlerine derince gömmeye özenirler; ancak yalanı söküp Tanrısal'a terk etmedikleri sürece gerçek mutluluğu asla bulamazlar.

Aslında, sadece yalanı söküp Aydınlığa çıkarmak bile özünde nihai Zafere doğru yolu hazırlayan temel bir değişimdir. Çünkü bir yalanı çıplaklaştırdığınız her seferde bu aslında bir zaferdir; kendinize bir hatanızı itiraf ettiğiniz her seferde Karanlığın efendilerinden birini yok etmiş olursunuz. İnsan hatayı kendine itiraf edebilir, itiraftan tamamen dürüst olması, ve bir daha aynı yanlış tekrarlamama konusunda sarsılmaz kesin kararı alma kuvveti olmadan, daha ~~akabinde~~ sonra unutulmuş müphem bir pişmanlık olmaması şartıyla. Bu itiraftan guruda enkarne olan Tanrısal'a da yapabilirsiniz, ve guruya ~~direkt~~ doğrudan yapılan kişisel itiraftan olgusuyla, kararınız artık size ait değildir, çünkü eğer içtenseniz, tanrısal buyruk lehinizde ilan edilmiştir. Bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikir edinmeniz için, size Sri Aurobindo'yla ilk defa Pondichéry'de karşılaştığımda yaşadığım deneyimi anlatayım. Derin bir konsantrasyon halindeydim ve olayları – gerçekleşmesi gereken, ~~fakat~~ ancak şu veya bu nedenden ötürü tezahür etmeyen olayları – süpraakısal düzlemde görüyordum. Gördüklerimi Sri Aurobindo'ya anlattım ve O'na acaba bu şeyler tezahür edecek mi diye sordum. Sadece: “Evet” diye cevap verdi; ve anında süpraakılın dünyaya geldiğini ve gerçekleşmeye başladığını gördüm! İlk kez doğru olanı, hakiki olanı gerçek kılma gücünün tanıyıcıydım; ve bütün içtenliğimle “Bu yalandan kurtulmak istiyorum” dediğinizde de aynı güç hakikatizin realizasyonunu içinizde gerçekleştirir, ve alacağınız cevap da “Peki” olur.

Nefsin Değişimi – Reenkarnasyon ve Kişisel Sağ Kalma

Nefsin değişmeyi kabul etmesi çok önemli; nefis değişmeyi kabul etmesini öğrenmesi lazım. Nefs, doğasından ötürü küçümsenecek gibi değil – aslında bütün enerji, bütün dinamizm ve bütün atılım nefsten kaynaklanır; onsuz sakin, bilge ve kayıtsız olabilirsiniz ama tamamen hareketsiz, yaratıcı güçten yoksun olursunuz. Nefs tarafından ona aşılana kuvvet olmasaydı, vücut aynen bir taş gibi atıl olurdu. Eğer nefis ekarte edilseydi, herhangi bir şeyi gerçekleştiremezsiniz. Fakat nefis azgın bir at gibi huysuz olabilir, dolayısıyla sağlam bir zapt ister. Dizginleri sıkıca kavramalısınız ve bu güçlü hayvanı kontrolünüz altında tutmak için kamçınızı hazır tutmalısınız. Tabii ki nefis dönüştürülmesine izin vermeye razı olduğu andan itibaren, artık ne dizginleri kısımaya ne de kamçıyı hazır tutmaya gerek kalmaz: kazasız belasız, yoldaki her engelin üstünden rahatlıkla atlayarak hedefe doğru ilerlersiniz. Aksi takdirde nefis üstünden atlamaya korktuğu her engelde tökezler. Hiçbir engel ya da çit olmasaydı her şey mükemmel olurdu diye düşünmek boşa zaman kaybı; bunlar oyunun bir parçası, ve eğer onlarla bu ömürde, dünyada yüzleşmez ve üzerlerinden atlamazsanız, varoluşun başka düzlemlerinde ve başka hayatlarda yüz defa daha büyük engelleri aşmanız gerekecek. En iyisi, ilk ve son olarak karar vermeniz ve nefsinizi burada, bir vücudun içinde olduğunuz sürece koşu için eğitmek, ve mümkünse onu yarışı kazanmaya alıştırmaktır. Fiziksel aklınızın, suç ortağı kurbanın mallarını gasp ederken onu yerde tutan kişinin rolünü oynamaktansa düzelmesi ve nefsin değişmesi için ona yardım etmesi şartıyla, kazanacağınız kesin.

Ölümün akabinden sonra varlığınızın durumu, nefsinizin bu dünyada değişip değişmemesine bir hayli bağlı. Eğer kendiniz bir tutarsız dürtüler keşmekeşiyerseniz, o zaman, ölüm anınızda, bilinç geri plana çekildiğinde, sizi oluşturan çeşitli kişilikler ayrılır ve kendilerine uyacak bir ortam bulmak amacıyla oraya buraya fırlarlar. Bir kısım, ona yakınlık duyan başka bir kişinin içine girebilir, hatta bir diğeri bir hayvanın içine bile girebilir, oysa tanrısal mevcudiyete uyanmış kısımlar merkezi psikik varlığa bağlı kalabilir. Ama eğer evrimin hedefine ulaşmaya azimli olan tek bir birey haline tamamen dönüşüp o şekilde organize olduysanız, o zaman ölümden sonra bilinçli kalırsınız ve devamlılığınızı muhafaza edersiniz.

Reenkarnasyona gelince, şunu kabul etmek lazım ki hiçbir kural bütün vakalar için geçerli değil. Kimi kişiler neredeyse hemen yeniden doğar,

ve bu da en sıkça bir kısmı çocuklarında asimile olan ana babalarla olur, eğer çocuklar ana babalarına çok düşkünseler. Aksine, başka insanlar reenkarne olmadan önce yüzyıllar, hatta binlerce yıl bekler. İstenen elverişli ortamı sunan gerekli şartların olgunlaşmasını beklerler. Yogik bilince sahip olan kişi, bir sonraki enkarnasyonuna yarayacak vücudu fiilen hazırlayabilir. Vücut doğmadan önce vücudu biçimlendirebilir ve işleyebilir, öyle ki sonuçta vücudun gerçek imalatçısı odur, oysa ana baba yeni doğan çocuğun ikincil ve yalnızca fiziksel etkenleridir.

Burada geçerken, reenkarnasyon konusunda çok yaygın bir yanlış fikir olduğuna dikkat etmek gerekir. İnsanlar “bizzat kendilerinin” reenkarne olduğunu sanır, ki bu bariz bir hata. Varlığın bazı kısımlarının diğerleriyle amalgamlaşarak yeni vücutlar aracılığıyla böylece faal olmaya devam ettiği doğrudur, ancak varlıklarının tümü reenkarne olmaz, bunun basit nedeni de bariz-biçimdeaçıkça “kendileri” diye kastettikleri şey, bireyselleşmiş gerçek bir antite değil, sadece dışsal bir kişilik, bir isimden ve dışsal formdan oluşan bir kişilik olması. Yani, A'nın B'de reenkarne olduğunu söylemek yanlış, çünkü A, B'den organik olarak ayrı bir kişilik, ve B'de reenkarne olduğunu söyleyemeyiz. Yalnızca aynı bilinç silsilesinin tezahür aleti olarak hem A'yı hem B'yi kullandığını söylerseniz böyle konuşmakta haklı olursunuz. Çünkü hakikaten daimi kalan psişik varlıktır, ve bu psişik varlık kesinlikle dış kişilik değil, içte, derinde olan bir şeydir, dış form veya dış isim olmayan bir şeydir.

Tüm insanların, vücutlarının eriyip yok oluşunin akabindendan sonra kimliklerini muhafaza edip etmediklerini öğrenmek mi istiyorsunuz? Duruma bağlı. İnsanların büyük çoğunluğu vücutlarıyla öylesine sıkıca özdeşleşmiş ki, fiziksel vücudun dezentegrasyonunun ardından onlardan hiçbir şey varlığını sürdürmez. Bu kesinlikle hiçbir şeyin sağ kalmadığı anlamına gelmez, çünkü akılsal ve nefsi öz daima sağ kalır, ama bu öz, fiziksel kişilikle aynı değildir. Sağ kalan şeyin dış kişilik gibi seçik bir özyapısı yok, çünkü dış kişilik bir dürtüler ve arzular kargaşası olarak, vücutsal işlevlerin koordinasyonundan ve kohezyonundan oluşan geçici bir organik birim olarak kalmakla yetiniyordu, ve bu vücutsal fonksyonlar sona erdiğinde, sözde birlikleri de doğal olarak sona eriyor. Sadece varlığın çeşitli kısımlarına akılsal bir disiplin empoze edildiği ve bu kısımlar ortak bir akılsal ideale hizmet etmek için eğitildiği takdirde, kendi dünyasal hayatının anısını muhafaza eden, dolayısıyla bilinçli olarak sağ kalan belli bir tür gerçek bireysellik olabilir. Sanatçının, filozofun ve nefsi varlığını organize etmiş, bireyselleştirmiş ve belli bir

1930-1931 Görüşmeleri

noktaya kadar dönüştürmüş gelişkin başka kişilerin sağ kaldığı söylenebilir, çünkü doğası itibariyle ölümsüz olan ve hedefi merkezi tanrısal İradenin etrafına varlığı giderek inşa etmek olan psişik antitenin bir yansımasını dış bilinçlerine dahil ettiler.

Diriliş

Dirilişle, eski bilincin soyulup dökülmesini kastediyoruz. Ancak bu sadece bir yeniden doğuş, maziden tamamen koparan ani bir değişim değil. Dirilişte, eski benliğinizden, aşağı ve dış doğanızdan kesin olarak vazgeçtiğiniz anla yeni bir temelde başladığımız an arasında belli bir devamlılık vardır. Dirilme deneyiminde, eski varlıktan kurtulduğunuz hareket, yeni bilincin ve yeni kuvvetin gelişiyile sıkı ilişki içindedir, öyle ki, defedilenin en iyisi az önce doğanla yeni bir yaratımda birleşebilir.

Dirilişin gerçek anlamı, tanrısal Bilincin, içine gömüldüğü ve içinde kaybolduğu bilinçsizlikten uyanmasıdır. Tanrısal Bilinç bir kez daha kendisinin bilincinde oluyor, ölümün, gecenin ve karanlığın dünyasına inmesine rağmen. Karanlığın bu dünyası fiziksel gecemizden daha da karanlıktır: içine daldıktan sonra içinden çıksaydınız, hakikaten, en zifiri gecenin bu dünyaya nazaran hala aydınlık kaldığını bulurdunuz; ve aynı şekilde, tanrısal Bilincin hakiki Işığında, karanlıksız süpraakılsal Işıktan dönerken, fiziksel güneşin kara olduğunu bulurdunuz. **Fakat** Ancak bu yüce karanlığın derinliklerinde bile yüce Işık gizli.

Bu Işık ve bu Bilinç içinizde uyanın, bu büyük Diriliş gerçekleşsin !

Reenkarnasyon ve geçmiş hayatların hatırlanması

Popüler—deyim Popüler deyimle reenkarnasyon denen fenomenin meselesini düzgünce kavramak için, reenkarnasyonun incelenmesi gereken iki faktörü içerdiğini anlamalısınız. İlk önce, yukarıdan ortaya çıkmaya çalışan ve Tanrısal'ın tezahür alanı olan evrende ona özgü bir formasyon serisini destekleyen tanrısal bilinç silsilesi var. İkinci olarak da, zamanın içindeki tanrısal gelişmenin tohumu olan, ve aşağıdan başlayarak yukarısının Kuvvetiyle karşılaşana ve süpraakılsal Hakikatin damgasını alana kadar tırmanan psişik bilinç var.

Bu psişik bilinç insandaki iç varlıktır, süpraaklın, psişik bilincin özlemini yanıtlayarak ona tutarlı bir kişilik vermek için indiğinde, hakiki ruhu veya jivayı⁸⁵ şekillendirebildiği ana maddedir. İnsandaki dış varlık, evrensel Doğanın akılsal, nefsi ve fiziksel özünden oluşan fani bir formasyondur ve her türlü kuvvetin karmaşık işleyişinin bir sonucudur. Psişik, gerisinde durduğu çeşitli formasyonların edindiği deneyimlerinin özünü tam anlamıyla absorbe eder ama, bu formasyonlarla sürekli temas halinde olmadığından, destek görevi yaptığı hayatların anısının tamamını muhafaza etmez. Bu nedenle, bütün geçmiş hayatları detaylı biçimde hatırlamak için, psişikle sadece temas kurmak yeterli değildir.

Geçmiş hayatların anısı adı altında genellikle yutturulan şey sıkça yalnızca kasti bir düzmece, veya içerden alınan birtakım spazmlı telkinlerden yola çıkılarak kurulan bir uydurma. Hayvansal hayatlarını da hatırladığını iddia eden ve dünyanın falan veya filan bölgesinde yaşayan şu veya şu maymun olduğunu söyleyen birçok insan var. Fakat kesin olan bir şey varsa, o da şu: maymunun psişik bilinçle en küçük teması bile yok, dolayısıyla psişik bilince deneyimlerinin en ufak atomunu bile iletmez. Dış maymunsal doğasının aldığı izlenimler, hayvansal vücudunun dezentegrasyonu ile yok olur, ve bu izlenimleri bildiğini iddia etmek, gerçek olguları ve incelediğimiz meseleyi en cahilane biçimde bilmediğini göstermektir. Hatta insansal hayatlar konusunda bile, sadece psişik öne gelince kesin anılar götürüp muhafaza edebilir, ama elbette hayatın bütün detaylarını değil, tabii eğer psişik sürekli önde değilse ve iç varlıkla devamlı temas halinde değilse. Çünkü genel kural olarak, fiziksel

⁸⁵ **Jiva, jivatman:** Yaşayan yaratık; doğumdan doğuma yaşayan varlığı evriminde destekleyen bireyselleşmiş ruh; merkezi varlık.

akıl ve fiziksel nefis⁸⁶ organizmanın ölümünde çözülür, dezentegre olup evrensel Doğaya dönerler ve deneyimlerinden hiçbir şey kalmaz. Her ikisi psişik ile iki yarım değil de tek bir bilinç oluşturmak üzere birleşmiş olmadıkça, mizacın tümü merkezi tanrısal İradenin ~~etrafında~~ etrafında birleşmedikçe ve bu merkezlenmiş varlık, üstte olan tanrısal bilincin silsilesine bağlanmadıkça, insan bu bilince ait bilgiyi ne alabilir, ne de bu bilincin desteklemiş olduğu gelişen bir özifadenin ardışık aletleri olmuş olan formlar ve hayatlar serisinin tümünü algılayabilir. Bu yapılmadığı sürece, insanın *kendi* geçmiş hayatlarından ve geçmiş hayatlarıyla ilgili çeşitli hadiselerden söz etmesi boşuna. Bu değerli “benlik” sadece şimdiki fani dış doğadır, ve diğer çeşitli formasyonlarla hiçbir alakası yoktur, oysa gerçek varlık diğer çeşitli formasyonların gerisinde durduğu gibi şu anki formasyonun gerisinde de durur. Sadece süpraakılsal bilinç bütün bu doğumları sanki tek bir ipe dizilmişlercesine içerir, sadece süpraakılsal bilinç bütün doğumların gerçek bilgisini verebilir.

Psişik mevcudiyet ve psişik varlık – Irk üstünlüğü fikrinin gerçek kökeni

⁸⁶ **Fiziksel nefis:** Nasıl ki fiziksel bir akıl var, aynı şekilde bir fiziksel nefis var – arzu, ağgözlülük ve nefsi düzlemde zevk arayışı dolu, tamamen fiziksel şeylere döntük olan bir fiziksel nefis (Fr: vital physique; En: physical).

Eğer yükselen evrimi incelersek, psişik varlıktan söz etmekte ise psişik mevcudiyetten⁸⁷ söz etmek daha doğru olur. Çünkü yavaş yavaş psişik varlığa dönüşen psişik mevcudiyettir. Her evrimsel formda bu mevcudiyet vardır ama bireyselleşmemiştir. Bu büyüeyen ve evrimin hareketini izleyen bir şey, üstten bir inişin, bir envölüsyonun⁸⁸ sonucu değil. Bu mevcudiyet, büyüyen varlığın merkezi olmaya ve sonunda, bireyselleştiğinde psişik varlığa dönüşmeye mukadder kılınmış tanrısal Bilincin kıvılcımı etrafında giderek biçimlenir. Daimi olan ve gerçek psişik varlığın bireyselliğini oluşturmak için kendi etrafına her türlü unsuru biriktiren bu kıvılcımdır, ve sadece psişik kişilik ebedi tanrısal kıvılcımın etrafında tamamen geliştiğinde, tamamen inşa edildiğinde bu gerçek psişik varlık oluşmuş olur. Psişik varlık ancak yukarısının bir varlığıyla veya kişiliğiyle birleştiği zaman doruk noktasına, bütünsel tamlığına ulaşır.

İnsansal seviyenin altında genellikle kişisel formasyon yok, ya da yok denecek kadar az var – az çok seçik sadece bu mevcudiyet var. **FakatAma** vücudun tanrısal Bilincin kıvılcımı etrafında gelişmesiyle insanlık yeryüzüne ilk adımlarını attığında, bazı insansal organizmalar bu artan büyüme esnasında yeterince mükemmelleştilediler, ve, açılışları ve alırlıkları sayesinde yukarıdan inen kimi varlıklarla bir bitişme sağlayabildiler. Böylece, seçkin ırk diye adlandırabileceğimiz bir çeşit tanrısal insanlık oluştu. Eğer kendi aralarında kalmaya devam etselerdi, bu kişiler tek ve

⁸⁷ **Psişik varlık:** Bireyselleşmiş yaratık anlamında, antite anlamında varlık (Fr: l'être psychique; En: the psychic being) **Psisik mevcudiyet:** Var olma durumu anlamında mevcudiyet (Fr: la présence psychique; En: the psychic presence)

⁸⁸ **Envölüsyon:** [Sri Aurobindo'ya göre evrim bir envölüsyon ürünü: madde içinde önceden envölüe olmayan hiçbir şey evrimlenemez, aynen ağacın tüm dalları, çiçekleri ve meyveleriyle birlikte tohumda envölüe olduğu gibi. Eğer Madde zaten Ruhü içermeseydi, Ruh asla Maddeden çıkamazdı, çünkü hiçbir şey hiçbir şeyden çıkamaz. Böylece madde hayatı içerir, hayat akıllı, akıl da süpraaklı]. Herhangi bir evrimin olabilmesinden önce, Tanrısal'ın bir envölüsyonu olması şart, aksi takdirde meydana gelen evrim değil, açıklanamaz bir Tesadüf, tökezleyen talihli bir Kuvvet veya harici bir Yaradan tarafından keyfince istenmiş veya mucizevi biçimde yaratılmış, kendi evveliyatlarında bulunmayan, bir sekansta kendi kaçınılmaz sonuçları veya süreçleri olmayan yeni şeylerin art arda yaratılışı olurdu. Evrim kavramı, esas anlamında içinde öncel bir envölüsyon gerekliliğini taşır. Evrimlenen her şey, ister pasif biçimde olsun ister aktif, ama her halükarda bizden saklı olarak, maddesel Doğanın kabağuna önceden dahil edilmişti. Burada, bir vücutta tezahür eden ruh, maddenin tümünde ve maddenin her oluşumunda, her düğümünde, her partikülünde en başından itibaren dahil edilmiş olmalı; hayat, akıl ve aklın ötesinde bulunan her neyse, maddesel enerjinin bütün işlevlerinde için için, faaliyetsiz veya gizlice faal güçler olmalı (Fr&En: involution).

insanüstü bir ırk oluşturmayı sürdürdü. Tabii, birçok ırk bunu iddia etti: Ariler, Samiler ve Japonlar, hepsi sırayla kendilerini seçilmiş ırk olarak kabul etti. **Fakat** Ama aslında insanlığın genel bir tesviyesi oldu, önemli bir karışım meydana geldi. Çünkü üstün ırk, varlığını devam ettirmek zorunluluğuyla karşı karşıya kaldı ve insanlığın geri kalanıyla – yani hayvansal insanlığa – karışmaya itildi; böylece değerini kaybetti ve bu, bütün dünyanın Kutsal Kitaplarının sözünü ettiği insanın büyük Düşüşüyle, Cennetten çıkışla, Altın Çağın bitimiyle son buldu. Elbette ki bilinç açısından bu bir kayıp oldu, ama maddesel kuvvet açısından bir kayıp olmadı çünkü sıradan insanlık bundan son derece kazançlı çıktı. Tabii, bazı varlıklar karışmayı var güçleriyle reddetti ve üstünlüklerini kaybetmekten onurları bir hayli kırıldı: ırk gururunun, ırksal eksklüzivizmin⁸⁹ ve Hindistan'da brahminlerin⁹⁰ eskiden aziz tuttıkları o özel kast ayırımının gerçek kökeni de tam olarak budur. Ancak şu anda, insanlığın hiçbir kısmının tamamen hayvansal olduğu söylenemez – bütün ırklar yukarıdaki iniş tarafından etkilendi, ve, yaygın karışımın **netiesay**esinde envölüsyonun sonuçları daha genişçe yayıldı. Tabii, her insanın bir psişik varlığı olduğunu söyleyemediğimiz gibi, bütün hayvanlarda da bir psişik varlığın olduğunu kabul etmeyi reddedemeyiz. İnsanın yanında yaşamış birçok hayvanın bir psişik varlık başlangıcı var, oysa sanki tam birer kaba hayvan olan kişilere öylesine sıkça rastlanıyor ki. Burada da büyük bir tesviye oldu. **FakatAma** genelde, bu kelimenin gerçek anlamıyla psişik, insansal seviyede başlar, bu yüzden de Katolik dini sadece insanın bir ruhu olduğunu iddia eder. Tam endamına ulaşana kadar büyüyen, hatta sonunda inen bir varlıkla, yukarıdan bir tanrısallıkla bitişip birleşmek için yeterince gelişebilen bir psişik varlık imkanı sadece insanda var.

İnanç

⁸⁹ **Eksklüzivizm:** Mutlak görüşleri olanın, karşı çıkmalara tahammül edemeyenin, rahatsız edici veya sadece yabancı olanı dışlayanın karakteri.

⁹⁰ **Brahmin:** Öğrenme, düşünce ve bilgi insanı; Hindistan'da dört kasttan ilkinin bir üyesi.

Dış bilincin algısı psişğin algısını inkar edebilir. **FakatAma** psişik hakiki irfana⁹¹, sezgisel içgüdüsel bir bilgiye sahiptir. “Biliyorum. Gereke gösteremiyorum ama biliyorum” der. Çünkü psişğin irfanı akılsal değildir, ne deneyime dayanır, ne de kanıtlanmıştır. Psişik, kanıtlar edindikten sonra inanmaz, çünkü inanç ruhun hareketidir, bilgisi de spontane ve direkttir. Bütün dünya binlerce kanıt sunarak aksini iddia etseydi, bu onun bir iç irfan sayesinde bilmesine, her şey dayananılen, direkt, özdeşleşerek edinilen bir algı yoluyla bilmesine engel olamazdı. Psişğin irfanı somut, elle tutulur, katı bir kütledir. Bu irfanı aklınıza da, nefsinize de, fiziğinizde de getirebilirsiniz, o zaman da bütün bir inanca, dağları hakikaten yerinden oynatabilen bir inanca sahip olursunuz. Ama varlıkta hiçbir şey, ne gelip “Bu öyle değil” demeli, ne de kanıt istemeli. İnançtaki en ufak zaaf her şeyi bozar. Eğer inanç bütün ve değişmez olmasaydı, Yüce nasıl tezahür edebilirdi ki? İnanç, doğasından ötürü daima sarsılmazdır, doğası budur, yoksa bu inanç olmazdı. Ama bazen şu olabilir: akıl veya nefis ya da fizik, psişğin hareketini **takip-etizle**mez. Bir insan bir yogiye gelebilir ve bu kişinin onu hedefe götüreceğine **ansızın birden** inanabilir. Bu kişinin irfan sahibi olup olmadığını bilmez ama, psişik bir şok hisseder ve üstadını bulduğunu bilir. Uzun akılsal irdelemelerden veya mucizelere **şahit-tanık** olduktan sonra inanmaz; ve bir tek bu tür inancın değeri var. Kesinlikle kismetinizi ayağınızla tepmiş olursunuz eğer tartışmaya başlarsanız. Bazı insanlar var oturup psişik dürtünün akla yatkın olup olmadığını incelemeye koyuluyor.

Aslında, insanların yolunu kör inanç denen şey şaşırtmaz. Sıkça “Ah! falana veya filana inandım, bana ihanet etti” derler. Aslında suç o kişide değil ona inananda, bu onun içinde bir zaaf olduğunu gösterir. İnancını tam muhafaza etseydi diğer kişiyi değiştirirdi. Aynı inanç dolu bilinçte kalmadığı ve o kişiden kendi istediği gibi olmasını elde etmeyi bilemediği için ihanete uğradı. Eğer inancı bütün olsaydı, bu kişiyi değiştirmeye zorlayabilirdi. Mucizeler daima inanç sayesinde gerçekleşir. Bir kimse bir diğerine gidiyor ve tanrısal Mevcudiyetle temasa geçiyor: eğer bu teması saf ve sürekli tutabilirse, tanrısal Bilinci en maddesel dünyanın içinde bile tezahür etmeye **zorlarabilir/zorlayabilir**. Her şey sizin kendi seviyenize ve içtenliğinize bağlı, ve psişik olarak ne kadar hazır olursanız o kadar hakiki kaynağa, hakiki üstada yönlendirilirsiniz. Psişik ve inancı daima içtendir, ama eğer dış varlığımızda içtensizlik varsa ve manevi hayatın

⁹¹ **İrfan:** Hakikatin sezgisel içgüdüsel olarak bilinmesi.

değil de kişisel güç peşindeyseniz, bu sizi doğru yoldan saptırabilir. Budur sizi yanlış yola sürükleyen, inancınız değil. Özünde saf olan bir inanç, varlıktaki aşağı hareketlerle karışmış olabilir, sizi yanıltan da budur.

Doğru tavrın gücü

Olanlar olabileceklerin hakikaten daima en iyisi mi?... Olan her şeyin olması gerekiyordu, bu apaçık, başka türlü olamazdı – evrensel determinizme göre bunun olması gerekiyordu. ~~FakatAma~~ bunu ancak olduktan sonra söyleyebiliyoruz, önce değil. Çünkü olabileceklerin en iyisi sorunu, hangi birey, ulus veya özel insan olursa olsun, bireysel bir sorun – ve her şey kişisel ~~tavra-tavra~~ bağlı. Eğer oluşmak üzere olan olaylar karşısında, olabilecek en yüksek tavrı takınabilirsiniz, yani bilincinizin menzilinizdeki en yüksek bilinçle temasa geçmesini sağlarsanız, bu durumda size olanların, olabileceklerin en iyisi olduğundan ~~andan~~ kesinlikle emin olabilirsiniz. Ama bu bilinçten düşüp bir aşağı hale indiğiniz andan itibaren, size olanlar olabileceklerin en iyisi elbette değildir, nedeni basit: en iyi bilinç halinizde değilsiniz... Hatta her insanın yakın ~~nüfuz-etki~~ alanında, doğru tavrın bütün şartları kendi avantajına çevirme gücü olmakla kalmadığını, şartları bile değiştirebildiğini iddia etmeye kadar ileri gidebilirim. Mesela, eğer biri sizi öldürmeye geliyorsa ve sıradan bilinçte kalırsanız, korkar, aklınızı kaçırsanız, muhtemelen ~~emeline-amacına~~ ulaşır. Bilincinizde birazcık yükselir ve, korkmanıza rağmen tanrısal yardımı çağırırsanız, bu kişi sizi elinden kaçırabilir veya ~~sadeee-sadece~~ hafifçe yaralayabilir. Ama eğer doğru tavrı takındıysanız ve bütün etrafınızda tanrısal varlığın tam bilincindeyseniz, size karşı parmağını bile kaldıramaz.

Bu hakikat, bütün dönüşüm probleminin hakiki anahtarıdır. Tanrısal mevcudiyetle daima temasta kalın, onu indirmeye çalışın, ve olacaklar olabileceklerin daima en iyisi olur. Tabii, dünya hemen değişmeyecek, ama mümkün olduğu kadar çabuk ilerleyecek; ve unutmayın ki bu yalnızca yoganın düz yolunda kaldığınız takdirde böyle olur, sapıp yolunuzu kaybettiğinizde, sanki bakir bir ormanda yüzüstü bırakılmış gibi dolaştığınızda veya kararsızca avare dolaştığınızda değil.

Eğer her biriniz elinden gelen her şeyi yapsaydı, o zaman gerçek bir işbirliği olurdu ve sonuç çok daha çabuk elde edilirdi. Doğru tavrın gücünün sayısız örneğini gördüm. İnsan kalabalıklarının, doğru tavrı muhafaza eden tek bir kişi tarafından felaketten kurtarıldığını gördüm. ~~FakatAma~~ bu doğru tavrı çok yüksek bir yerde kalıp da, vücudun geri kalan kısmı alışılmış reaksiyonlarına terk edilmiş olmamalı. Eğer bu şekilde yüksekliklerde kalıp: “Tanrı’nın istediği olsun” dersiniz, yine de öldürülebilirsiniz, çünkü korkudan titreyen vücudunuz belki de hiç tanrısal değildir. İnsan hakiki bilinci vücudun içinde muhafaza edebilmeli ve en ufak korkuyu bile hissetmemeli, tanrısal huzurla dolu olmalı. İşte o

zaman hakikaten tehlike yok. İnsanların saldırılarına karşı koyabilmekle kalmaz, hayvanları hatta doğa güçlerini bile etkileyebilirsiniz.

Size küçük bir örnek verebilirim. Büyük siklonun olduğu geceyi, hani kentin her yerinde o korkunç gürültünün ve şiddetli sağanağın olduğu geceyi hatırlıyorsunuz. Sri Aurobindo'nun odasına gidip pencerelerini kapamasına yardım etmeliyim diye düşündüm. Kapısını araladım ve Onu bürosunda rahatça oturmuş, yazarken buldum. O odada öylesine somut bir huzur vardı ki, dışarıda bir kasırganın ortalığı kasıp kavurduğunu kimsenin ~~hayal bile edemezdi~~aklına gelmezdi. Pencereler ardına kadar açtı, yağmurun tek bir damlası bile içeri girmiyordu.

Hayal gücünün kudreti

Hayal gücü aslında akılsal bir formatör güçtür. Bu güç Tanrısal'ın emrine amade edildiği zaman, yalnızca formatör değil aynı zamanda da kreatördür. Zaten gerçektışı formasyon yok, çünkü her imaj akılsal düzlemde bir gerçek. Mesela bir romanın entrikası fiziksel düzlemde bağımsız olarak akılsal düzlemde bütünüyle var. Her birimiz belli bir oranda romancıyız ve akılsal düzlemde form yaratma gücüne sahibiz. Aslında hayatımızın büyük bölümü hayal gücümüzün ürünü. Kaza veya felaket öngörerek, korkularınıza form vererek hayal gücünüze sağlıklı yönde işlemesine izin verdiğiniz her seferde, kendi geleceğinizi yok ediyorsunuz. Aksine hayal gücünüz iyimser olduğu oranda hedefinize ulaşma şansınız artar. Bay Coué bu güçlü hakikati kavramasını bildi ve yüzlerce kişiyi iyileştirdi, onlara sadece dertlerinden kurtulduklarını hayal etmeyi öğreterek. Saçı dökülen bir bayanın vakasını anlattı bir gün. Hanım her geçen gün durumunun düzeldiğini ve saçlarının mutlaka çıkmakta olduğunu kendi kendine telkin etmeye başladı. Bunu sürekli hayal etmesiyle, saçları gerçekten çıkmaya başladı ve uzun süren bir kendine telkin sayesinde epeyce uzadı.

Akılsal formatör gücün yogada çok faydası da var. Aklın tanrısal İradeyle iletişimi sağlandığı zaman süpraakılsal hakikat, akli en yüksek Işıktan ayıran katmanların arasından inmeye başlar ve, eğer akla ulaştığında onda form yaratma gücü bulursa, o zaman kolayca enkarne olabilir ve yaratıcı bir kuvvet olarak içinizde kalır. Bu yüzden tekrar ediyorum, asla ne depresif ne de üzgün olmayın. Hayal gücünüz daima ümit dolu olsun, daha yüksek Hakikatin baskısı altında neşeli şekilde daima plastik kalsın ki daha yüksek Hakikat, yaratıcı ışığını içerebilecek bütün gerekli formasyonları içinizde bulsun.

Hayal gücü bir bıçak gibidir, iyilik veya kötülük için kullanılabilir. Eğer dönüştürceksiniz fikrini veya hissi-duygusunu hep muhafaza ederseniz, o zaman yoganın sürecine yardım edersiniz. Aksine eğer depresyona sürüklelenir ve hazır olmadığınızı, veya realizasyona erişmeye kadir olmadığınızı tekrarlayarak sızlanırsanız, kendi varlığınızı zehirlemiş olursunuz. Kesinlikle çok önemli bu hakikat yüzünden bunca ısrar ediyorum ve size bıkmadan tekrar ediyorum: “Ne olursa olsun kendinizi depresyona bırakmayın”. Aksine, yaptıklarımız sonunda başarılı olacak

daimi ümidiyle, daimi inancıyla yaşayın. Bunu başka türlü söylemek gerekirse, hayal gücünüz Sri Aurobindo'ya olan inancınız tarafından biçimlendirilmesine izin versin, çünkü bu inanç Sri Aurobindo'nun iradesinin mukadder biçimde gerçekleşmesi, dönüşüm çalışmasının mutlaka yüce bir zaferle sonuçlanması, süpraakısal dünya adını verdiği olgunun inmesi ve bizlerce, şimdi ve burada realize edilmesi gerektiğinin ümidi ve inancı değil mi?

Egoizmsiz hayranlık

İnsanlar, Tanrısal'ı ifade edebilen herhangi bir şeyi kabul etmek için öylesine isteksiz ki, bir kusur, görünür bir hata bulmak ve böylece üstün olan şeyi kendi seviyelerine indirmek için daima pusuda. Bir şey tarafından aşıldıklarını hissettiklerinde anında çılgına dönüyorlar, ve asla yüzeysel “kusur” buldukları zamanki kadar mutlu değiller. Ama unutuyorlar ki, kaba fiziksel akıllarıyla, eğer Tanrısal yeryüzündeyken, Tanrısal'ın ~~bizzat kendisinin~~ ta kendisiyle karşılaşsalardı, kaçınılmaz olarak sadece kaba olanı görürlerdi. Kendileri, göremedikleri veya görmek istemedikleri şeyi görmeyi ümit edemezler. Tanrısal'ı yanlış tanımdan emin olabilirler eğer eylemlerinin yüzeysel görünüşüyle yetinirlerse, çünkü insansal bir faaliyete benziyor gibi görünen şeyin, böyle olmakla ~~beraber birlikte~~ tamamen farklı olduğunu ve insansal olmayan bir yerden kaynaklandığını asla anlayamazlar.

Tanrısal, yeryüzündeki çalışmasını gerçekleştirmek için bizzat kendisi tezahür ettiğinde, diğer insanlar gibi hareket ediyormuş gibi görünür, ama bu sadece bir görünüş. Onu aşîkarlık veya görünüş normlarına bakarak değerlendirmek mümkün değil. ~~Fakat~~ Ama insanlar kendi aşağılıklarına tapar ve daha yüksek bir gerçeğe ne boyun eğmeye tahammül edebilir ne de onu kabul edebilir. Bu kusur bulma arzusu, eleştiren ve şüphelenen bu kötü niyetli tutku, halbuki içinizde bir şey bunun üstün bir gerçek olduğunu söylüyor: işte bu, insanlığın ayırıcı özelliği; bu, kesinlikle insansal bir karakteristik. Aksine doğru, hakiki, güzel, asil olan şey için spontane bir hayranlık hissedilen her yerde, tanrısal bir şey ifade ediliyor demektir. Kalbiniz, tanrısal bir kökeni olduğunu hissettiğiniz bir şeye tapmak ve hayranlık duymak için atıldığında, bilmelisiniz ki, emin olmalısınız ki fiziksel bilinciniz psişik varlığınızla, içinizdeki ruhla temas etti.

Tanrısal olduğunu hissettiğiniz şeyin huzurunda bulunduğunuzda, mutluluk gözyaşları dökmelisiniz. “Evet, burada yüce bir şey var ama, eğer bu bana olsaydı, bu yeteneğin mutlu sahibi ben olsaydım, bu üstün tezahürün aleti ben olsaydım hayranlık duyulmaya değerdi” diye düşünmek için duranlar adı insanlardır. En önemlisi Tanrısal'ın kendini göstermeyi seçtiği her yerde ve istediği gibi ortaya çıkmasıyken, insan kendi egosuyla neden uğraşsın ki? Tanrısal kendini böyle ifade ettiğinde

kendinizi hoşnut hissetmelisiniz, sefil kişiliğinizin dar sınırlarını aşmaya ve egoizmsiz bir sevince atılabilmelisiniz. Bu neşe ruhunuzun uyandığının ve hakikati hissettiğinin gerçek işaretidir. Yalnızca o andan itibaren kendinizi inen hakikatin etkisine açabilir ve onun tarafından biçimlendirilebilirsiniz. Tanrısalca güzel ve basit şeyler yapan çocukları görünce, hatta bebekleri görünce gözlerim yaşarana kadar duygulandığım bazı durumları hatırlıyorum. Bu sevinci hissedin, böylece aramızda olan Tanrısal Mevcudiyetten fa~~yd~~alanabilirsiniz yararlanabilirsiniz.

Geri çekilerek geniş perspektiften bakmak

Aranızdakilerin çoğu, dış ~~nüfuzların etkilerin~~ temasına maruz kalacak şekilde varlıklarının yüzeyinde yaşıyor. Adeta vücudunuzun dışına fırlamışçasına yaşıyorsunuz, ve sizin gibi vücudunun dışına fırlamış rahatsız edici bir varlıkla karşılaştığımızda, altüst oluyorsunuz. Bütün zorluk, varlığınızın geri çekilerek geniş perspektiften bakmaya alışık olmadığından kaynaklanıyor. Daima içinize geri çekilmelisiniz. İç doğru derince inmeyi öğrenin. Geri çekilin, böylece emniyette olursunuz. Kendinizi dış dünyada hareket eden yüzeysel kuvvetlere bırakmayın. Bir şeyi aceleyle yapmak durumunda olsanız bile, bir an için aklen yeterli uzaklığa çekilerek geniş perspektiften bakın, işinizi çok daha çabuk ve daha iyi yapacağımızı kendiniz de şaşarak fark edersiniz. Eğer biri size kızgınsa, kendinizi onun titreşimlerine kaptırmayın, sadece aklen yeterli uzaklığa çekilerek olaya geniş perspektiften bakın, böylece öfkesi sizde ne destek ne de tepki bulamayınca yok olur. Hep huzur içinde olun, bu huzuru kaybetmeye yönelik bütün ~~ayartmaya-ayartmalara~~ direnin. Aklen yeterli uzaklığa çekilerek geniş perspektiften bakmadan hiçbir şeyi kararlaştırmayın, aklen yeterli uzaklığa çekilerek geniş perspektiften bakmadan asla tek ~~kelime-söz~~ bile etmeyin, aklen yeterli uzaklığa çekilerek geniş perspektiften bakmadan asla harekete geçmeyin.

Sıradan dünyaya ait olan her şey geçicidir, ömürsüzdür, burada altüst olmanıza degecek hiçbir şey yoktur. Dayanan, ebedi olan, ölümsüz ve sonsuz olan: aslında elde edilmeye, fethedilmeye, sahip olunmaya degen bunlar, yani tanrısal Işık, tanrısal Aşk, tanrısal Hayat, yüce Huzur, mükemmel Sevinç, yeryüzündeki tüm Hakimiyet, ve taçlandırılma olarak da bütünsel Tezahür. Her şeyin göreliliğinin anlayışına varın; o zaman, ne olursa olsun, aklen yeterli uzaklığa çekilerek geniş perspektiften bakabilirsiniz, huzur içinde kalabilirsiniz, tanrısal Kuvveti çağırabilir ve cevabını bekleyebilirsiniz. O zaman tam olarak ne yapılması gerektiğini bilirsiniz. Bir de unutmayın ki, ~~mükemmelce-tamamen~~ huzurlu olmadıkça çağrınıza cevap alamazsınız. Bu iç huzuru uygulamaya koyun; en azından biraz deneyin, bu sizde bir alışkanlık olana kadar egzersis yapmaya devam edin.

Bilim adamının bilgisi ve yoginin irfanı

Sıradan bilincin doruğu bilimdir. Bilim için, yeryüzünde bulunanlar doğru ve hakikidir, şu basit nedenden ötürü: çünkü buradalar. Bilimin Doğa olarak adlandırdığı onun için nihai gerçektir, ve hedefi de işleyişini izah etmek için bir teori ~~inşa et~~ geliştirmektedir. Böylece bilim fiziksel bilincin yükselebildiği kadar tırmanır ve hakiki⁹² dünya, gerçek⁹³ dünya sandığı şeyin nedenlerini keşfetmeye çalışır. Ama aslında, “nedenleri” “sonuçlara” uyarlar, çünkü doğru’dan, hakikiden, gerçek’ten yana olanı ele alarak ~~başladı~~ ~~başlar~~ ve şeyleri yalnızca aklen izah etmeye çalışır. Oysa yogik bilinç için bu dünya nihai realite değildir. Yogik bilinç aklın üstünde akılüstü’ne, sonra da süpraakla kadar yükselerek ilk hakikatlerin tanrısal dünyasına girer ve oradan, bakışını aşağıya yönelterek, burada aşağıda, bu hakikatlere neler olduğunu, nasıl çarpıtıldıklarını, nasıl tamamen tahriif edildiklerini görür. Böylece, yogi için, bu sözde olgular dünyası onun için kesinlikle hakiki gerçek değil bir yalandır. Ne olması gerektiği değil, hatta olması gerekenin neredeyse zıddıdır, oysa bilim adamı için bu dünya tamamen esastır.

Bizim hedefimiz durumu değiştirmek. Bilim adamı, var olan her şeyin doğal olduğunu ve esasen değiştirilemeyeceğini ~~inan~~ ~~iddia~~ eder. Ama doğruyu söylemek gerekirse, genellikle sözünü ettiği kanunlar kendi aklının yaratımıdır, ve Doğayı olduğu haliyle hakiki baz olarak kabul ettiği için durum değişmiyor ve onun için hakikaten tamamen değişemez. ~~Fakat~~ ~~Ama~~ bize göre bütün bunlar değiştirilebilir, çünkü biz, üstte bir şey olduğunu, tezahür etmeye çalışan tanrısal bir hakikat olduğunu biliyoruz. Burada yeryüzünde sabit kural yok, ve bilimin kendisi bile, çok fazla dogmatik olmadığı zaman, kanunların basit akılsal konstrüksyonlar olduğunu ~~itiraf~~ ~~itiraf~~ ediyor. Sadece tür vakaları var, ve eğer akıl bütün olaylara eğilebilseydi, iki aynı vakanın var olmadığını fark ederdi. Kanunlar aklın kolaylığı için yapıldı, fakat süpraakılsal tezahürün süreci farklı, hatta diyebiliriz ki aklın zıddı. Süpraakılsal realizasyonda her şey, ondan önce olmuş olana veya onu takip edecek olana bağlı olmadan her an ortaya çıkacak bir hakikati özünde taşıyacak. Doğanın şeylerine öylesine değişmez bir determinizmin görünüşünü veren geçmişin ve

⁹² **Hakiki:** Hakikat karakteri gösteren, onunla ilgili olan kavrama veya işarete iyice tekabül eden, sahte olmayan, doğru, otantik olan (Fr: vrai, vraie; En: true)

⁹³ **Gerçek:** Fiilen, somut olarak inkar edilemeyecek şekilde var olan, soyut, sanal, hayali olmayan, etkisi, etkili olan, aslında var olan (Fr: réel; En: real).

şimdinin bu karmaşık art arda gelişi, olayları tasavvur etmenin akılsal bir şeklinden başka bir şey değil; bu, var olan her şeyin kaçınılmaz olduğunun ve başka türlü olamayacağının kanıtı değil.

Yoginin sahip olduğu irfan, olan her şeyin Tanrı'nın doğrudan eyleminden kaynaklandığını ileri süren bu felaket-korkunc teoriye de bir cevap veriyor. Çünkü süpraakla kadar yükseldiğiniz andan itibaren, anında dünyanın sahte olduğunu ve çarpıtıldığını algılıyorsunuz. Süpraakılsal hakikat henüz tezahür etme yolunu kesinlikle bulamadı. Peki o halde dünya nasıl Tanrısal'ın hakiki bir ifadesi olabilir ki? Süpraakıl ancak buraya, yeryüzüne yerleştiği ve hükmettiği zaman bir tek yüce İradenin otantik biçimde ortaya çıktığını söyleyebiliriz. FakatAma aynı zamanda da, üst bilince yükselmiş olanların yaptıkları gibi, bu dünyanın yalanını tehlikeli biçimde abartmaktan sakınmalıyız. Shankara'ya⁹⁴ ve onun gibi başkalarına olanlara gelince, hakiki bilince çok kısa bir an için girdiler, ve çok kısa bir an için girdikleri bu hakiki bilinç bu dünyanın yalanını öylesine göze batıcı bir biçimde ortaya çıkarıyordu ki, evrenin sahte olduğunu, hatta terk edilmesi gereken, var olmayan bir illüzyon olduğunu iddia ettiler. Bizler bu yalanı görüyoruz, ama bu kainatın bir illüzyon gibi terk edilmesi değil, değiştirilmesi gerektiğini de biliyoruz. Yalnız, hakikat fena ifade edilmiş, bir şey araya girip tanrısal Gerçeği saptırmış, halbuki aslında dünya, bu Gerçeği ifade etmeye mukadder. Tanrısal Gerçeği ifade etmek: aslında bizim yogamız bu.

⁹⁴ **Shankaracharya** (788-820): Filozof ve ilahiyatçı, Mayavada (illüzyonizm) olarak adlandırılan Advaita Vedanta (mutlak biricilik) felsefe ekolünün en ünlü yandaşı. Shankara'nın vaaz ettiği Mayavada'ya göre dünya bir illüzyondur ve sadece Transandantal Bir vardır, oysa Budizm her şeyi boş amına indirger. Shankara, teorisini haklı çıkarmak ve faaliyetsizliği vaaz etmek için Hindistan'ı boydan boya fırtına gibi katederek İsha Upanishad'ı, içerdiği anlama ters anlam vererek yorumladı: İsha Upanishad Tanrı'nın ve faaliyetin gerçekliliğini açıklar.

Tesadüf

“Tesadüf” kelimesiyle neyi kastederiz? Tesadüf ancak düzenin ve ahengin zıddı olabilir. Sadece bir tek gerçek ahenk var, o da süpraakılsal ahenk: Hakikatin egemenliği, tanrısal Kanunun ifadesi. Dolayısıyla, tesadüfün süpraakılda yeri yok. ~~Fakat~~Fakat aşağı Doğada, yüce Hakikat karartılmış, bu nedenle, bir tek o tanrısal eylem ve hedef birliğinin oluşturduğu düzen bulunmaz. Aşağı Doğanın alanı – yani çatışan ve belirlenmiş tek hedefi olmayan çeşitli kuvvetlerin karıştığı alan – bu birlikten yoksun olunca, tesadüf dediğimiz şey tarafından yönetilir. Bu genel itişip kakışmadan doğabilen ~~yegane-tek~~ şey karışıklık, uyumsuzluk ve yalandır—, yani tesadüfün bir ürünü. Tesadüf, işleyişte olan nedenlerden bilgisiz oluşumuzu gizlemek için ürettiğimiz basit bir fikir değil, tanrısal Hakikate özgü o sakin hedef birliğinden yoksun olan aşağı Doğanın belirsiz dalaşının bir ~~tasviridir~~tarifidir.

Dünya tanrısal kökenini unuttu ve egoist enerjilerin mücadele ettiği bir arenaya döndü; halbuki Hakikate açılması, özlemi sayesinde bu hakikati indirmesi ve tesadüfün bu girdabında bir değişiklik yapması hala mümkün. İnsanların fikir çağrışımları, deneyimleri ve genellemeleri nedeniyle mekanik olaylar serisi olarak kabul ettiği şeyler, aslında her biri kendi iradesini gerçekleştirmeye çalışan sübtıl dünya etkenlerinin manipülasyonunun bir sonucudur. Sonunda dünya, bu tanrısal olmayan etkenlere öylesine boyun eğdi ki, Hakikat için savaşmadıkça Hakikatin zaferi kazanılamaz. Dünya bu Hakikati doğrudan hak etmiyor, yalanı ve sapkınlığı defederek onu kazanması lazım – bu yalanın, bu sapkınlığın önemli bir kısmı da, her şeyin nihai kökeninin Tanrısal olduğunu, bunun sonucunda bütün direkt faaliyetlerin de doğrudan Tanrısal'dan kaynaklandığını söylemekten ibaret. Aslında burada, aşağı Doğada Tanrısal, kozmik cehalet tarafından peçelenmiş durumda, ve olanlar doğrudan tanrısal irfandan kaynaklanmıyor. Ayrım yapmadan her şeyin Tanrı'nın iradesi olduğunu söylemek, yaratılışı indirgendığı çirkinliğe ve kargaşaya ~~mümkün—olduğunea~~ mümkün olduğu kadar sağlamca batırmakta pek istekli olan düşman ~~nüfuzlarının~~nüfuzlarının çok pratik bir telkini. “Peki ne yapmak lazım?” diye soruyorsunuz. İşğin inmesini sağlayın, kendinizi Dönüşüm gücüne açın. Size pek çok kez tanrısal huzur bahşedildi, ama onu her seferinde kaybettiniz, çünkü içinizdeki bir şey küçük egoist rutinini bırakmayı reddediyor. Eğer sürekli teyakkuзда olmazsanız, doğanız, inen Hakikat tarafından doldurulmuş olduktan sonra

1930-1931 Görüşmeleri

bile yenilenmemiş eski alışkanlıklarına geri döner. Yeniyile eskinin mücadelesidir yoganın merkezini oluşturan, ama eğer size açığa vurulan yüce Kanuna ve Düzene sadık kalmaya niyetliyseniz, tesadüfün alanına ait varlığınızın kısımları ne kadar yavaş olursa olsun sonunda değişir ve tanrısallaştırılmalarına izin verirler.

Değişik uzay ve zaman türleri – Nefsi düzlemde korkusuzluk

Uzay ve zaman akılsal bilinçle başlamıyor ve onunla bitmiyor, akılüstünde bile varlar; bütün kozmik varoluşun formlarıdır, **fakatama** her seviyede değişirler. Her dünyanın kendine özgü uzayı ve zamanı vardır.

Böylelikle, Dolayısıyla, akılsal zaman ve akılsal uzay, burada, maddesel evrende gözlemlediklerimize tekabül etmez. Akılsal dünyada **keyfimizeeistediğimiz** gibi, ileriye ve geriye doğru hareket edebiliriz. Bir kişiyi düşündüğünüz andan itibaren onunla birliktesiniz. Bir kişinin çok yakınında olsanız bile, ondan çok uzaklarda olabilirsiniz eğer aklınız tamamen başka biriyle meşgulse. Hareket anında gerçekleşir çünkü uzaysal-zamansal şartlar bu düzlemde çok serbesttir. Nefsi düzlemde aksine iradeyi kullanmak gerekir: burada da mesafeler daha esnekler ancak hareket anında gerçekleşmez, iradeyi kullanmak gerekir.

Çeşitli uzayların zamanların bilgisinin yogada büyük pratik değeri olabilir. Birçok hata, nefsi vücudunuzdayken ve akılsal vücudunuzdayken doğru biçimde davranamayışınızdan kaynaklanır. Mesela rüyalarınızda, nefsi düzlemin uzayında ve zamanında olduğunuzu unutmayın ve hala fiziksel vücudunuzdaymışsınız gibi davranmayın. Şeylerin bu düzlemlerdeki durumu hakkında gerekli bilgiye sahipseniz, sizi dehşete düşüren, öylesine nahoş kabuslar yaşatan bu nefsi varlıkların hakkından çok daha kolayca gelebilirsiniz. Nefsi uzaydaki ve nefsi zamandaki faaliyetin karakteristiklerinden biri de, bu düzlemlerin varlıklarının istedikleri gibi devasa formlara bürünebilmeleri ve içinde bir korku titreşimi yaratabilmeleridir, bu da sizi istila etmek ve **ele-ele geçirmek** için en güçlü yöntemleridir. Korkunç illüzyon güçlerini hatırlamalısınız ve bütün korkuyu defetmelisiniz. Korkusuzca, pes etmeden karşı koyduğunuz ve deyim yerindeyse gözlerinin içine baktığımız andan itibaren, güçlerinin dörtte üçünü kaybederler; ve eğer beni yardıma çağırırsanız, güçlerinin kalan son çeyreği de kendiliğinden yok olur ve sonunda ya kaçarlar ya da uçup giderler. Bir gün, nefsi vücudunda sortilere alışık dostlarımdan biri, her seferinde dehşetli geceler geçirmesine neden olan devasa bir kaplanla karşı karşıya kalmaktan şikayet etti. Ona bütün korkuyu defetmesini, bakışlarını hayvana dikerek üzerine yürümesini ve tabii, gerekirse yardım çağırmasını söyledim. O da böyle yaptı, ve birden bire kaplan önemsiz bir kedi olana kadar küçüldü!

Nefsi bir varlığın gözlerinin içine bakmak gibi basit bir olgusunun neredeyse sihirli etkisini hayal bile edemezsiniz. Yeryüzünde bile, eğer genellikle hayvan dediğimiz nefsi güçlerin bu enkarnasyonlarına bu şekilde davranırsanız, kolay bir hakimiyetten emin olabilirsiniz. Fiziksel bir kaplan da önünüzden sizden kaçır eğer hiç titremeden gözlerinin içine bakarsanız. Bir yılan sizi sokamaz eğer en küçük korkuyu hissetmeden bakışınızı bakışına perçinlemeyi başırırsanız. Gözünüzü yılanın dizleriniz titreyerek dikmenizin hiçbir faydası yok, içinizde en küçük huzursuzluğun bile olmaması lazım; sizi büyülemek ve içinizi menfur bir dehşetle doldurmak için kafasını sallandırmaya başladığında bakışını yakalamak için sakin ve soğukkanlı olmalısınız. Gerektiği gibi üzerlerine yönlendirildiği takdirde, hayvanlar, insanların gözlerinde tahammül etmeye muktedir olmadıkları demedikleri bir ışık algıları. İnsanın bakışı – tabii bu bakışın sert ve korkusuz olması şartıyla – onları felç eden bir güç içerir.

Kısaca özetlemek gerekirse, iki şeyi unutmayın: asla ama asla korkmayın, ve her durumda gücünüzü yüz kat artıracak doğru yardımı çağırın.

Tanrısal'la birlik yoluyla edinilen irfan – Dünyada tanrısal İrade

Bilinç, ~~bu~~ ne olursa olsun her şeyi, onunla özdeşleşerek onu algılama yetisidir. Tanrısal bilinç algılamakla kalmıyor, biliyor ve gerçekleştiriyor. Çünkü basit bir algı bir bilgi değildir. Mesela bir titreşimi algılamamanız onu tümüyle tanımanız anlamına gelmez. Bilinç yalnızca tanrısal bilince katıldığı zaman, nesneyle özdeşleşerek tam bir bilgiye sahip olur. Genellikle özdeşleşme bilgiden ziyade cehalete sevk eder, çünkü bilinç dönüştüğü şeyde kaybolur, ve gerçek nedenleri, nedenlere eşlik edenleri ve sonuçlarını öngöremez. Böylelikle bir öfke hareketiyle özdeşleşiyorsunuz ve varlığınızın tümü bir öfke titreşimine dönüşüyor, kör ve aceleci oluyor, geri kalan her şeyi unutuyor. Sadece aklen geri çekilerek geniş perspektiften baktığımızda, tutkulu girdabın ortasında ilgisiz kaldığımızda süreci bilginin gözüyle görebilirsiniz. Demek ki varlığın sıradan halinde bilgi, ancak aklen geri çekilerek fenomene geniş perspektiften bakınca, fenomene bakarak ama fenomenle özdeşleşmeden elde edilebilir. **FakatAma** tanrısal bilinç nesnesiyle özdeşleşir ve onu tümüyle bilir, çünkü her olgunun özündeki esas hakikatle, veya esas yasayla bir olur; ve bilmekle kalmaz, bilgisi aracılığıyla yapmak istediğini gerçekleştirir. Tanrısal bilinç için bilinçli olmak, kadir olmak demektir. Hareketlerinin her biri, hakikatinin doğası tarafından emredilen nihai hedefe kadar aydınlatarak bir ateş yolu çizen mutlak güçte bir şimşektir.

Sıradan bilinciniz tamamen bilinçsizlikle karışmış durumda; tereddüt ederek yoklar, büyük efor sarf eder ve başarısızlığa uğrar; halbuki Yüce'yle birliğin sayesinde, Yüce'nin doğasını paylaşırsınız ve hangisi olursa olsun bir nesneyi gözlemlemeye koyduğunuz ve onunla özdeşleştiğiniz her seferde tam irfana ulaşırsınız. Tabii bu illa ki tanrısal bilincin bütün içeriğini kapsarsınız anlamına gelmez. Hareketleriniz doğru olur ama, Tanrısal'ın etkinliğinin çeşitli zenginliklerine **bütünlüklerinde bütünlüklerinde** sahip olmazsınız. Bununla birlikte, kendi çevrenizdeki her şeyi düzgünce ve hakikatlerine uygun olarak görebilirsiniz – bu da, yogik dilde özdeşleşerek edinilen bilgi olarak adlandırılanı mutlaka aşar. Nitekim, birçok disiplinin öğrettiği özdeşleşme, algınızın sınırlarını genişletir ama nesnenin kalbinin en derinine nüfuz etmez; olayları bir nevi içerden görmeyi sağlar ama,

sadece fenomenal ~~görünümlerini~~—~~yönlerini~~. Mesela, bir ağaçla özdeşleşerseniz, olayları bir ağacın algıladığı biçimde algılayabilirsiniz, ama bununla birlikte ağaçla ilgili her şeyi öğrenemezsiniz, nedeni basit: ağacın kendisi bu bilgidен yoksun. Ağacın iç duygularını paylaşırsınız ama, gizlice olduğunuz tanrısal gerçeği hemen kavramak için kendi doğal benliğinizin bilincinde olmanızın yeterli olmadığı gibi, ağacın temsil ettiği hakikati de kesinlikle anlayamazsınız. Ama buna mukabil, eğer tanrısal bilinçle birseniz, ağacın gerisindeki hakikati ağacın kendisinin hissettiğinden daha iyi bilirsiniz; kısacası, her şeyi bilirsiniz, çünkü tanrısal bilinç her şeyi bilir.

Aslında, bu birliğe ulaşmanın birçok yolu var: özlemle veya kendini sunarak, ya da başka metodlarla ulaşılabilir. Azimle ve içtenlikle izlendiği takdirde yöntemlerden her biri birliğe götürür. Özlem, doğanın tümünün o dinamik atılımıdır, Tanrısal'a ulaşma azminizin gerisinde duran odur. Kendini sunmaya gelince, insanın egosunun sınırlarını terk etmesi olarak tanımlanabilir. Kendini Tanrısal'a sunmak, kendi dar sınırlarından vazgeçmek ve O'nun tarafından istila edilmeye izin vermek, oyununun bir merkezi olmak demektir. Ama sakın unutmayın ki yogiler tarafından bunca sevilen Evrensel Bilinç, Tanrısal'ın kendisi değildir; isterseniz sınırlamalarınızı yatay yönde kırabilirsiniz, ama eğer bu kozmik genişleme ve çeşitlilik duygusunun Tanrısal olduğunu sanırsanız tamamen yanılırsınız. Çünkü her şeye rağmen, evrensel hareket bir yalan ve doğru karışımıdır, öyle ki burada durmak mükemmel olmamak demektir. Yani, transandantal Hakikate hiç ulaşmadan kozmik bilince elbette katılabilirsiniz. Buna mukabil Tanrısal'a gitmek, aynı zamanda evrensel realizasyona ulaşmak da demektir ama, yalandan kaçarak.

Kendinizi ister Evrensel'e sunun ister Transandantal'e, özsongunun önündeki asıl engel, bireyin kendi sınırlamalarına olan aşkıdır. Bu doğal bir aşk, çünkü bireysel varlığın oluşmasında, belli sınırlarda bir yoğunlaşma eğilimi bulunur – bunsuz, ayrı olma ~~hissi-duygusu~~ var olmazdı, nefsi veya akılsal bilinç hareketlerinde çok sıkça olduğu gibi her şey karışık olurdu. Esneklik eksikliğiyle ayırıcı bireyselliği ~~muhafaza eden-bilhassakoruyan özelliklerle~~ vücuttur, ve bir kez bu ayırıcılık⁹⁵ yerleştiği zaman, onu kaybetme korkusu varlığa nüfuz eder – bu içgüdü birçok bakımdan ~~çok-oldukça~~ sağlıklı ama, Tanrısal konusunda yersiz. Aslında, Tanrısal'da bireyselliğinizi gerçekten kaybetmezsiniz, genellikle

⁹⁵ **Ayırıcılık:** Ayırıcı olma, ayırmaya yönelme durumu (Fr: séparation; En: separateness).

kendiniz zannettiğiniz bu fiziksel bilincin konstrüksyonu gibi geçici olmayan tanrısal kişilik olmak için, gerçek birey olmak için sadece egoizminizi bırakırsınız. Tanrısal bilincin içinde kaybolmadığınızı hemen anlamak için onunla tek bir temas **kafiyeterli**. Aksine, tanrısal bilinçte, vücudun yüzlerce ölümünden ve akılsal-nefsi evrimin inişli çıkışlı bütün değişkenliklerinden sonra sağ kalabilen gerçek bir bireysel daimilik bulursunuz. Bu dönüştürücü temas olmadan hala korku içinde başıboş dolaşırsınız; onunla, fiziksel varlığınızı, bireyselliğini kaybetmeden plastik hale getirme gücünü giderek elde edersiniz. Şimdi bile, fiziksel varlığınız şu haliyle tamamen esnemez değil, başkalarının bilinçli hareketlerini, sevinçlerine ve acılarına sinirsel reaksiyonlar şeklinde açığa çıkan bir çeşit sempati sayesinde hissedebilir; aynı zamanda da sizin kendi iç hareketlerinizi de ifade edebilir, ve yüzün, aklın bir göstergesi ve aynası olduğu da iyi bilinen bir olgudur. **Fakat** Ama sadece tanrısal bilinç, vücut süpraakılsal ölümsüzlüğün bütün hareketlerini yansıtmaması ve gerçek ruhun adeta bir ifadesi olması için vücudu yeterince reseptif kılabilir; vücut bu şekilde tanrılaşarak, fiziksel olarak bile ölüm ve eriyip yok olma gereğinin üstünde yükselebilen yüce bir bireyselliğin doruğuna ulaşır.

Sonuca bağlamak için, dikkatinizi gerçek birleşmeye çok sıkça engel olan bir noktaya çekmek istiyorum. Tanrısal İradenin dünyada daima açıkça hareket ettiğini sanmak hakikaten büyük hata olur. Aslında, bütün olanlar tanrısal değil; yüce İrade, onu burada, yeryüzünde ifade eden aşağı kuvvetlerin karışımı sonucunda tezahürde çarpıtılıyor. Aracı görevi gören, tanrısal İradenin verdiği dürtüyü **tahrif** eden ve tanrısal olmayan **neticeleler-sonuçlar** üreten bu aşağı kuvvetlerdir. Eğer bütün olanlar hakikaten yüce İradenin lekesiz ifadesi olsaydı, bu dünyanın bütün çarpıklıklarını nasıl **izah eder**iniz?... Bu, tanrısal İrade kozmik Cehaletin nedeni olmayabilir anlamına gelmez. Tanrısal İrade mutlak güçlüdür ve bütün imkanlar onun içindedir; ilk görüşünde gizli gerekliliğini gördüğü her şeyi işleyişe koyabilir. Çünkü elbette ki dünyanın ilk nedeni Tanrısal'dır; ancak bu olguyu aklın, küçük ahlaki değerlerimize göre değerlendirmemeye dikkat etmemiz gerekir. Oysa kainatın şartları saptandığında, ve bize Tanrısal'ın tamamen tersi gibi görünen şeyden yola çıkılarak, cehalette envölüsyon Tanrısal'ın gelişen tezahürünün bir temeli olarak kabul edildiğinde, Üst ile Ast arasında bir çeşit bölünme oluştu. Dünya tarihi böylece Hakiki ile Sahte, Doğru ile Yalan arasında bir çatışmaya döndü, ancak bu çatışmadaki detayların

tümü Tanrısal'ın progresif eyleminin ve etkisinin doğrudan temsili değildir, daha ziyade ast Doğanın gösterdiği yoğun direncin olgusundan ötürü bu eylemin ve etkinin çarpıtılmasıdır. Eğer bu mukavemet olmasaydı, dünyada fethedilecek kesinlikle hiçbir şey olmazdı, çünkü dünya ahenkli olurdu, olduğu çatışma yerine – nihai zafere götüren yolda Tanrısal'ın gerçek muhalefet, gerçek zorluklar ve sıkça gerçek geçici yenilgilerle karşılaştığı bir muhtelif tesadüfler, imkanlar ve ihtimaller oyunu yerine – bir mükemmellikten diğerine sürekli bir geçiş olurdu. Bunun bir şaka olmadığını ortaya koyan da zaten oyunun tümünün bu gerçekliğidir.

Tanrısal İrade, cehaletteki düşman kuvvetlere temas ettiği andan itibaren gerçekten bir çarpıtılmaya maruz kalıyor. Bu yüzden dünyayı değiştirmek ve farklı bir düzen getirmek için çabalarımızı asla azaltmamalıyız. Tanrısal'la işbirliği yapmak için teyakkuzda olmak lazım, olan her şeyin olabileceklerin daima en iyisi olduğunu halim selim düşünmekle yetinmemek lazım. Her şey kişisel tavra bağlı. Eğer oluşmak üzere olan şartlar karşısında mümkün olan en yüksek tavrı takınabilirsiniz – yani bilincinizi, menzilinizde olan en yüksek Bilinçle temasa geçirirseniz, bu durumda, olanların olabileceklerin en iyisi olduğundan kesinlikle emin olabilirsiniz. **FakatAma** bu bilinçten düşüp bir aşağı hale girdiğiniz andan itibaren, mademki en iyi bilincinizde değilsiniz, olanlar olabileceklerin en iyisi değildir, bu apaçık. Sri Aurobindo bir gün birine şöyle diyordu: “Olanların olması gerekiyordu ama olanlar çok daha iyi olabilirdi.” Söz konusu kişi en yüksek bilincinde olmadığından, başka olabilir çıkar yol yoktu, fakat Tanrısal'ı indirseydi, genel durum kaçınılmaz bile olsaydı, olaylar farklı şekilde gelişirdi. Bütün farkı oluşturan, tanrısal İradenin dürtüsünü alma yöntemidir.

Otantıklığının **bütün—bütün** muhteşemliğindeki bu İradeyle karşılaşabilmek için çok yükseğe tırmanmak lazım, ve ancak aşağı doğanınızı ona açtığımız zaman O Hakikatin ifade biçimiyle tezahür etmeye başlayabilir. Tanrısal'ı antitanrısalardan ayırmak için Nietzschevari⁹⁶ geçici başarı normunu uygulamaktan sakının, çünkü hayat bir savaş alanıdır, Tanrısal ancak aşağı doğa düşman kuvvetlerinin saflarına geçeceğine O'nun dürtülerine reseptif olduğunda en küçük detaya kadar başarılı olur. O zaman bile, kriter dışsal olmaktan çok içseldir, ve belli bir tür

⁹⁶ Nietzsche, Friedrich (1844-1900): Bilgin, filozof, eleştirmen; felsefesi insanı "insanüstü varlığa" yükselten nefsi enerji ve güç iradesinin kültürü üzerine kurulmuştur.

titreşimdir tanrısal İradenin varlığını tanımanızı sağlayan; dış **kriterler** kriterlerse_bir işe yaramaz, çünkü görünüşte başarısızlığa benzeyen bir şey bile gerçekte tanrısal bir gerçekleştirme olabilir... Yapmanız gereken, kendinizi Tanrısal'ın Lütfunu bırakmak, çünkü ilk envölüsyon tamamlandıktan sonra O bu evreni Lütuf şeklinde, Aşk şeklinde yükseltmeye rıza gösterdi. Tanrısal Aşkla birlikte yüce Dönüşüm gücü bulunur. Bu güç onda var, çünkü O kendini Dönüşüm uğruna dünyaya verdi ve her yerde tezahür etti. Dünyayı ilk Hakikate döndürmek için insanın içine nüfuz etmekle kalmadı, en karanlık maddenin atomlarının her birinin içine **de** nüfuz etti. Hint Kutsal Kitaplarında yüce fedakarlık olarak gösterilen bu iniştir. **FakatAma** bu sadece insansal bakış açısından bir fedakarlık, çünkü insanlar aynı şeyi yapmak zorunda kalsalardı, bu çok büyük bir fedakarlık olurdu diye düşünüyorlar! Ama Tanrısal hakikaten küçültülemez, sonsuz özü asla azalamaz, yapılan “fedakarlıklar” ne olursa olsun... Kendinizi tanrısal Aşka açtığınız andan itibaren tanrısal Aşkın dönüşüm gücünü alırsınız, ama bunu nicelik terimleriyle ölçemezsiniz. Esas olan gerçek temastır, çünkü o zaman, bu aşkla gerçek temasın, varlığınızın tümünü anında doldurmaya yettiğinin farkına varırsınız.

Akilüstü ve süpraakıl

Sri Aurobindo'nun eseri, kendi türünde tek olan bir dünyasal dönüşümdür.

Aklın üstünde birçok bilinçli varoluş seviyesi var, ve Sri Aurobindo'nun süpraakıl olarak adlandırdığı Hakikatin dünyası, gerçekten tanrısal dünya da bunların arasında bulunuyor⁹⁷. **FakatAma** Sri Aurobindo, ikisinin arasında akılüstü adını verdiği düzlemi, kozmik tanrıların dünyasını ayırt etti. Şu ana kadar dünyamızı akılüstü yönetti; bu, insanın aydınlanmış bilinçte ulaşabildiği en yüksek doruk. İnsan akılüstünü yüce Tanrısal sandı ve bu zirveye ulaşan herkes gerçek ruhla temas ettiğinden tek bir an bile kuşku duymadı. Çünkü sıradan insansal bilinç için akılüstünün görkemi o kadar büyük ki, gözleri tamamen kamaşıyor ve yüce Gerçeği nihayet bulduğunu sanıyor. Oysa akılüstünün, hakiki Tanrısal'ın çok altında olduğu bir gerçek. Hakikatin otantik konutu değil. Bu sadece formatörlerin, insanların ilk çağlardan bu yana önlerinde eğildikleri şu yaratıcı güçlerin ve tanrısalılıkların alanı; ve eğer gerçek Tanrısal tezahür etmediyse ve dünyasal doğayı dönüştürmediyse, bu kesinlikle akılüstü süpraakılla karıştırıldığı içindir. Kozmik tanrılar Hakikat Bilincinde tamamen yaşamaz, O'nunla yalnızca temastalar, ve her biri O'nun şanının bir yönünü temsil eder.

Şüphesiz, süpraakıl da dünya tarihinde etkili oldu ama daima akılüstünün aracılığıyla. Yalnızca süpraakısal Bilincin ve Gücün doğrudan inışı, hayatı ~~ruhun-Ruhun ifade terimlerinde~~ biçimiyle tamamen yeniden yaratabilir. Çünkü içinde hayatımızın cereyan ettiği bu aklın, nefsin ve maddenin üçlü aşağı dünyasının başlangıcını işaretleyen imkanların işleyişi zaten akılüstünde bulunuyor; ve Ruhta doğan Hakikatin spontane ve yanılmaz çalışmasını değil de bu işleyişi

⁹⁷ Sri Aurobindo düzlemleri şu şekilde derecelendirdi: madde, nefis, akıl, üst akıl, aydınlanmış akıl, sezgisel akıl, akılüstü (Fr: Surmental; En: Overmind), süpraakıl (Fr: le Supramental; En: the Supramental) ve son olarak Yüce Yaratıcı Sevinç veya Ananda ya da Tanrısal.

bulduğumuz her seferde, bu, cehaletin tohumlarının ve distorsyonun carpıtmanın burada olduğu demektir. Bu, akılüstünün bir cehalet alanı olduğu anlamına gelmez, akılüstü sadece Üstle Alt arasındaki sınır çizgisidir; ve imkanların işleyişi, henüz bölünmüş olmasa bile ayrı bir seçeneğin işleyişi, muhtemelen olayların Hakikatinin sapmasıyla sonuçlanır.

Dolayısıyla akılüstü insanlığa tanrısal bir doğa kazandırmak için onu dönüştürme gücüne sahip değil ve sahip olamaz. Bu konuda tek etkili etken süpraakıl; ve hayatı manevileştirmek için yapılan geçmiş girişimlerden yogamızı tam olarak ayıran olgunun, bizim, akılüstünün ihtişamlarının en yüksek gerçek olmadığını, akıl ile hakiki Tanrısal arasında bir kademe olduğunu bilmemizdir.

Gerçek tevazu – süpraakılsal plastiklik – manevi yeniden doğuş.

Bu konular hakkında bana sıkça soru sorulduğundan, size gerçek tevazunun anlamından, süpraakılsal plastiklikten ve manevi yeniden doğuştan bahsetmek istiyorum.

Tevazu, realizasyonunuz ne kadar yüksek olursa olsun, sonsuzun daima önünüzde olduğunu bildiğiniz bir bilinç halidir. Size daha önce sözünü ettiğim bu nadir egoizmsiz hayran olma kapasitesi, gerçek tevazunun sadece başka bir yönüdür – çünkü hayran olmayı reddetmek için, kendinden ve kendi küçük başarılarından memnun olmak için, sonsuzun bunların daima ötesinde olduğunu unutmak için hakikaten kendini pek beğenmiş olmak ~~lazım~~ lazımdır. Her halükarda, sadece içinizde önemli veya tanrısal hiçbir şey olmadığı zaman değil, dönüşüm yolunda olduğunuz zaman bile mütevazı olmanız gerekir. Ne kadar paradoksal görünse de, tamamen mükemmel olan Tanrısal, aynı zamanda mükemmelce mütevazıdır, hiçbir şeyin asla olamayacağı kadar mütevazıdır. Kendine hayran olmakla meşgul değil, çünkü var olan her şey olduğundan, kendini hep kendi olmayan şeyde arıyor – bu sebepten dolayıdır ki muazzam bir kendi-değil gibi görünen bu fenomenal dünyayı kendi varlığında yarattı. Öyle bir şekle büründü ki, ebedi bilincinde tamamen sahip olduğu şeyin sonsuzluğunu zamanın içinde ebediyen keşfetmelidir.

Tanrı'nın bu anlatılmaz tevazusunun en büyük zaferlerinden biri, görünüşte en tanrısal dışı şey olan maddenin dönüşümü olacak. Süpraakılsal plastiklik, sonunda dönüşmüş olan maddenin bir özneliğidir. Varoluşa gelmesi gereken süpraakılsal vücut dört ana özneliğe sahip olacak: hafiflik, adaptasyon kapasitesi, plastiklik ve ışıldama. Fiziksel vücut tamamen tanrısallaşmışta, daima havada süzülüyormuş izlenimini edinecek, onda ne hantallık ne temas⁹⁸ ne de bilinçsizlik olmayacak. Adaptasyon kapasitesi de sınır tanımayacak;

⁹⁸ **Tamas:** Eylemsizlik ve iktidarsızlık niteliğinde olan bilinçsizlik kuvveti; karanlık; cehalet, atalet tarzı; üç gunadan (nitelikten, karakterden) biri.

bulunduğu şartlar ne olursa olsun, ondan istenen şeyin üstesinden derhal gelebilecek güçte olacak, çünkü tam bilinci, ruh için genellikle pranga görevi gören maddenin bütün ataletini ve yeteneksizliğini defedecek. Süpraakısal plastiklik, fiziksel vücudun içine nüfuz etmek isteyen herhangi bir düşman kuvvetin saldırılarına dayanmasını sağlayacak – saldırıya ağır bir dirençle karşı koyarak değil, aksine öylesine esneyecek ki, önünden çekilecek ve geçmesine izin vererek kuvveti sıfırlayacak. Böylece hiçbir kötü sonuca katlanmayacak ve en ölümcül saldırılardan bile sağ salım kurtulacak. Sonunda fiziksel vücut ışığın özüne dönüştürülecek; her hücre süpraakısal aylaıyla parlayacak. Bu ışıldamayı sadece sübtıl görme yeteneğine sahip olmak için yeterince gelişmiş olanlar değil, sıradan insanlar da algılayabilecek. Bu herkes için **aşıkâr bariz** bir olgu, en şüpheciyi bile ikna edecek dönüşümün daimi bir kanıtı olacak.

Vücutsal dönüşüm yüce manevi yeniden doğuş olacak – bütün alışılmış geçmiş tamamen **defetmesi—defedilecek**. Hakikaten, manevi yeniden doğuş her an'ı sanki bakırmış gibi yaşamak için, sanki her an yeni bir hayat başlıyormuşuz gibi yaşamak için, bütün eski çağrışımlarımızın, eski davranışlarımızın, hayatımızın geçmiş olaylarının sürekli bir defedilişini varsayar. Karma olarak adlandırılan geçmiş eylemlerimizin akımından kurtulmak buna denir; başka terimlerle bu, Doğanın alışılmış faaliyetlerinin, nedenlerinin ve sonuçlarının köleliğinden bir kurtuluşur. Geçmişle bu kopma bilinçte **muzafferin—zaferle** gerçekleştirildiğinde, hayatımızın kanını içmek için bize sülük gibi yapışan, hafızamızda öylesine canlı olan bütün bu kabahatler, bu yanlış adımlar, bu hatalar ve delilikler bizden kopup düşer ve bizleri neşeli ve özgür kılar. Bu özgürlük basit bir düşünce meselesi değil, tamamen somut, pratik ve maddesel bir olgu. Gerçekten özgür oluruz; hiçbir şey bizi bağlamaz, hiçbir şey bizi etkilemez, sorumluluk takıntısı artık olmaz. Eğer geçmişimizi etkisizleştirmek, iptal etmek veya ondan daha büyük olmak istiyorsak, basit bir pişmanlıkla veya bu tür bir şeyle bunu başaramayız; dönüşmemiş mazinin bir zamanlar var olduğunu unutmalıyız ve bütün palamarları koparan ışıldayan bir bilinç haline girmeliyiz. Yeniden doğmak, her şeyden önce Tanrısal'la bir olduğumuz ve karmamızın tepkilerinden ebediyen kurtulduğumuz psişik bilince girmek demektir. Eğer psişiginizin bilincine varmazsanız, bu imkansız, ama bir kez içinizdeki gerçek ruhun sağlamca bilincinde oldunuz mu, bütün kölelik sona erer. O zaman her an yeni bir hayattır, o zaman geçmiş artık üzerinize yapışmaz. Size manevi

yeniden doğuşun nihai zirvesinden bir fikir vermek için diyebilirim ki, insan her an fiilen yok olan ve her an yeniden yaratılan evrenin sürekli deneyimini yaşayabilir!

Süpraakılsal realizasyon

Süpraakılsal realizasyonun neye benzeyeceğini bilmek için ilk adım, ilk şart süpraakılsal bilincin ne olduğunu bilmektir. Şu ya da bu şekilde onunla temas kurmuş olan bütün kişiler, olması gereken realizasyondan herhangi bir izlenim edinmişlerdir. **FakatAma** bu teması kuramayanlar yine de süpraakılsal realizasyonu özlemle dileyebilecekleri gibi süpraakılsal irfanı elde etmeyi de özlemle dileyebilirler. Hakiki irfan, özdeşleşerek edinilen bir algıyı varsayar; süpraakılsal dünyayla bir kez temasa geçtiniz mi, inişinden söz edebilirsiniz, hakkında bir şeyler söyleyebilirsiniz, daha önce değil. Peşinen söyleyebileceğiniz, yeryüzünde yeni bir yaratımın olacağı, ve bunu inancınızla söylersiniz çünkü bu yaratımın kesin karakterini kavrayamıyorsunuz; ve sizden bu realizasyonu tanımlamanız istense, bireysel anlamda, sıradan insansal bilincinizin tanrısal ve süpraakılsal bir bilince dönüşmesi anlamına geldiğini söyleyebilirsiniz.

Bilinç bir merdivene benzer. Her büyük devirde, merdivene bir basamak daha eklemeye ve insansal bilincin asla gitmediği bir yere ulaşmaya kadar yüce bir varlık oldu. Yüksek bir seviyeye ulaşmak ve fiziksel bilinçten tamamen çıkmak mümkün, ama o zaman merdiveni **terk edersiniz**, oysa kainatın büyük çağlarının üstün başarısı, maddesel dünyayla teması kaybetmeden merdivene bir basamak daha ekleyebilmek, çeşitli düzlemler arasında bağlantısız bir **nevi-tür** boşluk bırakacağına, merdivenin doruğunun en alt basamakla olan bağlantısını sağlayarak Yüce'ye ulaşabilmek olmuştur. Çıkmak ve inmek, ve tepeyi tabanla birleştirmek: realizasyonun sırrı bu, ve bu da avatarın eseri. Merdivene bir basamak eklediği her seferde, yeryüzünde yeni bir yaratım var. Sri Aurobindo şu anda eklenmekte olan basamağa süpraakıl adımı verdi. Sonucu, bilince kişisel formunu, bireyselleşmesini muhafaza ederek süpraakılsal dünyaya girmesini sağlamak ve sonra buraya, yeryüzüne yeni bir yaratım tesis etmek için yeniden inmek olacak. Bu kesinlikle son basamak değil, çünkü varlığın daha da uzak bölgeleri var; **fakatama** şimdi süpraakıl indirmeye, dünyayı reorganize etmeye, dünyayı

gerçek tanrısal düzenine geri getirmeye çalışıyoruz. Bu esasen bir düzen yaratımı, her şeyi gerçek yerine koyma, ve şu anda aktif olan Shakti⁹⁹, Ruh veya başlıca Güç, mükemmel organizasyonun Tanrıçası Mahasaraswati¹⁰⁰.

İniş çıkmayı ve yukarıda olanı maddenin içine getirmeyi sağlayan bir devamlılığı realize etmekten ibaret olan çalışma, bilincin içinde yapılıyor. Bunu yapmaya mukadder olan avatar, hiç kimseyle görüşmeyecek ve çıkmayacak şekilde bir zindanda hapsolmuş olsaydı bile bunu yine de başarabilirdi, çünkü bu, bilincin içerisinde, süpraakılla maddesel varlık arasında yapılan bir irtibat çalışması. Bu bilinçli bağlantıyı kurabilmesi için ne tanımaya ihtiyacı var, ne de dış bir güce. Oysa bağlantı bir kez kuruldu mu, dış dünyada etkisini yeni bir yaratılış şeklinde, örnek kentten mükemmel dünyaya kadar göstermesi gerekir.

Süpraakısal iniş

⁹⁹ **Shakti:** Enerji, Kuvvet, İrade, Güç; Efendi'nin, Doğanın işleyişinde kendini ifade eden, kendiliğinden var olan, kendisinin bilincinde olan, kendiliğinden aktif olan Gücü.

¹⁰⁰ **Mahasaraswati:** Tanrısal becerinin ve ruhun çalışmalarının tanrıçası; Anne'nin Çalışma Gücü ve mükemmellik ve düzen ruhu; Ar-şak-ti'nin dört başlıca Gücünden ve Kişiliğinden biri.

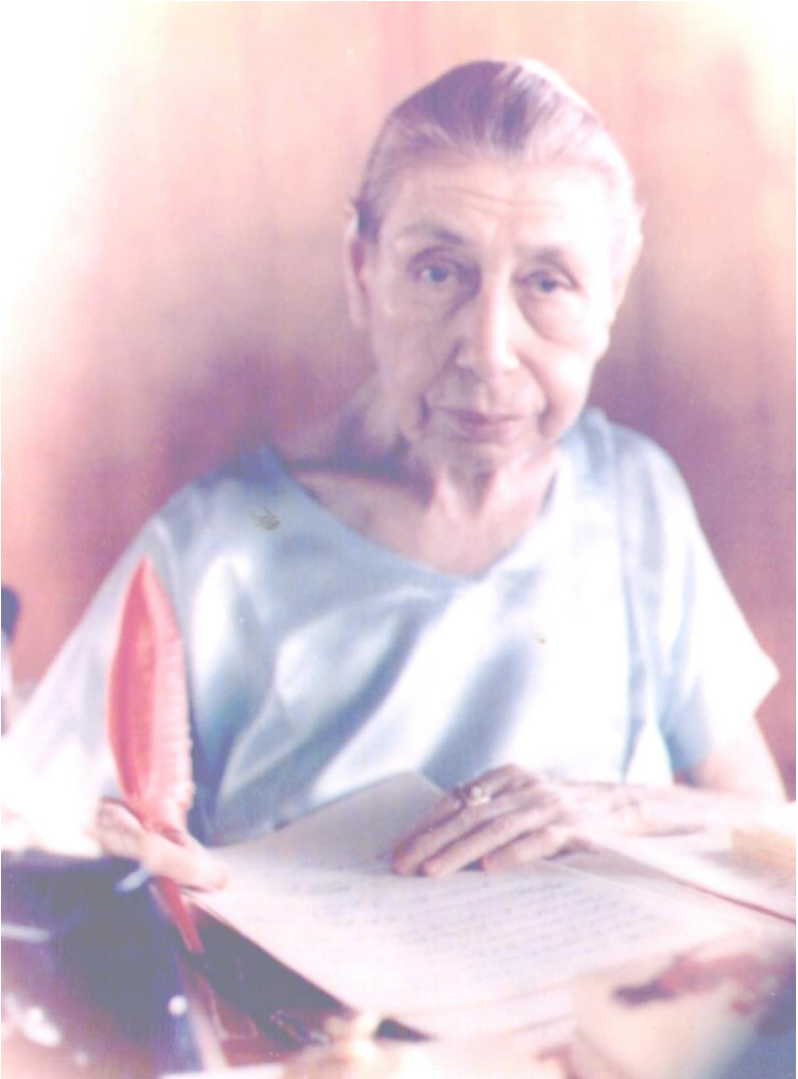
Adını “Gelecekte Başarı”¹⁰¹ koyduğumuz çiçeği size verdiğimde bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bu sizin, süpraakısal dünyanın inişine katılacağınızın ümidi – hatta daha fazlası: sözü – anlamına gelir. Çünkü bu iniş çalışmamızın mutlu taçlanması olacak, bu inişin tam şanı henüz hiç var olmadı, olsaydı dünyanın bütün çehresi farklı olurdu. Süpraakıl etkisini giderek uyguluyor; bazen varlığın bir kısmı, bazen başka kısmı onun tanrısallığı tarafından kucaklandığını veya etkilendiğini hissediyor, ama kendiliğinden var olan bütün gücüyle indiği vakit, bütün doğayı yüce ve radikal bir değişim saracak. Tam zaferinin vaktine gittikçe daha fazla yaklaşıyoruz. Dünyadaki şartlar hazır olduğunda, tam inişi ~~vuku bulaca~~ meydana gelecek; kendisiyle birlikte her şeyi getirecek. Varlığını kabul etmemek mümkün olmayacak; kuvveti hiçbir dirence tahammül etmeyecek; kuşkular ve acılar artık size işkence etmeyecek. Çünkü Tanrısıl, peçesi açılmış ve tam mükemmelliğiyle ortaya çıkmış olacak. Böyle olmakla ~~beraber birlikte~~, bütün dünyanın O'nun varlığını derhal hissedeceğini veya hemen dönüşmüş olacağını demek istemiyorum; ama insanlığın bir kısmı – mesela burada, Ashramdaki küçük dünyamız – inişini hissedecek ve ona katılacak. Buradan, dönüştürücü Lütuf fiilen yayılacak; ve ne mutlu özlemlilere ki, bu güzel gelecek, yenilenmemiş insansal doğanın, yolun üstüne diktiği bütün engellere rağmen onlar için somutlaşacak!

¹⁰¹ Gaillardia pulchella.

AFORİZMLER
ve
PARADOKSLAR

Bu aforizmler ve Paradokslar Anne'nin 1930'la 1938 yılları arasında öğretililere yazdığı mektupların alıntılarından ve onlara söylediği kısa sözlerden oluşuyor.

Huzur ve ruh değişmezliği

Gerçek zaferler rahat, kuvvetli ve kalıcı bir huzurda elde edilebilir.

*

Rahatlık, sükunet, rahat, sakin ve yoğunlaşmış bir kuvvet, öylesine rahat, öylesine sakin ki hiçbir şey onu sarsamaz: entegral realizasyon için vazgeçilmez temel budur.

*

İrfan ve güç hakikaten huzurda etkindir.

*

İç huzurda ve sessizlikte, sürekli Varlığın gittikçe bilincinde olursunuz.

*

Rahatlıkta ve sükunette tanrısal kuvvetin, yardımın ve korumanın daima sizinle olduğunu hissedersiniz.

*

Tanrısal'ın engin huzuru bütün varlığınıza ~~nüfuz~~-etnüfuz etsin ve bütün hareketlerinizin kaynağını oluştursun.

*

İçsel dinlenmeyi artır; burada olmalı, en yoğun faaliyette bile daima burada olmalı, ve öylesine sıkı olmalı ki, hiçbir şeyde onu sarsma gücü olmasın: o zaman tezahür için mükemmel bir alet olursun.

*

Daima sakin ve huzurlu kalmaya büyük özen göster, ve bırak varlığında tam bir ruh değişmezliği tamamen yerleşsin. Aklının fazla aktif olmasına ve bir girdapta yaşamasına izin verme; olaylara yüzeysel olarak bakarak aceleci vargılara varma; asla acele etme, konsantre ol ve yalnızca rahatlıkta ve sükunette karar ver.

*

Hakikat Bilinci bütün varlığa nüfuz etmeli, bütün hareketlere hakim olmalı ve huzursuz fiziksel aklı sakinleştirmeli: Tezahürün ön şartları bunlar.

*

Meditasyonda edinilen akılsal rahatlık aslında kısa sürelidir, çünkü meditasyondan çıkıldığı anda aynı zamanda akılsal rahatlıktan çıkılır. Gerçek ve kalıcı rahatlık, gerek nefste olsun, gerek fizikte, gerekse akılda, Tanrısal'a tam bir adanmadan kaynaklanır çünkü insan, hiçbir şeye, kendine bile benim diyemediği zaman, vücut, hisler, duygular ve düşünceler dahil her şey Tanrısal'a ait olduğunda, Tanrısal her şeyin sorumluluğunu tamamen üstlenir, böylece insanın artık hiçbir konuda tedirgin olmasına gerek kalmaz.

*

Sadece kafamız karışık olmadığı zaman hep doğru şeyi, doğru zamanda, doğru şekilde yapabiliriz.

*

Aslında huzur kesinlikle vazgeçilmez; çünkü huzur olmayınca en küçük şey büyük bir mesele oluyor.

*

Huzur sende kendini gittikçe sürekli ve tam bir şekilde gösterebilirsin.

İçtenlik ve inanç

İçtenlik tanrısal kapıların anahtarıdır.

*

Herkese şans verilir, ve yardım herkes için buradadır; ama herkes bundan içtenliği oranında faydalanır.

*

Her içten çağrı mutlaka duyulur ve bir cevap alır.

*

Her şey herkesin tavrına ve özleminin içtenliğine bağlı.

*

Mükemmel-Mükemmel içtenliğin en büyük düşmanları önyargılar ve akılsal, nefsi veya fiziksel tercihlerdir. İşte üstesinden gelinmesi gereken engeller.

*

İçten olanlara yardım edebilirim ve onları kolayca Tanrısal'a yönltebilirim. **FakatAma** ortada içtensizlik var olduğunda, elimden pek fazla şey gelmez. Size daha önce de söylediğim gibi, yalnızca sabırlı olmamız ve durumun düzelmesini beklememiz gerekiyor. Ama kafanızın neden karışık olduğunu ve bunun durumu nasıl düzeltebileceğini hakikaten göremiyorum. Kargaşadan ve karanlıktan çıkmanın bir tek yolu olduğunu tecrübelerinize dayanarak biliyorsunuz, o da çok rahat ve huzurlu durmak, çok sağlam bir ruh değişmezliği muhafaza etmek ve fırtınanın dinmesini beklemek. Bu zorlukların ve adı **münakaşaların tartışmaların** üzerine yükselin ve sizi terk etmeyen aşkımın ışığında ve gücünde yeniden uyanın.

*

Her an elden gelen en iyisini yapmak ve sonucu Tanrısal'ın kararına bırakmak: huzura, mutluluğa, kuvvete, gelişmeye ve nihai mükemmelliğe doğru en emin yol bu.

*

Hiç kuşku yok ki, sadakatsizlik her yerde ağır bastığında, hakikaten sadık olmanın ve istifini bozmadan fırtınaya sağlamca karşı koymanın zamanıdır.

*

İnsanın sarsılmaz bir inancı olması iyidir, bu, yolu daha kolay ve daha kısa kılar.

*

İnsanın Tanrısal'ın zaferine güveni tam olması lazım; ve bu genel zafer sadık kalanların ve güvenenlerin kişisel zaferi anlamına gelecek.

Sabır ve tevazu

Tevazu ve içtenlik en emin koruyucularımız. Onlarsız her adım bir tehlike; onlarla zafer kesin.

*

Gerçek ve içten bir tevazu korumamızdır; egonun vazgeçilmez eriyip yok olmasına doğru en emin yoldur.

*

Eğer akıl her durumda ve ne olursa olsun rahat durursa, sabır daha kolayca artırılır.

*

İnsan bir günde kendi doğasının üstesinden gelemez. **FakatAma** sabırla ve sebatkar bir iradeyle, zafer kesin.

*

Zaferden emin olmak, sonsuz sabırla birlikte maksimum enerji verir.

*

Rahat ol. Sadece sabırla çalışmamız gerekiyor, herhangi bir şeyden huzursuz olmadan ve kaçınılmaz zafere olan inancımızı tam muhafaza ederek.

*

Bırakın iç ateş içinizde durmadan yansın, ve kesin sonucu rahatça bekleyin.

*

Hakiki Agni daima derin bir huzurda yanar; Agni mutlak muzaffer bir iradenin ateşi, bırakın içinizde **mükemmel—mükemmel** bir ruh değişmezliğinde büyüsün.

Aşk

Sadece seven aşkı tanıyabilir. Kendilerini içten bir aşkla veremeyenler aşkı hiçbir yerde tanıyamaz; ve aşk ne kadar tanrısalda, yani egoizmden yoksunsa, onu o kadar az tanıyabilirler.

*

Kendine konsantre olmak çöküşe ve ölüme yol açar. Yalnızca Tanrısal'a konsantrasyon hayatı, gelişmeyi, realizasyonu getirir.

*

Bir tek aşk, tanrısal eylemin ve etkinin sınırlarını anlayabilir ve onlara ulaşabilir. Akıl, özellikle de fiziksel akıl düzgünce göremez, oysa daima değerlendirmek istiyor... Yalnızca psişğin varlığı yönetmesine imkan veren akıldaki hakiki ve içten bir tevazu insanları cehaletten ve karanlıktan kurtarabilir.

*

Tanrısal Lütfun müdahalesi için dua etmeliyiz; çünkü eğer adalet tezahür etseydi, önünde ayakta durabilenlerin sayısı çok az olurdu.

*

Herkesin aşkta ve ahenkte buluşabileceği derin ve hakiki bir Bilinç var.

*

Tanrısal'la yakınlık, bilincin, ruh değişmezliğinin ve aşkın çoğalmasıyla daima artar.

*

Aşk dolu sürekli varlığımın o algısını hep muhafaza edin, böylece her şey iyi olur.

*

İnsanın merkezi, içkin Tanrısal'ın konutu olan psişiktir. Birleştirme demek, varlığın bütün kısımlarının – aklın, nefsin ve fiziğin – bu merkezin etrafında organizasyonu ve ahenkleştirilmesi demektir, varlığın bütün faaliyetlerinin Tanrısal Mevcudiyetin iradesinin doğru ifadesi olması için.

Aforizmler ve Paradokslar

*

Kıskançlık dar bir kafadan ve gönlün zaafından kaynaklanır. Bunca varlığın bu hastalığın kurbanı olması çok üzücü.

*

Nefsi ilişkiler daima tehlikelidir.

Tek çözüm, nefsin Tanrısal'a tam ve mutlak adanmasıdır.

Siz ve diğerk insanlar

Kesinlikle, huzuru ve ahengi hep dilemeliyiz ve bunun için elimizden geldiği kadar çalışmalıyız; ancak bu çalışma için en iyi etkinlik alanı hep içimizdedir.

*

İnsanların tepkileri ne kadar sevimsiz olursa olsun sizi tedirgin etmesin: nefis her yerde ve herkeste pislikle, fizik de bilinçsizlikle dopdolu. Çok zaman alsa bile bu iki kusur düzeltilmeli, öyleyse bize sadece bu yönde sabırla ve cesaretle çalışmak kalıyor.

*

Başkalarının yaptıklarından, düşündüklerinden, söylediklerinden incinmek daima bir zayıflık belirtisidir ve varlığın tümünün sadece Tanrısal'a yönelmediğinin, bir tek tanrısal ~~nüfuzun~~ etkinin altında olmadığını kanıttır. O zaman sevgiden, toleranstan, anlayıştan ve sabırdan oluşan atmosferi yanınıza getireceğimize, kendi egonuz sertlikle ve hınçla ötekinin egosuna atılarak cevap veriyor ve uyumsuzluk vahimleşiyor. Ego asla anlamıyor ki Tanrısal, değişik kişilerde farklı şekilde davranıyor, ve insanın olayları kendi egosunun bakış açısından değerlendirmesi kargaşayı mutlaka artıran vahim bir hata. Tutkuyla ve hoşgörüsüzlükle yaptıklarımız tanrısal olamaz, çünkü Tanrısal yalnız huzurda ve ahenkte çalışır.

*

Tedirgin olma, sabırsız olma; bütün anlaşmazlıklar yok olur; ancak bu, egonun işleyişine hiçbir yer vermeyen iyice yerleşmiş ve ışıldayan bir bilincin hakiki temeli üzerinde olmalı.

*

İnsanlar ancak bilinçlerini hakikaten değiştirmek istedikleri zaman eylemleri de değiştirilebilir.

*

İnsanların zorluk çıkarttığını ve akılsız olduğunu biliyorum. Ama bilinçleri değişmedikçe onlardan başka ne bekleyebiliriz?

*

Bütün insanlarda yalan daima doğruya karışmış değil mi ki?

*

Evet, bilincimizin merkezini üst varlığımızda muhafaza etmeliyiz, ve her yaptığımızı oradan yapmalıyız, kör ve egoist aşağı reaksiyonların ve hareketlerin işimizi bozmasına izin vermeden.

*

Eğer herkes her şeyi kişisel bir sorun haline getirmeden, kendi tercihlerinden tamamen bağımsız olarak yapılan işin iyiliğini görebilseydi, o zaman neredeyse bütün zorluklar hallolurdu.

*

Eğer insanlar işten kendi işleriymiş gibi söz etmeyi ~~birakakten~~ vazgeçe bilseydi, bu birçok sıkıntıya son verirdi.

*

Huzurun kafanıza girmesini istiyorum, aceleci biçimde düşüncesiz yargılara varmanızı engelleyen rahat, sakin ve sabırlı bilgeliğin de.

*

Bir insan ne kadar cahilse, bilmediği ve anlayamadığı bütün her şeyi o kadar kolayca değerlendirir.

*

Çok ama çok rahat bir kafa, ~~berrakeça~~ açıkça görmek ve anlamak, doğru davranmak için vazgeçilmez.

*

Küçük detaylara, dikkatimizi çekmeye layık olmayan bu önemsiz şeylere çok fazla önem vermemek için, yüce ideali ve ~~ifade~~ etmemi-tamamlamamız gereken büyük eseri daima hatırlamalıyız; bırakın küçük detaylar, değersiz şeyler gelsin gitsin, güzel havayı etkilemeyen gökteki hafif bulutlar gibi.

*

Evet, bütün bu münakaşalar çok üzücü; çalışmanın düzenini korkunç şekilde bozuyor ve her şeyi zorlaştırıyor.

*

Başkalarının aptallığına ~~dikkat etmeyin~~ değil, kendinizinkine dikkat edin.

*

Başkalarıyla konuştuğunuz zaman etrafınızda daima canlı Mevcudiyeti ve korumayı muhafaza etmeye büyük özen gösterin, ve mümkün olduğu kadar az konuşun.

Zorluklar ve yardım

Zorluklar daima üzerlerine koyulan kuvveti, bilinci ve ışığı almayı reddeden ve tanrısal nüfuza isyan eden varlığın bir veya birden **fazla kısımlar** çok kısmının direncinden ileri gelir. Birinin şu veya bu güçlüklerle karşılaşması gerekmeden tanrısal iradeye tamamen tevekkül edebilmesi nadirdir. **FakatAma** bütün engellerin üstesinden gelmenin emin yolu, sıkı ve rahat bir özlem muhafaza etmek ve kendini mutlak bir içtenlikle gözlemlemektir.

*

Şüphesiz, bütün bu sıkıntılar bir yerdeki bir mukavemetten, dönüşüm çalışmasına karşı koyan bir şeyden kaynaklanıyor.

*

Tanrısal'ın yardımı olmadan sadhana hiç kimse için mümkün olmazdı. **AneakA**ma yardım hep burada.

*

Lütuf etki etmeye daima hazır **fakatama**, işlemesine izin vermelisiniz ve etkisine direnmemelisiniz. Bir tek şart gerekli: inanç. Saldırıya uğradığınızı hissettiğinizde Sri Aurobindo'yu ve beni yardımınıza çağırın. Eğer çağrınız içtense, yani içtenlikle iyileşmek istiyorsanız, çağrınıza cevap verilir ve Lütuf sizi iyileştirir.

*

Hem yardımı istemek, hem hiç güvenmemek saçma; aksine, güvenle her şey öylesine kolay oluyor ki.

*

Aslında, inanıyorum ki bilinçsiz¹⁰² fethedildiği zaman, artık hiçbir şart gerekmiyor; her şey tanrısal Lütfun serbest kararı.

¹⁰² **Bilinçsiz:** [Terminolojik olarak yanlış olan *bilinçdışı* terimi yerine] Bilinçsiz, yüce Süperbilincin trans halinde olan ve kendini absorbe etmiş (Fr: autoabsorbé; En: self-absorbed), envölüe olmuş ters bir röproduksiyonudur; bilincin, uyanırken ve dikkatini üzerine yoğunlaştırmasına rağmen tam olarak algılayamadığı, nadiren ya da sadece kısmen algıladığı kendi bölümü (Fr: l'inconscient; En: the inconscient, the unconscious).

*

Özlemle dilemek ve yardım çağırarak kesinlikle vazgeçilmez.

*

Çağırarak ile çekmek arasında kesinlikle büyük bir fark var. Her zaman yardım çağırabilirsiniz ve çağırmanız; cevap, alma ve asimilasyon kapasitenizle orantılı olur. Kendine çekmekse, kapasitenizle tamamen orantısız, sonuçta da zararlı kuvvetleri indirebilen egoist bir hareket.

*

İnsanın açık olması, gelişmek için kuvveti ve etkiyi alma ve kullanma iradesinin olması demektir, Bilinçle temasta kalmanın sabit-süreklili özlemidir, kuvvetin ve bilincin daima sizinle, etrafınızda, içinde olduğunuz ve onlarla sizin aranızda hiçbir şeyin müdahalesine izin vermeden size onları almak kalıyor inancıdır.

*

Tanrısal korumanın hep etrafımızda olduğu doğru, fakat koruma sadece kaçınılmaz tehlikelerle yüz yüze geldiğimizde tam olarak etkili olur; yani eğer Tanrısal için çalıştığımız sırada yol üstünde tehlikeler aniden belirirse, o zaman korumanın etkisi maksimumdur. Ama bizi bütün olabilecek sonuçlardan kurtarmak için tanrısal korumaya güvenerek, sonuçta vazgeçilmez, hatta mutlaka faydalı olmayan ve son derece tehlikeli olan bir işe girişmek, Tanrısal'a meydan okumaya benzeyen bir harekettir, Tanrısal da bunu asla kabul etmez.

*

İnsan mükemmel-tamamen rahat ve korkmadan durunca, başına hiçbir ciddi şey gelemez.

*

Korku her zaman çok kötü bir danışman.

*

Yalan fethedildiği zaman bütün zorluklar yok olacak.

*

Aforizmler ve Paradokslar

Bir varlığın karanlık ve yok etme kuvvetlerinin telkinlerine tepki vermesi büyük bir cehalet yüzündendir. Tanrıs'alın sonsuz merhametine gerçek bir minnettarlık duygusu bizi benzer tehlikelerden kurtarır.

*

Zafer kesin, ve zaferden ~~emin olmayla~~emin oluşumuzla bütün kötü telkinlere ve düşmanca saldırılara sabırla karşı çıkabiliriz.

*

Karşıt güçlere en ufak kötülüklerini ~~iera etmeyapma~~ şansını asla vermemeliyiz. En küçük bilinçsizlikten faydalanırlar.

*

İnsanı bütün tehlikelerden ve zorluklardan, kendini içtenlikle sunması kurtarabilir.

*

Evet evladım, Tanrıs'alın ~~yegane tek~~sığınak olduğu tamamen doğru. Mutlak güvenlik O'nda bulunur.

Gelecek

Yoga yapanlar için yıldız fallarının önemi yok, çünkü, yogada etki eden güç nüfuz-yıldızların etki-tesiri_inden çok daha güçlü.

*

Tezahür tüm zorlukların üstesinden gelecek, çünkü tezahürle bütün zorluklara karşı zaferi kastediyoruz.

Aforizmler ve paradokslar

Sadece sessizlikte gerçek bir gelişme gösterilebilir. Sadece sessizlikte yanlış bir hareket düzeltilebilir. Sadece sessizlikte başkalarına yardım edilebilir.

Eğer bir hakikat keşfettiyseniz, veya içinizdeki bir yanlış düzelttiyseniz, ya da bir ilerleme kaydettiyseniz, ve bunu gurunuzdan başka birine söyler veya yazarsanız, o hakikati veya ilerlemeyi anında kaybedersiniz.

*

Vücut ağırlığını rahatlıkta artırabilir ve aldıklarınızı tutma gücünü elde edebilir.

*

Mükemmel bir ruh değişmezliği ve rahatlık: işte ilk adım.

*

Yapılacak en iyi şeyin ne olduğu sadece rahatlıkta ve huzurda bilinebilir.

*

Engin huzur ve sükunet burada, kendini onlara açman ve onları alman için hazırlar.

*

Bilincini dış durumlardan çekmeye çalış, çünkü bir tek orada bu tür şeyler bilincini huzursuz edebilir, ve hep sarsılmaz şekilde duran içteki huzuru bul.

*

Üzerinde ve içinde işleyen bilince kendini aç, ve her zaman elinden geldiği kadar rahat ve huzurlu dur.

*

Daima rahat, sakin, huzurlu ol ve bırak kuvvet mükemmel bir içtenliğin saydamlığı arasından bilincinde işlesin.

*

Tanrısal Bilinç seni dönüştürmek için işbaşında: içinde özgürce işleyebilmesi için kendini ona aç.

*

Tanrısal Işığa açılış zorla olmaz.

*

Sadece egonun sınırlarının, cehaletin ve bilinçsizliğin feda edilmesini istiyorum; ama ne harika ve mukayese edilemez kazanç için!

*

Düşüncen çok aktif. İradem tarafından otomatik olarak yönlendirilmeni engelliyor.

*

Vücuduna daha büyük bir huzur ve rahatlık yerleştir; bu sana hastalığın nöbetlerine direnme gücünü verir.

*

Hakiki özsungü enginleştirir; kapasitenizi artırır, nitelik ve nicelik açısından kendi çabalarınızla edinemeyeceğiniz daha geniş bir çap verir.

*

Lütuf herkes için ayındır. Ama Lütfu herkes içtenliği oranında alır; Lütuf dış şartlara değil içten bir özleme ve alırlığa bağlıdır.

*

Gerçekten, fiilen, her zaman yanımda olmak için, gittikçe daha çok içten ve dürüst olmanız, kendinizi bana gittikçe daha fazla açmanız gerekiyor. Bütün gizlemeyi defedin ve sadece bana anında söyleyebileceğiniz şeyleri yapmaya karar verin.

*

İnanç psişikteki spontane irfandır.

*

İnanç, ille de deneyime ve bilgiye dayanmayan bir emin oluştur.

Aforizmler ve Paradokslar

*

Her şey inancın yoğunluğuna ve doğru tavırdaki sıklığa bağlı.

*

Sabırla ve sebatla, bütün dualar kabul olur.

*

Özleminde sebatkar ol, böylece gerçekleşir.

*

Sıkı bir özlem muhafaza et, eforunda sabırlı ol böylece başarın kesinleşir.

*

Sıkı dur ve sabırlı ol: her şey iyi gider.

*

Tanrısal Lütfa, İradeye, Eyleme ve Etkiye olan tam inancını sürdür ve her şey iyi gider.

*

Her şey zamanında gelir; güvenen bir sabır muhafaza et ve her şey iyi gider.

*

Korkma, içtenliğin korumandır.

*

Gevezelikleri dinlememek her zaman daha iyidir, özellikle de sözde manevi konularla ilgili olanları. Herkes kendi yolunu izlemeli, ve ~~ve~~ başkalarının bununla hiçbir ilgisi olmamalı.

*

Sadhana daima zordur. Herkesin doğasında çelişkili unsurlar var ve nefsi, kökleşmiş alışkanlıklarını ~~terketmeye~~ birakmaya zorlamak ~~zordur~~. Ancak bu, sadhanayı bırakmak için bir neden değil. Daima içten olan merkezi özlemi muhafaza etmek ve geçici başarısızlıklara

rağmen devam etmek lazım, o zaman değişim kaçınılmaz olarak gerçekleşir.

Nefsteki değişime gelince, kendiliğinden olacak, üst bilincinizde, bütün bu adi şeylerin, bu küçük hareketlerin değersiz olduğu yerde kalma alışkanlığını edindiğiniz vakit.

*

Eğer inancını daima sarsılmaz ve kalbini bana hep açık tutarsan, ne kadar büyük olurlarsa olsunlar bütün zorluklar varlığının daha **büyük-çok** mükemmelleşmesine katkıda bulunur.

*

İşte sana **nasihatim**nasihatim: acıyı hiç bağına basma, böylece acı seni tamamen terk eder. Acı, ilerleme için vazgeçilmez değil, tam aksine. En büyük gelişme sıkı ve neşeli bir ruh değişmezliğinde gösterilir.

*

Bir hata yapıldığında, bunun daima bir ilerleme imkanı olarak kullanılması gerekir; gerekli değişiklik realize edildiğinde, hata ve nedeni yok olur, tekrarları da imkansız olur.

*

Olaylar olması gerektiği gibi olmadığı zaman bile, sıkılmak onları daha iyi yapmaz. Kuvvetin kaynağı rahat bir güvendedir.

*

Sonuçta, bu küçük yüzeysel şeylerin çok az önemi var eğer onları yeryüzünde başarmamız gereken misyonla mukayese edersek.

*

Bu küçük fiziksel rahatsızlıklar ilerlemeyi hızlandırmaya da yarayabilir. Bütün bu dirençlerin merkezi bilinçaltında: içine bilinçli bir iradeyle girmeliyiz ve yarı bilinçli maddede bile Tanrısal'ın egemenliğini tesis etmeliyiz.

*

Zorluklara göğüs gerip üstesinden geldiğimizde bu her zaman yeni bir açılış ve manevi bir zafer getirir.

*

İşinizi değiştirmenizin karakterinizi değiştirmenize yardım edeceğini sanmıyorum; bu şu ana kadar hiç başarılı olmadı.

*

Her şey işi hangi tavırla yaptığına bağlı: doğru tavırla yapıldığında iş seni bana mutlaka yaklaştırır.

*

Doğru tavırla yapılan iş bir meditasyondur.

*

İş konusunda sıkılma, işi ne kadar rahatça ve sakince yaparsan o kadar etkili olur.

*

Genel kural olarak, kendi işimizle ilgili olmayan şeylere müdahale etmemek daha iyidir.

*

İşteki zorluklar önemsiz dış şartlardan veya olaylardan kaynaklanmaz, iç tavrındaki, özellikle de nefsi tavrındaki yanlış bir şeyden ileri gelir: egoizm, hırs, işle ilgili akılsal kavramların sabitliği, kendini beğenmişlik, ~~vesaire~~ ve saire. Dolayısıyla insanın, anlaşmazlığı ortadan kaldırmak için anlaşmazlığın nedenini başkalarından ziyade kendinde araması her zaman iyidir.

*

Bir sadhak vücudunun ihtiyaçlarını gidermek için yemeli, açgözlülüğünün taleplerini tatmin etmek için değil.

*

Gerekli olan, yiyeceğe göz dikmekten ve bağılıktan, damak zevklerinden bir içsel kurtuluş tavrı, yenilen miktarın gereksiz azaltılması veya istemli bir açlık değil. İnsan vücudunun kuvvetini ve sağlığını korumak için yeterli besini almalı ama, bağılılık ve arzu olmadan.

*

Vücudun şimdiki durumunda uyku vazgeçilmez. Uyku, bilinçaltının artan hakimiyetiyle giderek bilinçlenebilir.

*

Uykunun, yiyecek azaltılarak bilinçlenmediğini deneyime dayanarak biliyorum; vücut huzursuz oluyor ama bu bilinci hiçbir şekilde artırmıyor. İnsan iyi bir rahat ve derin uykuda varlığının daha deruni kısmıyla temasa geçebilir.

*

Duyular yalancıdır; bize şeylerin aslını değil, yalnızca eksik ve sıkça ~~tahrif~~tahrif edilmiş yönlerini iletir.

*

Kadınlar nefsi ve maddesel bilince, erkeklerin bağlı olduğundan daha ~~fazla~~-çok bağlı değiller. Aksine, kadınlarda genelde erkeklerin kibirli akılsal iddialı olmadığı için, psişik varlıklarını keşfetmeleri ve onun tarafından yönlendirilmelerine izin vermeleri kadınlar için daha kolaydır.

Genellikle, sözlerle ifade ~~edilebilen~~-edilebilecek akılsal bir şekilde bilinçli değiller, ama duygularında bilinçliler, hatta aralarından en iyileri eylemlerinde bile bilinçli.

*

Başkalarında, kendi içimizde olanları buluruz. Eğer çevremizde sadece çamur görüyorsak, bu içimizde bir yerde çamur var demektir.

*

En iyi dostumuz, bizi en iyi yanlarımızla seven ve aynı zaman da bizden olmadığımız gibi olmayı istemeyendir.

*

Değerimiz bir tek kendimizi aşmamız için ~~sarfettiğimiz~~-harcadığımız çabanın ölçüsüne bağlı, ve kendini aşmak Tanrısal'a ulaşmaktır.

*

Kendinizi sunun böylece kendinizi bulursunuz.

*

Başkalarında veya durumlarda iyi gitmeyen bir şey olduğunu ~~han~~-iddia etmeden önce, yargınızın doğru olduğundan büsbütün emin olun – fakatama insan cehalete dayandırılan ve yalan dolu sıradan bilinçte yaşadığı sürece hangi yargı doğru ki?

Bir tek Hakikat Bilinci değerlendirebilir. Öyleyse, yargıyı her durumda Tanrısal'a bırakmak daha iyidir.

*

İki insanın arasındaki ilişkinin içtenliği, sadeliği, saflığı ne olursa olsun, bu onları Tanrısal'ın yardımından ve doğrudan kuvvetinden az çok keser, ve potansyelliklerinin toplamından yalnızca kuvvet, ışık ve güç eksiltir.

*

Aslında Tanrısal'ı seven mutludur, çünkü Tanrısal ~~daima~~—daima onunladır.

*

Tanrısal'ın aşkına daha da münhasıran dayan. İnsan Tanrısal'ın aşkını aldığı anda, insansal bir aşkın ne değeri olabilir ki?

*

İnsansal aşkın daima acı bir tatsonrası¹⁰³ var. Bir tek tanrısal Aşk asla hayal kırıklığına uğratmaz.

*

Özleminin içtenliğini Aşk spontane şekilde yanıtlar.

*

Ruh değişmezliğinin derin huzurunda aşk, saf ve sürekli bir birlik duygusu içinde tam serpilmesine kadar büyüyecek.

*

¹⁰³ **Tatsonrası:** Tada yol açan madde ağızı terk ettikten sonra ağızda kalan tat; bir deneyimden veya olaydan sonra kalan duygusal hal (Fr: arrière-goût, En: after-taste).

Unvanlar eğer Tanrısal'ın hizmetinde elde edilmediyse insana hiçbir değer katmaz.

*

Gerçek aşk ve adanma, Tanrısal'a sıkı bir tapasyadan daha hızlı ulaştırır. Psişik merkezin bilincinde yaşa, böylece iraden sadece Tanrısal'ın İradesini ifade eder ve dönüşmüş varlığın o zaman tanrısal Aşkını alabilir ve ortaya koyabilir.

*

Tapınağa derin ~~bir şekilde~~ gir, beni orada bulacaksın.

*

Hakikaten değişmiş olduğunuzda çevrenizdeki her şey de değişmiş olur.

*

Tanrısal size doğru pekala eğilebilir ama, O'nu gerçekten anlamak için O'na kadar çıkmak lazım.

*

Her şey sizi bir alet olarak kullanmasına izin verdiğiniz kuvvetin seçimine bağlı; ve bu seçimi hayatınızın her anında yapmalısınız.

*

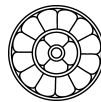
Dünyada, düşman kuvvetlere sadece insanın içtenliğini sınamak için katlanılıyor; tamamen içten olacağı gün yok olacaklar, çünkü artık varolma sebepleri olmayacak.

*

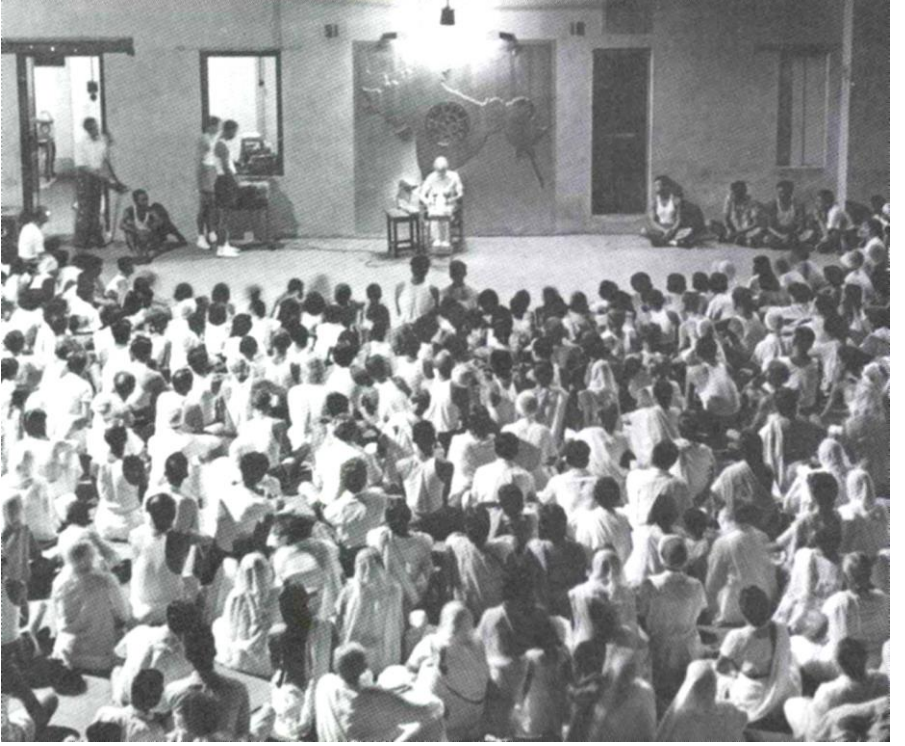
İyi bir zengin, kendini sahip olduğu paranın sadece mutemedi gibi hisseden ve bu parayla mümkün olan en iyi kullanımı yapmak isteyen kişidir. Bu durumda onun seçimini sadece aydınlatmak kalır, ve ister istemez parasını Tanrısal Esere verecektir.

*

Öğrettiler ~~formları-şekilleri~~ Üstada göre ~~değerlendirir~~ değerlendirir. Diğerleri Üstadı ~~formlara-şekillere~~ göre ~~değerlendirir~~ değerlendirir.

**DHARMAPADA
ÜZERİNE
YORUMLAR**

Ağustos 1957'yle Eylül 1958 arasında Anne, Ashram'ın *Oyun Alanı*'nda her hafta Ashram'ın çocuklarına (daha sonra bu derslere her yaştan öğretili katıldı) Dharmapada'da (Dharma'nın ayetlerinde) olduğu şekliyle Budik öğretiden birkaç ayet okuyup yorumlayarak ders veriyordu.

Bu yorumların metnini sizlere o tarihlerde kaydedildiği gibi sunuyoruz.

BİLEŞİK AYETLER

Her cuma size Dharmapada'dan birkaç ayet okuyacağım, ardından bu metin üzerinde medite edeceğiz. Bu, size akılsal hakimiyeti öğretmek için. Gerekli olduğunu düşünürsem, size bir açıklama yaparım.

Dharmapada bileşik ayetlerle başlar; işte ilki:

Her şeyde başlıca unsur akıldır. Akıl ağır basar. Her şey akıldan kaynaklanır.

Tabii, burada söz konusu olan fiziksel hayat, evren değil.

Eğer bir insan kötü bir akılla konuşur ya da hareket ederse, acı onu, tekerleğin arabayı çeken öküzün toynağını izlediği kadar yakından izler.

Yani, günümüz dünyasında şu anki haliyle sıradan insansal hayat, akıl tarafından yönetiliyor, dolayısıyla en önemli şey insanın aklına hakim olması; bu nedenle aklımızı geliştirmek ve aklımıza hakim olmak için kademeli ya da Dharmapada'nın tabiriyle-deyimiyle "bileşik" bir disiplin izleyeceğiz.

Genelde ardışık olan dört hareket var ama sonuçta simültane olabilirler: düşüncelerini gözlemlmek birincisi; düşüncelerini gözetlemek ikincisi; düşüncelerini kontrol etmek üçüncüsü; ve düşüncelerine hakim olmak dördüncüsü. Gözlemlmek, gözetlemek, kontrol etmek, hakim olmak. Tüm bunlar kötü bir akıldan kurtulmak için, çünkü bize deniyor ki, kötü bir akılla hareket eden ve konuşan insan, acı tarafından, öküz arabayı çektiği veya toprağı sürdüğü zaman tekerleğin öküzün toynağını izlediği kadar yakından izlenir.

İlk meditasyonumuz bu yönde.

30 Ağustos 1957

Her şeyde başlıca unsur akıldır. Akıl ağır basar. Her şey akılla yapılır. Eğer bir insan arınmış bir akılla konuşur ya da hareket ederse, mutluluk onu ayrılmaz gölgesi kadar yakından izler.

Bu geçen sefer okuduğumuzun karşıtı. Dharmapada kötü bir aklı arınmış bir akılla karşılaştırıyor. Aklın arınması için dört ardışık aşamanın

olduğunu zaten biliyoruz. Arınmış bir akıl tabii ki hiçbir kötü düşünce kabul etmeyen bir akıldır, ve gördük ki bu sonucu elde etmek için gerekli olan düşüncenin tam hakimiyeti, size sözünü ettiğim dört aşamadaki son başarıdır. Birincisi akılı gözlemek.

Bunun o kadar kolay bir şey olduğunu sanmayın, çünkü insanın düşüncelerini gözlememesi için, ilk önce kendini düşüncelerinden ayırması lazım. Normalde, alelade-sıradan insan kendini düşüncelerinden ayırt etmez. Düşündüğünü bile bilmez. Alışkanlıktan ötürü düşünür; ve ona ansızın: “Ne düşünüyorsun?” diye sorulsa, hiç bilmez. Yani yüz kezde-kez sorsanız, doksan beş kez size: “Bilmiyorum” diye cevap verir. Düşüncenin hareketiyle varlığın bilinci arasında bütünsel-tam özdeşleşme var.

Düşüncüyü gözlemek için ilk hareket, geri çekilmek ve düşünceye bakmak, kendini düşüncelerinden ayırmak lazım ki, bilincin hareketiyle düşüncenin hareketi birbiriyle karışmış olmasın. Böylece, insan düşüncelerini gözlemlemeli dediğimizde, bunun o kadar basit olduğunu sanmayın; bu ilk adım. Bu akşam, meditasyonumuz esnasında-sırasında, düşüncemizin gerisinde durmaktan ve ona bakmaktan ibaret olan bu ilk egzersisi yapmamızı teklif-ed-öneriyorum.

6 Eylül 1957

“Bana küfretti, bana vurdu, beni aşağıladı, benden çaldı.” Bu tür düşünce besleyenler nefretlerini hiç dindirmez.

Dharmapada önce bize kötü düşüncelerin acıyı, iyi düşüncelerinse mutluluğu getirdiğini söyledi. Şimdi bize kötü düşüncelerin neler olduğundan örnekler veriyor ve acının nasıl önlendiğini söylüyor. İşte ilk örnek, tekrarlıyorum: “Bana küfretti, bana vurdu, beni aşağıladı, benden çaldı.” Ve ekliyor: “Bu tür düşünce besleyenler nefretlerini hiç dindirmez.”

Akılsal disiplinimize akılsal gelişimin ardışık aşamalarına dayanarak başladık, ve gördük ki bu disiplinin dört ardışık hareketi var, ve iyi hatırlarsanız onları şöyle tasvir-etttarif ettik: gözlemek, gözetlemek, kontrol etmek ve hakim olmak; son ders esnasında, düşüncelerimizi dikkatli bir seyirci gibi gözlemleyebilmek için onlardan ayrılmayı öğrendik – umarım.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Bugün, bu düşünceleri gözetlemeyi öğrenmemiz gerekiyor. İlk önce düşüncelere bakıyoruz, sonra onları gözetliyoruz. İyilerle kötülerini, faydalı düşüncelerle zararlı olanları, Zafere ulaştırıcı yapıcı düşüncelerle bizleri Zaferden uzaklaştıran karamsar düşünceleri ayırt etmek için onlara sağduyulu bir ~~hakim~~ hakim gibi bakmayı öğrenmek lazım. Şimdi edinmemiz gereken ve bu akşamki meditasyonumuzun konusunu oluşturacak olan bu ayırt etme yetisi.

Size söylediğim gibi, Dharmapada bize örnekler verecek, ancak örnek sadece örnektir. İyi düşünceleri iyi olmayanlardan ayırt etmeyi kendimiz öğrenmemiz lazım, ve bunun için dedim ki sağduyulu bir ~~hakim~~ hakim gibi bakmak lazım, yani mümkün olduğu kadar tarafsız şekilde; bu en vazgeçilmez şartlardan biri.

13 Eylül 1957

“Bana küfretti, bana vurdu, beni aşağıladı, benden çaldı”. Bu tür düşünce beslemeyenler nefreti sürdürmez.

Bu, geçen gün okuduğumuzun karşıtı, ama dikkatinizi çekerim, burada sadece hınca yol açan düşünceler söz konusu. Bu böyle çünkü hınç, kıskançlıkla birlikte insansal sefaletin en yaygın nedenlerinden biri.

Peki ama kin beslememeyi nasıl başarmalı? Engin ve cömert bir kalp mutlaka en iyi yöntem; ~~fakat~~ ama bu herkesin eriminde değil. Düşüncenin kontrolünün daha genel bir kullanımı olabilir.

Düşüncenin kontrolü akılsal disiplinimizin üçüncü aşaması. Bilincimizin sağduyulu hakimi, ~~hakimi~~ faydalı düşünceleri zararlı düşüncelerden bir kez ayırt etti mi, iç polis devreye girer ve sadece hoş giden düşüncelerin geçmesine izin verip herhangi bir istenmeyen unsura giriş iznini kesinlikle reddeder.

Bu polis usta bir hareketle her kötü düşünceye girişi kapatır ve onu mümkün olduğu kadar uzağa defeder.

Düşüncenin kontrolü dediğimiz, bu kabul ve red hareketi, ve bu da bu akşam meditasyonumuzun konusu olacak.

20 Eylül 1957

Çünkü aslında bu dünyada nefret nefretle yatışmaz; bir tek aşk nefreti yatıştırır. Bu ebedi bir kanundur.

Bu Dharmapada'nın en ünlü, en çok alıntılanan ayetlerinden biri – dünyada en çok uyulanlardan biri diyebilmek isterdim, maalesef bu doğru olmaz. Çünkü bu öğretilen çok bahsediliyor, ama ona uyulmuyor.

Oysa, dünyada durumun değişmesini istiyorsak, meselenin belki de çok daha acil gibi görünen, akla pek az gelen ve daha az konuşulan başka bir yönü var; sizi şaşırtacağım. O da şu: eğer dünyanın değişebilmesi için aşkın nefrete cevap vermesi gerekiyorsa, Aşka aşkın cevap vermesi daha da doğal olmaz mı?

Eğer insanların hayatının, yaptıklarının ve kalbinin nasıl olduğuna bakılırsa, tanrısal Lütfun dünyaya yaydığı bu Aşk enginliğini, dünyayı tanrısal sevince doğru götürmek için ona her saniye etki eden ve insanın kalbinde böylesine cılız bir tepki bulan bu Aşk enginliğine cevap veren bunca nefrete, küçümsemeye ve en iyimser durumda ilgisizliğe haklı olarak şaşılabılır. Ama sadece kötü, sakat ve gelişmemiş olanlara, umutları boşa çıkaranlara ve başarısızlara merhamet ediliyor – bu hakikaten kötülüğe ve başarısızlığa bir teşvik!

Eğer meselenin bu yönü biraz daha fazla düşünülseydi, belki de aşkın nefrete cevap verme gereği üzerinde daha az ısrar etme ihtiyacı duyulurdu, çünkü insanın kalbi, üzerine boşalan Aşka bütün içtenliğiyle cevap verseydi, anlayan ve takdir eden bir aşkın spontane minnettarlığıyla dünyada durum çabuk değişirdi.

27 Eylül 1957

Bir gün hepimizin ölmesi gerekeceğinin farkına varmayanlar çok; ve bunun farkına varanlar münakaşalarını bitirir.

İnsan bir sonraki dakikada ölebileceğini düşündüğünde, anında, otomatik olarak bütün maddesel şeylerden bir kopma meydana gelir; mantiken, insan bu fiziksel hayata bağlı olmayan ve bu vücudu terk ettiğinde hala ona ait olacak olan şeyi düşünür sadece, yani ebedi hayatı. Buddha “Tanrısal” kelimesini kullanmıyordu ama bu esasen aynı.

Eselden, kadim inisasyonlarda, bir sonraki dakikada ölünebileceğini düşünmek, az önce söylediğim nedenden ötürü, bir de herhangi bir ölüm korkusunu yenmek ve ona alışmak için, belli bir süre için izlenmesi

gereken disiplinlerden biriydi. O zamanlar, ve Dharmapada'nın Buddha tarafından telaffuz eddile getirildiği sırada, yeryüzünde bir ölümsüzlük imkanından asla bahsedilmezdi, çünkü bu imkan öylesine uzak bir geleceğe aitti ki, sözünü etmenin anlamı olmazdı.

Şimdi, Sri Aurobindo bize bu imkanın yakın olduğunu ve sadece buna hazırlanmak gerektiğini söyledi. Ancak buna hazırlanmanın bile başlıca şartı, bütün ölüm korkusunu tamamen ortadan kaldırmak.

Ölümden ne korkmak lazım, ne de ölümü arzulamak lazım.

Mutlak bir rahatlıkta ölümün üstünde olmak lazım – ölümden ne korkmak lazım, ne de ölümü arzulamak lazım.

4 Ekim 1957

Nasıl ki kasırga cılız bir fidanı kökünden söker, Şeytani Mara¹⁰⁴ da sadece zevkler peşinde koşarak yaşayan, nefesine hiç hakim olmayan, iştahını kestirmeyi bilmeyen, uyuşuk olan ve enerjisini israf eden insanı ele geçirir.

Budik edebiyatta Mara, kötülüğün ruhunu, manevi hayata ters veya karşıt olan her şeyi temsil eder; bazı durumlarda ölümü temsil eder – fiziksel ölümden ziyade insanın hakikatten, manevi varlığından ebediyen vazgeçmesini temsil eder .

Bunun buradaki anlamı şu: insan nefesine ve arzularına hakim olmadıkça, ve maddesel dış tatminlerle en önemli şeymiş gibi meşgul oldukça, karşıt kuvvetlerin saldırısına ve onu aşağı doğru çeken, manevi gerçek'ten uzaklaştıran her şeye direnecek gerekli iradesi olmaz.

Dharmapada özellikle ahlaki açıdan pozisyon almıyor, bu, insanların kör adaletiyle, iyinin ve kötünün keyfi anlayışıyla anladıkları kötülük değil. Manevi açıdan kötülük, aslında bizi hedeften uzaklaştıran, hatta bazen bizi derin varolma nedenimizden, varlığımızın hakikatinden koparan ve onu realize etmemizi engelleyendir.

Bunun böyle anlaşılması lazım.

11 Ekim 1957

¹⁰⁴ **Mara:** [Budizm'de: Yok Edici, Kötü (tutkularına boyun eğmesi için insanın aklını çelen, Buddha'nın ve onun dininin büyük düşmanı)], bilinçli şeytan veya kendiliğinden var olan kötülük prensibi.

Nasıl ki kasırganın, bir kayanın üzerinde hiçbir tutunma noktası yoksa, Mara'nın da zevk peşinden koşarak yaşamayan, nefesine iyice hakim olan, iştahını kestirmesini bilen, sarsılmaz bir inanca yaradılıştan sahip olan ve enerjisini israf etmeyen insanın üzerinde hiçbir tutunma noktası olmaz.

Dharmapada inançtan söz ettiğinde kastettiği, bir dogmaya veya bir dine olan inanış kesinlikle değil, hatta Üstadın¹⁰⁵ öğretilerine olan inanç bile değil; insanın kendi ~~kapasitesine~~-imkanlarına_olan inancıdır, güçlükler ne olursa olsun, engeller ne olursa olsun, varlıktaki kusurlar hatta olumsuzluklar ne olursa olsun, realizasyon için doğduğundan, ve realize edeceğinden emin olmasıdır.

İrade asla gevşememeli, efor sebatkar ve inanç sarsılmaz olmalı. O zaman insan realize etmesi gerekenleri realize etmek için yıllar sarf edeceğine, bunu birkaç ayda, bazen birkaç günde, ve eğer yoğunluk ~~kafiye~~-~~yeterliyse~~ birkaç saatte yapabilir. Yani insan dahilen pozisyon alabilir, ve realizasyona saldıran bütün kötü niyetlerin üzerinizdeki gücü, kasırganın bir kayanın üzerindeki gücünden daha fazla olmaz.

Bundan sonrası yol artık zor değil, olağanüstü ilginç olur.

18 Ekim 1957

Henüz pisken, henüz kendine hakim değilken ve sadakatsiz iken sarı giysiyi giyen insan doğrusu rahibin sarı giysisini giymeye layık değildir.

Tabii, gerçek anlamında, sarı elbise Budist rahiplerin giysisi – riyazet uygulayan herkesin giysisi haline geldi – ama Dharmapada'da hakikaten denilmek istenen bu değil, çünkü sarı giysiyi giyen ve lekelerinden arınmamış olan insan yok değil. Sarı giysi, manevi hayata adanmanın sembolü olarak, manevi hayata münhasır bir odaklanma olmayan her şeyden vazgeçmenin dış göstergesi olarak alınmış.

Budizm'in "pislik" ile kastettiği özellikle egoizm ve cehalet, çünkü Budik bakış açısından, bütün lekelerin arasında en büyüğü cehalet, dış

¹⁰⁵ Üstad, Mükemmelce Uyanık, Yüce Uyanık, Pek Mutlu, Sugata, Gotama: Buddha.

şeylerin, Doğa kanunlarının ve sınıfta öğrenilen şeylerin bilmezliği değil, her şeyin derin hakikatinin, varlığın yasınının, dharmanın¹⁰⁶ bilmezliği.

Çok dikkat çekici olan, burada üzerinde ısrar edilen iki kusurun, özhakimiyet eksikliği ve sadakat eksikliği olması. Sadakat burada içtenlik, dürüstlük demek; ikiyüzlülüktür Dharmapada'nın çok sertçe kınadığı: manevi hayatı yaşamak istediğini iddia etmek ve bunu yapmamak, hakikati aramak istediğini iddia etmek ve bunu yapmamak, burada sarı giysiyle simgelenen kendini tanrısal hayata adamanın dış işaretlerini afişe etmek ve içinden kendiyile, kendi egoizmiyle, kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmek.

Dharmapada'nın, kendine hakim olma konusundaki bu ısrarına dikkat etmek ilginç, çünkü Budik öğretiyeye göre ~~aşırılık~~ her şeyde aşırılık kötü. Buddha daima “orta yol”da ısrar ederdi. Çok fazla bir taraftan veya bir diğer taraftan olmamak gerek, bir şeyi veya bir başka şeyi abartmamak gerek. Ölçülü olmak gerek, her şeyde dengeli olmak gerek, insanda ılımlılığın dengesi olması gerek.

Böylece, sizi manevi hayatı sürmeye layık kılan meziyetler şunlar: bir iç dengenizin olması, eylemlerinizde dengeli olmak, ve her şeyde ılımlı olmak, içten, dürüst ve sadık olmak.

Denge, ılımlılık, sadakat, dürüstlük: işte meditasyonumuzun konusu.

8 Kasım 1957

Ama içindeki bütün pislği atmış, ahlakın ilkelerine sıkıca bağlı, sadık olan ve iştahını kestirmesini bilen insan doğrusu sarı elbiseyi giymeye layıktır.

Bu metni küçük bir ahlaki ilmihal ~~adedtmenizi~~ olarak kabul etmenizi istemem. Tekstin mutlaka çok daha derin ve daha hakiki-doğru bir anlamı var, çünkü hakikaten manevi bütün öğretilerde ahlak, aklen tasavvur edildiği şekliyle kesinlikle geçerli değil.

Mesela “pislik” kelimesi. Ahlaken anlaşıldığı şekliyle “saf” kelimesi, gerçekten manevi bir öğretilde ona verilen anlamda kesinlikle değil; size bunu geçen sefer zaten söyledim: özellikle Budik bakış açısından saflık,

¹⁰⁶ **Dharma:** İnsanın sıkıca sarıldığı ve şeyleri bir arada tutan şey; Kanun, var olma yasası, Hakikat standardı, eylem kuralı veya kanunu; dinsel, sosyal, ahlaki kuralın ve davranışın toplu Hint kavramı; törel davranış, kişisel ve sosyal hayatın doğru kanunu.

cehalet yokluğudur, cehalet de iç kanunun, varlığın hakikatinin bilmezliğidir; sadakat da illüzyonu Gerçek sanmamak, değişken, gitgelli görünüşleri varlığın iç ve gerçek sürekliliği sanmamaktır.

Öyleyse diyebiliriz ki, kendine hakim olmak, ölçülülük ve arzu yokluğu, varlığın iç hakikatinin ve öz tezahür yasının arayışı, manevi hayatı yaşamak isteyenler için çok gerekli tasalardır.

Kendine karşı ve kendi hedefi konusunda dürüst olmak, kendini düzensiz dürtülere bırakmamak ve değişken görünüşleri Gerçek sanmamak: maneviyat yolunda ilerlemek için gerekli erdemler bunlar.

15 Kasım 1957

Yanlış doğru ve doğruyu yanlış ~~adde~~ olarak ~~denler~~ kabul edenler yüce hedefe asla varamaz, çünkü boş arzuların ya da yanlış amaçların arasında avare dolaşır.

Bir yorum eklenebilir, çünkü eğer yanlış doğru ve doğruyu yanlış sanmakla yetinseydik, mantıken, herhangi bir nedenle veya herhangi bir yardımla, neyin hakikaten doğru neyin hakikaten yanlış olduğunun farkına vardığımız anda, seçimimizi yapmanın çok kolay olması gerekir: doğruyu benimseyip yanlış reddederiz. **FakatAma** talihsizlik şu ki, insan hatasını seviyor, ve varlıkta bir yerde doğru olanı kabul etmeme konusunda bir tür isteksizlik var.

Benim deneyimim şöyle: insan içtenlikle hakikati bilmek istediği andan itibaren bilir. Size yanlışla parmak bastırmak, doğruyu kabul etmenizi sağlamak için *her zaman* bir şey bulunur.

Ve kendinizi dikkatle gözlemlerseniz, farkına varırsınız ki yanlış tercih ettiğiniz için hakikati bulamıyordunuz.

Küçük detaylar için bile, en küçük detay için bile (hayatın büyük olaylarına, alınacak büyük kararlara hiç girmiyorum) çok küçük şeyler için bile, hakikate özlem ve doğru olma isteği tamamen içten olunca, işaret daima gelir. Zaten eğer Budik disiplin metoduyla, insan kendi oluş tarzının nedenlerini içinden izlerse, her zaman farkına varır ki hatada ısrar bir arzudan kaynaklanıyor. İnsan belli bir şekilde hissetmeyi, belli bir şekilde davranmayı, belli bir şekilde düşünmeyi tercih ettiği, arzuladığı için hatayı yapar; sadece doğruyu bilmediğinden değil; özellikle bilmez çünkü müphem, genel bir şekilde, kesin ve net olmayan bir şekilde: “Doğruyu istiyorum!” der; ama aslında, bir detayı – bütün detayları – ele

alır ve tam üstüne parmak basarsa, görmemek için devekuşu gibi davrandığının farkına varır; arkasına bakmamak için bir belirsizlik, müphem bir şey, bir peçe oluşturur.

İçtenlik var olduğu andan itibaren insan yardımın, yönetimin, Lütfun cevap vermek için hep burada olduğunu ve uzun süre yanılmadığını anlar.

İlerleme özlemindeki içtenliktir, hakikati istemedeki içtenliktir, hakikaten saf olma – manevi hayatta anlaşıldığı gibi saf olma – ihtiyacındaki içtenliktir bütün ilerlemelerin anahtarı. Bu içtenlikle insan bilir – ve kadirdir.

Varlıkta her zaman bir yerde yanılmayı tercih eden bir şey vardır, yoksa ışık burada, kılavuzluk etmeye daima hazır, ama onu görmemek için gözlerimizi yumarız.

22 Kasım 1957

Doğruyu doğru ve yanlış yanlış olarak bilenler yüce amaca ulaşıyor çünkü doğru arzuların, doğru amaçların peşindedir.

Geçen sefer, doğru olanı doğru olmayandan ayırt etmenin yeterli olmadığını gördük. Bu ilk bakışta en zor nokta gibi görünüyor. Eğer doğruyu herkes kendi bulması gerekecekse, bunun çok uzun bir iş olacağı belli; bütün ömrünüzü doğru olan ve doğru olmayan şey hakkında sizi yavaş yavaş aydınlatacak sayısız deneyimler yaparak geçirebilirsiniz.

Bu yüzden, işi sizden önce yapmış birine güvenmek ve ona “Bu doğru mu? Bu yanlış mı?” diye sormak daha kolay. Bu elbette büyük bir avantaj teşkil ediyor, ama maalesef her zaman yeterli olmuyor, çünkü insan olayların belli bir şekilde olmasını ve tercih ettiği şeyin doğru olmasını arzularsa, doğru tavsiyeyi dinlemeye daima hazır olmuyor.

Ve neredeyse bir banallik gibi görünen bu son cümle: “çünkü doğru arzuların peşindedir” belki de meselenin en zor kısmı.

Bu kitapta, bu öğretilerde size öylesine basit görünen küçük cümleler söyleniyor ki! İnsan yeterince düşünmeden okursa, kendi kendine: “Yahu bu apaçık ortada, insan doğru olanı doğru, yanlış olanı yanlış olarak kabul eder, bu ne demek oluyor?” der. Ama önce, doğru olanı doğru olmayandan ayırt etmek, daha sonra tanımak, yani falan şeyin doğru olduğunu kabul etmek o kadar kolay değil; ve özellikle de filan şeyin yanlış olduğunu kabul etmek belki de daha da zor.

Aslında, yanlış olanı tam olarak ayırt edebilmek, özlemde öylesine bir içtenlik, bir doğru olma isteği anlamına geliyor ki, bir tek bu küçücük cümle “doğruyu doğru, yanlışsı yanlış olarak bilmek”, oldukça önemli bir realizasyon; ve “yüce hedefe ulaşır” vargısı da büyük bir vaat.

Bazı öğretiler der ki insanın hiç arzusu olmamalı – bunlar Ruhun hareketsizliğine, herhangi bir etkinlik, hareket, form, dış realite yokluğuna girmek için hayattan tamamen çekilmeye yönelik öğretiler. Buna ulaşmak için insanın artık hiç arzusu olmaması gerekir, yani bütün ilerleme isteğinin tamamen dışına çıkması gerekir. İlerlemenin kendisi gerçekdışı ve harici bir şey oluyor. Ama eğer yoga anlayışımızda bu ilerleme fikrini muhafaza eder ve bütün kainatın bir ilerleme izlediğini kabul ederseniz, o zaman, yapılması gereken, arzunun amacını başka yöne kaydırmaktır: onu dışsal, yapay, yüzeysel ve egoist şeylere yönelteceğine, bir realizasyon kuvveti olarak hakikate yöneltilmiş özlem’e eklemek gerekir.

Şu birkaç söz: “çünkü doğru arzuların peşindeler” şunun kanıtı: esasen Buddha’nın öğretisi insanı, dünyadaki realizasyondan değil, dünya görüşünde ve dünyada sürdürüldükleri şekilleriyle aktivitelerdeki yanlış olandan saptırıyordu. Nitekim, hayattan kaçmak gerektiğini öğrettiğinde, bu, hakikatin ifadesi olacak bir hayattan kaçmak gerektiğini değil, dünyada genelde yaşandığı şekilde yanlış hayattan kaçmak gerektiğini öğretiyor.

Sri Aurobindo bize diyor ki, Hakikate ulaşmak ve bu Hakikati realize etme gücünü edinmek için, manevi bilinci gelişen akılsal bilinçle birleştirmek gerekiyor.

Ve hiç kuşkusuz, bu birkaç kelime bize Budik öğretinin ilk **kavramının** konseptinin **da-de** böyle olduğunu kanıtlıyor.

6 Aralık 1957

Nasıl ki damının sazları aralıklı olan evin içine yağmur sızar, tutkular da dengesiz aklın içine girer.

Çin’de, Japonya’da, Birmanya’da¹⁰⁷ sayısız çeşitli küçük Budik mezhep var, ve her biri kendi metodlarını izliyor, **fakatama** aralarında en yaygınları, tek icraatları akli susturmak olanlar.

¹⁰⁷ Burma’da.

Gün boyunca, hatta gece bile birkaç saat oturur vaziyette duruyorlar ve akıllarını rahatlatıyorlar. Bu, onlar için bütün realizasyonun anahtarı: rahat, saatler boyunca kıvıldamadan rahat durmasını bilen bir akıl. Kaldı ki bunun çok kolay olduğu sanılmasın, ama başka hedefleri yok. Bir düşünceye odaklanmazlar, daha iyi anlamaya, daha çok bilmeye çalışmazlar, hayır, onlar için yol rahat bir akıldan ibaret, ve bazen bu sonuca varmak, aklını susturmak, tamamen sessiz ve hareketsiz tutmak için yıllarca ve yıllarca efor sarf ederler; çünkü burada, Dharmapada'da dendiği gibi, eğer akıl dengesizse, bazen birbirlerini pek tutarsızca izleyen, birbirlerini yalanlayan ve birbirleriyle çelişen, şeyler üzerinde speküle eden bu fikirlerin daimi hareketi, bütün bunların kafanın içinde birbirleriyle çarpışması sanki damda delikler açar. O zaman bütün istenmeyen hareketler bu deliklerden bilincin içine nüfuz-edesizar, suyun su geçirmez olmayan bir damdan evin içine sızması gibi.

Ne olursa olsun, bunun herkese tavsiye edilecek bir uygulama olduğu kanısındayım: aklını rahat, düz, hareketsiz bir hale getirmeye çalışmak için her gün belli bir süre ayırmak; ve inkar edilemez bir gerçek var: insan aklen ne kadar gelişmişse bunu o kadar çabuk başarır; akıl ne kadar ilkelse bu o kadar zordur.

En alt basamakta olanların, akıllarını hiç eğitmemiş olanların, düşünceleri için konuşmaları gerekir. Bazen fikirleri çağrıştırmalarını sağlayanın kendi seslerinin soundu¹⁰⁸ olduğu olabiliyor; eğer fikirlerini ifade etmezlerse düşünmezler. Daha yüksek bir basamakta, sözleri yüksek sesle telaffuz etmeseler bile düşünmek için hala kelimeleri kafalarında çalkalamaya ihtiyaç duyanlar var. Hakikaten düşünmeye başlayanlar kelimesiz düşünmeyi başaranlardır, yani fikirle temasta olabilen ve onu çok farklı kelimeler ve cümleler aracılığıyla ifade edebilenlerdir. Seviyeler var, bir sürü üst seviye var, fakatama kelimesiz düşünenler entelektüel bir hale hakikaten ulaşmaya başlar; ve onlar için, aklı rahatlatmak, yani bir halk meydanındaki yayalar gibi sürekli hareket eden bu kelimelerin çağrışım hareketini durdurmak ve bir fikri sessizlikte seyretmek çok daha kolaydır.

¹⁰⁸ **Sound:** [Fransızca'da ve İngilizce'de, insan veya hayvan sesi için (Fr: voix; En: voice), yani ses tellerinin titreşimleri tarafından üretilen sesler için ayrı, seslerin bütünü için ayrı kelimeler kullanılır] Elastiksel bir ortamın (genelde hava) vastasıyla-aracılığıyla iç kulağın duyuşsal unsurlarının – sıkça akustik dalgalar tarafından – uyarılması sonucu meydana gelen işitsel his (Fr: son; En: sound).

Bu olgu üzerinde ısrar ediyorum, çünkü epey insan var, onlara akılsal sessizlik okült yöntemlerle iletildiğinde hemen telaşlanıyor ve zekalarını kaybetmekten korkuyor. Çünkü artık düşünemediklerinden dolayı, aptal olmaktan korkuyorlar! **FakatAma** düşünmeyi kesmek, düşünceleri birbiri ardına sonsuzca sıralayabilmekten çok daha üstün bir başarı; çok daha büyük bir gelişme gerektiriyor.

Böylelikle, yalnızca manevi açıdan değil, her bakımdan, günde en az iki kere birkaç dakika sessizlik – ama sadece konuşmaktan kaçınmak değil, gerçek bir sessizlik – uygulamak her zaman çok iyi.

Şimdi, birkaç dakika boyunca tamamen sessiz olmaya çalışacağız.

(meditasyon)

13 Aralık 1957

Nasıl ki yağmur sazla iyice kaplı bir evin içine sızamaz, tutkular da dengeli akla giremez.

(Yağmur yağmaya başlıyor) İşte, göğün akli dengesizleşmiş olmalı! *(gülüşmeler)* Yağmur yağıyor.

Evet, sanırım göğün dengesi yok, evlerinize gitseniz daha iyi olur. *(Yağmur şiddetini artırıyor)* Yapacak bir şey yok!

Denge geri gelmiyor. Hepiniz evlerinize dönüp dengeli bir akla sahip olmanın gereği üzerinde medite edin. Bu kadar!

20 Aralık 1957

Kötülük eden varlık her iki dünyada sızlanır, hem bunda hem diğesinde. Yaptığı kötülükleri hatırlayarak inleyip acı çeker.

İnsan çirkince ve alçakça davrandığı zaman tabii ki mutsuz olur, bu apaçık ortada; ama insanın eylemlerinin çirkinliğinin bilincinde olduğu için mutsuz olması, bu bana daha şimdiden çok ileri bir seviye gibi geliyor, çünkü yaptığı kötülüklerin bilincinde olması için insanın çok bilinçli olması lazım, ve yapılan kötülüğün bilincinde olmak, zaten onu artık yapmamak için ilk adım.

İnsan genellikle eylemlerinin çirkinliği konusunda tamamen kördür. Kötülük cahillikten, bilinçsizlikten, küçüklükten, bilinçsizlik ve cehaletten kaynaklanan insanın bir nevi kendi içine geri çekilmesinden

edilir; kötülük, insanı kendi refahı için bütün dünyayı feda etmeye hazır hale getiren o karanlık korunma içgüdüsünden ötürü edilir; ve insan ne kadar küçükse, küçüklüğüne feda ettiği kurban o kadar doğal görünür.

İnsanın yaptığı şeyin çirkin olduğunu görmesi için basamakta çok daha yüksekte olması lazım; içinin en derininde önceden güzelliğin, asilliğin, cömertliğin bir çeşit önbilisi olması lazım ki, onları içinde taşımadığından dolayı acı çeksin.

Kanaatimee-Bence Dharmapada burada güzel ve asil olanı zaten bilip de kötülüğü isteyerek, çıkar sağlamak amacıyla yapanlardan söz ediyor. Onlar için hayat gerçekten son derece acı verici bir hal alır. İnsanın yapılmaması gerektiğini bildiği şeyi ısrarla yapması, olabilecek bütün dinlenmenin, rahatlığın, elde edilebilen bütün refahın pahasıdır. Yalan söyleyen, yalanı ortaya çıkar korkusuyla sürekli tedirgindir; kötü davranmış olan insan, belki cezalandırılır düşüncesiyle sürekli endişe içindedir; aldatmaya çalışan, aldattığını belli eder korkusuyla huzur bulmaz.

Aslında, tamamen egoist bir nedenle bile olsa, iyilik yapmak, adil olmak, doğru olmak, dürüst olmak, rahat ve huzurlu olmanın ve sıkıntıyı minimuma-minimuma indirmenin en iyi yolu. Dahası, eğer insan çıkar gözetmezse, egoist olmazsa, o zaman hakikaten mutlu olması mümkün.

İnsan, kendi eylemlerinin oluşturduğu atmosferi yanında, etrafında, içinde taşır. Yaptıklarınız güzel, uyumlu ve iyiyse atmosferiniz güzel, uyumlu ve iyi olur. Oysa iğrenç bir egoizm, vicdansız bir çıkarıcılık, acımasız bir isteksizlik içinde yaşarsanız, ömrünüzün her dakikası boyunca solduğunuz bu olur. Bu da sefalet, daimi sıkıntı, çirkin olduğu için ümitsiz olan çirkinlik*tir*.

Sanmayın ki bu vücudu terk etmek sizi o atmosferden kurtarır, aksine, vücut acının yoğunluğunu azaltan bir çeşit bilinçsizlik peçesidir. Eğer vücudun koruması olmadan en maddesel nefsi hayattaysanız, acı çok daha keskin olur ve değiştirilmesi gerekeni değiştirme fırsatınız, düzeltilmesi gerekeni düzeltme fırsatınız, daha yüksek, daha aydınlık, daha mutlu bir bilince ve hayata açılma fırsatınız artık olmaz.

İnsan buradaki işini yapmakta acele etmeli, çünkü onu gerçekten burada yapabilir.

Ölümden hiçbir şey ummayın. Hayat sizin selametiniz.

Hayat süresince dönüşmek lazım. İnsan yeryüzünde ilerler, yeryüzünde realize eder. Zafer vücudun içinde kazanılır.

27 Aralık 1957

İyilik eden varlık her iki dünyada sevinir, bunda ve ötekinde. Yaptığı iyilikleri hatırladıkça daha fazla sevinir.

Kötülük eden varlık her iki dünyada acı çeker, bunda ve ötekinde. “Kötülük yaptım”; bu düşünce ona ıstırap verir; ve cehennemi aleme vardırان yolu izlediğinde ıstırapı daha da artar.

İyiliksever varlık her iki dünyada sevinir, bunda ve ötekinde. “İyilik yaptım”; bu düşünce onu sevindirir, ve semavi aleme vardırان yolu izlediğinde mutluluğu gittikçe artar.

Bu metinlere göre Budizm neredeyse bir cehennem ve cennet fikrini kabul ediyor gibi görünüyor; fakat ancak bu tamamen yüzeysel bir anlama şekli, çünkü bu, derin anlamında, Buddha'nın düşüncesi değildi. Üzerinde daima ısrar ettiği fikir, insanın, davranışıyla, bilinç halleriyle içinde yaşadığı dünyayı yaratmasıydı. Herkes, yaşadığı ve vücudunu kaybettikten sonra bile yaşamaya devam edeceği dünyayı kendi içinde taşır, çünkü Buddha'nın öğretisine göre, bir vücudun içindeki hayatla vücudun dışındaki yaşam arasında neredeyse fark yok.

Bazı insanlar sanır ve kimi gelenekler öğretir ki, insanın vücudundan çıkması bir lütuftur, böylece bütün zorluklar yok olur, tabii, kimi dinlerde, gerekli ayinleri yerine getirmek şartıyla; hatta insan vücudunu bir kez terk etti mi, iyi bir bölgeye gidebilmesi için bir nevi-tür pasaport olan dinsel ayinleri bunca önemli kılan da tam olarak budur. Hatta bazı insanlar sanıyor ki, vücut bırakılır bırakılmaz bütün sefillikler bırakılır, ama bu doğru olmaktan uzak; Dharmapada bunu tam olarak burada belirtiyor: cehennemi alem dediği, insanın kötülük yaptığında, yani güzel, saf, iyi olan her şeyden uzaklaşmış olduğunda, çirkinlikte ve kötülükte yaşadığında bulunduğu psikolojik dairelerdir, özel bilinç halleridir. Hiçbir şey bir kötülük atmosferinde yaşamaktan daha cesaret kırıcı değil.

Burada Dharmapada'nın bize neredeyse çocuksu gibi gelen bir şekilde söylediği esasen doğru. Tabii, burada: “Ah! Ne kadar iyiyim, ne kadar sevimliyim!” diye düşünen ve bundan dolayı mutlu olanlar söz konusu değil. Bu çocukça. Ama insan iyi olarak, cömert, asil, iyi niyetli olarak, çıkarıcı olmayarak, kendi içinde, etrafında belli bir atmosfer yaratır, ve bu atmosfer ışıldayan bir genleşme gibidir. İnsan nefes alır, güneşteki çiçek gibi açar; acı veren bir kendi içine geri çekilmesi olmaz, burukluklar,

isyanlar, sefaletler olmaz; ~~atmosfer spontane şekilde~~ atmosfer kendiliğinden, doğal olarak aydınlanır ve solunan hava mutlu bir havadır; ve bu hava, insanın vücudundayken ve vücudunun dışındayken, uyanıkken ve uyurken, hayatta ve hayatın dışına geçişte – dünyevi yaşamın dışına geçişten yeni bir hayata kadar – soluduğu havadır.

Yapılan her kötülük, bilincin üzerinde kurutan bir rüzgarın, veya donduran bir soğuğun, ya da sizi tüketen yakıcı alevlerin etkisini yapar.

Yapılan her iyilik, her iyi niyet ışığı, dinlenmeyi, sevinci, içinde çiçeklerin açtığı güneşi verir.

3 Ocak 1958

Kutsal metinlerin büyük bir ~~kısmını-bölümünü~~ istediği kadar ezberden okusun, eğer ona göre davranmazsa, o sağduyusuz başkalarının ineklerini sayan çoban gibi olur. Pekmutlu'nun ~~müridinin-müridinin~~ hayatına katılamaz.

Eğer kutsal metinlerin yalnızca çok küçük bir kısmını ezberden okuyup öğretisini uygularsa, bütün tutkuyu, bütün kötü niyeti ve bütün kendini beğenmişliği defettiğinden, hakiki bilgeliğe sahiptir; tamamen kurtulmuş aklı herhangi bir şeye artık bağlı olmadığından, ne bu ne de başka hiçbir dünyaya ait olmadığından, Pekmutlu'nun ~~mürid~~ müridinin hayatına katılır.

Bu o kadar söylenip tekrarlanmış bir şey ki, birazcık uygulamanın dağlar kadar konuşmadan çok daha değerli olduğu gerçeği üzerinde ısrar etmek gereksiz gibi görünüyor. İnsanın bir teoriyi açıklamak için harcadığı bütün enerjiiyi, kendi içindeki bir zaafın veya kusurun üstesinden gelmek için çok daha faydalı biçimde kullandığı kesin.

Öyleyse, bu öğretinin bilgeliğine uymak için, bütün tutkuyu, bütün kötü niyeti ve bütün kendini beğenmişliği defetmenin en iyi yolu üzerinde düşüneceğiz.

Kendini beğenmişlik, görünüşü gerçek sanmaktan, geçici şeyleri de peşinde olunmasına değen tek şey, yani daimi Hakikat sanmaktan ibaret.

Şunu fark etmek oldukça ilginç, Dharmapada bunun altını açıkça çiziyor: bir tek bu dünyanın bağlarından kurtulmuş olmak yeterli değil, bütün dünyalardaki bağlardan kurtulmuş olmak gerekir.

Çünkü gayretkeş ve gerçek Budistler size şunu söyler: sıradan dinler, eğer prensiplerini uygularsanız, ölümden sonra cennetlerinde karşılaştığınız avantajları sizi yemlemek için parlak gibi göstererek sizi cezbeder; oysa Budizm'in ne cehennemi ne de cenneti ~~var~~var. İnsanı ebedi cezalarla ürkütmez ve göksel saadetlerle ayartmaya çalışmaz.

Tatmininizi ve bütün çabalarınızın ödülünü saf Hakikatte bulursunuz.

10 Ocak 1958

TEYAKKUZ

Teyakkuz ölümsüzlüğe veya nirvanaya vardırان yoldur. İhmal ölüme vardırان yoldur. Teyakkuzda olanlar ölmez. İhmalkarlar zaten ölüdür.

Gördüğünüz gibi bu tekstlerde nirvana kelimesi yok olma anlamında değil, şimdiki, dünyasal varoluşta onları bildiğimiz şekilleriyle, yani hayat ölümün ~~zıddı~~, ölüm de hayatın zıddıdır, biri diğerinin zıddı olan hayata ve ölüme karşıt olarak, ebedi bir varoluş manasında kullanılmış. Söz konusu olan şimdiki hayat değil, hayatın ve ölümün ötesinde olan ebedi varoluş, hakiki varoluş.

Teyakkuzun anlamı uyanık, tetikte, içten olmak – gafil avlanmaya izin vermemek. Bir sadhana yapılmak istenildiğinde, hayatın her anında, hedefe ulaştırان şeyye doğru bir adım atmak ile uyumak, hatta bazen gerilemek, kendi kendine: “Of ! Daha sonra, şimdi değil” deyip yol üstünde oturmak arasında bir seçim var.

Teyakkuzda olmak, sadece aşağı doğru çeken şeyye direnmek değil, daha ziyade bir ilerleme yapma fırsatını, bir zaafın üstesinden gelme fırsatını, bir ayartmaya direnme fırsatını, bir şey öğrenme, bir şeyi düzeltme, bir şeye hakim olma fırsatını kaçırmamak için uyanık olmaktır. Teyakkuzda olursanız, başka türlü yıllar alan bir şeyi birkaç günde yapabilirsiniz. Teyakkuzda olursanız, hayatın her durumunu, her eylemi, her hareketi bir hedefe yaklaşma fırsatına çevirirsiniz.

İki tür teyakkuz var: pasif teyakkuz, ve aktif teyakkuz. İnsanın eğer yanılacaksa, kötü seçim yapmaktayken veya zayıfken, ayartılmaya izin verirken uyarılmasını sağlayan bir teyakkuz var; bir de ilerleme fırsatının arayışında olan, daha çabuk ilerlemek için her durumu kullanmaya çalışan aktif teyakkuz var.

Düşmeyi engellemek ile daha hızlı ilerlemek arasında bir fark var.

Ve her iki teyakkuz da mutlaka gerekli.

Teyakkuzda olmayan zaten ölü. Hakiki var olma nedeniyle, hakiki yaşama nedeniyle teması kaybetti.

O zaman saatler, fırsatlar, ömür hiçbir şey getirmeden boşuna geçer ve insan uyuklamasından, içinden çıkılması çok zor olan bir çukurun içinde uyanır.

17 Ocak 1958

Bilgeler teyakkuzun ne olduğunu iyice anladıklarından, teyakkuzdan ve gerçek müritlerin irfan alanından büyük zevk alır.

Bütün bu öğreti boyunca fark edilmesi gereken bir şey var, size asla denmiyor ki iyi yaşamamıyaşamak, iyi düşünmenin-düşünmek bir eforun veya bir fedakarlığın sonucudur-~~olduğu asla denmiyor~~, aksine bütün acıyı iyileştirenin harika hal olduğu söyleniyor. O devirde, Buddha zamanında, manevi hayatı yaşamak sevinçti, saadetti, sizi bütün acılardan, bütün sıkıntılardan, dünyanın belalarından kurtaran ve sevindiren, memnun eden, tatmin eden en mutlu haldi.

Manevi eforu acı veren bir çaba ve bir fedakarlık haline getiren, hayatın sözümona sevinçlerinden zorlu bir feragat haline getiren, modern zamanların materyalizmidir.

Fiziksel dünyanın, fiziksel zevklerin, fiziksel sevinçlerin, fiziksel sahipliklerin münhasır gerçekliği üzerindeki bu ısrar, insansal uygarlığın bütün materyalist trendinin sonucudur. Eskiden bu düşünülemezdi. Aksine, inziva, konsantrasyon, bütün maddesel sıkıntılardan kurtuluş, kendini manevi sevince adama, bunları mutluluk.

Bu bakımdan, insanlığın ilerleme kaydetmiş-sağlamış olmaktan uzak olduğu apaçık ortada; ve dünyada, bu materyalist uygarlık merkezlerinde doğmuş olanların bilinçaltılarında, bir tek maddesel gerçeklerin gerçek olduğu ve maddesel olmayan şeylerle uğraşmanın harika bir fedakarlık anlayışı, neredeyse olağanüstü bir efor demek olduğu o berbat şey var. Aklını fikrini sabahtan akşama ve akşamdan sabaha kadar bütün küçük fiziksel tatminlerle, fiziksel zevklerle, fiziksel hislerle, fiziksel dertlerle meşgul etmemek fevkalade bir karakter göstermek demek. Bunun farkına varılmıyor ama, bütün modern uygarlık bu anlayış üzerine kurulu: “Aa! insan dokunduğu şeyin gerçek olduğundan emindir, gördüğü şeyin gerçek olduğundan emindir, yediği şeyi yediğinden emindir, ama geri kalan hepsi – pfhha! Bunların boş hayal olmadığından, gerçek şeyi gerçekdışı şey için, bir avantajı boş bir ümit için bırakmadığımızdan emin değiliz. Sonuçta, bundan kazanacağınız nedir? Birkaç hayal! Oysa cebinizde büyük paralar olduğunda, paraların orada olduğundan eminsiniz.”

Ve bu, her yerde, her şeyin altında. Görünüşleri birazcık kazıyorsunuz ve o şey burada, bilincinizde; ve arada sırada içinizde fisıldayan o şeyi duyuyorsunuz: “Dikkatli ol, enayi olma...” Ashında bu, yürekler acısı bir şey.

Bize evrimin ilerleyici olduğu ve spiral şeklinde yükselen bir gelişim izlediği söyleniyor; modern kentlerde konfor olarak adlandırılanın, mağara adamının konforundan çok daha üstün bir evrim derecesi olduğundan şüphem yok, **fakatama** eski hikayelerde, o devrin sade insanları için çok somut, çok gerçek olan bir öngörü yetisinden, kahinvari bir görüştten, olayların vizyonlarla ilanından, hayatın daha sübtül bir şeyle yakınlığından hep bahsedilirdi.

Şimdi, güzel ve öylesine konforlu bu kentlerde, bir şey kınanmak istediği zaman ne deniyor? “Bu bir rüya, bu bir hayal.”

Zaten bu yüzden, bir iç algıda yaşayana biraz yan gözle bakılıyor, tamamen aklı başında mı diye bir soru oluşuyor kafalarda; vaktini zenginleşmeye veya konforunu ve refahını artırmaya çalışmayana, ya da iyi bir mevki elde etmeye veya önemli bir şahıs olmaya çalışmayana, böyle olmayana güvenilmiyor, ona karşı tetikte olunuyor, acaba aklı başında mı diye bir soru oluşuyor kafalarda.

Ve bütün bunlar o kadar atmosferin dokusu ki, solunan havanın içeriği ki, başkalarından alınan düşüncelerin yönlendirmesi ki bu, insana tamamen doğalmış gibi geliyor. Bunun grotesk bir canavarlık olduğu hissedilmiyor.

Biraz daha fazla kendinin bilincinde olmak, görünüşlerin gerisindeki hayatla temasa geçmek, bunlar size sahipliklerin en iyisi gibi gelmiyor. İyi donatılmış bir sofradaki rahat bir koltuğa oturup midenizi nefis yemeklerle doldurduğunuzda bu size mutlaka çok daha somut ve daha ilginç gelir; ve geçen güne, gününüzün bilançosuna bakarsanız, eğer herhangi bir maddi avantaj, herhangi bir zevk, fiziksel bir doyum elde ettiyseniz, onu iyi bir gün olarak işaretlersiniz. Ama eğer hayattan iyi bir ders aldıysanız, hayat size bir sersem olduğunuzu söylemek için burnunuza bir sille vurduysa eğer, Lütfâ teşekkür etmezsiniz, “Of! Yaşamak her zaman hoş değil!” dersiniz.

Bu eski metinleri okuduğumda, doğrusu, bana öyle geliyor ki, içsel bakımdan, hakiki hayat bakımından, insan korkunç geriledi, ve birkaç zekice yapılmış mekanizmanın edinimi için, fiziksel tembelliğe **birkaç** **birazcık** teşvik için, yaşamak için harcanan eforlardan tasarruf eden aletlerin ya da aygıtların edinimi için, iç dünyanın gerçeğinden vazgeçildi. Yitirilen anlayış bu, ve hayatın anlamını, varoluşun varolma sebebini, ilerlememiz gereken hedefi – istesenez de istemesenez de bütün hayatın ilerlediği hedefi – öğrenmeyi akıl etmek için efor **sarfetmesi-harcamak** gerekiyor. Hedefe doğru bir adım mı? Ohoo! Bunu yapmak için çok çaba

lazım! Ve genelde insan bunları yalnızca dış şartlar hoş olmadığı zaman akıl ediyor.

Okula gitmeyen ve sürülerini gece, yıldızların altında bekleyen, derin güzelliğin anlayışına ve hayatın sadeliğinin verdiği o huzura sahip olan çobanın neler olacağını bu yıldızlarda okuyabildiği, kendini Doğa aracılığıyla ifade eden bir şeyle bir olabildiği devirden ne kadar da uzağız.

Bir şeyin elde edilmesi için, başka bir şeyin terk edilmesinin gerekmesi ne acı. Size iç dünyadan söz ettiğimde, bütün modern buluşlara karşı değilim, aksine, ama bu icatlar bizleri ne kadar da yapaylaştırdı, nasıl da sersemleştirdi! Nasıl da hakiki güzellik anlayışını kaybettik, hayatımızı nasıl da gereksiz ihtiyaçlarla tıktırıyoruz!

Belki de spiralin eğrisindeki tırmanışı sürdürmenin vakti geldi, ve maddenin bu bilgisinin bize bütün getirdikleriyle, manevi ilerleyişimize daha sağlam bir temel sağlayabiliriz; o zaman maddesel Doğanın sınırlarından öğrendiklerimize dayanarak iki ucu bitiştirebilir ve yüce Gerçeği atomun merkezinde yeniden bulabiliriz.

24 Ocak 1958

Akıllı, meditatif¹⁰⁹, sebatkar olanlar, kendileriyle aralıksız mücadele edenler yüce saadet olan nirvanaya ulaşırlar.

Kim ki hevesini canlı tutmayı, eylemlerinde saf kalmayı, düşünerek hareket etmeyi, tutkularını dizginlemeyi, Kanuna veya ahlaka göre yaşamayı bilirse, işte o insan ününün yayıldığını görür.

Şu iyi bir üne sahip olma vaadi bana Budik öğretiyeye pek layık değilmiş gibi geliyor. Bu muhtemelen başka anlama geliyordu; ve ahlaka göre yaşamak için, hangi ahlakın söz konusu olduğunu bilmek gerekir, çünkü eğer bu kabul edilmiş, tanınmış sosyal ahlaksa, bu bana çok çekici bir vaat gibi görünmüyor! Bu dünyanın bütün zaafalarını bırakmaya karar vermiş olanlar, kesinlikle ne sosyal ahlaka uyma ne de iyi bir şana sahip olma derinde değil!

İnsanın hevesini canlı tutması harika bir şey, eylemlerinde saf kalması da vazgeçilmez, düşünerek hareket etmesi, bu mükemmel, insan bunu

¹⁰⁹ **Meditatif:** Meditasyona meyilli olan (Fr:méditatif, meditative; En: meditative).

Dharmapada Üzerine Yorumlar

asla yeterince yapmıyor, tutkularını frenlemesi, bu apaçık, bu başlangıç... ama ya bu vargı!

Ama görüyorum ki *dharmā* burada “Kanun” olarak, *yāśā*¹¹⁰ da “ün” olarak çevrilmiş, oysa *dharmā* daha ziyade iç hakikat, ve *yāśā* da manevi ün demek. Böylece metni şu şekilde yorumlayabiliriz: “Kim ki hevesini canlı tutmayı, eylemlerinde saf kalmayı, düşünerek hareket etmeyi, tutkularını dizginlemeyi, iç hakikate göre yaşamayı bilirse, işte o insan manevi ününün yayıldığını görür.”

Böyle anlaşıldığında, bu tekst çok iyi. İnsan buna uymaktan daha iyisini yapamaz.

31 Ocak ve 7 Şubat 1958

Akıllı insan kendine hiçbir selin sular altında bırakamayacağı bir ada yaratsın, ve bunu da çabası, teyakkuzu, disipliniyle ve kendine hakim olarak yapsın.

Sağduyusuzlar, zeka eksikliğinden ötürü kendilerini ihmale bırakır. Hakiki bilge, teyakkuzu en değerli hazinesi gibi muhafaza eder.

Kendinizi ne aldırmazlığa ne de duyuların hazzına bırakmayın. Teyakkuzda olan ve kendini meditasyona veren insan büyük bir mutluluğa erer.

Teyakkuz sayesinde ihmali ekarte etmiş insan, bilgeliğin yüksekliklerini tırmanır ve oradan, dağcının ovadaki insanları seyrettiği gibi acı çekenler kalabalığına seyreder.

İhmalkarlar arasında teyakkuzda, uyuklayanlar arasında mükemmelee tamamen uyanık: akıllı insan zavallı beygirleri arkasında bırakan hızlı bir savaş atı gibi ilerler.

*Teyakkuzda hayran olunur. İhmal ise kınanır. Teyakkuz sayesinde *İndra*¹¹¹, tanrıların en yüksek mertebesine yükseldi.*

¹¹⁰ **Yāśā**: Ün, şan, zafer, başarı ve güç.

¹¹¹ **İndra**: Işık ve Ölümsüzlük Dünyasının Hakimi; tanrısal Aklın Gücü.

Teyakkuzdan çok büyük zevk alan ve ihmalden çok korkan bhikkhu¹¹², küçük büyük bütün bağlarını yakıp yok eden bir ateş gibi ilerler.

Teyakkuzdan hoşlanan ve ihmalden çok korkan bhikkhu artık alçalamaz; nirvanaya yaklaşıır.

Size bütün bölümü okudum çünkü bana öyle geldi ki, bu ayetlerin tümüdür bir atmosfer yaratan, ve her biri ayrı ayrı ele alınmaktan ziyade, bir defada ele alınmak için yapılmışlar. Ama burada kullanılan kelimeleri alışılmış asıl manalarında anlamamanızı şiddetle tavsiye ederim.

Mesela, eminim ki asıl düşünce hayran bırakmak için teyakkuzda olmak lazım ve kınanmamak için ihmalkar olmamak lazım demek istemiyordu; ve nitelik verilen örnek bunu kanıtıyor, çünkü eski Hindu geleneğindeki akılüstünün tanrılarının lideri İndra, kesinlikle kendine hayran bırakmak için teyakkuzu uygulamadı. Bu, şeyleri çok çocuksu bir biçimde söylemektir. Oysa bu ayetlerin hepsi birlikte ele alınırsa, tekrarlarından ve ısrarlarından ötürü, ifade edilmek istenen şeyi çağrıştırma güçleri var; bu sizi, çok faydalı ve eğer bu disiplini izlerseniz epeyce büyük bir etkisi olan belli bir psikolojik tavırla temasa geçirir.

Özellikle son iki ayet çok çağrıştırıcı. Bhikkhu, özlemin yakıcı alevi gibi ilerler ve ihmalden korkar.

İhmal hakikaten, insanın amacını unutmamasına ve ulaşmak istediği amaca doğru ilerlemede katkıda bulunmaktan ziyade, onu yolda durduran, hatta sıkça yoldan saptıran her türlü şeyi yaparak vaktini harcamasına yol açan iradenin gevşemesidir. O zaman bhikkhunun özlem alevi onun ihmalden korkmasını sağlar. Zamanın nispeten kısa olduğunu ve zamanı yolda harcamaması gerektiğini, hızlı, mümkün olduğu kadar hızlı gitmesi, bir dakika bile kaybetmemesi gerektiğini her an hatırlar; ve teyakkuzda olan ve vakit harcamayan insan, kösteklerinin düştüğünü görür, hepsinin – küçükler, büyükler, bütün zorluklar teyakkuz sayesinde yok olur; ve bu tavırdan sebat eder, bu tavırdan pek memnun kalırsanız, belli bir sürenin sonunda, teyakkuzda olmaktan dolayı **hissedilen-duyduğunuz_mutluluk** öylesine güçlü olur ki, çok geçmeden, eğer bu teyakkuzu kaybetseydiniz kendinizi çok mutsuz hissederdiniz.

¹¹² **Bhikkhu**: Sangha'nın – Budik cemaatin – üyesi, hiçbir şeye sahip olmaması gereken dilenci rahip.

Şu bir gerçek ki, yolda zaman kaybetmeme konusunda özenli davrandığınızda, kaybedilen her vakit bir acıya dönüşür ve bundan hiçbir şekilde zevk almazsınız; ve bir kez bu halde oldunuz mu, bir kez bu ilerleme ve dönüşüm eforu hayatınızın en önemli şeyi – o sürekli düşünülen şey – oldu mu, o zaman hakikaten ebedi varoluşa, varlığın hakikatine doğru yol alıyorsunuz demektir.

İnsanın konsantre olmak, seyre, hakikatin arayışına ve hakikatin en iyi ifade şekline – Budistlerin meditasyon dedikleri şeye – dalmak için değil bir efor yapması gerektiği, aksine bir çeşit rahatlama, gevşeme, dinlenme, sevinç duyduğu iç gelişmenin bir safhası mutlaka var; ve çok önemli olmayan, zaman savurganlığına benzeyebilen her şeyle uğraşmak için bu halden çıkmak zorunda olmak son derece acı verici olur. Dış faaliyetler mutlak gerekliliğe indirgenir, ve yapılanlar Tanrısal'a bir hizmet olarak yapılır. Önemsiz, faydasız olan ve zaten bir zaman ve efor israfına benzeyen her şey, bütün bunlar, en ufak tatmini, memnuniyeti **vermekten sağlamaktan** çok, bir çeşit huzursuzluk ve yorgunluk yaratır; insan yalnızca hedefine odaklandığı zaman kendini mutlu hisseder.

O zaman, insan hakikaten yoldadır.

14 Şubat 1958

AKIL

Nasıl ki okçu okların düz olmasına özen gösterir, akıllı insan da tereddüt eden ve emin olmayan, düz muhafaza edilmesi, hakim olunması zor olan düşüncesini düzeltir.

Aklımız Mara'nın krallığını terk ettiğinde, tıpkı suyun dışına atılmış bir balık gibi titrer ve çırpınır.

Daima haz arayışında olan akıl stabil değildir, akla hakim olmak zordur. Akla hükmetmek iyidir. Ram olmuş bir akıl mutluluğu garantiler.

Bilge, düşüncelerine hakim olmayı sürdürsün, çünkü düşünceler sübtildir, daima haz arayışındadır; onları kavramak zordur. İyi yönlendirilmiş bir akıl mutluluğu garantiler.

Uzaklarda başıboş dolaşan, yalnız, kıvamsız ve kalbin en derininde saklı: böyledir akıl. Kim ki aklını ram etmeyi başarır, kösteklerden kurtulur.

Aklı stabil olmayanın, hakiki Kanunu bilmeyenin ve inancı sendeleyenin zekası asla gelişmez.

Eğer bir insanın düşünceleri huzursuz değilse, arzu aklını rahatsız etmiyorsa, iyiyle kötü artık onu kaygılandırmıyorsa, iyice uyanık olan bu insan korku tanımaz.

Vücudun bir vazo kadar kırılğan olduğunu gören ve aklını silahlanmış bir kent gibi tahkim eden insan, zekanın kılıcıyla Mara'ya saldırır ve edinileni büyük özenle muhafaza etsin.

Pek yakında bu vücut yerde yatar vaziyette, terk edilmiş, bir kiriş kadar cansız olacak.

Bir düşmanın başka bir düşmana, veya bir kincinin başka bir kinciye yapabileceği ne olursa olsun, kötü yönetilmiş bir aklın neden olduğu kötülük daha da büyüktür.

Ne anne, ne baba, ne de başka bir akraba bize iyi yönetilen bir aklın yaptığı iyiliği yapamaz.

Bu birkaç ayet, akıllarına hakim olmamış insanların bütün ihtiyaçlarını karşılıyor; insanın kendi eski oluş, düşünme ve tepki gösterme biçimlerinin içinden çıkmaya çalıştığı zaman bile onlara olan bağlılığını gösteriyorlar. Bir eforla bunların içinden çıktığınız andan itibaren, suyun dışında olan ve çırpınan çünkü artık karanlık arzu ortamında olmayan bir balık gibisiniz.

İnsan kesin kararlar aldığı anda bile akılı stabil değildir, bir de sübtildir, kavranması zordur. Hiç o havada değilmiş gibi görünerek sürekli kendi tatmininin arayışındadır; ve niyetleri kalbin en derininde saklıdır, gerçek türünü göstermemek için.

Ve, vücudun zayıflığını unutmadan, ama aklınızı kendi zafiyetine karşı kuvvetlendirmeye çalışarak, bilgeliğin kılıcıyla düşman kuvvetlere karşı mücadele etmelisiniz, ve bu kuvvetler sizi gösterdiğiniz gelişmelerden etmesinler diye gelişmelerinizi çok büyük özenle muhafaza etmelisiniz, çünkü korkunç hırsızlar.

Sonra, ölümden korkanlar için küçük bir kuple var, onları bu korkudan kurtarmaya çalışmak için. Daha sonra ailelerine bağlı olanlar için son bir küçük kuple var, onlara bu bağlılığın beyhudeliğini göstermek için.

Nihayet son uyarı: kötü yöneltmiş ve kötü hakim olunmuş bir akıl, düşmanın düşmana ve kincinin kinciye yaptığı kötülükten fazladır, yani dünyanın en iyi niyetli insanları akıllarına bilgece hakim olmazsa, düşmanın düşmana ve kincinin kinciye yaptığı kötülüğün daha fazlasını kendilerine ve sevdiklerine yapar.

Aklın kendini aldatma gücü müthiştir. Arzularına ve tercihlerine her türlü harikulade niyet süsü verir, ve sahtekarlıklarını, güvenmelerini ve hayal kırıklıklarını en hoş görünüşlerin altında gizler.

Tüm bunların üstesinden gelmek için her şeye dayanabilen bir dürüstlüğe, bir doğruluğa, bir içtenliğe ve gerçek bir savaşçının cesaretine sahip olmalısınız.

28 Şubat 1958

ÇİÇEKLER

Kim bu illüzyon dünyasını, Yama'nın¹¹³ ve tanruların hükümdarlıklarını ram edecek? Usta bahçıvanın en nadide çiçekleri keşfettiği gibi, Kanunun yolunu kim keşfedecek?

Doğru yoldaki mürit bu illüzyon dünyasıyla birlikte Yama'nın ve tanrısallıkların hükümdarlıklarını ram edecek. Kanunun yolunu usta bahçıvanın en nadide çiçekleri keşfettiği gibi keşfedecek.

Vücudunun yaradılış itibariyle köpük kadar fani ve bir serap kadar yanıltıcı olduğunu bilen iyi yoldaki mürit, Mara'nın çiçekli okunu kıracak ve ölüm tanrısının menziline dışına yükselecek.

Ölüm, sadece şehvani haz çiçeklerinin peşinde olan insanı, selin uyumuş bir köyü götürdüğü gibi götürür.

Ölüm, şu yok edici, sadece şehvani haz çiçeklerinin peşinde olan insanı, onlara daha henüz doymadan ram eder.

Bilge, köyünde kapı kapı dolaşıp arının, çiçeklerin balını ne renklerine ne de kokularına zarar vermeden topladığı gibi yardım toplansın.

İnsan başkalarını, yaptıkları veya yapmadıkları şeyler için eleştirmesin, kendi yaptığı veya yapmadığı şeylerin bilincinde olsun.

Nasıl ki güzel bir çiçek ıslıl ıslıldır ama kokusuzdur, kendi güzel sözlerine uygun olarak davranmayan insanın sözleri de aynıdır.

Nasıl ki güzel bir çiçek ıslıl ıslıldır ve kokuludur, kendi güzel sözlerine uygun olarak davranan insanın sözleri de aynıdır.

Nasıl ki bir çiçek yığımindan birçok süs kordonu yapılabilir, aynı şekilde ölümlü bir varlık birçok meziyet biriktirebilir.

¹¹³ **Yama:** Ölüm Tanrısı; Dharma'nın, bir ölümsüzlük şartı olan Hakikat yasaının Bekçisi, Denetçisi, Düzenleyicisi, dolayısıyla ölümsüzlüğün bizzat Bekçisi.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Çiçeklerin kokusu, hatta sandalın veya tütsünün ya da yaseminin kokusu bile rüzgara karşı gidemez; ~~fakat~~ama zekanın hoş kokusu rüzgara karşı gider. Akıllı insan erdeminin kokusunu çepeçevre yayar.

Hiçbir koku, hatta sandalın, tütsünün, lotüsün veya yaseminin kokusu bile zekanın kokusuyla ~~mukayese edilemek~~kiyaslanamaz.

En ulvi tanrısallıklara eren erdemli insanın kokusuna kıyasla tütsünün veya sandalın kokusu zayıf kalır.

Mara, ~~mükemmelce~~ tamamen saf bir hayat süren ve tam irfanları sayesinde kurtulmuş olanların izlediği yolu keşfedemez.

Nasıl ki mis kokulu güzel zambak yol kıyısından yüze çıkar, Mükemmelce Uyanığın zekadan ışıldayan ~~mürid~~ müridi de cahil ve kör yığınların arasından yüze çıkar.

Burada çok bilgece birkaç nasihat var, mesela insan ne başkalarının yaptıklarıyla ne de yaptıkları hatalarla ilgilenmesin, daha ziyade onları düzeltmek için kendi yanlışları ve kendi ihmalleriyle ilgilensin gibi. Başka bir bilge nasihatse eylemde etkisiz kalan belagatlı çok fazla söz söylemeyin – az konuşun ve iyi ~~hareket~~ edi hareket edin. Deniyor ki, sadece söz olan güzel sözler kokusuz çiçekler gibidir.

Ve son olarak, yanlışlarınız cesaretinizi kırmasın diye, Dharmapada size teselli edici bu imajı veriyor: en saf zambak, yol kenarındaki bir atık yığımindan çıkabilir. Yani içinden en saf realizasyonun çıkmayacağı kadar çürük şey yoktur.

Mazi veya yapmış olduğu hatalar ya da yaşamış olduğu cehalet ne olursa olsun, insan benliğinin en derininde harika bir realizasyona dönüşebilen yüce saflığı barındırır. Önemli olan bunu düşünmek, buna odaklanmak ve bütün engellerle, bütün zorluklarla, bütün aksaklıklarla meşgul olmamak.

Önemli olan, sadece olmak istediğimize odaklanmak ve olmak istemediğimizi mümkün olduğu kadar büsbütün unutmak.

7 Mart 1958

SAĞDUYUSUZ

Uzundur gece, uykusu olmayan için; uzundur yol, yorgun olan için; uzundur yeniden doğumlar dizisi, hakiki Kanunu bilmeyen sağduyusuz için.

Eğer bir insan kendinden üstün birinin, hatta denginin arayışına koyulur ve onu bulmazsa, kararlılıkla yalnız bir yol izlesin, çünkü sağduyusuzla dostluk olamaz.

Sağduyusuz “Bu oğul benim, bu servet benim” diye düşünerek azap çeker. Kendi kendine ait olmadıktan sonra, nasıl oğul ve zenginlik sahibi olabilir ki?

Aptallığını bilen sağduyusuz en azından bu konuda bilgedir. Ama kendini zeki sanan sağduyusuz doğrusu delidir.

Sağduyusuz, bütün ömrü boyunca zeki bir insanla yaşasa bile yine de hakikati bilmez, kaşığın çorbanın tadını bilmediği gibi.

Eğer akıllı bir insan kısa bir süre bile bilge bir insanla yaşarsa, hakikati çabucak kavrar, dilin çorbanın tadını anında algıladığı gibi.

Sağduyusuzların, cahillerin kendilerinden beter düşmanları yoktur; acıdır yaptıkları kötülüklerden topladıkları meyve.

Sonradan pişman olduğumuz kötülük yalnızca pişmanlık getirir, ve toplayacağımız meyve, gözyaşı ve inilti olur.

Sonradan pişman olmayacağımız iyilik hiçbir pişmanlık getirmez, ve toplayacağımız meyve zevk ve memnuniyet olur.

Yapılan kötülük meyve vermedikçe, sağduyusuz bunun bal kadar tatlı olduğunu sanır; ama yapılan kötülük meyve verdiğinde sağduyusuz yalnızca acı elde eder.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Sağduyusuz, aylarca yemeğini bir kusa¹¹⁴ filizinin ucunda yemesine rağmen, yine de hakikati anlamış birinin on altıda birini bile etmez.

Nasıl ki süt hemen ekşimez, yapılan kötülük de hemen meyve vermez ama aynen külle örtülü bir ateş gibi kuluçkaya yatar.

Sağduyusuzun edinmiş olabileceği boş bilgi ne olursa olsun, bu ~~onu~~onu ancak kendi ~~felaketine vardır~~felaketine sürükler.

Sağduyusuz rahip, bhikkhular arasında yüksek mevki ve manastır üzerinde tam otorite sahibi olmaya, üne ve laiklerin hürmetine susamıştır.

“Laikler ve din adamları yaptıklarımı çok takdir etsin; bana boyun eğsinler!” Böyledir kibri gittikçe artan sağduyusuzun özlemi.

Bir yol dünyevi sahipliklere götürür, bir de nirvanaya erdiren bambaşka bir yol vardır. Bunu bilen Mükemmelce Uyanığın¹¹⁵ ~~müridi~~müridi bhikkhu artık saygınlığı özlemle dilemez, aksine kendini yalnızlığa verir.

Bu doğrudan ~~riyakarlar~~riyakarlar~~ai~~ai~~kiyüzlülere~~, bilgeliğin dış şekillerine ve görünüşlerine bürünüp ~~de~~ kalplerinde bütün arzuları, hırsları, olmadıkları gibi görünme ihtiyacını muhafaza edenlere, ve var olmaya değen tek şey için yaşayacaklarına, yani hakiki bilincin edinimi için yaşayacaklarına, kendini tamamıyla Tanrısal'a sunmak için yaşayacaklarına, hakiki bilgelikten ve kendini unutmaktan gelen huzur, ışık ve mutluluk için yaşayacaklarına, bu hırsın, bu arzuların tatmini için yaşayanlara karşı yöneltmiş gibi görünüyor.

Bütün bu tekste “sağduyusuz” kelimesini kolayca “ego” ~~kelimesiyle~~kelimesiyle değiştirebiliriz. Egosunda, egosu için ve egosunu tatmin etme umidinde yaşayan insan bir sağduyusuzdur; ve insan egosunu aşmadıkça, egonun varolma nedeninin artık olmadığı bilinç haline gelmedikçe, amaca ulaşmayı ümit edemez.

¹¹⁴ **Kusa:** Hindistan'da kutsal karaktere sahip bir ot; yemeğini bir kusa filizinin ucunda yemek burada sembolik olarak bir riyaset davranışı olarak alınmıştır.

¹¹⁵ **Mükemmelce Uyanık:** Buddha kelimesinin gerçek anlamı.

Ego, bireysel bilincin oluşturulması için bir süre boyunca vazgeçilmezdi gibi görünüyor, ama bütün engeller, bütün acılar, bütün zorluklar, şimdi bize karşıt ve antitanrısal kuvvetler gibi görünen her şey egoyla birlikte doğdu. ~~Fakat~~Fakat bu kuvvetlerin kendileri içsel arınmaya ve egodan kurtuluşa ulaşmak için bir gerekliliktir; ego hem etkilerinin sonucu hem uzamalarının nedeni. Ego yok olacağı zaman, dünyada hiçbir varolma nedeni olmayacağından karşıt kuvvetler yok olacak.

İçsel kurtuluşla birlikte, tam içtenlikle, mükemmel saflıkla birlikte tüm acı yok olacak, çünkü bilinci nihai hedefine doğru ilerletmek için acı artık gerekli olmayacak.

Demek ki bilgelik, meyvelerini verecek olup da artık varolma sebebi olmayacak olan bir mücadeleden ~~muzafferen~~zafferle çıkmak için içsel dönüşüme enerjik biçimde çalışmaktır.

14 Mart 1958

BİLGE

Bize sanki saklı bir hazine gösteriyormuş gibi ~~bize~~ bize kusurlarımızı gösteren bilgenin birlikteliğinin peşinde olalım; böyle bir insanla ilişkileri geliştirmek daha iyidir çünkü bize zararı olamaz, tam aksine.

Bizi iyiliğe teşvik eden ve kötülük yapmaktan caydıran kişiyi doğru insan takdir eder, sinsi insansa ondan nefret eder.

Aлчаak karakterli insanların birlikteliklerinin ya da dostluklarının peşinde olmak uygun değildir, iyilik insanlarıyla sık görüşelim ve insanların arasında en iyilerinin arkadaşlıklarının peşinde olalım.

Doktrinin¹¹⁶ kaynağından doğrudan içen insan zihin sakinliğinde mutlu yaşar. Bilge daima sevinir, Buddha'nın asil müritlerinin öğrettiği Doktrine.

Sukemeri inşaatçıları suyu lazım olduğu yere ulaştırır; okçu okları düzletir; marangozlar ağacı şekillendirir; bilge kendine hakim olur.

Nasıl ki kaya rüzgar tarafından sarsılamaz, bilge de kinamalara ya da övgülere ~~duyarlı olamaz~~ duyarlı olmaz.

Bilge, Doktrini asimile ettikten sonra derin, sakin ve ~~berrak~~ berrak bir göl kadar ~~mükemmel~~ tamamen huzurlu olur.

Olduğu yer neresi olursa olsun, hakiki bilge bütün zevklerden vazgeçer. Bilgeyi ne üzüntü ne de sevinç etkileyemez.

Bilge, ne kendisi ne de başkası için çocuk, servet, krallık arzu etmez. Kendi başarısını namussuz yöntemlerle ~~tesis etmesağlamaz~~. Bilge insan erdemli, uslu ve doğrudur.

Karşı kıyıya geçen insanlar pek azdır. Kalanlar, yani büyük çoğunluk, bu kıyı boyunca yalnızca gelip gider.

¹¹⁶ Doktrin, Kanun, Hakiki Kanun, Yasa, iyi Yol, Öğreti: Dharma.

Ama Doktrine göre yaşayanlar ölümün hükümdarlığını aşar, geçişin zorluğu ne olursa olsun.

Bilge, varoluşun karanlık yollarını terk eder ancak ışıldayan yolu izler. Ocağını ocaksız hayat için terk eder ve bulunması öylesine zor olan sevinci yalnızlıkta arar.

Bilge, bütün şehvani arzulardan ve bağılıklardan vazgeçtikten sonra aklının bütün kirlerinden arınır.

Aklı bilginin her seviyesine (hakikati ayırt etmeye, enerjiye, hakikatin sevincine, sükunete, meditasyona, ruh değişmezliğine) iyice antrenmanlı olan, feragatinden tat alan, her şeyden kopmuş, iştahlarını ram etmiş insan ışıldar, ve nirvanaya bu dünyada kavuşur.

Burada özellikle doğru, iyi bulunmuş bir cümle var, ilk okuduğumuz cümle: “Bize sanki saklı bir hazine gösteriyormuş gibi bize kusurlarımızı gösteren bilgenin birlikteliğinin peşinde olalım.”

İnsanları geliştirmeye yönelik bütün Kutsal Kitaplarda daima denir ki, size kusurlarınızı gösterenlere minnet duymalısınız ve birlikteliklerinin peşinde olmalısınız; **fakatama** burada kullanılan üslup özellikle iyi bulunmuş; eğer biri size bir kusurunuzu gösterirse, bu sanki size bir hazine gösteriyor gibidir – yani insan kendinde yanlışlar, yeteneksizlikler, kavrayış eksiklikleri, zayıflıklar, içtensizlikler, ilerlemeyi engelleyen herhangi bir şey bulduğunda, bu sanki harika bir hazine keşfetmiş gibidir.

Üzülüp kendi kendinize: “Öf! Al işte, bir kusur daha” diye söyleneceğinize, aksine harika bir kazanım elde etmiş gibi sevinmeniz gerekir, çünkü ilerlemeyi engelleyen şeylerden birini az önce kavradınız; ve onu bir kez kavradınız mı, koparın gitsin! Çünkü yogik bir disiplin uygulayanlar, bir şeyin olmaması gerektiğini bildikleri andan itibaren onun yerini değiştirme, onu ekarte etme, onu yok etme gücüne sahip olduklarını kabul ederler.

Bir kusur bulmak bir edimindir: bu sanki az önce **defettiğimiz-yok ettiğimiz** küçücük karanlık parçasının yerine bir ışık seli giriormuş gibidir.

İnsan yogik bir disiplin uyguladığında, bilginin anında güç tarafından izlenmemesine yol açan o zayıflığı, o gevşekliği, o irade eksikliğini kabul etmez. Bir şeyin olmaması gerektiğini bilmek ve var olmasına izin

vermeyi sürdürmek öylesine bir zayıflık göstergesi ki bu, hiçbir ciddi disiplinde kabul edilmez; bu, içtensizliğe kadar varan bir irade eksikliğidir. Bir şeyin olmaması gerektiğini biliyorsunuz, ve bunu bildiğiniz andan itibaren, onun olmamasına siz hükmedersiniz, çünkü bilgi ve güç esasında aynı şey. Yani varlığınızın bir yerinde, merkezi ilerleme iradesiyle çelişen ve yok etmeniz gereken bir kötülük karşısında sizi aciz, cesaretsiz ve kuvvetsiz kılan o isteksizlik gölgesini kabul etmemelisiniz.

Bilmeden günah işlemek günah değil, bu şu anki haliyle dünyanın genel hastalığının bir parçası, **fakatama** bilerek günah işlemek vahim. Bu aynen meyvenin içindeki kurt gibi, bir yerlerde ne pahasına olursa olsun kovalanıp yok edilmesi gereken saklı bir isteksizlik unsuru var demek, çünkü bu tür bir noktadaki herhangi bir zafiyet, daha sonra bazen telafisi mümkün olmayan zorlukların kaynağı olur.

Demek ki, herhangi biri ya da herhangi bir durum, sizde olduğunu bilmediğiniz bir kusurla sizi bilinçli olarak yüz yüze getirdiği zaman, öncelikle **mükemmele—hepten** mutlu olmalısınız. Sızlanacağınıza sevinmelisiniz, ve olmaması gerekenden kurtulma kuvvetini bu sevinçte bulmalısınız.

21 Mart 1958

MEZİYETLİ

Acı yoktur, yolculuğunu bitirmiş, bütün dertten, bütün bağlardan, her şeyden ~~defetmiş~~ kurtulmuş insan için.

Düşünenler daima mücadele eder ve göllerini terk eden kuğular gibi ocaklarını terk eder.

Hiçbir şey biriktirmeyenlerin, yerken ölçülü olanların, her şeyin boşluğunu algılamış ve şartsız kurtuluşa ulaşmış olanların izini sürmek, havadaki bir kuşun izini sürmek kadar zordur.

İçindeki bütün arzuyu yok etmiş ve her şeyin boşluğunu algılamış, yiyeceği pek umursamayan, şartsız kurtuluşa ulaşmış insanın izini sürmek, havadaki bir kuşun izini sürmek kadar zordur.

Arabacının atlarını terbiye ettiği gibi duyularını ram etmiş, bütün kibirden arınmış ve bütün bozulmuşluktan kurtulmuş kişiye bizzat tanrılar değer verir.

Görevini yapan insan yer kadar sarsılmazdır; bir sütun kadar sağlam, balçuksuz bir göl kadar saftır, ve onun için yeniden doğumlar devri bitmiştir.

Hakiki bilgi sayesinde kurtulmuş ve mükemmel sükunete ermiş insanın düşünceleri, sözleri ve hareketleri rahattır.

İnsanlar arasında en büyüğüdür, kolayca inanmayan ~~fakatama~~ yaratılmamışın anlayışına sahip olan, tüm zincirlerini kırmış, bütün yeni doğuş unsurunu yok etmiş insan.

İster mevrada, ister ormanda, ister ovada veya dağda yaşasınlar, meziyetli insanlarla birlikte ikamet etmek daima hoştur.

Lezizdir kalabalığın küçümsediği ormanlar. Burada meziyetli ve tutkusuz insan mutluluğunu bulur, çünkü nefsanî haz peşinde değildir.

Burada çok ilginç bir cümle var: “Kolayca inanmayan **fakatama** yaratılmamışın anlayışına sahip olan...”

Kolayca inanmayan – buna pek çok anlam verilebilir. İlk izlenim, mesela bir dine inanan ve sırf bu onlara öğretildi diye dogmalara inanan insanların aksine, görünmeyen şeylerin deneyimini yaşamadıkça onlara inanmayan insandır söz konusu olan. “...Ama yaratılmamışın anlayışına sahip olan – yani o, görünmez şeylerle temas halinde ve onları oldukları gibi, onlarla özdeşleşerek biliyor. Dharmapada başlangıç olarak bize dedi ki, insanlar arasında en büyüğüdür, öğretilenlere inanmayıp da görünmez şeylerin deneyimini şahsen yaşayan, bütün inanıştan kurtulmuş olup da görünmez şeyleri bizzat deneyimlemiş olan insan.

Başka bir açıklama da verebiliriz: kolayca inanmayan insan, görüşleri, şeyleri gördüğümüz şekilleriyle onların gerçekliğine inanmayan, onların hakikat olduğunu sanmayan, onların yalnızca yanıltıcı görüşler olduğunu, bu görüşlerin gerisinde, kişisel deneyimle ve şeylerle özdeşleşerek bulunması ve bilinmesi gereken bir hakikat olduğunu bilen insandır.

Ve bu, hiçbir kişisel bilgi olmadan inandığımız şeylerin sayısı – hesaba sığmayan şeylerin sayısı – konusunda düşündürüyor, sadece bize öyle oldukları öğretildi veya öyle oldukları konusunda düşünme alışkanlığımız var diye, ya da öyle olduklarını düşünen insanlarla çevrili olduğumuz için. Eğer bütün inandığımız, inanmakla kalmayıp tartışılmaz bir otoriteyle iddia ettiğimiz şeylere bakarsak: “Bu böyle”, “Şu mu! Şu öyle”, “Falan şey de böyle”... aslında bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz; sadece öyle olduklarını düşünmeye alıştık diye öyle olduklarını iddia ediyoruz. Kişisel deneyiminizin olduğu, doğrudan bir temasınızın olduğu, haklarında en azından içtenlikle: “Bunun böyle olduğundan eminim çünkü deneyimini yaşadım” diyebileceğiniz şeyler neler? Çok şey yok.

Ve sonuçta, hakikaten bir bilgi edinmek istiyorsak, oldukça önemli bir inceleme yaparak başlamamız lazım: bizlere öğretilen şeylerin doğruluğunu kontrol etmek, en kullanılagelenlerinkini, en önemsizlerinkini bile. İnsan o zaman bu metnin neden bize “İnsanlar arasında en büyüğüdür” dediğini anlıyor, çünkü bu deneyimi yaşamış pek çok insan olduğunu sanmıyorum.

Sadece onlara inanmak ve onları iddia etmek adettir diye inandığımız ve iddia ettiğimiz şeylerin sayısını saptamak bile epeyce ilginç bir keşif.

Şimdi, düşüncenizdeki ve bilincinizdeki kanıtsız iddia ettiğiniz her şeye bir bakın, göreceksiniz !

28 Mart 1958

BİNLER

Anlamdan yoksun binlerce kelimeden daha iyidir, onu duyana sükunet getirebilen sağduyulu bir tek söz.

Anlamdan yoksun binlerce ayetten daha iyidir, onu duyana sükunet getirebilen bir tek sağduyulu ayet.

Anlamdan yoksun yüz ayete tercih edilir, onu duyana huzur veren Doktrin'in tek ayeti.

Fatihlerin en büyüğü, bir muharebede binlerce insanı yenen değil, nefesine galip gelendir.

İnsanın nefesine karşı kazandığı zafer, bütün uluslara karşı elde ettiği zaferden daha önemlidir.

Ne Tanrı, ne Gandharva¹¹⁷, ne Mara, ne de Brahma¹¹⁸ bu zaferi yenilgiye dönüştüremez.

İnsan bir yüzyıl boyunca ay ay binlerce adak adasa, ve bilgelik dolu bir varlığa kısa bir süre hürmet etse, sadece bu saygı bütün bu sayısız adaklardan daha değerlidir.

Bir insan yüz yıl boyunca Agni sunağındaki alevi beslese, ve öte yandan içgüdülerini ram etmiş bir insana kısa bir süre hürmet etse, bu kısa saygı uzun tapınmasından daha değerlidir.

Bu dünyada bir insanın meziyet edinmek için bütün bir yıl boyunca adayabileceği adaklar ve yapabileceği sungular ne olursa olsun, bunun adil bir insana gösterdiği hürmetin dörtte biri kadar bile değeri yoktur.

İhtiyarlara karşı saygı dolu olan insanda dört şey artar: ömür, güzellik, mutluluk ve sıhhat.

¹¹⁷ **Gandharva**: İndra erkanının göksel müzisyeni ve dansçısı.

¹¹⁸ **Brahma**: Dünyaları Sözle yaratan Tanrısal'ın Gücü; yaratıcı Tanrısalılık; Ebedi'nin varoluş kişiliği.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Bilgece ve meditasyonda yaşanmış tek bir gün bile kötü alışkanlık ve şehvet içinde geçirilmiş yüz yıldan daha değerlidir.

Bilgece ve meditasyonda yaşanmış bir tek gün bile aptalca ve sapınc içinde geçirilmiş yüz yıldan daha değerlidir.

Bilgece ve meditasyonda yaşanmış bir tek gün bile tembelce ve atıl olarak yaşanmış bir yüzyıldan daha değerlidir.

Her şey belirir ve yok olur duygusunda yaşanmış tek bir gün bile geçici olanın bilgisizliğinde yaşanmış bir yüzyıldan daha değerlidir.

Ölmeyene vardiran yolun seyrinde yaşanmış tek bir gün bile nirvana yolunun bilgisizliğinde yaşanmış bir yüzyıldan daha değerlidir.

Yüce Hakikatin seyrinde yaşanmış tek bir gün bile yüce Hakikatin bilgisizliğinde yaşanmış bir yüzyıldan daha değerlidir.

Burada aynı başlık altında her türlü farklı şey dizilmiş. Bu bir fikir çağrışımından çok, sözel bir çağrışım. Fakat başlıca eğilim şu: insanın bir içtenlik anının olması, uzun bir görünüşte tapınma hayatının olmasına tercih edilir; ve nefsinin karşı kazandığı psikolojik ve manevi zafer bütün dış zaferlerden daha önemlidir.

Bir de ilginç bir düşünce var, insanın nefsinin karşı kazandığı zafer bütün tanrıların, bütün Doğa güçlerinin ve kötülüğün bütün aletlerinin müdahalesinden hakikaten korunmuş durumda olan tek zaferdir. Eğer bir noktada kendinize hakim olmayı başardıysanız, bu bütün müdahalelerden sıyrılır, en yüksek güçlerinkilerinden bile, ister akıllüstünün tanrıları olsun, ister dünyadaki bütün antitanrısal güçlerinki olsun.

Tekstın başında, size huzur veren bir tek sözün binlerce anlamsız kelimedenden daha değerli olduğu söyleniyor – bunu kim olsa anlayabilir – hatta deniyor ki huzur veren söz, akılsal faaliyeti tatmin edebilen ancak varlığımız üzerinde psikolojik etkisi olmayan binlerce kelimedenden daha değerlidir.

Esasında, bilinçsizliğimize ve ataletimize karşı bir zafer **kazanmaya kazanmanıza** yardım etme gücü olan bir şey bulduğunuzda, başka söz veya başka cümle bulmaya çalışmadan önce, o sözün veya o cümlenin

~~meydana getirdiği~~oluşturduğu etkiyi nihai sonucuna kadar tüketmeniz gerekir.

şu veya bu şekilde rastladığımız bir fikir tarafından elde edilen etkinin uygulamasını sonuna kadar götürmek, insanın kafasında bir sürü fikri biriktirmesinden daha önemli. Zamanlarında, fikirlerin hepsi, eğer istenen anda gelmelerine izin verirse çok faydalı olabilir, özellikle de bir iç zafer kazanmanızı sağlaması konusunda gücü olan bu dinamik fikirlerden birini son haddine kadar götürürsek. Yani, insanın başlıca, hatta tek amacı, içinde tamamen teorik kalan bir bilgi biriktirmekten ziyade, bildiklerini uygulamaya koymak olmalı.

şu şekilde özetleyebiliriz: bildiklerinizi tümüyle uygulamaya koyun, o zaman teorik bilginizi faydalı biçimde artırabilirsiniz.

4 Nisan 1958

KÖTÜLÜK

İyiliğe doğru acele et, kötü düşünceleri bırak çünkü hevesiz iyilik yapmak kötülükten zevk alan bir zihniyete sahip olmak demektir.

Eğer biri bir kötülük yaparsa, bunu tekrarlamaktan kaçınsın, bundan zevk almasın çünkü acı verir kötülüğün birikmesi.

Eğer biri iyi ~~hareket ederse bu şekilde~~ davranırsa buna ~~mayı~~ devam etsin ve sevensin. İyiliğin birikmesi mutluluk verir.

Yaptığı kötülük henüz olgunlaşmadıkça kötülük eden insan memnun olabilir; ama yaptığı kötülük olgunlaştığında mutsuzluğu tadar.

Yaptığı iyilik olgunlaşmadıkça iyilik eden insan kötü günler geçirebilir; ama yaptığı iyilik olgunlaştığında mutlu günler geçirir.

Kendi kendine: “Bana ilişmez” deyip kötülüğü hafife alma. Bir küp damla damla dolar; sağduyusuz da yavaş yavaş kötülükle dolar.

Kendi kendine: “Bana ilişmez” deyip iyiliği hafife alma. Bir küp damla damla dolar; bilge de yavaş yavaş iyilikle dolar.

Bol zenginlikler taşıyan ve zayıf bir eskortu olan bezirgan tehlikeli yollardan sakınır; hayatı seven insan da zehirden sakınır; kötülük konusunda aynı şekilde davranmak gerekir.

Sağlıklı ve yarasız bir el zehre zarar görmeden dokunabilir; aynı şekilde davran çünkü kötülük iyilik edeni etkilemez.

Saf, masum ve korumasız bir kişiye hakaret etmek, kendini hakaretin geri dönmesine ~~maruz~~ açık bırakmaktır, aynen rüzgara karşı toz atıldığındaki gibi.

Bazı insanlar burada, yeryüzünde yeniden doğar; kötülük edenler nirayanın¹¹⁹ alanlarına gider; adiller göksel alanlara gider; ama bütün arzudan kurtulmuş olanlar nirvanaya erer.

Ne göklerde, ne okyanusun derinliklerinde, ne de kayaların kovuklarında, dünyanın hiçbir yerinde yoktur insanın yaptığı kötülüklerden kaçmak için sığınacağı bir barınak.

Ne göklerde, ne okyanusun derinliklerinde, ne de kayaların kovuklarında, dünyanın hiçbir yerinde yoktur insanın ölümden kaçmak için sığınacağı bir barınak.

İnsan gelen düşünceleri çok hafife almaya alışık; ve atmosfer aslında özellikle birine ait olmayan ancak ebedi bir harekette olan ve bir kişiden diğerine oldukça serbestçe, çok fazla serbestçe geçen her çeşit düşüncelerle dolu; çünkü çok nadirdir düşüncelerinin polisliğini yapabilenler.

İnsan düşüncelerine hakim olmayı öğrenmek için Budik disipline giriştiğinde, bir hayli ilginç bulgular yapar; düşüncelerini gözlemlemeyi dener; özgürce geçmelerine, ve bazen kafasının içine girip tamamen uygunsuz şekilde yerleşmelerine izin vereceğine onlara bakar, onları inceler ve hayretle farkına varır ki, kısa bir süre esnasında, kafasından kesinlikle inanılmaz bir safi kötülükçü düşünceler serisi geçiyor.

İnsan kendini çok iyi, pek sevimli, keyfi pek yerinde ve hep iyi duygularla dolu olduğunu sanır; kimsenin kötülüğünü istemez, sadece iyilik ister, tüm bunları kendi kendine memnuniyetle söyler; ama eğer düşünürken kendine bakarsa¹²⁰, içtenlikle, farkına varır ki farkında bile olmadığı bazen korkunç olan bir sürü düşünce var kafasında.

Mesela, bir şey hoşunuza gitmediği zamanki tepkileriniz: nasıl da arkadaşlarınızı, akrabalarınızı, tanıdıklarınızı, hepsini cehenneme yollamakta acele edersiniz! Nasıl da farkına varmadan onlara her türlü hoş olmayan şeyler dilersiniz! Nasıl da: “Oh! Bu ona böyle olmak nasılmış gösterir!” dersiniz; ve eleştirdiğinizde: “Hatalarının farkına varması lazım!” biri görüşünüz doğrultusunda hareket

¹¹⁹ **Niraya:** Acı çekilen hal, ister bu dünyada olsun ister bir başkasında.

¹²⁰ **Düşünürken kendine bakmak:** Nasıl ve ne düşündüğünü gözlemek, incelemek için, insanın düşünürken geride durarak, kendini düşüncelerinden ayırarak, tanık, izleyici rolüne bürünerek aklından neler geçtiğini izlemesi (Fr: Se regarder penser; En: watch oneself think)

etmediğinde: “Bunun için cezalandırılacak!” dersiniz... Bu böylece devam eder.

Bunları bilmiyorsunuz çünkü düşünürken kendinize bakmıyorsunuz. İnsan bazen biliyor, düşünce çok fazla kuvvetli olduğunda; ama öylesine geçtiğinde, çok az farkına varıyor – düşünce geliyor, giriyor, çıkıyor. Ve insan anlıyor ki, hakikaten saf olmak ve tamamen Hakikatin tarafında olmak istiyorsa bu, sıradışı bir teyakkuz, bir içtenlik, bir gözlem, bir kontrol istiyor; farkına varmaya başlıyor ki hakikaten içten olmak zor.

İnsan hep ~~iyi keyifte-iyi duygular beslemekle~~ ve iyi niyetli olmakla, yaptığı her şeyi iyilik için yapmakla övünür – bilinçli oldukça ve kontrol ettikçe evet! **FakatAma** çok dikkatli olmadığı andan itibaren, içinde hiç de bilincinde olmadığı ve pek hoş olmayan her türlü şey ~~ereyan ederolur~~.

Eğer evi tamamen temizlemek istiyorsanız, uzun, çok uzun bir süre dikkat etmelisiniz; ve özellikle de, çünkü bir gün iyi tarafta olmaya karar verdiniz diye hedefe öylece, birden vardığımızı sanmamalısınız – bu elbette ki tamamen esas ve önemli bir nokta, ama kararlılığımızı yalanlamamak için katı bir polisliğin uygulandığı birçok gün tarafından izlenmesi gereken bir nokta.

11 Nisan 1958

CEZA

Ceza karşısında herkes titrer; ölümden herkes korkar. Başkalarını kendinizmiş gibi değerlendirin, öldürmeyin, bir cinayete neden olmayın.

Ceza karşısında herkes titrer; hayat herkes için değerlidir. Başkalarını kendinizmiş gibi değerlendirin, öldürmeyin, bir cinayete neden olmayın.

Her kim ki kendi mutluluğunu ararken, mutluluğa susamış varlıklara işkence ederse, kendi ölümünden sonra yine de mutluluğa ermez.

Her kim ki kendi mutluluğunu ararken, mutluluğa susamış varlıklara işkence etmezse, kendi ölümünden sonra mutluluğa erer.

Kimseye kırıcı sözler söyleme çünkü sana iade edilirler. Öfkeli sözler kırıcıdır, onları ~~telaffuz ed~~söyleyen de iadelerine maruz kalır.

Eğer kırık bir gong kadar sessiz durursan, daha şimdiden nirvanaya girdin, çünkü içindeki bütün şiddet yatışmıştır.

Nasıl ki çoban, değneğiyle sürüsünü otlağa güder, ihtiyarlık ve ölüm de hayatı bütün yaşayan varlıkların dışına güder.

Sağduyusuz, farkında olmadan kötülük yapar, yaptıkları ona ıstırap çektirir ve onu ateş gibi yakıp bitirir.

Kötülük etmeyene kötülük eden, hakaret etmeyene hakaret eden, kısa sürede aşağıdaki on durumdan birine maruz kalır:

Yoğun acılar çeker, feci kayıplar verir ve korkunç vücutsal acılara, ciddi bir hastalığa, deliliğe maruz kalır.

Veya otoriteye karşı mücadele eder, kaba bir iftiraya maruz kalır, yakınlarını veya malını kaybeder.

Ya da yangın konutunu yakıp yıkar; ve vücudunun çözülüp yok oluşunda cehennemde yeniden doğar.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Ne çıplak dolaşma, ne örgülü saç, ne kirlî olma, ne oruç, ne yerde yatma alışkanlığı, ne vücudunu külle kaplama, ne de riyazetçi duruşlarında durma olguları¹²¹ bütün kuşkuyu ~~ekarte~~ defetmemiş ölümlüyü arındırabilir.

Zengince giyinmiş olsa da, eğer bir insan akılsal rahatlığı geliştirirse, sakinse, mütevekkilse, kendine hakimse, safsa, hiçbir yaratığa kötülük etmezse, o bir brahmandır, o bir riyazetçidir, o bir bhikkhudur.

Bu dünyada hiçbir kınama hak etmeyecek kadar kusursuz bir insan var mı, nasıl ki bir safkan hiçbir kamçı darbesi hak etmez?

Azgın bir at gibi hedefe çevikçe ve hızla yönel. Güven, erdem, enerji, meditasyon, hakikatin arayışı, inanç, irfanın ve davranışın mükemmelliği sayesinde içindeki bütün acıyı yok et.

Sukemeri inşaatçıları suyu getirir. Okçular okları düzletir. Marangozlar ağacı işler. Bilgeler kendilerine hakim olur.

Sanki tüm bunlar oldukça ilkel kişiler için yazılmış. Kötülük yaptığımız takdirde üzerinize çullanacak olan bela serisi oldukça hoş.

Öyle görünüyor ki – eğer bunlar hakikaten Buddha'nın söylediği sözlerin notasyonuyla – konuşmalarının terimlerini dinleyicilerine göre değiştiriyordu, ve muhatapları hepten kaba ve eğitimsiz kimselerse eğer, onlara tamamen günlük hayatın lisanıyla, anlayabilmeleri için oldukça pratik ve somut karşılaştırmalarla konuşuyordu. Bu şeyler arasında bir hayli büyük bir seviye farkı var. Bazıları çok ünlü oldu, mesela “zanaatkar yapması gerekeni gerçekleştirmek için maddeyi şekillendirir” ~~denildiği~~ denildiği son ayet, ve çok çarpıcı bir hale gelen şu vargı: “bilge kendine hakim olur.”

Gerçekten, o devirden bu yana insanın zihniyeti geliştiren izlenimini alıyorsunuz. Düşünce daha karmaşık, psikoloji daha derin oldu, öyle ki bu argümanlar neredeyse çocuksu görünüyor; ama insan uygulamak istemeye kalkışınca, o zaman aşağı yukarı aynı seviyede kaldığını, düşünce geliştirse uygulama daha iyi olmaktan uzak olduğunu, hatta daha

¹²¹ Hindistan'da tüm bunlar riyazet davranışları olarak kabul ediliyor.

beter göründüğünü fark ediyor; biraz da sağlıklı, çocuksu bir sadelik, insansal türün maalesef artık sahip olmadığı bir “bozulmamışlık” var.

O zamanlar, şimdilerde tamamen yok olmuş bir ahlaki sıhhat vardı. Bu argümanlar sizi gülümsetiyor, ama burada öğretilenleri şimdi uygulamak o zamanlardan çok daha zor. Öyle görünüyor ki bir çeşit ikiyüzlülük, kendini beğenmişlik, sinsilik insansal zihniyeti, özellikle de oluş biçimini ele geçirdi ve insanlar kendi kendini tamamen zararlı bir şekilde aldatmayı öğrendi.

Eskiden: “Kötülük etme, cezalandırılırsın” denilebiliyordu, ve kalpler basitti, akıllar da, ve: “Hm! kötülük etmemek daha iyi, çünkü insan cezalandırılır” deniliyordu, ama şimdi (ironik bir gülümsemeyle): “Ha! cezadan sıyrılmamanın bir yolunu elbet bulurum.”

Akılsal kapasite büyüdü gibi görünüyor, akılsal güç gelişti gibi görünüyor, insan fikirlerle çok daha fazla oynayabilecek, bütün prensiplere aklen çok daha fazla hakim olabilecek durumda gibi görünüyor, fakat aynı zamanda Doğaya daha yakın yaşayan ve fikirlerle daha az oynamasını bilen insanların basit ve sağlıklı temiz yürekliliğini kaybetti. Böylece, bütün insanlık çok tehlikeli bir dönemece ~~geldi-geldi~~ gibi görünüyor; genel bozulmaya bir çözüm bulmaya çalışanlar, geçmişteki sadeliğe dönüşü tavsiye ediyor ama, tabii bu kesinlikle imkansız: geri dönülmez.

Daha öteye gitmek lazım, ilerlemek, daha büyük yüksekliklere çıkmak, kişisel zevkin ve refahın açgözlü arayışını aşmak lazım, ceza korkusundan dolayı değil – bu, ahirette bir ceza olsa bile – güzelliğin yeni bir anlayışının geliştirilmesiyle, hakikate ve ışığa susamışlığın sayesinde, hem tam huzurun hem kalıcı mutluluğun ancak genişleyerek, aydınlanarak, bir gelişme hevesiyle tutuşarak bulunabileceğinin anlaşılmasıyla.

Yükselmek ve genişlemek lazım: yükselmek...ve genişlemek.

18 Nisan 1958

İHTİYARLIK

~~Dünya~~→~~Dünya~~ ıstırap içindeyken bu neşe, bu şenlik niye? Ey sen ki karanlıklar tarafından sarılmışsın, neden ışığı aramıyorsun?

Hiçbir şeyin daimi veya stabil olmadığı kılık değiştirmiş bu zavallı şekle, bu bozulabilen elementler, bu acizlik, bu kusurluluk, bu boş arzular yığınınına bir bak.

Bu nazik vücut yalnızca bir sefalet, bir çökkünlük, bir bozulma yuvasıdır, çünkü hayat ölümlle biter.

Sonbaharda saçılmış asmakabaklar gibi bu beyazlaşmış kemikleri seyretmekten ne zevk alınır?

Bu etle kaplı kemikten ve kandan yapılmış kaleye kibir ve kıskançlık, çökkünlük ve ölüm yerleşti.

Racaların görkemli arabaları bile sonunda yıpranır. Bu vücut da sonunda yaşla yıpranır; ama iyi Kanun asla yıpranmaz, böylece bir bilge onu başka bir bilgeye aktarabilir.

Cahil insan öküz gibi yaşlanır; ağırlığı artar ama zekası artmaz.

Bu evin mimarının arayışında yeniden doğumlar devrini birçok kez boşuna katettim. Ah ne acı verir bu yeniden doğumlar devri!

Ey mimar, seni nihayet buldum! Vücudum olan bu evi bir daha asla inşa etmeyeceksin. Bütün kirişleri kırıldı ve çatısı çöktü. Kurtarılmış aklım bütün arzuların sönüp yok oluşuna ulaştı.

Meziyetli bir hayat sürmemiş ve gençliklerinde hakiki zenginlikleri toplamayı bilememiş olanlar, balıksız bir gölün yanındaki yaşlı balıkçılar gibi erir.

Meziyetli bir hayat sürmemiş ve gençliklerinde hakiki zenginlikleri toplamayı bilememiş olanlar kırılmış yay gibidir; kaybolmuş kuvvetlerinden yakınırlar!

Kesin olan bir şey var, burada berrakça-~~açıkça~~ söylenmemiş ancak, en az geri kalanlar kadar önemli olan, o da yılların birikmesinden çok daha tehlikeli ve çok daha gerçek bir yaşlılığın-~~ihtiyarlığın~~ olduğu, yani büyüme ve ilerleme yeteneksizliği.

İnsan ilerlemediği, gelişmediği, iyiye gitmediği, artmadığı, büyümediği, dönüşmediği andan itibaren hakikaten yaşlanır, yani dezentegrasyona doğru iner.

İhtiyar olan genç insanlar var, ve genç olan ihtiyarlar var. Eğer bu gelişme ve dönüşme alevini içinizde taşırsanız, eğer hızlı adımlarla ilerlemek için her şeyi geride bırakmaya hazırsanız, eğer kendinizi yeni gelişmeye, yeni iyileştirmeye, yeni dönüşmeye daima açarsanız, o zaman ebediyen gençsiniz; ve eğer yaptıklarınızdan memnun olup otursanız, hedefinize vardınız ve artık yalnızca eforlarınızın sonuçlarının tadını çıkarmak kaldı duygusu varsa içinizde, o zaman vücudunuzun yarısından fazlası mezarda, bu, çökkünlük ve gerçek ölüm.

İnsanın yaptıklarının hepsi, daha yapacakların yanında bir hiçtir, her zaman.

Arkaya bakmamak lazım. Öne, daima öne bakmak ve hep ilerlemek lazım.

25 Nisan 1958

EGO

Bir insan kendine değer verir eğer kendini yakından gözetirse. Bilge, ömrünün üç ~~uyanıklıklarından~~ uyanıklığından birine (ya gençliğe, ya olgunluğa ya da ihtiyarlığa) çok dikkat etsin.

İnsan doğru yola koyulmakla başlasın, sonra başkalarına nasihat edebilir. O zaman bilgeye hiçbir şey için sitem edilemez.

Eğer herkes başkasına öğrettiğini uygulamaya koyarsa, kendine hakim olduğundan, başkasını iyice yönlendirebilir; çünkü aslında kendine hakim olmak zordur.

Aslında insan kendisi~~inin~~ efendisidir, çünkü başka hangi efendi olabilir ki? İnsan kendine hakim olmakla, zor bulunan bir hakimiyet edinir.

İnsanın kendi kendine yaptığı, kendisinden yayılan ve neden olduğu kötülük sağduyusuzu, elmasın diğer sert mücevherleri ufaladığı gibi ezer.

Nasıl ki sarmaşık, sal ağacına bağlanır, yaptığı kötülükler tarafından kapana kısıtılan insan da kendi kendine bir düşmanın ~~temenni~~ eddileyeceği kötülüğü yapar.

Kendi kendine zarar vermek ve kötülük etmek öylesine kolay ki; ama iyi ve faydalı olanı yapmak ne kadar da zor!

Sapkın görüşleri yüzünden Meziyetlilerin, ~~Asillerin~~ Asillerin ve Adillerin öğretisini reddeden sağduyusuzdur; bambuyu öldüren meyvesi gibi o da kendi imhasına çalışır.

İnsan kötülük etmekle kendine kötülük etmiş olur. Kötülük etmekten sakınmakla aranır; saflık ve pislik insanın kendisine bağlıdır; hiç kimse başkasını arındıramaz.

Hiçbir insan, ne kadar büyük olursa olsun başka birini izlemek için yüce Sahipliğini ihmal etmesin. En iyi davranış çizgisinin hangisi olduğunu ~~berrakça~~ açıkça algılayarak ondan şaşmasın.

Burada söz konusu olan egodan ziyade çok egoizm gibi görünüyor.

Egoizm düzeltilmesi nispeten kolay bir şey, çünkü herkes egoizmin ne olduğunu biliyor. Egoizmin bulunması ve düzeltilmesi kolay eğer insan bunu hakikaten yapmak istiyorsa, önemsiyorsa.

Ancak egonun kavranması çok daha zor, çünkü neticedesonuçta, onun ego olduğunun farkına varmak için zaten egodan çıkmış olmak gerekiyor, aksi halde insan egoyu bulmaz. İnsan egoyla dopdol, tepeden tırnağa kadar, içten dışa kadar, fizikten maneviye kadar egoyla yoğrulmuş durumda. Ego her şeye karışmış durumda, ve insan egonun ne olduğunun farkına varmıyor. Egonun ne olduğunun farkına varmak için en azından kısmen, varlığın en küçük kısmının bir yerinde olsa bile, egoyu önceden yenmiş olmak, egonun içinden çıkmış olmak, egodan kurtulmuş olmak lazım lazım.

Ego, bireyselleşmemize yardım eden ve tanrısal olmamızı engelleyendir. İşte böyle. Bunları birbiriyle düzenleyin egoyu bulursunuz. Egosuz, dünyanın organize edilmiş haliyle birey olmazdı, ve egoyla dünya tanrısal olamaz.

“Öyleyse önce bilinçli bireyler olalım, sonra egoyu gönderir tanrısal oluruz” vargısına varmak mantıklı olurdu. Yalnız, bilinçli bireyler olduğumuzda, egomuzla yaşamaya öylesine alışmışız ki artık egoyu ayırt bile edemiyoruz, ve varlığını fark etmek için çok çalışmak gerekiyor.

Oysa egoizmin ne olduğunu herkes bilir: her şeyi kendinize çekmek istediğinizde ve başkaları sizi ilgilendirmediğinde bunun adı egoizmdir, evrenin ortasına yerleşip her şey sadece size göre var olduğunda, bu egoizmdir. Ancak bu çok bariz, insanın egoist olduğunun farkına varmaması için kör olması lazım. Herkes birazcık egoisttir, az çok – yani genelde kabul edilebilir bir egoizm oranı var – fakatama sıradan hayatta bile, insan biraz fazla egoist olduğunda, yani, burnuna birkaç darbe yer çünkü herkes egoist olduğundan, başkasının egoizmini pek sevmez.

Bu anlaşılmalı bir konu, genel ahlakın bir parçası – Aa! İnsan birazcık egoist olmalı, ama çok fazla değil, fark edilmesin! Oysa egodan kimse söz etmiyor, çünkü kimse egoyu bilmiyor. Ego öylesine yakın bir dost ki, varlığından habermiz bile yok; oysa ego burada olduğu sürece insan tanrısal bilinci asla edinemez.

Ego, insanın başkalarından ayrı bir kişi olduğunun bilincinde olmasını sağlayandır. Ego olmasaydı, insan başkalarından ayrı bir kişi olduğunun farkına varmazdı; bir bütünün küçük bir parçası, çok büyük bir bütünün çok küçük bir parçası olduğunu hissedirdi. Oysa mutlaka her biriniz ayrı

bir kişi olduğunuzun tamamen bilincindedesiniz. Size bu izlenimi veren egodur işte. Bu şekilde bilinçli olduğunuz sürece, bir egonuz var demek.

Her şeyin siz kendiniz olduğunuzun ve bunun her yerde olduğunuz o aynı kişinin binlerce, binlerce başka kişi arasında yalnızca çok küçük bir nokta olduğunuzun bilincinde olmaya başladığımız zaman, her şeyde siz kendiniz olduğunuzu, ayırma olmadığını hissettiğiniz zaman, bilirsiniz ki artık egosuz olma yolundasınız.

Hatta bir an gelir kendini düşünmek, “Bu ben değilim” demek imkansızlaşır, çünkü bu ifade tarzı, Bütün’ün siz olduğunuzu, veya sizin Bütün olduğunuzu, sizin Tanrısal’ın kendisi olduğunuzu ya da Tanrısal’ın siz olduğunuzu söylemek bile hala egodan bir şeylerin kaldığını kanıtlar.

Bir an gelir – birden, şimşek gibi çakar, ve kalmakta zorlanır – düşünen Bütün’dür, bilen Bütün’dür, hisseden Bütün’dür, yaşayan Bütün’dür. Hatta...hatta bu raddeye kadar geldiniz izlenimi bile yoktur.

İşte o zaman iyi, ama o ana kadar, bir yerlerde küçük bir ego köşesi var demek: genelde bakan şey, bakan tanık.

Öyleyse artık egonuzun olmadığını iddia etmeyin. Bu doğru değil. Artık egosuz olma yolunda olduğunuzu söyleyin, tek doğru şey bu.

Bunun size olduğunu sanmıyorum, değil mi – henüz değil! Oysa süpraaklın hakikaten ne olduğunu bilmek niyetindeyseniz, bu vazgeçilmez. Eğer insanüstülüğe adaysanız, egonuz olmadan yaşamaya, egoyu aşmaya kararlı olmalısınız, çünkü egoyu yanınızda tutduğunuz sürece, süpraaklın sizin için bilinmeyen, ulaşılmaz bir şey olur.

Ama eğer, bir efor, bir disiplin, giderek artan bir hakimiyet sayesinde varlığınızın en küçük kısmında olsa bile, egonuzun üstesinden gelip onu aştıysanız, bu bir yerde sanki minicik bir pencere gibi oluşturur, ve pencereden dikkatlice baktığınızda süpraaklın çok kısa bir an için görebilirsiniz; ve bu bir vaattir. Süpraaklın çok kısa bir an için gördüğünüzde, onun öylesine güzel olduğunu bulursunuz ki, canınız anında geri kalan bütün egodan kurtulmak ister!

Dikkatinizi çekerim, süpraakıldan bir fikir edinmek için bütün egodan tamamen kurtulmuş olmak gerekir demiyorum, çünkü o zaman bu neredeyse imkansız bir şey olurdu. Hayır, bir yerlerde varlığınızın bir köşesinde, sadece akılsal bir köşeciğinde bile, egodan birazcık kurtulmuş olmak gerekir; eğer bu küçük bir akılsal ve nefsi köşe olursa, iyi; ama eğer tesadüfen – hayır, tesadüfen değil – eğer birçok efor neticesinde psişik varlığınızla temasa geçtiyseniz, o zaman kapı ardına kadar açık. Psişik sayesinde birden, süpraaklın ne olduğu konusunda iyice net, güzel

bir vizyon görebilirsiniz; yalnızca bir vizyon, bir realizasyon değil, realizasyon büyük çıkış kapısı. Ama bu güzel realizasyona – psişik realizasyona – gitmeden bile, eğer aklınızın bir kısmını veya nefsinizin bir kısmını kurtarmayı başardıysanız, bu, kapıda sanki bir delik, bir anahtar deliği oluşturur; anahtar deliğinden küçük, küçücük bir vizyon görebilirsiniz; ve bu daha şimdiden çok çekici, çok ilginçtir.

2 Mayıs 1958

DÜNYA

Kötülüğün yolunu izleme. Aklını tembel ~~yetiştirme~~alıştırma. Yanlış görüşleri seçme. Dünyada oyalananlardan olma.

Kalk. İhmalkar olma. Bilgeliliğin öğretisini izle. Bilge, saadeti hem bu dünyada hem diğerlerinde tadar.

Bilgeliliğin öğretisini izle, kötülüğünkini değil; bilge, saadeti hem bu dünyada hem diğerlerinde tadar.

Dünyaya bir sabun kabarcığı ya da bir serap gözüyle bakan kişiyi ölüm kralı Yama bulamaz.

Gel bu dünyaya bir racanın sağduyusuzları çeken ama aslında seni cezbetmeye değer hiçbir şeyi olmayan rengarenk arabası gözüyle bak.

İhmalkar olduktan sonra teyakkuzda olan, dünyayı yoğun bulutlardan çıkan ay gibi aydınlatır.

Yaptığı kötülük yaptığı iyilik tarafından silinen insan, dünyayı yoğun bulutlardan çıkan ay gibi aydınlatır.

Dünyayı karanlıklar sarmış, nadirdir yollarını bulup ağdan kaçan bir kuş gibi göksel ikamete doğru gidenler.

Kuğular güneşin patikasında uçar. Psişik güçlere sahip olanlar göklerde uçar. Bilgelerse Mara'yı ve onun kötülük ordusunu yendikten sonra bu dünyayı terk eder.

Mümkün olan bütün kötülüğü yapabilir, Doktrin bir tek maddesini ihlal eden, kötü söz söyleyen ve ulvi dünyayı küçümseyen insan.

Aslında cimriler tanrısal dünyaya kavuşamaz; sağduyusuzlar verme mutluluğunu bilmez. ~~Fakat~~Ama bilge vererek sevinir ve öbür dünyada bunun mutluluğunu yaşar.

Dünyaya egemen olmaktansa, göğe ermektense, evrenlere hükmetmektense meziyetlinin akımına girmek daha iyidir.

Meditasyonumuz için tutmak istediğim dört ~~nasihat~~-nasihat var burada. “Aklını tembel **yetiştirme** **alıştırma**”, “Yanlış görüşleri seçme” (bu maalesef hep yapılan bir şey), ve “Kalk. İhmalkar olma.”

Dünya o şekilde yapılmış ki, en azından şimdiye kadar bu böyle – umarız bu çok uzun sürmez – kültürsüz bir insanın fikirlerle temasa geçmesi sağlanınca, spontane olarak daima yanlış fikirleri seçiyor.

Ve eğitilmemiş bir çocuk daima kötü birliktelikleri seçiyor. Bunun deneyimini somut olarak sürekli yaşıyorum. Eğer bir çocuğu özel bir atmosferde tutup ona ilk çocukluk yıllarından itibaren özel bir atmosfer, özel bir saflık açılırsanız, kötü seçmemesi için bir şansı var; **fakatama** şu anki haliyle dünyadan alınan ve iyiyle kötü unsurların bulunduğu bir topluma konulan bir çocuk, doğruca onu bozabilecek, ona yanlış şeyler öğretebilecek birlikteliğe, kısacası en kötü birlikteliğe yöneliyor.

Ve eğer entelektüel kültürü olmayan bir insana birtakım karışık fikirler sunarsanız, öylesine, seçmesi için, daima budalalıkları seçer, çünkü Sri Aurobindo'nun bize söylediği gibi, bu bir yalan ve cehalet dünyası, doğruyu yanlıştan, hakikiyi sahteden, iyi etkiyi kötü etkiden ayırt edebilmek için bir efor lazım, bir özlem lazım, insanın derin varlığıyla temasa geçmesi lazım, ve bu temasın bilinçli ve aydın olması lazım. İnsan kendini bırakırsa, çukurun içine batar.

Bu böyle çünkü dünyayı yönetenler – haydi! bunun doğru olması için geçmiş zamanı kullanalım – eskiden dünyayı yönetenler Cehaleti ve Yalandı.

Aslında, şimdilik bu halen böyle, hayale kapılmamak lazım; ama belki – belki değil yakında – ...yakında büyük bir çaba ve büyük bir teyakkuzla, bunun başka türlü olmasını sağlayabiliriz.

Bir gün bu mutlaka olacak, ama biz bunun yakında olmasını istiyoruz, ve bu son iki tavsiye: “Kalk ve teyakkuzda ol” da bu yüzden hoşuma gidiyor.

9 Mayıs 1958

UYANIK

O ki mehabeti asla geçilmedi, hatta mehabetine ulaşılmadı bile, hiçbir şeyin sınırlayamadığı alanda olan Yüce Uyanık, o ki izsizdir, izini hangi izden bulmalı?

Artık gözdekiği, arzusu olmayan insan nasıl yönetilebilir? İzini hangi izden bulmalı, o ki izsiz Uyanık'tır?

Tanrıların bizzat kendileri gıpta eder feragatin inzivasını hazla yaşayan Uyanıklara, teyakkuzda olanlara ve kendini meditasyona vermiş bilgelere.

İnsan haliyle doğmayı elde etmek zordur. Bu ölümlü hayatı yaşamak zordur. Hakiki Doktrini duyma fırsatını elde etmek zordur; aslında Uyanık'ların, Buddha'ların gelişi zordur.

Kötülük yapmaktan kaçın; kendini iyiliğe ver ve aklını arındır: budur Buddha'ların öğretisi.

Riyazetsel uygulamaların en iyisi sabırdır. Buddha'lar nirvanavari halin en mükemmel hal olduğunu söyler. Rahip değildir kim ki başkalarına kötülük eder; gerçek bir riyazetçi değildir kim ki başkalarına zulmeder.

Kimseye ne hakaret etmek ne de zarar vermek, disiplini rahipsel kurallara göre uygulamak, yerken ölçülü olmak, insanlardan uzakta yaşamak ve kendini yüksek meditasyonlara vermek, budur Buddha'ların öğretisi.

Bir altın yağmuru bile arzuların susuzluğunu gideremez, çünkü doyurulamazlar ve acıya neden olurlar; iste budur bilgenin bildiği.

Göksel zevkler bile tatsızdır bilge için; Buddha'nın, Mükemmelce Uyanığın müridi ancak bütün arzusunun yok edilişle sevinebilir.

Korkunun dürtüsüyle birçok insan pek çok yerde barınak arar: dağda, ormanda, koruluklarda, tapınaklarda.

Ancak elbette ki bunlar emin barınak değil, yüce sığınak değil bunlar. Oralara sığınmak insanı bütün acılardan kurtarmaz.

Buddha'ya, Dharma'ya ve Sangha'ya¹²² sığınan insan dört hakikati mükemmel bir bilgiyle algılar, yani:

Acı, acının kökeni, acının yok edilişi ve bu yok edilişe vardıran sekizli Yol.

Aslında budur emin barınak, yüce sığınak. Bu barınağı seçmek bütün acıdan kurtulmak demektir.

Mükemmelce Asil insana rastlamak zordur. Böyle bir varlık her yerde doğmaz; ve böyle bir bilgenin doğduğu yerde etrafındaki insanlar mutlu yaşar.

Buddha'ların ortaya çıkışı bir lütuftur, hakiki Kanunun yayılması bir lütuftur. Sangha'nın birliği bir lütuftur, müritlerin itaati bir lütuftur.

Bu ister bir Buddha olsun ister onun müritleri, onlar ki bütün arzudan ve bütün yanlış görüşten kurtuldu, onlar ki bütün engellerin üstesinden geldi, onlar ki terkedilmişliğin ve güçsüzlüğün yol açtığı ıstırapların ve ümitsizliğin nehrini aştı, derin saygıya layık olanlara hürmet eden insanın meziyeti ölçülemez.

Burada söz konusu olan acının yok edilişine vardıran dört Hakikat ve Sekizli Yol. İşte metnin verdiği detaylar. Dört asil Hakikat şunlar:

1. Hayat – Cehalette ve Yalanda yaşanan hayat anlamında sıradan hayat – acıya çözülmaz şekilde bağlıdır: vücudun acısı ve aklın acısı.
2. Acının nedeni arzudur – arzuya yol açansa ayrı hayatın doğasının cahilliğidir.
3. Acıdan kurtulmanın, acıyı durdurmanın bir yolu var.
4. Bu kurtuluş, akli yavaş yavaş Cehaletten arındıran Sekizli Yolun disiplini izlenerek elde edilir. Dördüncü Hakikat'in adı Sekizli Yolun içerdiği metoddur.

Asil Yol aşağıdaki sekiz aşamaya antrenman yapmaktan ibaret:

¹²² **Sangha:** Budik cemaat.

1. *Doğru görüşler.* Her şeyi olduğu gibi görmek, yani saf, doğru bir görüş, ve en iyi görüş.

Varoluşu üç hal karakterize ediyor:

- a) acı
- b) süreksizlik
- c) sabit bir egonun olmayışı

diyor Dharmapada. Ama tam olarak değil, bu daha ziyade psikolojik demette sabit, kalıcı ve ayrı bir kişiliğin olmayışı, kişisel bilinçte gerçek bir devamlılık eksikliği; bu nedenle mesela, normalde, insan ne geçmiş hayatlarının anısını hatırlar, ne de bütün varoluşlarının arasında bilinçli bir devamlılık duygusuna sahiptir.

Demek ki birinci nokta doğru görmektir, ve doğru görmek, acının sıradan varoluşla bağdaştığını, her şeyin süreksiz olduğunu ve kişisel bilinçte devamlılığın olmadığını görmektir.

2. *Doğru niyetler veya arzular.* Ama aynı kelimeyi, arzular kelimesini kullanmamak gerekirdi, madem ki bize kesin olarak arzu olmamalı deniyor; bunlar daha ziyade doğru özelemler. Arzu kelimesini özelemlerle değiştirmek lazım.

Bağlılıklardan kurtulmak ve var olan her şey için iyi niyetli düşünceler beslemek. Herkes için en iyisini istemek, her zaman.

3. *Doğru ve kimseyi kırmayan sözler.* Asla gereksiz yere konuşmamak ve bütün kötü niyetli sözden titizlikle kaçınmak.

4. *Doğru, barışçıl, dürüst davranış,* her bakımdan, yalnızca maddeten değil, ahlaken ve aklen de. Akılsal dürüstlük edinilmesi en zor şeylerden biridir.

5. *Doğru, hiçbir yaratığa ~~ne~~ zarar vermeyen ~~ne~~ diye onun için tehlike oluşturmayan var olma şekli.* Bunu anlamak nispeten kolay. Kimi insanlar var bu prensibi en uç noktaya kadar götürüyor, bütün sağduyuya aykırı bir şekilde, bunlar mesela ağızlarına bir maske takıyor, mikrop yutmamak için, ve önlerindeki yolu süpürtüyor, bir böceğe basmamak için¹²³. Bu biraz aşırı gibi görünüyor, çünkü şu anki haliyle hayatın tümü imhadan oluşuyor; ama insan bu metni düzgünce anlarsa, bu demektir ki bütün

¹²³ **Jain**'lere ima; insansal doğanın mükemmelleştirilebilirliğini ve ruhun kurtuluşunu – özellikle riyazetçilik ve bütün canlı yaratıklara karşı uygulanan ahimsa* sayesinde – vurgulayan Jainizm o devirdeki Hinduizme karşı bir isyan olarak milattan önce altıncı yüzyılda kuruldu.

Ahimsa: Şiddete başvurmama, şiddetten sakınma durumu veya hali, zarar vermeme ve öldürmeme (Skr&En: ahimsa).

kötülük yapma imkanından sakınmak ve isteyerek hiçbir yaratığı hiçbir tehlikeye atmamak lazım. Buna bütün yaşayan yaratıkları dahil edebiliriz ve, bu önlemi, bu iyi niyeti evrende yaşayan her şeye yayarsak, iç gelişme için çok uygun olur.

6. *Doğru eforlar*. Gereksiz şeyler için lüzumsuz efor yapmamak, ama bütün efor enerjisini Cehaletin üstesinden gelmek ve Yalandan kurtulmak için ayırmak; insan bunu asla yeterince yapmaz.

Ve yedinci prensip altıncıyı teyit etmeye geliyor:

7. *Doğru teyakkuz*. Aktif ve teyakkuzda bir akla sahip olmak lazım. Bir yarı uyuklamada, bir yarı bilinçsizlikte yaşamamak lazım; insan kendini varoluşa koyuveriyor ve ne olacaksa olsun! Herkesin yaptığı bu. Ara sıra insan uyanıp vaktini kaybettiğini fark ediyor, o zaman büyük bir efor yapıyor, bir dakika sonra uyuşukluğa geri dönmek için. Daha az ateşli ancak daha sürekli bir şey daha iyi.

Ve son olarak:

8. *Doğru seyre dalma*. Her şeyin özüne, derin hakikate ve varılacak hedefe odaklanmış egoizmsiz düşünce.

Varoluşun akışında nice kez bir çeşit boşluk, insanın meşgul olmadığı bir an olur, birkaç dakika, bazen daha fazla. İnsan ne yapar? Hemen eğlenmeye çalışır ve zamanını geçirmek için şu veya bu aptallığı icat eder. Bu genel bir olgu. En küçüğünden en büyüğüne kadar, insan zamanının çoğunu sıkılmamaya çalışarak geçirir. Nefret edilen şey can sıkıntısı, ve can sıkıntısından kurtulmanın yolu da budalalık yapmak.

Pekala, bundan daha iyi bir yol var, o da hatırlamak.

İnsanın biraz zamanı oldu mu, ister bir saat olsun ister birkaç dakika, kendi kendine: “Nihayet! Konsantre olmak, toparlanmak, hayatımın varolma sebebini yeniden yaşamak ve doğru, hakiki ve ebedi Olan’a kendimi sunmak için vaktim var” demesi lazım. Eğer insan dış şartlar tarafından hırpalanmadığı her seferde bunu yapmaya özen gösterseydi, yolda çok çabuk ilerlediğini fark ederdi. Vaktini gevezelik ederek harcamaktansa, yararsız şeyler yapmaktansa, bilinci alçaltan şeyler okumaktansa (bunlar seçtiğim en iyi durumlar, çok daha vahim embesilliklerden söz etmiyorum), sersemleşmeye çalışmaktansa, zaten öylesine kısa olan zamanın daha da kısalmasına neden olmaktan ve ömrünün sonunda olduğunda, şansının dörtte üçünü kaybettiğinin farkına varmaktansa – o zaman insan iki kat hızlı gitmek istiyor ama işe yaramıyor – ölçülü, dengeli, sabırlı, rahat olmak ancak size verilen fırsatı

Dharmapada Üzerine Yorumlar

asla kaçırmamak, yani önünüzdeki boş dakikayı gerçek hedef uğruna ~~kullanmak~~kullanmak daha iyidir.

Yapacak bir şeyiniz olmadığı zaman, huzursuz oluyorsunuz, koşuyor, gezmeye, arkadaşlarla buluşmaya gidiyorsunuz – burada en iyi durumlardan söz ediyorum, açıkça yapılmayacak şeylerden bahsetmek istemiyorum – bunların yerine, imkanlar dahilinde gökyüzüne, denize karşı veya ağaçların altında rahatça oturun (burada hepsine sahibiz) ve bu şeylerden birini realize etmeye çalışın, neden yaşadığımızı anlamaya çalışın, nasıl yaşamamız gerektiğini öğrenmeye çalışın, ne yapmak istediğimizi ve yapılması gerekenleri, Cehaletten, Yalandan, içinde yaşadığımız acıdan kurtulmanın en iyi yolun hangisi olduğunu düşünmeye çalışın.

16 Mayıs 1958

MUTLULUK

Nefret edenlerin arasında nefretsiz yaşamaktan mutluyuz. Nefret edenlerin arasında nefretten kurtulmuş olarak kalalım.

Bizler acı çekenlerin arasında acı çekmeden yaşamaktan mutluyuz. Acı çekenlerin arasında acıdan kurtulmuş olarak kalalım.

Bizler, göz dikenlerin arasında göz dikmeden yaşamaktan mutluyuz. Göz dikenlerin arasında göz dikmekten kurtulmuş olarak kalalım.

~~Hiçbir~~ Biz ki hiçbir şeyin şey bize ait ~~olmadığı~~ değildir, bizler aslında çok mutluyuz. Işıldayan tanrılar gibi neşeyle besleniriz.

Fetih düşmanlığı doğurur, ve fethedilen insan terkedilmişlik, yalnızlık ve güçsüzlük içinde kalır. Huzurlu insan zaferi de yenilgiyi de küçümseyerek neşe içinde yaşar.

Şehvetten daha yiyip bitirici ateş yoktur. Nefretten daha büyük mutsuzluk yoktur. Varoluşun sefaletiyle ~~mukayese edilek~~iyaslanabilececek sefalet, nirvananın huzurundan daha yüksek saadet yoktur.

Açlık hastalıkların en kötüsüdür. Varoluş en kötü terkedilmişlik, yalnızlık ve güçsüzlüktür. Bunu anlamış insan nirvananın yüce saadet olduğunun farkına varır.

~~Sihhat~~ Sağlık edinimlerin, yetinme zenginliklerin en büyüğüdür. Sadık bir dost birlikteliklerin en iyisi, nirvana da saadetlerin en yükseğidir.

Yalnızlığın ve nirvanavari Huzurun tatlılıklarını tadan insan acıdan ve kötülükten kurtulmuştur, çünkü Hakikate tapmanın şerbetini içer.

Asil müritleri seyretmek iyidir; yanlarında yaşamak sonsuz bir mutluluktur. İnsan hep mutlu olur eğer hiç sağduyusuz görmezse.

Sağduyusuzlarla sık görüşen, kendini uzun süre acı çekmeye açık ~~katır~~birakır. Sağduyusuzların birlikteliği düşmanlarınkı kadar acı verir.

İnsanın bilgelerle birlikte kalması, yakınlarıyla yaşama mutluluğuna eşdeğer bir mutluluk tatmasıdır.

Sarsılmaz, bilgili, ~~alim~~aydın, Tanrısal'ın hizmetine sıkıca bağlı ve erdemli bilgenin dostluğunun peşinde ol. Böyle iliğine kadar iyi ve bilge bir varlığın yolundan git, ayın yıldızların yolunu izlediği gibi.

Bu ayetlerden biri çok güzel. Onu şöyle ifade edebiliriz: “Ne mutlu hiçbir şeye sahip olmayana, ışıldayan tanrıların neşesiyle beslenir.” Hiçbir şeye sahip olmamak demek, hiçbir nesneyi kullanmamak, hiçbir şeyden yararlanmamak demek kesinlikle değil değil.

Ne mutlu hiçbir şeye sahip olmayana – bu, sahiplik anlayışı olmayan insandır, şeylerin ona ait olmadığını, Yüce'ye ait olduğunu bilmekle birlikte şeyler ona geldiğinde onları kullanabilen, ve aynı nedenle, şeyler ondan uzaklaştığında şeyleri özlemeyen ve onları ona veren Efendi'nin, başkalarının onlardan faydalanması için şeyleri ondan geri çekmesini gayet doğal bulan insandır; ve o insan, şeylerin kullanımında ve yokluğunda aynı neşeyi duyar. Tasarrufunuzda olduklarında, şeyleri Lütfun bir ihsanı olarak alırsınız; ve şeyler sizi terk ettiğinde, sizden alındığında yokluğun sevincinde yaşarsınız – çünkü sizi şeylere bağlayan, şeylerin kölesi yapan sahiplik duygusudur, aksi halde insan giden, gelen, geçen ve aynı anda, burada olduklarında doluluk duygusunu, gittiklerindeyse kayıtsızlığın neşesini getiren şeylerin daimi hareketinde ve sürekli bir neşe içinde yaşayabilir. Neşe! Neşe, Hakikatte yaşamaktır, Ebediyetle, hakiki Hayatla, hiç sönmeyen Işıkla uyum içinde yaşamaktır. Neşe hür olmaktır, gerçek Özgürlükle, tanrısal İradeyle sürekli, değişmez birliğin Özgürlüğüyle özgür olmaktır.

Tanrılar, ölümsüz olanlardır, maddesel hayatın o dar, adi, gerçekdışı ve sahte yönlerinin cilvelerine bağlı olmayanlardır.

Tanrılar, Işığa dönük olanlar ve Güçte, İrfanda yaşayanlardır; Buddha bunu demek istiyor, dinlerin tanrıları söz konusu değil. Söz konusu olan tanrısal karaktere sahip varlıklar, insansal vücutlarda yaşayabilen, ama Cehaletten ve Yalandan kurtulmuş bir biçimde.

İnsan artık hiçbir şeye sahip olmadığı zaman evren kadar engin olabilir.

23 Mayıs 1958

ZEVK

Yararsız şeye kendini tamamen veren, yararlı şeye kendini adamayan, zevkin kucaklaması uğruna hakiki bilgileri feda eden insan, bilgi yolunu seçmiş olanlar gibi davranmamış olmanın pişmanlığına hazırlanır.

Öyleyse zevkin peşinde olma, hele hoş olmayan şeyin peşinde hiç olma, çünkü hoş olan şeyden yoksun kalmak da, hoş olmayan şeyi görmek de acı verir.

Bu yüzden hiçbir şeyi değerli ~~addetmemeli~~ saymamak lazım, çünkü sevileni kaybetmek acı verir. Ne aşk ne de nefret hissetmeyenler için hiçbir bağ yoktur.

Aziz tutulan şeyin düşüncesi üzüntüye yol açar, aziz tutulan şeyin düşüncesi korkuya neden olur. Aziz tutma zevkinden kurtulan insan hiçbir üzüntü duymaz, korkacak neyi var ki?

Şefkatten üzüntü doğar; şefkatten korku doğar. İnsan şefkatten tamamen kurtulduysa, hiçbir üzüntü yoktur, korkulacak ne var ki?

Nefsani haz üzüntüye yol açar, bu haz korkuya neden olur. Göz dikmekten tamamen kurtulmuş insan için üzüntü yoktur, onun korkacak neyi var ki?

Nefsani arzu üzüntüye yol açar, nefsanî arzu korkuya neden olur. İnsan bu bağdan kurtulduysa üzüntü bilmez, korkacak neyi var ki?

Göz dikmek üzüntüye yol açar, göz dikmek korkuya neden olur. Göz dikmekten tamamen kurtulmuş insan için artık üzüntü yoktur, korkacak neyi var ki?

Hakikati bilen ve görevini yapan sezgi sahibi adil ve bilge insan şefkatle sevilir.

Anlatılamaz Huzur olan nirvanayı özlemle dileyen, aklı uyanık olan ve düşünceleri artık göz dikme ağlarının tuzağına takılı olmayan insan için “akıntıya karşı [Mükemmelliğe doğru] gidiyor” denir.

Nasıl ki uzun bir ayrılıktan sonra ocağına sağ salım dönen bir insan hoş geldin dileğinde bulunan akrabaları ve dostları tarafından karşılanır, iyi davranan insan için de aynıdır; bu dünyadan ötekine göçtüğünde, yaptığı iyilikler onu bir akraba gibi gelişinde karşılar.

Bana hep öyle geliyor ki, bilge olmak için verilen nedenler cılız. “Şunu yapmayın şu sizi üzer, bunu yapmayın bu içinizde korku doğurur...” Ve bilinç gittikçe kuruyor, kemikleşiyor çünkü üzüntü duymaktan ve acı çekmekten korkuyor.

Şunun denilmesini tercih ederim: sevincin karışmsız ve ışığın gölgesiz olduğu, bütün korku imkanının yok olduğu, özlemle ve devamlı bir iç eforla edinebileceğimiz belli bir bilinç hali var; bu, insanın artık kendisi için yaşamadığı, aksine yaptığı her şeyin, hissettiği her şeyin, bütün hareketlerin, Yüce’ye tam bir güven içinde yapılan bir sungu olduğu bir haldir, kendinin sorumluluğundan kurtularak ve artık bir yük olmayan bütün yükü O’na devrederek.

İnsanın kendinin sorumluluğunu artık taşımaması, artık kendini düşünmesi gerekmemesi ifade edilemeanlatılmaz bir sevinç. Kendini düşünmek, yapılması ve yapılmaması gerekenleri, size iyi gelecek ve size dokunacak şeyleri, sakınmanız gereken şeyleri, peşinde olmanız gereken şeyleri umursamak, öylesine sıkıcı, öylesine monoton, öylesine tatsız ki. Öf! Amma sıkıcı. FakatFakat her şeyi bilen, her şeye kadir olan ve sorumluluğunuzu üstlenen – böylece artık hiçbir sıkıntınız yok – yüce Bilincin, yüce Bilgeliğin, yüce Işığın, yüce Aşkın önünde güneşte açan bir çiçek gibi, şöyle tamamen açık yaşadığınızda, bu ideal durum. İyi de, insan bunu niye yapmaz? İnsan bunu yapmayı akıl etmez, unuttur, eski alışkanlıklar geri gelir; bir de özellikle bilinçsizde, hatta bilinçaltında bir yerlerde saklanmış ve kulağımıza: “Oo! Dikkat etmezsen, başına bela gelir. Kendine iyi bakmayı unutursan, neler olacağını bilmezsin...” diye fisıldayan bu sinsî kuşku var; ve insan öylesine aptal, öylesine aptal, öylesine karanlık, öylesine budala ki kuşkuyu dinliyor – o zaman kendine dikkat etmeye başlıyor, ve her şey mahvoluyor. İnsanın kendi hücrelerine yeniden birazcık bilgelik, birazcık sağduyu aşılması ve artık dert etmemeyi yeniden öğrenmesi lazım.

30 Mayıs 1958

ÖFKE

Öfke ekarte edilsin, kibir defedilsin, bütün köstekler kırılsın. Ne isme ne de şekle bağlanmayan, hiçbir şeye sahip olmayan insan acıdan muafır.

Kim ki arabacının giden arabayı gemlediği gibi, kabaran öfkesine hakim olursa, o doğrusu iyi sürücü adına layıktır. Diğerleri sadece dizginleri tutar.

Öfkeye sükunetle, kötülüğe iyilikle karşı koy; cimriyi cömertlikle, yalancıyı doğruyla fethet.

Doğruyu söyle; öfkeye kapılma; sahip olduğun azı isteyene ver. Bu üç tavırla insanlar tanrılara yaklaşabilir.

İçinde hiç şiddet olmayan, nefesine daima hakim olan bilgeler artık acı çekmeyecekleri o kalıcı hale ulaşır.

Daima teyakkuzda olan, gündüz gece kendine hakim olan ve akli hep nirvanaya yönelik olan insanlar, kirlerinin ebediyen yok olduğunu görür.

Sadece bugünden itibaren değil, ezelden beri eleştirilir sessiz kalanlar, çok konuşanlar ve az konuşanlar. Bu dünyada kimsenin yakası eleştiriden kurtulmaz.

Sırf kınamalara ya da sırf övgülere maruz kalan insan yoktur, asla olmadı ve asla olmayacak.

Eğer bir insan, onu günbegün gözlemlemiş bilgeler tarafından zeki, kusursuz, doğuştan sezgili ve saf diye kutlanırsa, kim onu kınamaya cesaret edebilir, o ki altın kadar saf? Tanrıların bizzat kendileri ve Brahma'nın ta kendisi onu kutlar.

Vücudunuzun itaatsizliğine karşı tetikte olun. Hareketlerinize iyice hakim olun, ve kötü davranış ~~tarzlarını terk ettik~~tebiçimlerini bıraktıktan sonra hareketlerinizle mükemmel bir davranış sergileyin.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Lisanın itaatsizliğine karşı tetikte olun. Sözlerinize hakim olun. Kötü konuşma tarzlarını bırakarak sözlerinizle iyi bir davranış sergileyin.

Aklın itaatsizliğine karşı tetikte olun. Düşüncelerinize hakim olun. Kötü düşünme tarzlarını bırakarak doğru düşüncelerle iyi davranışı sergileyin.

Eylemlerine, sözlerine ve düşüncelerine iyice hakim olan bilgiler doğrusu kendilerine iyice hakim olur.

Her birinizin yalnızca kesinlikle vazgeçilmez kelimeleri söylemeyi denemesini ~~teklif ed~~öneriyorum, ne bir eksik ne bir fazla, uzun süre için değil, günde bir saat boyunca.

Hayatınızdan bir saat seçiyorsunuz, size en uygun olanı, ve bu süre boyunca kendinizi dikkatlice gözlemleyerek yalnızca kesinlikle vazgeçilmez sözleri söylüyorsunuz.

Önce, ilk zorluk, kesinlikle vazgeçilmez olanla olmayanın ne olduğunu bilmek olacak. Bu zaten bir ~~etüd~~-etüd_olur; ve her gün daha başarılı olursunuz.

Sonra, görürsünüz ki hiçbir şey söylemedikçe tamamen sessiz kalmak çok zor değil, ~~fakat~~ama konuşmaya başladığınız andan itibaren, her zaman veya neredeyse her zaman, söylenmesi gerekli olmayan iki ya da üç, ya da on, ya da yirmi gereksiz söz söylersiniz.

Bunu size bir dahaki cumaya kadar ~~egzersis~~-egzersis_olarak veriyorum. Nasıl başaracağınızı göreceğiz. Deneyenler hangi noktaya kadar başarılı olduğunuzu belirtmek için, hafta sonunda, cuma günü bana küçük bir not verebilirsiniz. Hepsini bu.

6 haziran 1958

PİSLİK

Bak işte, kurumuş bir yaprak gibisin; Yama'nın habercileri seni gözetliyor. Gidişin arifesindesin ve yolculuk için erzakın bile yok!

Barınman için kendinden çabucak bir ada oluştur, çaba harca ve bilge ol. Tüm lekeden temizlenmiş ve arınmış olduğun zaman Asil Varlıkların semavi ikametgahına girebilirsin.

Artık günlerin sayılı, ölüm tanrısının huzurundasın. Senin için yol üstünde hiçbir durak yok, yolculuk için hiçbir erzak yok!

Barınman için kendinden çabucak bir ada oluştur; çaba harca ve bilge ol. Tüm lekeden temizlenmiş ve arınmış olduğun zaman artık yeniden doğmaz ve çökkünlüğe maruz kalmazsın.

Nasıl ki kuyumcu ham gümüşü saflaştırır, bilge insan da azar azar ve gitgide pisliklerinden arınır.

Pas demirde belirdiğinde, demirin kendisi çürümüştür. İnsanın da yaptığı kötülükleri onu kemirir ve mutsuzluğa maruz bırakır.

Tekrar eksikliği mantraların¹²⁴ etkililiğini tehlikeye sokar. Bakım eksikliği konutların sağlamlığını tehlikeye sokar. İhmal vücudun güzelliğini tehlikeye sokar. Dikkatsizlik uyanık kalana ihanet eder.

Uygunsuz davranış kadın için bir lekedir. Pintilik veren için bir lekedir. Kötülük etmek bu dünyada ve ötekinde bir lekedir.

Bütün lekelerden daha da beterdir cehaletin lekesi. Bir tek bu lekeden arının böylece lekesiz olursunuz ey bhikkhular.

Hayat kolaydır utanmaz, kötülükçü, palavracı, kasıntı, bozulmuş, bir karga kadar küstah olan varlık için.

¹²⁴ **Mantra:** Etkili olabilmesi için gönülden ve neşeyle hatasız telaffuz edilmesi gereken manevi güç yüklü kutsal söz, ad veya mistik formül; sezgisel ve ilhamlı ritmik telaffuz.

Hayat daima çetindir hep saflığı arayan, aktif, terbiyeli, iffetli ve yargısı doğru olan alçakgönüllü insan için.

Daha bu dünyada kökünden sökülmüştür hayatı yok eden, yalan söyleyen, ona verilmeyeni alan, başkasının eşine göz diken ve kendini içkiye veren insan.

Kötülükleri yenmenin zor olduğunu bil. Göz dikme ve adaletsizlik seni bitmeyen bir acıya maruz bırakmasın.

Herkes inancına veya keyfine göre verir. Başkasına ikram edilen yiyecek ve içecekleri kıskanırsan konsantrasyona ne gündüz ne de gece ulaşamazsın.

Ama içindeki böyle bir kıskançlığı kökünden söküp yok eden insan, gündüz gece konsantrasyona ulaşır.

Göz dikmenin ateşiyle mukayese edilebilecek ateş, nefret gibi etki, illüzyon gibi tuzak, arzu gibi azgın sel yoktur.

Kolaydır başkasının kusurunu bul~~g~~ulamak, ama zordur kendi kusurumuzu algılamak. Başkalarının kusurlarını samanı buğdaydan ayıklar gibi ayıklarız; ama kendi kusurlarımızı hilebazın şanssız bir eli gizlediği gibi gizleriz.

Daima başkasının kusurlarını bulan ve bunlara sinirlenen eleştirici, hem kendi kusurlarını artırır hem onlardan kurtulmaktan uzak olur.

Gökte yol yoktur; iyi Yol dışında riyazetçi yoktur. İnsansal ırk kibirden büyük zevk alır. Tathagata 'lar¹²⁵ bu engellerin üstesinden geldi.

Gökte yol yoktur; iyi Yol dışında riyazetçi yoktur. Şartlandırılmış hiçbir şey kalıcı değildir ama Buddhalar olduğu gibi kalır.

¹²⁵ **Tathagata:** Geleneklere göre, eski hakikatleri hatırlatmak için dünyada ortaya çıkan Buddhalar.

Konuşma hakimiyetiyle ilgili notlarınızı okudum. Bazıları ciddi şekilde denemiş. Sonuçtan memnunuz. Devam ederseniz sanırım bu herkes için iyi olur.

Biri bana çok doğru bir şey yazmış: insan başladığı zaman durması için bir sebep yok, günde bir saatle başlıyor ama bu bir çeşit gerekliliğe, bir alışkanlığa dönüşüyor, ve tamamen doğal olarak devam ediyor.

Eğer egzersisinizin sonucu hakikaten buysa, ~~bu~~ çok iyi.

Bu akşam okuduklarımız arasından üç şeyi tutabiliriz. Birincisi, insan bir sonuç elde etmek istiyorsa, yaptığı şeyde ısrar etmeli. Dharmapada bize diyor ki, mesela, insanın bir mantrası varsa ve onu yeterince tekrarlamıyorsa, bir mantrasının olmasına değmez, insan dikkatsizse, teyakkuzda olmanın faydalarını kaybeder, ve edindiği yeni alışkanlıkları sürdürmezse o alışkanlıklar gereksizdir – yani sebat etmek lazım. Mesela geçen sefer sizden istediğim egzersisde olduğu gibi, sizden onu, eğer o egzersisi yapma alışkanlığınızı edinirseniz, bu, zorluklarınızın üstesinden gelmenize bir hayli yardımcı olur düşüncesiyle istedim.

Zaten birisi bana pek de haklı olarak dedi ki, insan bu yarım sessizliği ~~veya da~~ en azından bu konuşma ~~pehrizini-cebrinefsini~~ uygulayınca, karakter zorluklarının büyük bir kısmına hakim olmayı çok doğal olarak başarıyor, ve birçok sürtüşmeden ve yanlış anlaşılardan da sakınıyor. Bu doğru.

Okuduklarımızda tutulacak bir diğer nokta lekeyle ilgili, ve Dharmapada isteksizliğin veya kötülük etmenin örneklerini veriyor. Kötülük etmek bir lekedir diyor metnimiz, hem bu dünyada hem ötekinde; ardından bir sonraki ayette deniyor ki, Cehaletten daha büyük leke yoktur, yani Cehalet başlıca, temel suç, acilen düzeltilmesi gereken kabahat olarak kabul ediliyor; ve Cehalet denen şey, bu dünyanın yüzeysel bilgilerini, şeyleri bilmemek değil, varoluşun esas varolma nedenini, keşfedilecek hakikati unutmaktır.

Üçüncü bir şey daha mı vardı?... Evet, insan eğer doğru yolu takip etmek istiyorsa, alçakgönüllüyseniz, saflığın peşindeyseniz, çıkar amaçlamıyorsa, yalnız olmak ve aydın bir yargıya sahip olmak istiyorsa, her şeyin daha kolay olacağı hayaliyle kendini kandırmamalı... tam aksine! İnsan iç ve dış mükemmelliğe doğru ilerlemeye başladığı zaman aynı anda zorluklar başlar.

Bazı insanların bana çok sıkça: “Of! Tam da iyi olmaya çalışırken, sanki herkes bana karşı kötü davranıyormuş gibi geliyor!” dediklerini duydum. Ama bu zaten size çıkar amaçlayan bir niyetle iyi olmamayı,

başkaları size iyi davransın diye onlara iyi davranmamayı öğretmek için – iyi olmak için iyi olmak lazım.

~~Daima—Her~~ aynı ders: insanın elinden geleni yapması lazım, yapabileceğinin en iyisini yapması lazım ama, bir sonuç beklemeden, şeyi bir sonuç amaçlamadan yapması lazım. Bu tavrın kendisi, yaptığınız iyilikten ötürü bir ~~mükafat—ödül~~ beklemek – iyi olmanın, hayatı kolaylaştıracağı düşüncesiyle iyi olmak – yapılan iyiliğin bütün değerini alıp götürüyor.

İyiliğin aşkı uğruna iyi olmak lazım, adaletin aşkı uğruna adil olmak lazım, saflığın aşkı uğruna saf olmak lazım, ve çıkar amaçlamama aşkı uğruna çıkar amaçlamamak lazım, o zaman yolda ilerlediğinizden emin olabilirsiniz.

13 Haziran 1958

ADİL

Bir insan adil değildir eğer keyfince değerlendirirse. Bilge insan haklıyı haksızdan ayırt eden, başkasını işin içyüzünü bilerek Kanuna ve denkserliğe göre değerlendiren kişidir; Kanunun eldecisi o bilgeye adil denir.

Bilge en çok konuşan değildir. Acıyan, yardımsever, yiğit insana bilge denir.

Doktrine çok konuşarak destek olunmaz; Doktrini biraz incelemiş olup aklen realize eden insan Doktrine hakikaten destek olur, onu ihmal etmez.

Bir insan saçları kırıştı diye bir thera¹²⁶ olmaz. Yaşça olgundur ama meyvesiz yaşlanmıştır.

Ama hakikati bilen, dürüst olan, ahimsayı uygulayan, kendine hakim olan, her lekedden ~~defetmiş~~ kurtulmuş ve zeki insan aslında bir theradır.

Ne lafazanlık ne de güzel bir görünüş kıskanç, cimri ve sahte bir insanı onurlandırır; ama içindeki bu tür eğilimleri kökünden söküp tamamen yok etmiş akıllı insan kötü niyetten muaftır, o iyi antrenmanlıdır.

Disiplinsiz ve yalancı insana gelince, kazanmış saçları onu bir riyazetçi hiç yapmaz. O arzulu ve açgözlüdür, nasıl bir riyazetçi olabilir ki?

Küçük büyük bütün kötülükten arınmış insana riyazetçi denebilir.

Bir insan sırf gıdasını sadaka olarak toplamaya gidiyor diye bhikkhu olmaz. Bhikkhu olmak için ant içmek yetmez.

~~Fakat~~Ama iyiliğin ve kötülüğün üstünde olan, saf bir hayat süren, zeki olan ve düşünen insana bhikkhu denebilir.

¹²⁶ Thera: Kıdemli rahip.

Sessiz bir insan illa ki bilge değildir eğer cahilse ve sağduyusuzsa, ama işin lehte ve aleyhte olan yanlarını ölçüp biçmesini ve seçimini yapmasını bilen insana bilge denebilir.

Bu ve öteki dünya hakkında zekice düşünen insan bir bilgedir.

Canlı yaratıklara kötü davranan insan Arya¹²⁷ olmaz. Bütün canlı yaratıklara karşı ahimsayı uygulayan insan kendine Arya denilmesini elbette hak eder.

İnsan ne ahlaki kurallar ne de riayet sayesinde, ne geniş bir bilgi, ne de meditasyon sayesinde, ne yalnız bir hayat sürerek, ne de "Dünyada yaşayanlar tarafından bilinmeyen kurtuluşun saadetine ulaşabildim" diye düşündüğü için bhikkhu olarak adlandırılır. Öyleyse tetikte olun ey bhikkhular, bütün arzunun sönüp yok oluşuna ulaşana kadar.

Bu son metni tutacağız. Tekst ilginç. İnsan ne ahlaki kurallar ne de riayet sayesinde, ne geniş bir bilgi ne de meditasyon sayesinde, ne yalnız bir hayat sürerek, ne de düşünerek hakiki saadete ulaşır, bunu bütün arzularından kurtularak başarır. Bütün arzularından kurtulmak elbette kolay iş değil, bu bazen bütün bir ömür ister; ve doğruyu söylemek gerekirse, çok negatif bir yöntem gibi görünse de, bu, gelişmenin belli bir safhasında uygulanması çok faydalı, hatta vazgeçilmez olan bir disiplin, eğer insan kendi kendini aldatmak istemiyorsa. Çünkü ilk önce büyük arzularından kurtularak başlarsınız, tamamen bariz olan ve sizi öylesine rahatsız eden arzular ki, haklarında hayale bile kapılamazsınız. Daha sonra yapılması gereken şeyler, lüzumlu şeyler şekline, hatta bazen içerden gelen emir şekline bürünen daha sübtül arzular gelir, ve onları bulup üstelerinden gelmek zaman ve pek çok içtenlik ister. Maddesel dünyada, dış şeylerde, duygusal dünyada, duygularınızda ve heyecanlarınızda, akılsal dünyada, düşünceler konusunda bu kahrolası arzularından nihayet kurtuldunuz gibi geliyor, bir de bakıyorsunuz ki manevi dünyada onlara hala rastlıyorsunuz, ve burada çok daha tehlikeli, daha sübtül, daha sivri ve

¹²⁷ **Arya:** [Veda'larda]Özlem duyan ruh, asil hasrete yükselen, iyiye ve saadete ermek için büyük çalışmayı bir sungu olarak yapan insan; kendi içinde ve dışında insansal ilerlemeye karşıt olan her şeyin üstesinden gelen iyi ve asil insan; Işığın savaşçısı ve Hakikatin yolcusu.

daha da görünmezler, ve öylesine kutsal bir kisveye bürünmüşler ki, insan artık onlara arzu demeye cesaret bile edemiyor.

Ve tüm bunların üstesinden gelmeyi, tüm bunları bulmayı, yuvalarından söküp çıkarmayı ve tüm bunlardan kurtulmayı başardıktan sonra, insan sadece işin negatif kısmını yapmış oluyor.

Buddha dedi – ya da dediği söylendi – ki, insan bütün arzudan kurtulduğunda mutlaka sonsuz saadete erer. Bu belki de birazcık kurumuş bir saadet, her halükarda bu bana en çabuk yolmuş gibi gelmiyor.

Eğer insan probleme derhal sarılırsa, cesaretle ve azimle problemin içine dalar ve uzun, çetin, **meşakkatli** zorlu, hayal kırıklığına uğratan bir arzular avına çıkmaktansa, kendini basit bir şekilde, tamamen, kayıtsız şartsız verirse, bütün varlığın ve varlığın bütün unsurlarının hesapsız atılımla O'na tümüyle tevekkül ederek kendini yüce Gerçeğe, yüce İradeye, yüce Varlığa bırakırsa, bu, egodan kurtulmanın en hızlı ve en radikal yöntemi. Bunu yapmak zor denilecek, ancak burada en azından bir sıcaklık, bir heves, bir coşku, bir ışık, bir güzellik, ateşli ve yaratıcı bir hayat var.

Arzu olmayınca egoyu destekleyecek bir şeyin pek kalmadığı doğru, ve insana öyle geliyor ki, bilinç öylesine kemikleşiyor ki, ego parçalanıp toz olursa, içinizden de bir şey parçalanıp toz oluyor ve insan düpedüz bir yok oluş olan bir nirvanaya geçmeye tamamen hazır bir hale geliyor.

FakatAma bizim burada hakiki nirvana olarak kabul ettiğimiz şey, egonun Yüce'nin göz kamaştırıcı şaşaasında yok oluşu; ve bu yönetime ben pozitif yöntem, tam, mükemmel, bütünsel, ihtiyatsız, pazarlıksız özşungü derim.

İnsanın artık kendini düşünmemesinin, artık kendisi için var olmamasının, artık egosantrik olmamasının, fevkalade güzel, ışıldayan, neşeli, güçlü, merhametli, sonsuz olanı düşünmesinin olgusunda bile öylesine derin bir sevinç var ki, hiçbir şey bununla mukayese edilemez.

Denenmeyi hak eden, denenmeye değen tek şey bu. Geri kalan her şey neredeyse yerinde saymak.

Bu, bir dağı, çevresinde yavaşça, emekle, adım adım, asırlar boyunca dönerek tırmanmakla, görünmez kanatlar açarak doğruca zirveye uçmak arasındaki fark gibi.

20 Haziran 1958

YOL

En iyi yol Sekizli Yoldur; en iyi hakikat Dörtlü Hakikattir. En iyi hal insanın hiçbir heyecan, duygu, tedirginlik hissetmediği veya belli etmediği haldir; insanların arasında en iyisi Gören ve Anlayandır [Buddha].

Aslında Yol budur; sezginin arınmasına götüren başka yol yoktur. Bu yolu izleyin, böylece Mara 'yı şaşırtıp başarısız kılarırsınız.

Bu Yolu izleyerek acıya son verirsiniz. Bu Yolu acının dikenlerinden sakınmayı öğrendiğimden beri keşfettim.

Efor kendimizden gelmelidir. Tathagata'lar yalnızca Yolu gösterir. Medite edenler ve bu Yola girenler Mara 'nın kösteklerinden kurtulur.

“Şartlandırılmış her şey süresizdir.” İnsan bunu anladığı andan itibaren sezgi sayesinde acıdan korunmuş olur. Bu yol saflığın yoludur.

“Şartlandırılmış her şey acıya maruzdur.” İnsan bunu anladığı andan itibaren sezgi sayesinde acıdan korunmuş olur. Bu yol saflığın yoludur.

“Şartlandırılmış her şey önemsizdir.” İnsan bunu anladığı andan itibaren sezgi sayesinde acıdan korunmuş olur. Bu yol saflığın yoludur.

Genç ve güçlü olmasına rağmen harekete geçmesi gerekirken harekete geçmeyen insan kendini uyuşukluğa koyuverir ve aklı boş düşüncelerin kurbanı olur; böylesine uyuşuk bir varlık bilgeliğin yolunu bulamaz.

Konuşmasında ölçülü olmak, aklına iyice hakim olmak ve kötülük yapmaktan sakınmak: bilgelerin çizdiği yola ulaşmak için her şeyden önce arındırılması gereken üç eylem tarzı bunlar.

Konsantrasyondan bilgelik—~~gelir~~; konsantrasyon eksikliğinden se bilgelik yokluğu çıkar.

Gelişmenin ve gerilemenin bu iki yolunu bilen insan bilgisini arttıracak yolu seçsin.

Bu göz dikme ormanının tümünü devirin, sadece bir ağacını değil; çünkü bu ormanından korku çıkagelir. Bu ağaç ve çalı ormanını devirin, ve bir kez bu ormanın dışında oldunuz mu ey bhikkhular, göz dikmekten kurtulun.

Bir kadına göz diken erkeğin arzusunun en son kökü sökülmedikçe, aklı tutsaktır ve anasını emen buzağı kadar bağımlıdır.

Kendine olan aşkını güz lotüsü elle koparıldığı gibi kopar. Sugata'nın öğrettiği nirvana Huzurunun yolunu tatlı, manevi bir aşkla sev.

“Yağmur mevsiminde burada yaşarım; soğuk mevsimde falan yerde, ve sıcak mevsimde de başka yerde kalırım.” Sağduyusuz aklen böyle projeler yapar, oysa başına nelerin gelebileceğini bilmez.

Ve çocuklarına ve sürülerine bağlı bu insanı ölüm kapar ve azgın selin uyumuş köyü götürdüğü gibi götürür.

Ne çocuklar, ne baba ne de aile bir sığınaktır. Ölüm bizi yakaladığında ailenin bize hiçbir yardımı dokunmaz.

Bunu iyice bilen ve ahlaki bir hayatın koruduğu akıllı insan nirvanaya götüren yolun bedelini ödemek için uygun zamanı bekleyerek oylanmaz.

İşte çok faydalı birkaç tavsiye: konuşmasında ölçülü olmak ve aklına hakim olmak, kötülük etmemek. Bunlar oldukça iyi.

Bu radikal ama, çok da iyi: “Bir kadına göz diken erkeğin arzusunun en son kökü sökülmedikçe, aklı tutsaktır ve anasını emen buzağı kadar bağımlıdır.”

Ve son olarak: “Kendine olan aşkını güz lotüsü elle koparıldığı gibi kopar.” İşte iyi meditasyon konuları.

Bu öğütler entelektüel açıdan Yolun başında olan insanlara hitap ediyor gibi görünüyor. “İyi dinleyin, proje yapmaya gerek yok, çünkü yarın başınıza nelerin gelebileceğini bilmiyorsunuz, zenginlikleri biriktiriyorsunuz ve aile ortamında yayılıp yarın ve diğer günler için projeler yapıyorsunuz ama, ölümün sizi gözetlediğini ve herhangi bir anda üzerinize çullanabileceğinin bilincinde değilsiniz” denmesi gereken

bir köylüler, zekası gelişmemiş bir insanlar topluluğunu pekala hayal edebiliyor insan.

Yine de bu şeylerin söylenmesi gerekmediği biraz daha ileri bir entelektüel gelişme var: bu şeyleri yaşamak! Her şeyin o mutlak süresizliğinin bilinci içerisinde yaşamak, “insan asla bağlanmamalı eğer evrenle birlikte ilerlemekte ve ebedi ritme uygun şekilde gelişmekte özgür olmak istiyorsa” bilinci içerisinde yaşamak. Bu anlaşılıyor. Ancak önemli olan uygulama; ve burada, sanki bu sözler bunları daha önce hiç akıl etmeyen insanlara söyleniyor, o zamanda bu sözlerin bütün aktif kuvvetin gücü vardı.

Yine de, bütün görünüşlere rağmen insanlık gelişiyor – özellikle aklın geliştirdiği. Artık söylenmesi gereksiz şeyler var... Veya çok ilkel bir seviyede olan ülkelere gitmek lazım – bu durumda bile, fikirler her yerde yaygın, akılsal ışık her yerde yaygın; insan en beklenmedik yerlerde alırlıklar, kavramalar buluyor.

Hakikaten, sanki son yüzyılda, yeryüzünde bir ışık yayıldı, dolayısıyla geçmişte fikir-kuvvet olan, bilinçleri sallama gücüne sahip yeni fikirler olan bazı fikirler güncelliklerini kaybetti, eskidi gibi geliyor. İşbaşında olan yeni bir ışık var. Pratikte gelişme çok büyük değil, hatta bazı noktalarda belki de gerilemeler oldu ama akılda, kavramada, olayların entelektüel görüşünde hakikaten büyük bir değişiklik var.

Öyle görünüyor ki yolda hızlanmış adımlarla ilerliyoruz ve geçmişte başlıca öneme sahip olan bu şeyler, yeni bulgular önünde neredeyse bir banallik oluyor. Hayatın şu anki haliyle kötü olduğunu, karmaşanın her yerde olduğunu, acının her yerde olduğunu, her yerde karışıklık olduğunu, her yerde kaos olduğunu, her yerde cehalet olduğunu hepimiz biliyoruz – Hayır! Bu öylesine durmadan tekrarlanan bir şey gibi görünüyor ki, mesaj bu değil!

Ama tam bir realizasyonla, tam bir dönüşümle, her şeye düzen ve ahenk getirecek yeni bir ışıkla, bütün bunların içinden çıkılabilir: bir ümit mesajıdır getirilmesi gereken. Doğru ve dinamik olan mesaj bu. Yeni bir hayattır kurulması gereken. O zaman, öylesine aşılmaz görünen bütün bu zorluklar – ~~hop!-şıp diye~~ kendiliğinden ~~düşerler ortadan~~ kalkar.

İnsan ışıkta ve neşede yaşayabiliyorken, hiç gölgeye ve acıya asılır mı?

27 Haziran 1958

KARIŞIM

Daha büyük bir mutluluğa ermek için daha küçük bir mutluluktan vazgeçmek yetiyorsa, akıllı insan birincisi uğruna ikincisinden vazgeçsin.

İnsan kendi mutluluğunun peşindeyken başkasına zarar veriyorsa, bu demektir ki nefretten kurtulmamış ve hala nefretin kölesidir.

Yapılması gerekeni ihmal etmek ve ihmal edilmesi gerekeni yapmak kendini beğenmişliği ve ihmali artırmaktır.

Duyuların sürprizlerine karşı sürekli tetikte olmak, kötü olanın peşinde olmamak, azimle iyi olanın peşinde olmak akıllı, temkinli olduğunu göstermektir, böylece tüm lekeler yok olur.

Babasını [kibri], anasını [şehveti] ve [yanlış görüşlerin] iki kralı [ni] öldürdükten, zevk krallığını ve ona bağlı her şeyi yok ettikten sonra brahmin kötü alışkanlığı olmadan yaşar.

Babayı, anayı, iki kralı ve akılsal köstekler olan kaplanları öldürdükten sonra brahmin kötü ~~alışkanlıksız~~ alışkanlığı olmadan yaşar.

Gotama'nın müritleri çevik ve iyice uyanıktır, çünkü dikkatleri gündüz gece Buddha, Dharma ve Sangha üzerindedir.

Gotama'nın müritleri çevik ve iyice uyanıktır, çünkü dikkatleri gündüz gece Doktrin üzerindedir.

Gotama'nın müritleri çevik ve iyice uyanıktır, çünkü dikkatleri gündüz gece Sangha üzerindedir.

Gotama'nın müritleri çevik ve iyice uyanıktır, çünkü gündüz gece formların fani niteliğini hatırlarlar.

Gotama'nın müritleri çevik ve iyice uyanıktır, çünkü akılları gündüz gece merhametten büyük zevk alır.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Gotama'nın müritleri çevik ve iyice uyanıktır, çünkü akılları gündüz gece meditasyondan haz alır.

Dünyadan vazgeçmek zordur; dünyada yaşamak da zordur. Çetindir rahipsel yaşam, zordur aile hayatı. Denklerimiz olmayan insanlarla sık görüşmek ve yeniden doğumlar çarkında avare dolaşmak acı verir. Öyleyse ne acının peşinde olun ne de amaçsız bir avare.

Şan ve zenginlik sahibi olan inançlı ve erdemli insan nereye giderse gitsin hürmet görür.

İylilik insanları Himalayalar'ın karlı dorukları gibi uzaktan ışıldar. Oysa kalleş insanlar geceye atılan oklardan daha çok görünür değil.

Yalnız yiyen, yalnız uyuyan, yalnız yol alan ve kendine hakim olma konusunda yorulmak bilmeyen insan ormanların yalnız hayatından haz alır.

Oysa yanılmamak gerekir, sanırım bunlar somut olgulardan çok birer imaj, çünkü şu çok kesin ki, yalnız yemek, yalnız uyumak, yalnız yürümek ve ormanda tek başına yaşamak size zihin özgürlüğü vermeye kesinlikle yetmez. Ormanda yalnız yaşayan insanların büyük çoğunluğunun, etraflarındaki bütün hayvanların ve bitkilerin dostu olduğu saptandı; ve size bir iç seyre girme ve yüce Hakikatle birlik içinde yaşama gücünü veren yalnız olma olgusu kesinlikle değil. Belki de şartların zorlamasıyla, yapacak hiçbir şeyiniz olmadığında daha kolaydır ama, ikna olmuş değilim. İnsan daima uğraşlar icat edebilir, ve hayat tecrübeme göre, bana öyle geliyor ki eğer insan, Lütfun bize ihsan ettiği çevreyi aynen muhafaza ederek, kendi doğasını zorlukların ortasında ram etmeyi başarırsa, ebedi Varlıkla içsel olarak yalnız kalmak için efor sarf ederse, elde ettiği realizasyon sonsuzca daha gerçek, daha derin, daha kalıcı olur.

Zorlukları yenmek için onlardan kaçmak bir çözüm değil. Bu çok çekici. Manevi hayatı arayanlarda bir şey onlara: "Of! Bir ağacın altında oturmak, tek başına, meditasyonda kalmak, ne konuşma ne de hareket etme ayartmasına artık uymamak, ne kadar da iyi olmalı!" diyor. Bu böyle çünkü bu yönde çok kuvvetli bir formasyon var, ama bu çok yanıtıcı bir formasyon.

En iyi meditasyonlar insanın ansızın girdiği meditasyonlardır, çünkü sizi karşı konulmaz bir gereklilik gibi ele geçirirler – konsantre olmaktan, medite etmekten, görünüşlerden daha öteye bakmaktan başka türlü edemezsiniz; ve buna mutlaka ormanın yalnızlığında değil, içte bir şeyler hazır olduğunda, zamanı geldiğinde, gerçek ihtiyaç burada olduğunda, Lütuf sizinle olduğunda kapılırsınız.

Bence insanlık bir gelişme gösterdi, ve gerçek zafer de hayatta kazanılmalı.

Ebedi'yle, Sonsuz'la her durumda yalnız olmayı bilmek lazım. Yanında dost olarak da Yüce varken, bütün uğraşların ortasında özgür olmayı bilmek lazım. Bu, gerçek zafer.

14 Temmuz 1958

NİRAYA

Yalancı cehenneme gider, bir şeyi yapıp: “Yapmadım” diyen de. Her ikisi de ölümden sonra aynı kaderi paylaşır çünkü alçak insanlardır.

Sarı giysiyi giymiş olmalarına rağmen kötülüğün teşvikçileri olan sefihlerin yaptığı kötülük, cehennemde yeniden doğmalarına neden olur.

İnsanın sefih bir hayat sürerken topladığı sadakayla yaşamaktansa, ateşte kızdırılmış demir bir bilye yutması daha iyidir.

Başkasının eşine göz diken vicdansız insanı dört ceza bekler: ayıp, huzursuz bir uyku, kınama ve niraya.

Böylece o insan kötü bir ün ve kötü bir yeniden doğum elde etti; kanun koyucusunun ağır cezasına ilaveten, kısıdır tedirgin iki suç ortağının zevki. Öyleyse hiç kimse başkasının eşinin peşinde olmasın.

Nasıl ki kusa otu onu sakarca kavrayan eli keser, yanlış anlaşılmiş riyazetçilik de nirayaya vardırır.

Umursamazlıkla yapılan bir görev, tam uyulmamış bir kural ve korkudan erdemli bir hayat sürmek: bunların hiçbiri iyi sonuç vermez.

Yapılacak bir şey varsa o iş hevesle yapılınsın. Gevşek ahlaklı bir riyazetçi tutkuların tozunu gittikçe kaldırır.

Kötülük yapmaktan kaçınmak daha iyidir, çünkü kötülük yapan insan bu yüzden ıstırap çeker. İyilik yapmak daha iyidir, çünkü iyilik yapan insan bundan pişmanlık duymaz.

Nasıl ki bir sınır kenti içten ve dıştan iyice tahkim edilmiştir, insan da kendi kendini korusun, bir tek teyakkuz anını bile harcamasın, çünkü bu fırsatı bir dakikalığına bile olsa harcayanlar, nirayada olduklarında bunun acı sonuçlarına katlanır.

Utanacak durum yokken utanan ve utanması gerekirken hiç utanmayan bu yanlış görüşlü varlıklar ıstıraplı bir hale mukadderdir.

Korkulması gerekmeyenden korkan ve korkulması gerekenden korkmayan bu yanlış görüşlü varlıklar ıstıraplı bir hale mukadderdir.

Kötülüğün olmadığı yerde kötülük gören ve kötülüğün olduğu yerde kötülük görmeyen bu yanlış görüşlü varlıklar ıstıraplı bir hale mukadderdir.

Kötülüğü kötülük, iyiliği de iyilik olarak tanıyan bu doğru görüşlü insanlar mutlu bir hale mukadderdir.

Bütün öğretilerde olduğu gibi, her zaman birçok anlama şekli var. Dış şekil yeterince banal. Bütün ahlaki prensiplerde aynı şey söyleniyor. Mesela, kimilerinin insanın günahlarından dolayı cezalandırıldığı bir çeşit cehennem zannettiği şu nirayanın da başka bir anlamı var. Nirayanın gerçek anlamı, dışsal ahlaki kurallarla veya sosyal prensiplerle değil, bilincimizin bütün hareketlerini ve vücudumuzun bütün davranışlarını yönetmesi gereken varlığımızın iç kanunuyla, herkese özel—olağüstü hakikatle çelişen bir şekilde hareket ettiğimiz zaman kendi etrafımızda yarattığımız şu özel atmosfer türüdür. Varlığın iç kanunu, varlığın hakikati, her insandaki tanrısal mevcudiyettir, hayatımızın efendisi ve kılavuzu olması gereken şeydir.

Bu iç kanunu dinleme alışkanlığını edindiniz mi, bu iç kanuna itaat etme, bu iç kanuna uyma, bu iç kanunun hayata gittikçe daha fazla kılavuzluk etmesine izin vermeye çalışma alışkanlığını edindiniz mi, durumlar üzerinde doğal olarak etki eden ve yaşadığımız atmosferi adeta oluşturan bir hakikat, bir huzur, bir ahenk atmosferi yaratırsınız etrafınızda. İnsan bir adalet, bir hakikat, bir ahenk, bir merhamet, tam bir iyi niyet, bir anlayış varlığı olduğunda, bu iç tavır ne kadar içten ve bütünsel, dış durumlar üzerinde o kadar etki yapıyor – illa ki hayatın güçlüklerini azalttığından değil, bu güçlükleri yeni bir anlam veriyor, ve bu da insanın bu güçlükleri yeni bir kuvvetle ve bilgelikle göğüs germesine imkan sağlıyor; oysa dürtülerine uyan, arzularına itaat eden, vicdanını pek az umursayan, tam bir sinizmde¹²⁸ yaşama noktasına kadar gelen, yaşantısının başkaları üzerindeki olabir etkisini ve davranışlarının az çok zararlı sonuçlarını umursamayan insan, kendine bir çirkinlik, bir

¹²⁸ **Sinizm:** Duygularını ve görüşlerini görgü kurallarını, kamuoyu görüşünü ve genel ahlaki kütümseyerek ölçüsüzce ifade etme.

egoizm, bir çatışma, bir isteksizlik atmosferi yaratıyor, bu da kaçınılmaz olarak bilincine gittikçe daha fazla etki ediyor ve ona hayatında, sonunda sürekli bir ıstıraba dönüşen bir çetinlik veriyor.

Elbette ki bu, o insanın giriştiği işte başarılı olamayacağı, arzu ettiğini elde edemeyeceği anlamına gelmez: bu dış avantajlar yalnızca varlığın temelinde sürüp giden ve onu bahtsızlığa layık kılan bir içtenlik kıvılcımı olduğu zaman yok olur.

Eğer kötü bir insanın talihsizleştiğini ve sefilleştiğini görürseniz, ona hemen saygı duymak lazım. Bu demektir ki içindeki içtenlik alevi tamamen sönmemiş, bir şeyler yaptığı kötülöklere hala tepki veriyor.

Sonunda bunlar bizi yine şu tespite sevk ediyor: asla, ama asla görünüşlere göre değerlendirmemek gerekir, ve dış şartlara göre şekillendirdiğiniz bütün değerlendirmeler daima, mutlaka yanlış değerlendirmelerdir.

Hakikat'ten bir fikir edinmek için, insanın kendi bilincinde geriye en azından bir adım atması, varlığının içine biraz daha derine girmesi, ve görünüşlerin gerisindeki kuvvetlerin işleyişini ve kuvvetlerin işleyişinin gerisindeki tanrısal Varlığı algılamaya çalışması gerekir.

25 Temmuz 1958

FİL

Nasıl ki muharebe meydanında fil, yaydan fırlayan oka ~~tahammül edildayani~~ yorsa, ben de hakarete sabırla katlanacağım; çünkü aslında kötü niyetliler çoktur bu dünyada.

Muharebe meydanına evcilleştirilmiş ~~bir~~-fil götürülür. Ona raca biner. İnsanların arasında en iyisi hakarete sabırla katlanan insandır.

Eğitilmiş katırlar çok iyidir, Sindh'in safkan savaş atları ve dişleri olan güçlü filler de öyle. ~~Kendini~~Kendine hakim olmayı terbiye etmeyi bilmiş insan daha da iyidir.

Henüz keşfedilmemiş yola bu hayvanlardan birini binerek değil, ~~kendi kendini kendine terbiye edere~~hakim olarak ulaşılır. O yola edinilmiş hakimiyetle gidilir.

Çiftleşme döneminde güçlü Dharmapalako fili zor zapt edilir. Zincirli olduğunda her türlü yiyeceği reddeder, sadece tekrar ormanın bir fili olmayı özler.

Bir insan, atık yiyerek semiren şişman bir domuz gibi tembel ve obur olduğunda, akli fikri uyumakta ve çamurunu oraya buraya bulaştırmakta olduğunda, bu zavallı sağduyusuzun tekrar ve tekrar yeniden doğması gerekecek.

Eskiden bu akıl keyfine göre konudan konuya hoşuna gittiği sürece başıboş dolaşırdı; ama bugün ben ona tamamen hakim olacağım, aynen binicisinin çiftleşme dönemindeki fili üvendiyesiyle zapt ettiği gibi.

Özenli olurken sevinin, aklınızı iyice gözetleyin. Kötülüğün çirkefinden, filin bataklıktan kurtulduğu gibi kurtulun.

Eğer dost olarak düzgün bir hayat süren, tedbirli, akıllı ve kendine hakim bir arkadaş bulursanız, onunla yola ~~koyulmaya~~koyulmakta ve bütün engelleri ~~aşmaya~~aşmakta tereddüt etmeyin.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Ve eğer düzgün bir hayat süren, akıllı ve kendine hakim böyle bir arkadaş bulamazsanız, o zaman, fethedilmiş ülkeden vazgeçen bir kral gibi, veya ormanda yalnız fil gibi yolunuza yalnız devam edin. Yalnız yaşamak daha iyidir, çünkü sağduyusuzu dost edinemeyiz. Cangıldaki fil gibi bağımsız ve yalnız yaşayıp kötülük yapmamak daha iyidir.

İnsanın onlara ihtiyaç duyduğunda dostları olması iyidir. İnsanın elindekiyle yetinmesi iyidir. Ölüm vaktinde meziyetler edinmiş olmak iyidir. Bütün üzüntüyü geride bırakabilmek iyidir.

İnsanın annesini onurlandırması iyidir. İnsanın babasını onurlandırması iyidir. Rahipleri onurlandırmak iyidir. Meziyetlilere taparcasına hürmet etmek iyidir.

Bütün hayat boyunca saf bir yaşantı sürmek iyidir. Sarsılmaz bir inanç muhafaza etmek iyidir. Bilgeleşmek iyidir. Bütün kötülükten sakınmak iyidir.

İlk ayet çok bilge bir tavsiye: iyi terbiye edilmiş savaş filini bir okla yaralanır yaralanmaz kaçmaya başlamıyor. İlerlemeye devam ediyor ve bunun, kahramanvari mukavemet tavrının değişmesine neden olmadan acıya katlanıyor. Doğru yolu izlemek isteyenler, anlamamakla kalmayıp anlamadıkları şeylerden genelde nefret eden bütün kötü niyetlerin saldırılarına doğal olarak maruz kalacak.

Eğer insanların hakkınızda söyleyeceği bütün kötü niyetli budalalıklar sizi sıkıyorsa, sizi üzüyorsa hatta cesaretinizi kırıyorsa, yolda pek ilerleyemezsiniz; ve bu şeyler üzerinize şanssız veya yazgınız kötü olduğundan değil, tam aksine, tanrısal Bilinç ve Lütuf kararlılığınızı ciddiye aldıkları ve şartların yolda birer denektaş olmasına izin verdikleri için, kararlılığınızın içten olup olmadığını, zorluklara karşı koymak için yeterince güçlü olup olmadığınızı görmek için üzerinize gelir.

Dolayısıyla, eğer biri sizinle alay eder veya pek iyi niyetli olmayan bir şey söylerse, yapacağınız ilk şey, içinizdeki hangi zafiyetin veya kusurun böyle bir şeyin olmasına izin verdiğine bakmaktır, hakiki değerinizde takdir edilmediğiniz için üzülmek veya gücenmek ya da acı çekmek değil;

tam aksine, düzeltmeniz gereken zafiyete veya kusura ya da çarpıklığa size parmak bastırıldığı için tanrısal Lütfa teşekkür etmek gerekir.

Böylece, mutsuz olacağınıza iyice memnun olabilir ve size yapılmak istenen kötülükten bir avantaj, hem de büyük bir avantaj sağlayabilirsiniz.

Zaten, eğer hakikaten yolu izlemek ve yoga yapmak istiyorsanız, yogayı takdir edilmek ve onurlandırılmak için değil, varlığınızın karşı konulmaz bir ihtiyacı olduğu ve sadece böyle mutlu olabileceğiniz için yapmak gerekir. İnsanlar sizi takdir etsin ya da etmesin, bunun kesinlikle hiçbir önemi yok. Daha şimdiden kendi kendinize diyebilirsiniz ki, sıradan insandan ne kadar uzak, sıradan var olma şekline ne kadar yabancı olursanız, doğal olarak o kadar az takdir edilirsiniz, çünkü insanlar sizi anlamaz. Ve tekrar ediyorum, bunun hiçbir önemi yok.

Gerçek içtenlik, başka türlü edemediğiniz için yolda ilerlemektir, başka türlü edemediğiniz için kendinizi tanrısal hayata adamaktır, başka türlü edemediğiniz ve bu, hayatınızın var olma sebebi olduğu için varlığınızı dönüştürmeyi ve Işığa çıkıvermeyi denemektir.

Böyle olduğu zaman, doğru yolda olduğunuzdan emin olabilirsiniz.

1 Ağustos 1958

GÖZ DİKME

Teyakkuzda olmayan insanda göz dikme Maluva sarmaşığı gibi artar. Ormanda meyve peşindeki maymun gibi hayattan hayata sıçrar.

Kim ki şiddetli bir göz dikmenin egemenliği altındadır, acılarının yağmurdan sonra Birana çimeni gibi artıp büyüdüğünü görür.

Ama kim ki alt edilmesi öylesine zor olan bu göz dikmeye hakim olursa, acılarının su damlasının lotüsten kaydığı gibi düştüğünü görür.

Burada toplanmış herkese bu yararlı nasihati veriyorum: Birana çimenini söker gibi göz dikmenin kökünü sökün. Tıpkı ırmağın kamışı kırdığı gibi, Mara'nın sizi durmadan kırmasına izin vermeyin.

Nasıl ki devrilmiş bir ağaç hala tomurcuklanır kökleri tam ve güçlüyse, acı da hala ve daima fışkırır, insan içindeki göz dikmeyi yok etmedikçe.

Tutkuların otuz altı akımına kuvvetlice direnemeyen, kötü yönlendirilmiş ve zevke susamış insanı sel götürür.

Her yerde akar bu akımlar, ve [hissin] sarmaşık ['] sarılıp tomurcuklanır. Yükseldiğini görünce onu kökünden kesmek için yeterince aklınız yeterince başınızda olsun.

İnsanlar akıllarının nefsanî hazların ortasında zevkle oyalanmasına izin vererek doğumun ve ölümün kurbanı olur.

Göz dikmenin sıkıştırdığı insanlar kovalanan tavşanlar gibi her yöne koşuşturur. Yakalanıp sınımsız bağlandıklarında daha uzun süre acıyı tadarlar.

Göz dikmenin sıkıştırdığı insanlar, kovalanan tavşanlar gibi her yöne koşuşturur. Öyleyse defet arzuyu, ey tutkusal olandan kurtulmayı özlemle dileyen Bhikkhu.

Arzu cangılından kurtulup içine tekrar dalana, köleliğe dönen azat edilmiş biri gözüyle bak.

Bilgenin gözünde ağır zincirler demirden, ahşaptan ya da kenevirden değil, daha ziyade takılara ve mücevherlere hararetle göz dikmekten, bir de çocuklara ve eşlere bağlılıktan yapılmıştır.

Elbette, bu güçlü bir bağ diyor bilge, insanları felç ediyor, bu bağdan kurtulmak da zor. Oysa bazıları bu bağı kesiyor ve ocaksız hayatı seçiyor, zevki ve arzuyu bırakıyorlar, arkalarına bakmadan.

Kendini kendi “zevk duymak için yırtınma” ağında tutsak edenler var, kendini kendi ağında tutsak eden örümcek gibi. Bilge arkasına bakmadan aradan geçer ve bütün derdi geride bırakır.

Geçmiş, geleceği, şimdiki aşmak için geçmişten, gelecekten, şimdi'den kurtul. Aklını böylece özgürleştirdikten sonra artık doğuma ve çökkünlüğe geri dönmezsın.

Tutkularına boyun eğen, sadece zevke dikkat kesilen ve kuşkunun huzursuz ettiği insan, içinde göz dikmenin büyüdüğünü görür, kendine ağır bir zincir döver.

Aklın yatışmasından büyük zevk alan, memnuniyetsizlikten korkmayan insan doğrusu Mara'nın zincirini kırıp yok edecektir.

O insan göz dikmekten kurtulmuş, kusursuz, hayatın dikenlerini yok etmiş bir şekilde büyük Tükenmeye korkusuzca yaklaşır ve bu onun son enkarnasyonu olur.

Arzudan kurtulmuş, her şeyden kopmuş, Öğretiyi anlamakta usta, kelimelerin gerçek anlamı konusunda bilgili, o insan son enkarnasyonunda işte böyle görünür; ve ona Büyük İnsan, Büyük Bilge denir.

“Her şeyi anlamış ve her şeyi öğrenmiş, hiçbir şeyin ne kirlettiği ne de sıktığı, göz dikmenin yok edilişi sayesinde kurtulmuş, tek başıma her şeyi kavramış insan benim, kime üstadım diye hitap edebilirim ki?”

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Bütün ihsanların üstünde Doktrinin ihsanı hüküm sürer. Bütün tatların üstünde Doktrinin tadı hüküm sürer. Bütün hazların üstünde Doktrinin hazzı hüküm sürer. Bütün acının üstünde göz dikmenin sonu hüküm sürer.

Zenginlikler sağduyusuzu yok eder eğer zenginliklerin ötesinde olanı aramazsa. Sağduyusuz, zenginliklere tutkusu yüzünden düşmanlarını öldürürcesine kendini öldürür.

Zararlı otlar ekinlerin sonudur; hırs neslimizin sonudur. Dolayısıyla, kayıtsızlık doktrininin ihsanı çok meyve verir.

Zararlı otlar ekinlerin sonudur; nefret neslimizin sonudur. Dolayısıyla, insanı nefretten kurtaran ihsan çok meyve verir.

Zararlı otlar ekinlerin sonudur; nefret neslimizin sonudur. Dolayısıyla, insanı illüzyondan kurtaran ihsan çok meyve verir.

Zararlı otlar ekinlerin sonudur; egoist arzu neslimizin sonudur. Dolayısıyla, insanı egoizmden kurtaran ihsan çok meyve verir.

Sonuncuyu medite etmek için tutacağız.

8 Ağustos 1958

BHİKKHU

Gözün ve kulağın hakimiyeti iyi bir şeydir. Burnun ve dilin hakimiyeti iyi bir şeydir.

İnsanın yaptıklarına, sözlerine, aklına hakim olması iyidir. Her şeyde hakimiyet iyidir. Kendine tamamen hakim olan bhikkhu bütün acıdan kurtulmuştur.

Ellerine, ayaklarına, diline, kendine tamamen hakim olan, meditasyondan büyük zevk alan, sakin olan ve yalnız hayattan tat alan insana bhikkhu denebilir.

Diline hakim olan, sözlerinde ölçülü olan ve Doktrini aydınlatırcasına yorumlayan mütevazı bhikkhunun sözleri doğrusu bal kadar tatlıdır.

Doktrinle yaşayan, Doktrinden zevk alan, Doktrin üzerine medite eden, Doktrini iyi bilen bhikkhu elbette Doktrinden uzaklaşamaz.

Bhikkhu ne [bilgelik ve erdem konusunda] kendi ilerlemelerini hafife almalı, ne de başkalarınınkini kıskanmalı; çünkü kıskanç bhikkhu konsantrasyona ulaşamaz.

Bhikkhunun gösterdiği gelişme ufak bile olsa onu küçümsemesin; eğer hayatı safsa ve eforları sürekliyse bunun için kutlanır.

Şartlandırılmış her şeyden [vücuttan ve akıldan] kopmuş, “Bu bana ait” diye düşünmeyen ve olmayandan yakınmayan insana aslında bhikkhu denir.

Safi aşk olan bir iyilik halinde yaşayan ve Uyanığın Öğretisine olan inancı tam olan bhikkhu, bütün şartlandırılmış unsurun yok olduğu nirvananın huzuruna, yüce saadete erecek.

Safra at ey bhikkhu; bir kez hafifledi mi, vücudun olan sandal daha hafifçe yol alır, ve arzuyla nefreti defettikten sonra nirvanaya girersin.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Bu beş bağı kopar: egoya olan inanış, kuşku, boş ayinlerin etkililiğine olan inanış, göz dikme ve kötü niyet. Bu diğer beş bağdan vazgeç: şekil dünyasında yaşama arzusu, maddi olmayan dünyada yaşama arzusu, kendini beğenmişlik, akılsal huzursuzluk ve cehalet. Bu beş bağı geliştir: inanç, enerji, konsantrasyon ve akılsal dikkat, meditasyon ve zeka. Böylece beş kez kurtulmuş olan bhikkhuya “selleri aşmış kişi” denir.

Medite edin ey bhikkhular, ihmalkar olmayın. Aklınız nefساني hazlara yönelmesin, ihmal yüzünden ateşte kızdırılmış demir bir bilye yutup yanmalarını hissettiğinizde: “Uf! Amma da acı veriyor!” diye sızlandığınızdaki gibi.

Zekadan yoksun insan için meditasyon yoktur; hiçbir meditasyon mümkün değildir zekası kut insan için. Nirvanaya yakındır kim ki onda meditasyon ve akıl vardır.

Bütün köstekleri kırmış, akli yatışmış bhikkhu Doktrinin net görüşünde insanüstü bir sevinç tadar.

O insan, her şartlandırılmış şeyin ortaya çıkışı ve yok oluşu üzerine yoğun bir dikkatle düşündüğü her seferde, nirvanayı bilenlerin mutluluğunu ve sevincini tadar.

Zeki bhikkhu için dinsel hayatın temelleri şunlardır: duyuların hakimiyeti, sahip olunandan memnun olmak, disiplin kuralına uygun ağırbaşlılık, ara vermeden saf bir hayat süren asil varlıkları dost olarak seçmek.

Bhikkhu konuksever, sevecen ve nazik olsun; böylece sevincinin tamlığında acıya son verir.

Nasıl ki yasemin solmuş ~~taçyapraklarını~~ petallerini döker, bhikkhu da arzudan ve nefretten kurtulur.

Eylemde ılımlı, konuşmada ılımlı, aklen sakin, yatışmış olan bhikkhuya bütün dünyaperest arzuyu defettiği zaman “durulmuş” denir.

Bhikkhu kendiliğinden uyanсын, kendi kendini incelesin; böylece kendini koruyan ve teyakkuzda olan bhikkhu saadet içinde yaşar.

Aslında insan kendi koruyucusu, kendi sığınağıdır. Öyleyse tüccarın asil bir bineği zapt ettiği gibi kendine hakim olmayı bil.

Buddha'nın Doktriniyle neşe ve inanç dolu olan bhikkhu nirvanavari hale, bütün bileşik varoluşun yok oluşuna ulaşır.

Kendini Uyanığın öğretisine veren genç bhikkhu bu dünyayı bulutlardan çıkan ay gibi aydınlatır.

Burada verilen tavsiyelerden biri şöyle: insan daima iyi niyetli olmalı. Bu, adet üzere verilen banal tavsiyelerden biri olarak algılanmamalı. İlginç, hatta çok ilginç bir şey deniliyor burada, yorumluyorum: “Daima iyi niyetli, daima memnun ve mutlu olun, böylece acıdan kurtulmuş olursunuz; rahat mutluluğunuzu ışıldarsınız.”

Bütün sindirimsel fonksiyonların eleştirel, kötü niyetli, iğneli tavra, yaralamaya yönelik yargıya aşırı bir duyarlılıkları olduğu oldukça dikkate değer. Hiçbir şey sindirimin işlemesini-çalışmasını bundan daha fazla bozmaz, ve bu bir kısır döngü: sindiriminizin işlemesi ne kadar bozulursa o kadar kötü niyetli, eleştirici, hayattan, olaylardan ve insanlardan memnun olmayan biri olursunuz. Böylece, insan içinden çıkamıyor; ve bir tek şifa var, o da bu tavırdan kasten çıkmak, bu tavrı takınmayı kesinlikle reddetmek ve sürekli bir hakimiyet sayesinde kendine istemli ve tam bir iyi niyet tavrı empoze etmek. Bir deneyin göreceksiniz, kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.

22 Ağustos 1958

BRAHMİN

Ey brahmin! Mücadele et, göz dikme akımının önüne set çek, bütün nefsanî zevki ~~ekarte-defet~~. Bileşik varoluşun unsurlarını kökünden söküp atmasını bildikten sonra nirvanayı, Bileşik Olmayan'ı tadarsın.

Brahmin meditasyona ve vizyona ulaştığı zaman bütün köstekler düşer, böylece gerçeğe uygun İrfana sahip olur.

O ki onun için ne sübjektif ne de objektif, ne o ne de diğeri var, o korkusuz ve kösteksiz varlığı brahmin-~~ade~~ olarak kabul ederim.

Kendini meditasyona veren, arzudan, hayat aşkından ve illüzyondan kurtulmuş, lekesiz olan, görevini yapmış, nihai hedefe ulaşmış insanı brahmin-~~ade~~ olarak kabul ederim.

Gündüz güneş parlarken. Gece ay parlarken. Zırhı içinde savaşçı ışıldar. Meditasyonda brahmin parıldar. Gündüz gece, Buddha durmadan ışıldar.

Kötülüğü defetmiş insan bir brahmindir. Disiplinli davranan kimse bir rahiptir; ve riyazetçi de pisliklerinden arınmış olan kişidir.

Brahmine vurulmasın, ve [eğer saldırıya uğrarsa] brahmin karşılık vermesin. Bir brahmine vuran utansın. Hakarete ~~mukabele-edkarşılık~~ veren brahmin utansın.

Brahmin için aklın ve dünyaperest eğilimlerin hakimiyetinden daha iyi hiçbir şey yoktur. Kötü niyeti ne kadar yok ederse acılarını o kadar dindirir.

Yaptıklarında, söylediklerinde, aklında kötülük olmayan, kendini bu üçlü kısıtlamaya adanmış insanı brahmin-~~ade~~ olarak kabul ederim.

Size Mükemmelce Uyanığın doktrini öğretene insan kim olursa olsun, ona minnet duyup şükredin ve brahminin kutsal ateşe taptığı gibi ona taparcasına hürmet edin.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Ne örgülü saçlar, ne kast, ne de soy insanı brahmin yapmaz. O ki içinde hakikat ve doğruluk ikamet eder, o bir saftır, o hakiki bir brahmindir.

Örgülü saçlarının ne önemi var ey sağduyusuz insan! Kuşandığın antilop derisinin ne önemi var!¹²⁹ İçinde bir tutku cangılı saklı, sadece sevimliliğin görünüşü var sende.

Tozun içinden toplanmış partalları giyen, iyice zayıf olan ve vücudunun damarları belirgin olan, ormanda yalnız medite eden insanı, işte onu brahmin ~~adde~~ olarak kabul ederim.

Ama brahmanik¹³⁰ soydan olmasına rağmen zengin ve kibirli olana brahmin demem. Hiçbir şeye sahip olmayan, hiçbir şeye bağlanmayan insanı brahmin ~~adde~~ olarak kabul ederim.

Bütün köstekleri kırmış, artık hiçbir şeyden korkmayan, bütün bağlara hakim olmuş, kurtulmuş insanı brahmin ~~adde~~ olarak kabul ederim.

[Nefretin] kayışı[ni] yavaş yavaş koparmış, [bağlılığın] bağı [ni] çözmüş, [kuşkuculuğun] ipi [ni] kesmiş, [cehaletin] boyunduruğu [nu] defetmiş ve uyanık olan insanı brahmin ~~adde~~ olarak kabul ederim.

Sitelere, darbelere ve zincirlere hınçsız ~~tahammül eden~~ dayanan insanı, sabrı kendine güçlü bir destek yapmış insanı brahmin ~~adde~~ olarak kabul ederim.

Öfkeden kurtulmuş, inancına sadık, erdemli olan ve göz dikmeyen, kendine hakim olmayı ve son dünyasal enkarnasyonuna ulaşmayı bilmiş insana brahmin derim.

Nefsani hazlara su damlasının lotüsün ~~taç yapraklarını~~ petallerine yapışmasından, ya da hardal tanesinin bir iğnenin ucuna yapışmasından daha fazla bağlanmayan insanı, brahmin ~~adde~~ olarak kabul ederim.

¹²⁹ Hindistan'da bunlar riyazet davranışı olarak kabul ediliyor.

¹³⁰ **Brahmanik:** Brahmanizmle, brahminlerle ilgili.

Bu hayatta acıyı durdurmuş, yükünü indirmiş ve bağlılığın boyunduruğundan kurtulmuş insanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim. İyi yolla kötü yolu ayırt eden ve yüce hedefe varmış, derin bir bilgiğe sahip zeki insanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Ne laiklerin, ne de rahiplerin birlikteliğinin peşinde olmayan, artık ocağı olmayan ve az ihtiyacı olan insanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Zayıf ya da güçlü hiçbir yaratığa zarar vermeyen, cinayet işlemeyen veya cinayete azmettirmeyen insanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Düşman varlıklar arasında dost, şiddet dolu olanlar arasında sakin, çıkarıcılar arasında çıkar gütmeyen: böyledir brahmin-~~adde~~ olarak kabul ettiğim insan.

Kim ki şehvet ve nefret, kibir ve imrenme ondan hardal tanesinin iğnenin ucundan düştüğü gibi düştüyse, onu brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Sadece tatlı, öğretici ve doğru söz söyleyeni ve kimseye hakaret etmeyeni brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Bu dünyada, ister biraz olsun ister çok, ister uzun olsun ister kısa, ister iyi olsun ister kötü, ona verilmeyen hiçbir şeyi almayı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Bu dünyayla veya ötekiyle ilgili artık ne arzusu, ne bağı, ne de boyunduruğu olmayanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

İçinde artık arzu olmayanı, hakiki bilginin mükemmelliğine ulaşmış, bütün kuşkuyu ekarte etmiş ve nirvananın derinliklerini sondalamış insanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

İyiliğin ve kötülüğün bağlarını bu dünyada koparmış ve ıstıraptan, lemeden ve pislikten yoksun insanı brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Dharmapada Üzerine Yorumlar

Ay gibi lekesiz, saf, duru ve sakin, içindeki dünyaperest arzulara olan susamışlık yok olmuş insanı brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

Şu çamurlu patika, şu dikenli yol olan yeniden doğumlar çarkını aşmış da diğer kıyıya ulaşmış, kendini meditasyona vermiş, arzudan ve kuşkudan yoksun, her şeyden kopmuş ve yatışmış insanı brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

İçindeki bütün şehvet yanıp tükenmiş, dünyaperest hayattan vazgeçerek avare bir yaşam süren, ocaksız biri olmuş insanı brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

Kendini avare bir hayata adadığı için içindeki bütün göz dikme ölmüş olan ve olma arzusunu yok etmiş insanı brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

Bütün dünyasal bağları ~~defetmiş~~koparmış, hatta göksel bağlardan bile kurtulmuş, tüm bağlardan kurtulmuş insanı brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

Memnuniyeti ve memnuniyetsizliği bir kenarda bırakmış, bütün bağılıktan ve bütün köstekten kurtulmuş, bütün dünyaları fethetmiş, ilgisiz olan bu kahramanı brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

Bütün varlıkların doğumu ve ölümüyle ilgili eksiksiz bilgiye sahip olan, bütün bağlardan kurtulmuş olan bir Pekmutlu'dur, bir Uyanık'tır; onu brahmin-~~adede~~ olarak kabul ederim.

Gelecek halini ne tanrıların, ne yarı tanrıların ne de ölümlülerin bilmediği insanı, meziyetli biri olmuş, arzusuz ve lekesiz insanı brahmin ~~adede~~ olarak kabul ederim.

Artık hiçbir şeyi, ne geçmişi, ne şimdisi, ne de geleceği olmayan, her şeyden kurtulmuş, dünyada hiçbir şeye bağlı olmayan insanı brahmin ~~adede~~ olarak kabul ederim.

Asili, Ala'yı, Kahramanı, büyük Bilgeyi, Muzafferi, heyecan, duygu, tedirginlik Hissetmeyi veya Belli Etmeyeni, Safı, Uyanığı, işte onu brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Geçmiş hayatlarını bilen, akıl gözüyle semavi ve cehennemi ikametgahları algılayan, doğuşların bitimine gelmiş, basiretin mükemmelliğine ulaşmış, bütün başarıların tam Bilgesi, yüce Bilge olan insanı doğrusu brahmin-~~adde~~ olarak kabul ederim.

Dharmapada'nın vargısı böyle; ve eğer, onların imajını tekrarlamak gerekirse, bize bütün öğretilenlerden sadece bir hardal tanesi kadarını uyguladıysak, demek ki vaktimizi boşa harcamamış oluruz.

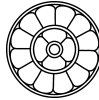
Burada, Dharmapada'da sözü edilmeyen bir şey var: mükemmelleşme disiplini, gelişmenin işleyişini izlemek yüce bir çıkarsızlık ve yüce bir kurtuluştur, burada ~~tasvir edil~~ tarif edildiği gibi kesin bir hedefe, nirvana kurtuluşuna yönelik olarak değil, daha ziyade çünkü ~~çünkü~~ gelişmenin bu işleyişi, dünyasal hayatın derin kanunudur ve var olma sebebidir, evrensel varoluşun hakikatidir, ve insan ona uyar, spontane olarak, sonuç ne olursa olsun.

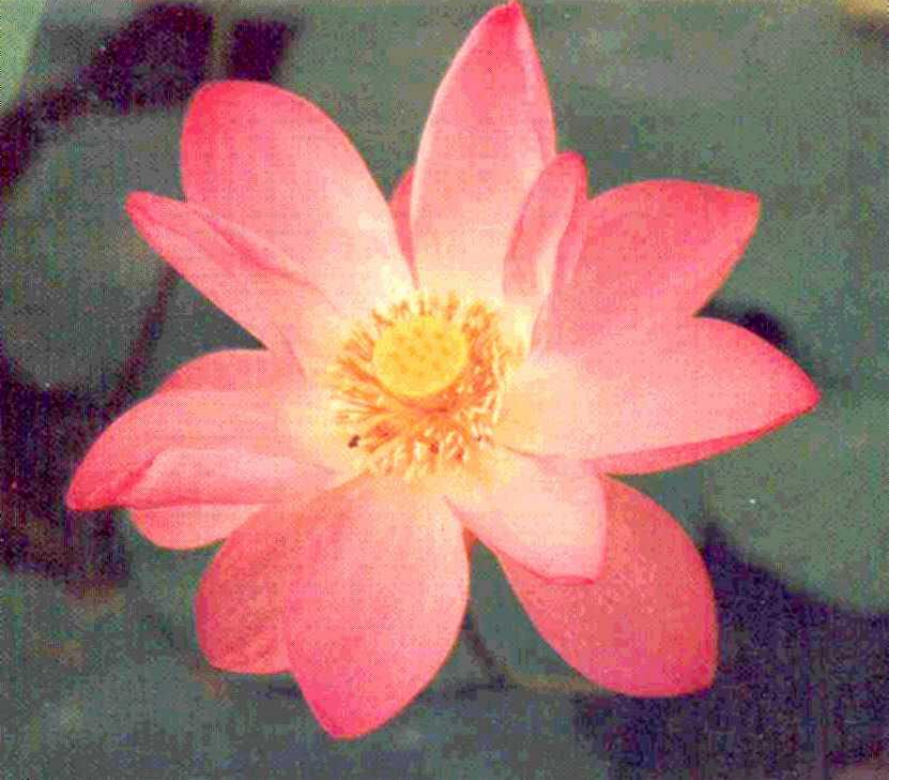
Tanrısal Lütfa derin bir güven var, tanrısal İradeye tam bir tevekkül var, tanrısal Plana tam bir tasvip var, bu da yapılması gereken şeyi yaptırıyor, neticeyi umursamadan; ve bu, mükemmel kurtuluştur.

Bu hakikaten acının yok oluşu, bilincin değişmez bir sevinçle dolması; ve attığınız her adım size şaşaalı bir harikuladeliği keşfettiriyor.

Buddha'ya insansal gelişmeye katkısından dolayı teşekkür ediyoruz, ve size başlangıçta da söylediğim gibi, bize öğrettiği bütün o güzel şeylerin hepsinden birazını realize etmeye çalışacağız, ama eforlarımızın amacını ve sonucunu bütün kavrayışı aşan yüce Bilgelige bırakacağız.

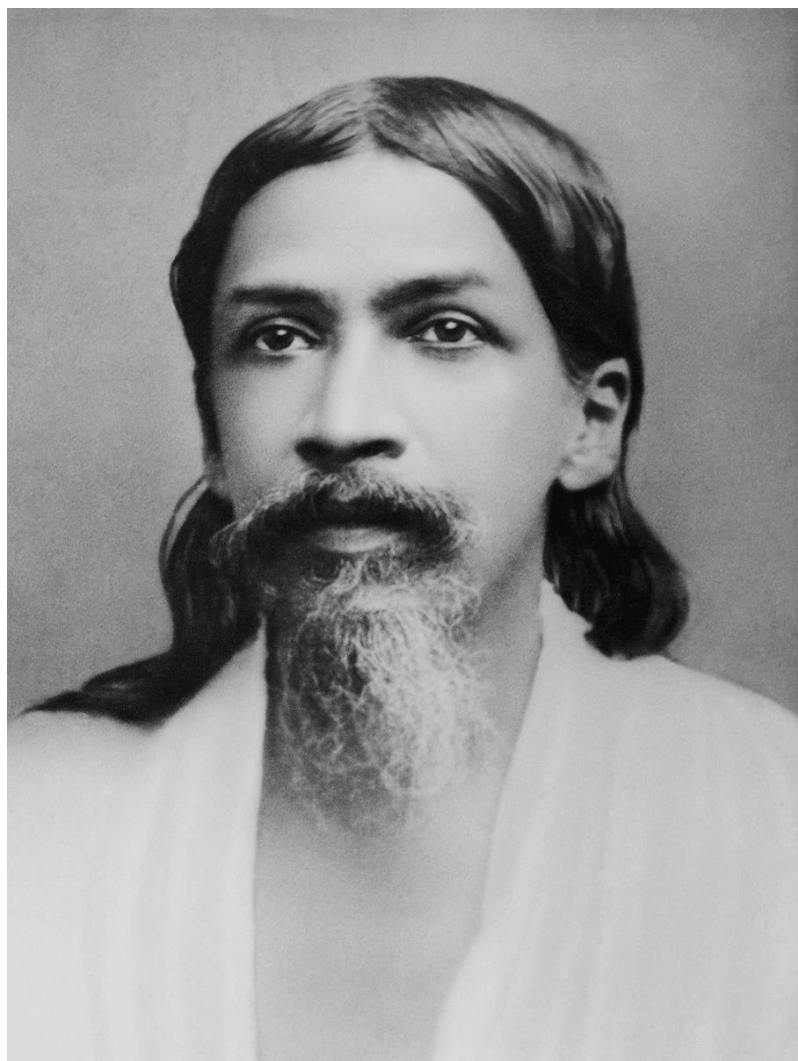
5 Eylül 1958

Kutsal Pembe Lötüs (Nelumbo), Sri Aurobindo'nun çiçeği ve sembolü.

**Sri Aurobindo'nun
1929 Görüşmeleri hakkındaki
birkaç yorumu**

Sri Aurobindo (1910, Pondichéry).

Öğretililer, arayıcılar ve sadhaklar, karşılaştıkları her türlü problem ya da bilmek istedikleri her konu hakkında Sri Aurobindo'ya mektup yazardı; O da aynı yolla cevap verirdi. Bu bölüm Sri Aurobindo'nun "Letters on Yoga" ["Yoga üzerine Mektuplar"] adlı eserinden alındı.

*Anne soruyor: "Neden yogayı istiyorsunuz? Güç elde etmek için mi?"¹³¹
Burada söz konusu olan insanın deneyimlerini başkalarına iletme "gücü" mü? Doğru anlam ne?*

Güç genel bir terim – bir iletme gücüyle sınırlı değil. Gücün en yaygın şekli şeylerin, insanların, olayların, kuvvetlerin hakimiyetidir.

Anne "Sadece konsantrasyon – Tanrısal'ın iradesine ve amaçlarına mutlak ve tam bir adanma elde etmek için ona konsantre olmak sizi bu hedefe vardırabilir" diyor.¹³²

İradesi amaçlarından farklı mı ?

İki kelime aynı anlamda değil. "Amaçları" Tanrısal'ın niyetini, çalışmasındaki hedefini işaret ediyor. "İrade" daha geniş bir terim.

*Anne "Kalbin içine konsantre olun" diyor.¹³³
Konsantrasyon ne? Meditasyon ne?*

Konsantrasyon, bilinci tek bir merkezde toplamak ve onu tek bir konunun veya fikrin veya halin üzerinde sabitleştirmek demek.

Meditasyonsa birçok içsel etkinlik türünü içerebilen genel bir terim.

1 Ocak 1937

Anne "Kalbinizin sakin derinliğinde bir alev yanar: o içinizdeki Tanrısal'dır, hakiki varlığınızdır, sesine kulak verin, ilhamlarına itaat edin." demiş.¹³⁴

İçimdeki bu alevi asla görmedim, oysa bana öyle geliyor ki içimdeki Tanrısal'ı tanıyorum, sesini duyar gibiyim, ve ilhamlarına mümkün olduğu kadar itaat etmeye çabalıyorum. Hissettiklerimden kuşku duymalı mıyım?

¹³¹ Sayfa 13'e bakın.

¹³² Sayfa 13'e bakın.

¹³³ Sayfa 13'e bakın.

¹³⁴ Sayfa 13'e bakın.

Hayır, hissettikleriniz muhtemelen aklın aracılığıyla psişik varlığın belirtisi dir. Psişik alevin doğrudan bilincinde olmak için, insanda sübtıl görme ve sübtıl algılama aktif olmalı, veya bilinçte belirgin güç olarak hareket eden psişğin direkt etkisi olmalı.

Anne "Hepimiz geçmiş hayatlarda birlikte olduk" diyor.¹³⁵

"Hepimiz" tam olarak kimleri kapsıyor? Her ikiniz de beni hatırlıyor musunuz? Size bu çalışmayla ilgili olarak geçmişte sıkça hizmet ettim mi?

Burada, bu çalışmaya çağrılı olanların tümü için geçerli olan genel bir prensip dile getirilmiş. O tarihlerde Anne konuştuğu kişilerin geçmişini (veya geçmişinin bir bölümünü) görüyordu, ve bunu bu nedenle söyledi. Şu anda fiziksel bilinçteki kritik çalışmayla çok meşgul olduğumuzdan, bu tür şeyleri derinleştiremiyoruz. Ayrıca, bunun sadhaklarda bu şeylere sadhananın çetin çalışmasından daha fazla önem vermelerine neden olan bir çeşit nefsi romantizmi cesaretlendirdiğini saptadık; bu yüzden geçmiş hayatlardan ve kişiliklerden bahsetmekten vazgeçtik.

2 Ocak 1937

"Yogaya iki yol götürür: disiplin (tapasya) ve tevekkül"¹³⁶

Geçmişte gördüğüm bir vizyonu, "Arınma ve tapasya ateşi Agni, Hakikat Güneşini doğurdu" şeklinde izah ederek yorumlamıştınız. Hangi yolu izlemeliyim? Tapasyanın tevekkülün yolundaki yeri ne?

Otomatik olarak yapılan ve tevekkülden ileri gelen bir tapasya var, bir de insanın yarımsız ve kendi çabasıyla uyduğu bir disiplin var – "Yogaya götüren iki yol"da söz konusu olan bu sonuncusu. FakatAma tapasya ateşi olarak Agni, her iki durumda da yanabilir.

"Dürtülerin gücü, bilhassa-özellekle cinsel dürtülerin gücü, insanların onlara çok fazla önem vermesinden kaynaklanır"¹³⁷

Diğer dürtüler neler?

Söz konusu olan kuvvetli nefsi dürtüler.

¹³⁵ Sayfa 16'ya bakın.

¹³⁶ Sayfa 17'ye bakın.

¹³⁷ Sayfa 18'e bakın.

"Dünyanın tümü bu zehirle dolu; her nefes alışınızda bu zehri yutuyorsunuz."¹³⁸

Bir sadhak bu bulaşma korkusuna ne kadar süreyle maruz kalır?

~~Kanaatimce~~—*Galiba şu anda bu bulaşma beni etkilemez; izlenimime güvenebilir miyim?*

Sanmıyorum. Bu kadar emin olmak için yoganın yolunda çok ilerlemek lazım.

4 Ocak 1937

Ama gerekli dayanağa sahip olanlara aksine "Özlemle dileyin ve çekin" diyoruz.¹³⁹

Bu özlemle dileme ve çekme kapasitesi, büyük bir ilerlemeyi mi işaret ediyor?

Hayır, bu nispeten ilkel bir aşama.

5 Ocak 1937

"Manevi deneyim, insanın içindeki (veya dışındaki, bu alanda ikisi aynı kapıya çıkar) Tanrısal'la teması demek".¹⁴⁰

"İnsanın dışındaki Tanrısal'la" ne kastediliyor? Kozmik Tanrısal mı, transandantal Tanrısal mı, yoksa her ikisi mi?

Bu dışta, varlıklarda, olaylarda, şeylerde ve saire görülen Tanrısal demek.

Jeanne d'Arc'ın doğası iki başmelekle, akülüstünün iki varlığıyla olan ilişkisinden ötürü bir nebze olsun dönüştü mü?

Dönüşüm konusuyla ne ilgisi olduğunu göremiyorum. Jeanne d'Arc yoga yapmıyordu, ve dönüşümü de hedeflemiyordu.

Derin kökene sahip bir rüyayla bir vizyonu nasıl ayırt edebiliriz?

Kriter yok, ancak eğer insan vizyonların çoğunu gördüğü içsel durumda olursa – uykuyu kastetmiyorum – bırakılan izlenimin niteliği sayesinde

¹³⁸ Sayfa 19'a bakın.

¹³⁹ Sayfa 24'e bakın.

¹⁴⁰ Sayfa 30'a bakın.

bunu kolayca ayırt edebilir. Bir rüyadaki canlı bir deneyimi, bir rüyadaki vizyondan ayırt etmek daha zor, ama farkı hissetmek lazım.

İnsan rüyalarını bazen hatırlıyor, bazen hatırlamıyor; neden?

Bu, uyanma anında iki bilinç hali arasındaki bağlantıya bağlı. Genellikle, bilincin “tersyüz olması” esnasında, rüya hali az çok aniden yok olur ve rüyadaki olayların (ya da daha doğrusu olayların transkripsiyonunun) neden olduğu gelip geçici izlenimi fiziksel zarin üzerinden siler. Eğer uyanma daha sakinse (daha az anyitse) veya izlenim çok güçlüyse, o zaman en azından son rüyanın anısı kalır. Bu son durumda insan uzun süre rüyayı hatırlayabilir, fakat ama genelde, bir kez kalktınız mı rüyasal anılar yok olur. Rüyalarını hatırlamak isteyenlerin bazen uyguladıkları yöntem, kımıldamadan rahat durup rüyalarını birbiri ardından toplamak için rüyalarının akışını geriye doğru izlemektir. Rüya hali çok hafif olduğunda, ağır olduğundan daha fazla rüya hatırlanır.

9 Ocak 1937

“Bundan böyle benim diyebileceğiniz hiçbir şeyiniz yok artık; her şeyin Tanrısal'dan geldiğini ve sizin bunları kaynağına geri göndermeniz gerektiğini hissedersiniz. Bunu anlayıp hissetmeye başladığımız andan itibaren, hiç önemsemediğiniz ve özen göstermediğiniz veya pek az önemsemediğiniz ve özen gösterdiğiniz en küçük şey bile, değersiz ve anlamsız olma özelliğini kaybeder; anlam yüklü bir hal alır ve önünüze geniş bir gözlem ve inceleme ufku açar.”¹⁴¹
Bu “özlemle dilemek ve çekmek” kadar ilkel bir aşama mı?

Hayır, bu o kadar da ilkel değil.

“Ama Tanrısal'ın burada hükmetmesini istiyorsak, olduğumuz, yaptığımız, sahip olduğumuz her şeyi ona vermeliyiz.”¹⁴²

Bunu tümüyle uygulayan birinin yapacak başka şeyi kalıyor mu?

Hayır; ama, bunu tamamen uygulamak o kadar kolay değil.

¹⁴¹ Sayfa 35'e bakın.

¹⁴² Sayfa 36'ya bakın.

Olduğu, yaptığı, sahip olduğu her şeyi Tanrısal'a veren insanı nasıl tanıyabiliriz?

İşsel olarak görme yeteneğine sahip olmadıkça tanıyamazsınız.

14 Ocak 1937

“Çünkü bu dünyada Tanrısal'da nihai desteği ve hakikati olmayan hiçbir şey yoktur.”¹⁴³

Bunu tam olarak, deneyim yoluyla bilmek, büyük bir realizasyon, belki de nihai realizasyonu edinmek demek; haklı mıyım?

Evet.

“Besbelli ki olanlar olmalıydı; eğer olması gerekmeseydi olamazdı.”¹⁴⁴

Peki öyleyse bir insanın hayatında pişmanlığın yeri ne? Bir sadhakin hayatında pişmanlığa yer var mı?

Pişmanlığın yeri, geleceğin üzerindeki etkisindedir, yani eğer mizacı, olanlara yol açmış durumlardan vazgeçmesini teşvik ederse. Ama yine de sadhak için gerekli olan pişmanlık değil, yanlış bir hareketin teşhis edilmesi, kabul edilmesi ve artık tekrarlanmamasıdır.

“Doğanın mekanizmasının kölesisiniz, karmanın dişlisine kapılmışsınız; ve bu dişlide, bütün olanlar daha önce yapılanların kesinlikle sonucudur.”¹⁴⁵

Acaba “Daha önce”, ilk hayattan bu hayata kadar olan bütün geçmiş yaşamlar anlamına mı geliyor?

Bu tümünü kapsıyor. Metafizik anlamda, olan her şey daha önce olanların sonucudur, eylem anına kadar. Pratikte, özel sonuçların geçmişte özel evveliyatları vardır, ve belirleyici olanın bu evveliyatların olduğu söylenir.

(Bu alıntılar nereden geliyor? Bir alıntının tam anlamı büyük ölçüde kontekste bağlı olduğu olur.)¹⁴⁶

19 Ocak 1937

¹⁴³ Sayfa 38'e bakın.

¹⁴⁴ Sayfa 39'a bakın.

¹⁴⁵ Sayfa 40'a bakın.

¹⁴⁶ Bu belirtmeden anlaşılıyor ki bu sorulara cevap verdiği sırada Sri Aurobindo alıntılarının 1929- 1931 *Görüşmeleri*'nden aktarıldığını bilmiyordu.

“Birçok insan size dünyanın nasıl kurulduğu ve gelecekte ne olacağı hakkında harikalar, masallar okur; size geçmişte nerede ve nasıl doğduğunuzu ve daha sonra ne olacağını, yaşadığınızı ve yaşamamız gereken hayatları anlatırlar. Bütün bunların manevi hayatla hiçbir ilgisi yok”.¹⁴⁷

Bu kişilerin anlattıklarının tümü şarlatanlık mı? Bütün bu şeyleri manevi yöntemden başka bir şekilde bilme imkanı var mı?

Bunlar çoğu zaman uydurma, ama doğru olduğunda bile bu şeylerin hiçbir manevi yanı yok. Birçok medyum, falcı veya özel bir yeteneği olan kişiler size bunları anlatır. Bu yetenek bir köprü inşa etmekten veya iyi bir yemek pişirmekten ya da bir matematik problemini çözmekten daha manevi değil. Entelektüel yetenekler var, okült yetenekler var – hepsi bu.

“İnsan değil; sadece şekilleri, görünüşleri insansal. [...]Yöntemleri ilk önce bir insanı etkileri altına almaya denemekten ibaret. Sonra yavaşça atmosferine giriyorlar ve sonunda gerçek insansal ruhu ve kişiliğini tamamen kovarak onu tamamen ele geçirebiliyorlar”.¹⁴⁸

Anne, X'in evlendiği bir kız hakkında, “Belli bir ölçüde, o bir vampir gibi” dedi. X bütün bu tehlikelerle karşı karşıya kalacak mı? Ne tür önlemler almak lazım? Onu uyarmalı mıym?

İlk önce bunun anlamı, vampir veya nefsi varlık, bir insan **vücuda** vücuduna sahipken başka bir insanı daha ele geçirmeye çalışıyor değil; bu, vücutsuz bir nefsi varlığın (bir vampirin) normal şekilde doğmadan – çünkü arzuları bu, doğmak gerekmeden insansal bir vücuda sahip olmak – insansal bir vücudu ele geçirme yönteminin bir **tasvir** tarifî. Bir kez bu şekilde insan oldular mı, başkaları için bir tehlike oluşturmaları, onlarla ilişkide olanların nefsi kuvvetiyle besleniyor olmalarından kaynaklanır – hepsi bu.

İkincisi, Anne mevcut vaka hakkında sadece “Belli bir ölçüde o bir vampir gibi” dedi. Bu, o hanımın bu varlıklardan biri olduğu anlamına gelmez, bu, onun sadece belli bir ölçüde başkalarının nefsi kuvvetiyle beslenmeye alışık olduğu anlamına gelir. X'e bundan bahsetmenin hiç

¹⁴⁷ Sayfa 49'a bakın.

¹⁴⁸ Sayfa 50'ye bakın.

Sri Aurobindo'nun Yorumu

gereği yok. Bu onu yalnızca rahatsız eder ve ona kesinlikle yardımcı olmaz.

20 ve 27 Ocak 1937

Anne “Görüşmeler”inde, yoganın ilk etkisinin akılsal hakimiyeti ortadan kaldırmak olduğunu, bunca zaman zaman bizimize attığımız düşüncelerin ve arzuların şaşılacak biçimde ~~aşık~~bariz bir hal aldığını ve zorluklar doğurduğunu söylüyor.

Düşünceler ve arzular belli olmuyordu çünkü herhangi bir tatmin buluyorlardı, ya da en azından insan nefse genelde şu veya bu şekilde toleranslı davranıyordu. Kendinizi artık düşüncelere ve arzulara bırakmadığınızda, taşkınlık yapmaya başlarlar. ~~Fakat~~Ama bunlar yoganın yarattığı yeni kuvvetler değil, hep buradaydılar.

Akılsal hakimiyetin ortadan kaldırılmasıyla kastedilen, akıl, içimize attığımız bu düşünceleri ve arzuları yok edemedi, onları sadece dizginliyordu. Bu yüzden, yogada, akılsal özhakimiyetin yerini psişik veya manevi özhakimiyet almalı, böylece nefsin yapamayacağını yapabilir; ~~fakat~~ama birçok sadhak bu değişikliği zamanında yapmıyor, akılsal hakimiyeti çekmekle yetiniyor.

12 Mayıs 1933

Anne “Görüşmeler”inde diyor ki: “...dans eden, zıplayan ve bağırان kişi, heyecanın onu çok olağanüstü yaptığını sanır, ve nefsi doğası bundan büyük zevk alır”.¹⁴⁹

Anne acaba, manevi deneyim esnasında heyecan olağanüstü değil banal şekilde ifade edilmeli mi demek istiyor?

Anne ~~katiyen~~kesinlikle heyecan banal şekilde dışavurulmalı demek istemedi – insan heyecanlı olmakla kalmıyor, heyecanında olağanüstü görünmek istiyor demek istedi. Heyecanın kendisi zaten kötü, olağanüstü görünme arzusu da ondan beter.

7 Haziran 1933

¹⁴⁹ Sayfa 24'e bakın.

Anne “Görüşmeler”in şu cümlesinde ne demek istiyor?: “...yemek yediğinizde içinizdeki Tanrısal'ın yemek yediğini hissetmelisiniz”¹⁵⁰

Bu, yiyeceği egoya veya arzuya değil, her eylemin gerisinde olan Tanrısal'a ikram etmek demek. 11 Ocak 1935

Anne düşüncelerin gücünden bahsediyor ve bir örnek veriyor:

“Belli bir kişinin sizi ziyaret etmesini çok arzuluyorsunuz, ve yaptığınız akılsal şekle kuvvetli bir hayalle birlikte, arzunun nefsi dürtüsü eşlik ediyor [...]Form-düşüncenizde yeterli bir irade gücü olduğunu ve iyi yapılmış bir formasyon olduğunu kabul edersek, amaçlarına ulaşır.”¹⁵¹

Verilen örnekte, eğer nefste güçlü arzu yoksa, sadece akılda düşünceler ve müphem hayaller varsa, bu kişiyi gelmesi için teşvik etmeye giderler mi?

Olabilir, hele bu kişinin kendisi gelmeye niyetli idiyse, bu ona kesin dürtüyü verebilir. Ama vakaların çoğunda, form-düşüncenin gerisindeki arzu veya irade gerekli.

26 Ağustos 1936

Anne görüşmelerinde diyor ki, depresyon ya da hevesin kırılması sinirsel zarda delikler açıyor ve düşman saldırılarını kolaylaştırıyor. Bir bakıma bu, insan iyi niyetinden ötürü her kim olursa olsun başkasının yanlış düşüncelerine, dürtülerine, hareketlerine müdahale etmemeli demek oluyor. Peki bu tavır sıradan hayatın olduğu kadar sadhananın da prensiplerine aykırı düşüyor mu? Bu tür kimselerle karşılaştığımızda, sessiz kalma yöntemini de uygulayabiliriz ama, bazen bu bile onlara heveslerinin tamamen kırılmış olmasından daha fazla dokunuyor.

Anne'nin işaret ettiği depresyonun ve hevesin kırılmasının negatif sonuçları sıradan hayatta da oluyor mu?

Sadhak, depresyonların negatif sonuçlarının bilgisini bu şeylerden sakınmayı öğrenmek için kullanmalı; insanların onun başarısızlıklarını veya hatalarını övmelerini, veya sadece kendini depresyona koyuvermeye, dolayısıyla sinirsel zarına zarar vermeye alışık olduğundan ötürü zaafını görmezden gelmelerini bekleyemez. Depresyondan uzak

¹⁵⁰ Sayfa 35'e bakın.

¹⁵¹ Sayfa 57'ye bakın.

durmak onun meselesi sorunu, başkasınınki değil. Mesela bazı kimseler, eğer Anne arzularını yerine getirmezse, depresyona girmeye alışıktır, bu neşelerini korumaları için Anne'nin onların isteklerine uyması gerektiği anlamına gelmez. Bu zihniyetten kurtulmayı öğrenmeleri gerekir; bu, yaptıkları her şey için teşvik edilme veya kutlanma arzusu için de geçerli. İnsan susabilir veya müdahale etmeyebilir, ama bu bile onları depresyona itiyorsa, bu onların suçu, başka kimsenininki değil.

Elbette ki sıradan hayatta da aynı şey geçerli – depresyon her zaman zararlı; ama sadhanada çok daha ciddi, çünkü hedefe doğru hızlı ve kazasız belasız ilerlemenin önünde önemli bir engel teşkil edebilir geliyor.

18 Temmuz 1936

Anne “Görüşmeler”inde: “Kaçmak isteyenler bile, öteki tarafa geldiklerinde, kaçmanın neticede pek bir işe yaramadığını düşünebilirler” diyor.¹⁵²

Bu cümledeki “öteki tarafa geldiklerinde” ne anlama geliyor? Acaba “bu dünyaya geldiklerinde” mi yoksa “ realize ettikleri sessizlik dünyasına gittiklerinde” mi demek oluyor?

Hayır – “Öteki tarafa geldiklerinde” sadece “öldüklerinde” demek. Anne'nin demek istediği şeydi: aslında, nirvanalarına ulaştıklarında, nirvananın, nihai çözüm veya Tanrısal'ın en büyük realizasyonu olmadığını, sonuçta dönmeleri ve bu daha büyük realizasyona ulaşmak için dünyasal etkinliğe katılmaları gerekeceğini anlatıyorlar.

2 Mayıs 1935

Anne “Görüşmeler” de: “Aslında ölüm yeryüzündeki bütün hayata bağlandı” diyor.¹⁵³

“Aslında” ve “bağlandı” kelimeleri sonuçta ölümün kaçınılmaz olduğu izlenimini vermeyi güdüyor amaçlıyor. Ama bir önceki cümle “Eğer bu inanç ilk önce bilinçli zihniyetten, daha sonra da nefsi doğadan ve fiziğin bilinçaltı katmanlarından defedilebilseydi, [...] ölüm artık kaçınılmaz olmazdı” birkaç anlamlılık¹⁵⁴ içeriyor katıyor, çünkü ölümden o kadar da kaçınılmaz bir şeymiş gibi söz etmiyor; bir şart – bir “eğer” – sayesinde ölümü

¹⁵² Sayfa 37'ye bakın.

¹⁵³ Sayfa 46'ya bakın.

¹⁵⁴ **Birkaç anlamlılık:** Lisanda birkaç anlama gelebilenin karakteri (Fr: ambigüité; En: ambiguity).

önleyebiliriz demeye geliyor. Ama “Aslında” ile başlayan cümlenin kategorik hali maddesel bir ölümsüzlüğün ümidini azaltıyor. Ayrıca diğer cümledeki “eğer”, yerine getirilmek için çok muazzam.

Bana göre birkaç anlamlılık yok. “Aslında” ve “bağlandı” kelimeleri hiçbir kaçınılmazlık anlamına gelmiyor. “Aslında” sadece gerçekte, aslında, olayların mevcut durumunda, şu anda (yeryüzündeki) bütün hayatın işaret edilmiş sonu ölümdür demek; ama bu, bunun asla başka türlü olamayacağı veya bütün varoluşun değişmez kanunu böyledir fikrini iletmiyor. Bilinen kimi nedenlerden ötürü, akılsal ve fiziksel bazı şartların olgusundan dolayı durum böyle; eğer bu akılsal ve fiziksel şartlar modifiye edilebilirse, ölüm artık kaçınılmaz olmaktan çıkar. Apaçık ortada ki değişim sadece “eğer” belli şartlar yerine getirilirse gerçekleşebilir – bütün ilerleme ve bütün evrimsel değişim yerine getirilmesi gereken bir “eğer” şartına bağlıdır. Eğer hayvansal akıl lisanı ve akıl yürütmeyi geliştirmeye itilmeseydi, insansal akıl asla var olmazdı – ama bu “eğer”, muazzam bir “eğer” şartı yerine getirildi. Bu, yeni bir gelişmeyi şartlandıran “eğer”ler için de geçerli.

31 Temmuz 1936

DİPNOTLAR¹⁵⁵

Agni: Ateş tanrısı; tanrısal Bilgelğin mükemmelce esindirdiği ve onunla hakikaten bir olduğu tanrısal irade, Hakikat Bilinci'nin etkin ve efektif gücü; beş bhuta*'dan biri; ateş; niyetin oluşturucu ilkesi, maddede duyularımızca ısı, ışık ve ateş olarak algılanır.

Ahimsa: Şiddete başvurmama, şiddetten sakınma durumu veya hali, zarar vermeme ve öldürmeme (Fr: non-violence; Skrt&En: ahimsa).

Akılüstü: Sri Aurobindo düzlemleri şu şekilde derecelendiriyor: madde, nefis, akıl, üst akıl, aydınlanmış akıl, sezgisel akıl, akılüstü (Fr: Surmental; En: Overmind), süpraakıl (Fr: le Supramental; En: the Supramental) ve son olarak Yüce Yaratıcı Sevinç veya Ananda ya da Tanrısal.

Akılüstüsel: Akılüstü düzlemine ilişkin.

Alır: İzlenim almaya elverişli, eğilimli (Fr: réceptif, réceptive; En: receptive).

Alırlık: İzlenim almaya elverişlilik; alır olanın karakteri (Fr: réceptivité; En: receptivity).

Anahata veya **hrtpadma:** Kalbin gerisinde odaklı gönlün lotüsü.

Ananda: Saadet, mutlak mutluluk, manevi haz, bahtiyarlık; mutluluğun temel ilkesi; sonsuz ve transandantal varoluşun özneliliği olan bir özmutluluk.

Arya: [Veda'larda]özlem duyan ruh, asil hasrete yükselen, iyiye ve saadete ermek için büyük çalışmayı bir sungu olarak yapan insan; kendi içinde ve dışında insansal ilerlemeye karşıt olan her şeyin üstesinden gelen iyi ve asil insan; Işığın savaşçısı ve Hakikatın yolcusu.

Ashram: İçinde veya içlerinde Üstadın eğitim ve uygulama için gelenleri kabul ettiği ve barındırdığı ev veya evler.

¹⁵⁵ Bu dipnotlar okumayı kolaylaştırmak için editör tarafından düşüldü.

BİBLİYOGRAFİ:

- **Anne'nin ve Sri Aurobindo'nun diğer eserleri**
- **Glossary of Terms in Sri Aurobindo's Writings**
- **Glossary and Index of Proper Names in Sri Aurobindo's Works**
- **Le Petit Robert, 1978**
- **Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary, 1996**
- **Büyük Fransızca-Türkçe sözlük, Tahsin Saraç, 1994**
- **Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lûgat, Ferit Devellioğlu, 1999**
- **Tasavvuf Terimleri ve Deyimleri Sözlüğü, D. Dr. Ethem Cebecioğlu, 1997**
- **Her yorumun başında bulunan Dharmapada'nın ayetlerini, biri hariç Fransızca'ya, Pali ve Sanskrit dillerinde uzman olan Bharatidi ya da namı diğer Suzanne Karpelès çevirdi; *Göz Dikme* başlıklı bölümün Bharatidi tarafından yapılan çevirisi bulunmadığından, Anne, yorumları için Librairie Orientaliste Paul Geuthner tarafından yayınlanan R. ve M. de Maratray'nin çevirisinden faydalandı. Dharmapada'nın ayetlerinde [kroşe] içerisindeki kelimeler muhtemelen Bharatidi tarafından tekste açıklık getirmek için eklendiği tahmin ediliyor.**

Avatar: Tanrı'nın Tanrısal'ı insansal dünyadan ayıran çizginin altına insansal bir vücuda bürünerek inmesi, Tanrı'nın insansal bir görüntümlü yeryüzünde tezahür etmesi, enkarne olması; Enkarnasyon; iniş.

Ayırıcılık: Ayırıcı olma, ayırmaya yönelme durumu (Fr: séparativité; En: separativeness).

Bahailik: Mirza Hüseyin Ali Baha Ullah (1817-1892) tarafından kurulan Bahailik bütün dinlerin esas değerlerini, bütün ırkların birliğini, kadın erkek eşitliğini öğretir.

Bhagavadgita: Mahabharata'nın bir bölümünü oluşturan "*Bhagavadgita*" (Sanskritçe "Kutsanmış Pekmutlu Efendinin Şarkısı"), Hinduizmin en ünlü kutsal kitaplarından biri: Kurukshetra savaş meydanında Krishna* ile Arjuna arasında diyalog şeklinde geçer.

Bhakta: Tanrısal'ın aşığı ve tutkunu.

Bhikku: Sangha'nın – Budik cemaatin – üyesi, hiçbir şeye sahip olmaması gereken dilenci rahip.

Bilinçsiz: [Terminolojik olarak yanlış olan *bilinçdışı* terimi yerine] bilinçsiz, yüce Süperbilincin trans halinde olan ve kendini absorbe etmiş (Fr: autoabsorbé; En: self-absorbed), envölüe olmuş ters bir röprodüksiyonudur; bilincin uyanıkken ve dikkatini üzerine yoğunlaştırmasına rağmen tam olarak algılayamadığı, nadiren ya da sadece kısmen algıladığı kendi bölümü (Fr: l'inconscient; En: the inconscient, the unconscious).

Birkaç anlamlılık: Lisanda birkaç anlama gelebilenin karakteri (Fr: ambiguïté; En: ambiguity).

Brahma: Dünyaları Söz ile yaratan Tanrısal'ın Gücü; yaratıcı Tanrısalılık; Ebedi'nin varoluş kişiliği.

Brahmanik: Brahmanizmle, brahminlerle ilgili.

Brahmin: Öğrenme, düşünce ve bilgi insanı; Hindistan'da dört kasttan ilkinin bir üyesi.

Budik: Budizm'le ilgili.

Chakra: [Tekerlek] daire; sübtıl merkez; sinir sisteminin içinde ganglionik bir merkez; bilinç merkezi.

Determinizm: Bütün olayların, özellikle de insansal eylemlerin, önceki olayların bütününe bağlı olup bütünü tarafından belirlendiğini savunan felsefi doktrin.

Dharma: İnsanın sıkıca sarıldığı ve şeyleri bir arada tutan şey; Kanun, var olma yasası, Hakikat standardı, eylem kuralı veya yasası; dinsel, sosyal, ahlaki kuralın ve davranışın toplu Hint kavramı; törel davranış, kişisel ve sosyal hayatın doğru kanunu.

Eksklüzivizm: Mutlak görüşleri olanın, karşı çıkmalara tahammül edemeyenin, rahatsız edici veya sadece yabancı olanı dışlayanın karakteri.

Entegral yoga: Sri Aurobindo'nun geliştirdiği entegral yoga yalnızca Tanrı'nın realizasyonu demek değil, Tanrısal bir Bilinç ortaya koymaya ve Tanrısal çalışmanın bir parçası olmaya kadir olana kadar iç dünyanın ve hayatın değişimi ve bütünsel bir adama anlamına geliyor (Fr: yoga intégral; En: integral yoga)

Envölüsyon: [Sri Aurobindo'ya göre evrim bir envölüsyonun ürünü: madde içinde önceden envölüe olmayan herhangi bir şey evrimlenemez, aynen ağacın tüm dalları, çiçekleri ve meyveleriyle birlikte tohumda envölüe olduğu gibi. Eğer Madde zaten Ruhü içermeseydi, Ruh asla Maddeden çıkamazdı, çünkü hiçbir şey hiçbir şeyden çıkamaz. Böylece madde hayatı içerir, hayat akıllı, akıl da süpraaklı]. Herhangi bir evrimin olabilmesinden önce, Tanrısal'ın bir envölüsyonu olması şart, aksi takdirde meydana gelen evrim değil, açıklanamaz bir Tesadüfün, tökezleyen talihli bir Kuvvetin veya harici bir Yaradan'ın keyfince istenmiş veya mucizevi biçimde yaratılmış, kendi evveliyatlarında bulunmayan, bir sekansta kendi kaçınılmaz sonuçları veya süreçleri olmayan yeni şeylerin art arda yaratılışı olurdu. Evrim kavramı, esas anlamında içinde öncel bir envölüsyon gerekliliğini taşır.

Dipnotlar

Evrimlenen her şey, ister pasif biçimde olsun ister aktif, ama her halükarda bizden saklı olarak, maddesel Doğanın kabuğuna önceden dahil edilmişti. Burada, bir vücutta tezahür eden ruh, maddenin tümünde ve maddenin her oluşumunda, her düğümünde, her partikülünde en başından itibaren dahil edilmiş olmalı; hayat, akıl ve aklın ötesinde bulunan her neyse, maddesel enerjinin bütün işlevlerinde için için, faaliyetsiz veya gizlice faal güçler olmalı (Fr&En: involution).

Fiziksel akıl: Aklın sadece fiziksel şeylerle ilgilenen kısmı; duyuşsal akla bağımlı olup yalnızca nesnelere, dış eylemleri görür, fikirlerini dış verilere dayanarak şekillendirir, sadece onlardan sonuç çıkarır ve yukarıdan aydınlatılana kadar başka Gerçek tanımaz (Fr: le mental physique; En: the physical mind).

Fiziksel nefis: Nasıl ki fiziksel bir akıl var, aynı şekilde bir fiziksel nefis var – arzu, açgözlülük ve nefsi düzlemde zevk arayışlarıyla dolu, tamamen fiziksel şeylere dönük olan bir fiziksel nefis (Fr: vital physique; En: physical vital).

Gerçek: Gerçek, fiili, somut olanın, var olanın karakteri, yalnızca bir konsepti değil, bir şeyi de teşkil eden (Fr: réalité; En: reality).

Guru: manevi rehber, mürşit.

Hakikat Bilinci: Hakikatin, Doğru'nun anında, doğal olarak ve doğrudan farkında olan ve akıl gibi onu araması, ona ulaşması gerekmeyen çünkü ona doğası, ışığı itibariyle spontane olarak sahip olan İrfan bilinci; süpraakıl (Skr: rta-cit; Fr: Conscience de Vérité; En: Truth-Consciousness).

Hakikat: Ebediyen gelişen doğrunun, ideal mükemmelin, mutlağın karakteri; bir şeyin hakiki veya şu anki durumu, olguyla veya gerçekle uygunluk, doğrulanmış ya da tartışılmaz, kabul edilmiş, bariz olgu; en çok değer verilen bilgi; otantiklik; Sri Aurobindo diyor ki, Hakikat kelimelerle formüle edilemez, ama yaşanabilir eğer insan saf (egosuz, arzusuz, tercihsiz, fikirsiz) ve plastik olursa (Fr: vérité; En: truth).

Hathayoga: Kendine mükemmelleşme, realizasyon aletleri olarak vücutsal ve nefsi çalışmaları seçen bir yoga sistemi.

İlhamlı: İlhamın, yaratıcı tanrısal nefesin canlandırdığı kişi ya da eser (Fr: inspiré, inspirée; En: inspired).

İrfan: Hakikatin sezgisel içgüdüsel olarak bilinmesi, hakiki bilgi.

İsa:(Christ, Jesus; M.Ö.6? – M.S.29?) Bethleem, Judea'da doğan ve Nazareth, Galilea'da yetişen Hristiyanlığın kurucusunun öğretisi Dağ Vaazında özetlenmiştir ve ana teması aşktır, özellikle de yoksulların ve mazlumların sevgisidir.

Jiva, jivatman: Yaşayan yaratık; doğumdan doğuma yaşayan varlığı evriminde destekleyen bireyselleşmiş ruh; merkezi varlık.

Karma: Aksyon, çalışma; bir insanın işi veya işlevi; ruhun devamlılığı ve gelişmesiyle subjektif ve objektif kuvvet olarak tekrarlanan varoluşlarının türünü ve ihtimallerini belirleyen güç.

Konfüçyanizm: Konfüçyüs'ün (M.Ö.551- 479?) ve ekolünün felsefi ve ahlaki doktrini.

Krishna: Ebedi'nin Ananda kişiliği; Ananda'nın (Saadetin), Aşkın ve Bhakti'nin (Tanrısal sevgisi, kendini Tanrısal'a adama, Tanrısal'a tapınma) Tanrısı.

Mahabharata: Yüz binin üzerinde dizeden oluşan ve çoğunu bilge Vyasa'nın yazdığına inanılan, ve ünlü Ramayana'yla birlikte Hinduizmin iki kutsal destanlarından birini oluşturan antısal destansı şiir, Krishna'nın önderlik ettiği Pandava'larla kuzenleri Kaurava'lar arasındaki savaşı konu alıyor.

Mahasaraswati: Tanrısal becerinin ve ruhun çalışmalarının tanrıçası; Anne'nin Çalışma Gücü ve mükemmellik ve düzen ruhu; Anne'nin dört başlıca Gücünden ve Kişiliğinden biri.

Mani: İster istemez uyulan ve sıkça saçma veya sıkıcı tuhaf alışkanlık; çeşitli huy bozukluklarıyla belirginleşen akılsal sendrom; bir saplantı tarafından ele geçirilmiş aklın rahatsızlığı; bir eyleme veya nesneye akıldışı aşırı eğilim (Fr: manie; En: mania)

Mantra: Etkili olabilmesi için, gönülden ve neşeyle hatasız telaffuz edilmesi gereken manevi güç yüklü kutsal söz, ad veya mistik formül; sezgisel ve ilhamlı ritmik telaffuz.

Mara: [Budizm'de: Yok Edici, Kötü (tutkularına boyun eğmesi için insanın aklını çelen, ve Buddha'nın ve onun dininin büyük düşmanı)], bilinçli şeytan veya kendiliğinden var olan kötülük prensibi.

Meditatif: Meditasyona meyilli olan (Fr:méditatif, méditative; En: meditative).

Medite etmek: Meditasyon yapmak (Fr: méditer; En: to meditate).

Merkezi varlık: Entegral yogada "merkezi varlık", genelde geri kalan her şeyi destekleyen, ölümden ve doğumdan sonra sağ kalan Tanrısal'ın içimizdeki kısmını kasteder. Bu merkezi varlığın iki şekli var – üstte *jivatmandır* [Anne vücudunun dışında, sahasraranın üstünde 3, muladharanın altında 2 chakranın bilincine vardı, yani toplam 7 değil 12 chakranın bilincine vardı; *L'Agenda de Mère vol.I, 1951-1960, 11 Eylül 1960 görüşmesi sayfa 465'e* bakın.], daha yüksek özlük bilgisi geldiğinde farkına vardığımız gerçek varlığımızdır – daha aşağıdaysa aklın, vücudun ve nefsin gerisinde duran ve *anahatada* odaklı olan psişik varlıktır. *Jivatman* doğmadı, evrimlenmez, hayattaki tezahürün ötesindedir ve ona başkanlık eder; psişik varlık hayattaki tezahürün gerisindedir ve onu destekler.

Meryem Ana:İsa'nın annesi ve Yusuf'un eşi; havariler çağından beri Hristiyanların taptığı tanrısalılık.

Muladhara: Fiziksel bilincin merkezi

Nefs: Asıl nefis, kendi doğasıyla, dürtüleriyle, heyecanlarıyla, duygularıyla, arzularıyla, hırslarıyla ve saire hareket eden hayat gücüdür, ve bütün bunların en yüksek merkezi heyecanın dış kalbi olarak adlandırabileceğimiz yerdedir; bununla birlikte ruhun daha yüksek duygularının veya psişik duyguların ve duyarlılıkların, heyecanların veya sezgisel özelemlerin ve dürtülerin bulunduğu bir iç kalp vardır. Elbette ki nefsi kısmımız bütünlüğümüz için gerekli ancak, yalnızca duyguları ve eğilimleri psişik dokunuş tarafından arındırıldığı ve manevi ışık ve güç tarafından ele geçirildiği ve yönetildiği zaman gerçek bir alet olur (Fr: le vital; En: the vital).

Nefsi varlık: Nefsi varlığın dört kısmı vardır: heyecanlara, arzulara, tutkulara, hislere ve nefsi varlığın diğer hareketlerine düşünce ve konuşma aracılığıyla akılsal bir ifade veren *akılsal nefis*; aşk, neşe, keder, nefret ve saire gibi çeşitli duyguların odağı olan *duygusal nefis*; hırs, gurur, korku, şöret aşkı, cazibe ve iğrenme gibi daha kuvvetli özelemlerin ve tepkilerin, çeşitli arzuların, tutkuların ve daha pek çok nefsi enerjinin odağı olan *merkezi nefis*; ve son olarak da yiyecek arzusu, seks arzusu, küçük beğenmeler, hoşlanmamalar, kendini beğenmişlik, münakaşa, övülme aşkı, suçlanınca doğan öfke, her çeşit küçük dilek gibi günlük hayatın büyük kısmını oluşturan küçük arzular ve duygularla meşgul olan *asağı nefis* (Fr: l'être vital; En: the vital being; Skr: pranamaya purusha)

Niraya: Acı çekilen hal, ister bu dünyada olsun ister bir başkasında.

Nirvana: yok oluş, sönüp bitme; bu ille de bütün varlığın yok oluşu değil, bilinen şekliyle varlığın, egonun, arzusun, egoist eylemin ve zihniyetin yok oluşu.

Öğretili: Manevi bir öğretiyi bir üstadından alan kişi.

Önbili: Gelecekteki olayları bilme yeteneği (Fr&En: prescience).

Önat: Gelecekteki iyi ya da kötü bir olayın sağladığı küçük ve kısmi his, deneyim, bilgi, tat (Fr: avant-goût; En: foretaste)

Dipnotlar

Radha: Tanrısal'a duyulan mutlak aşkın kişileşmesi (kelime tapma ve saadet anlamlarına da geliyor) [Hinduizmde gopilerin (sütçü kızların) başı ve Krishna'nın Brindavan'da çobanların arasında yaşarken gözdesi].

Radjayoga: Tanrısal hayatın bütün düzlemlerinin açılması için akılsal egzersis kullanımına dayanan özel bir yoga sistemi.

Ramayana: Rama'nın hayat hikayesi (Rama halk dilinde Ramachandra'nın kısaltılmışı, Krishna'yla birlikte Vishnu'nun* ünlü avatarlarından biri), Valmiki'nin yazdığı ve ana konusu Rama'nın eşi Sita'nın Rakshasa'ların (orta nefsi düzlemin düşman varlığı, karanlığın dev gücü) kralı Ravana tarafından kaçırılışını ve buna müteakip Rama'yla müttefleklerinin onu kurtarışını konu alan, ve meşhur Mahabharata'yla birlikte Hinduizmin iki kutsal destanlarından birini oluşturan anıtsal destansı şiir.

Realizasyon: [Bu gibi kavramlarda Anne ve Sri Aurobindo, söylediklerine çoğu zaman üst üste gelen birkaç anlam verir] derin ve manevi bir anlamda somut bir realizasyon, realize edilen şeyi bilinç için herhangi bir maddesel şeyin olabileceğinden daha gerçek, dinamik, yakın, mevcut yapan şeydir; "realizasyon" kelimenin tam anlamıyla Benliği, transandantal ve evrensel Tanrısal'ı kendimize ve kendimizde gerçek yapmaktır. İki tür şey olur yogada, realizasyonlar ve deneyimler. Realizasyonlar Tanrısal'ın, Daha Yüksek veya Tanrısal Doğanın, dünya bilincinin ve onun kuvvetlerinin işleyişinin, insanın kendi benliğinin, gerçek doğasının ve şeylerin iç doğasının temel hakikatlerinin bilince alınması ve orada yerleşmeleridir, insanın iç dünyasının ve varoluşunun bir parçası olana kadar içinde büyüyen bu şeylerin gücüdür – mesela Tanrısal Mevcudiyetin realizasyonu, daha yüksek Huzurun, Işığın, Kuvvetin, Ananda'nın bilince inmeleri ve oradaki işleyişleri, tanrısal veya manevi Aşkın realizasyonu, insanın kendi psişik varlığını algılaması, kendi Hakiki akılsal varlığını, Hakiki nefsi varlığını, Hakiki fiziksel varlığını keşfetmesi, Akilüstüsel* veya süpraakılsal bilinci realize etmesi, bütün bu şeylerin şu anki aşağı doğamızla olan ilişkisinin ve bu şeylerin bu aşağı doğayı değiştirmek için etkilerinin algılanması. Liste elbette sonsuz biçimdeca daha uzun olabilirdi. Bu şeylere sıkça deneyim de denebilir, sadece flaş gibi patladıklarında, kısa süre veya nadir ziyaretler için geldiklerinde; yalnızca çok kesin veya sık ya da devamlı veya normal olduklarında tam realizasyon olarak adlandırılabilirler; bir şeyin bilincine varma; gerçekleşme, gerçekleştirme (Fr: réalisation, prise de conscience; En: realisation).

Realize etmek: [Bu gibi kavramlarda Anne ve Sri Aurobindo söylediklerine çoğu zaman üst üste gelen birkaç anlam verir] bir şeyi bilincinde gerçek kılmak, bir şeyin bilincine varmak, kavramak, anlamak; gerçekleştirmek, sadece akılda var olanı somut biçimde var etmek (Fr: réaliser; En: to realise).

Rishi: Bir iç hakikati vizyonda görüp veya keşfedip mantra* haline getiren kişi.

Ruh değişmezliği: Mükemmel olması için, ister maddesel olsunlar ister psikolojik, karakterleri ve verdikleri şok ne olursa olsun bütün durumlar, bütün olaylar, bütün temaslar karşısında ruh değişmezliğinin spontane, eforsuz olması gerekir. Ruh değişmezliği, sakin ve etkilenmemiş bir akıl ve bir nefis demektir, size olan veya size yapılan ya da size söylenen şeylerin size dokunmaması, sizi etkilememesi, sizi rahatsız etmemesi demektir, aksine bu şeylere kişisel duyguların yarattığı distorsyonlardan kurtulmuş bir şekilde içtenlikle bakmak, ve arkalarında ne olduğunu, niçin meydana geldiklerini, onlardan ne öğrenilmesi gerektiğini, insanın içinde olan o üzerine atıldıkları şeyin ne olduğunu ve onlardan hangi iç kazancı sağlayabileceğini anlamaya çalışmak demektir; ruh değişmezliği kızgınlık, duyarlılık, gurur, arzu ve diğerleri gibi nefsi hareketler üzerinde bir öz hakimiyet demektir, duygusal varlığı ele geçirmelerine ve iç huzuru bozmalarına izin vermemek, bu şeylerin telaşıyla ve

dürtüsüyle konuşmamak ve hareket etmemek, daima ruhun sakin iç dengesiyle konuşmak ve hareket etmek demektir (Fr: égalité d'âme; En: equality of soul; Skr: samata).

Sadhak: Manevi realizasyonun peşinde olan, sadhana yaparak siddhinin peşinde olan.

Sadhana: Yoganın yaşanması, uygulanması; siddhi'ye (mükemmelliğe, yoganın hedefinin gerçekleşmesine, okült güce) ulaştırıcı uygulama; manevi kişisel disiplin ve egzersis.

Sahasradala, veya **sahasrara:** Bin petalli lotüs, başın tepesinde odaklı bir bilinç merkezi.

Sannyasin: dünyadan el çekmiş riyazetçi keşiş.

Satchidananda, Saccidananda, Sachchidananda, Sat-Chit-Ananda, Sat-Chid-Ananda: Varoluş (Sat) - Bilinç (Chid) - Saadet (Ananda) üçlemi; Tanrısal varlık. Satchidananda üç yönlü Bir olandır. Yüce'de bu üçü üç değil birdir - varoluş bilinç demek, bilinç saadet demek, dolayısıyla ayrılmazlar, değil ayrılmak biri o kadar diğeridir ki hiç farklı değildiler.

Sound: [Fransızca'da ve İngilizce'de, insan veya hayvan sesi için (Fr: voix; En: voice), yani ses tellerinin titreşimleri tarafından üretilen sesler için ayrı, seslerin bütünü için ayrı kelimeler kullanılır] elastiksel bir ortamın (genelde hava) aracılığıyla iç kulağın duyuumsal unsurlarının – sıkça akustik dalgalarca – uyarılması sonucu meydana gelen işitsel his (Fr: son; En: sound).

Shakti: Enerji, Kuvvet, İrade, Güç; Efendi'nin, Doğanın işleyişinde kendini ifade eden, kendiliğinden var olan, kendisinin bilincinde olan, kendiliğinden aktif olan Gücü.

Shinto: Japonya'da doğan din, Budizm'den ve Konfüçyanizm'den etkilennmiş şekliyle hala canlı ancak, bugün bir dinden çok kutsal yerleri ziyaret etmek ve bayramları kutlamak gibi birtakım geleneksel, ayinsel törenlerden ve adetlerden oluşan bir alışkanlık.

Sinizm: Duygularını ve görüşlerini görgü kurallarını, kamuoyu görüşünü ve genel ahlaki küçümseyerek ölçüsüzce ifade etme.

Sübtül: Neredeyse hissedilmeyen, fark edilmeyen, algılanması, anlaşılması, tanımlanması, ifade edilmesi zor olan; inceliği olan, çoğunun ayırt edemediği anlamları, farkları, nüansları, ilişkileri algılamakta, hissetmekte, rafine bir zekayla hareket etmekte usta olan; kavrayışlı, ince, kolayca nüfuz eden, nükteli, zeki, narin; hassas, müphem niteliği olan (En: subtle).

Sübtül vücut: Yoga terminolojisinde, vücut konusunda üç durum kabul edilir:

- besin zarı ve nefsi araçtan oluşan ve kaba vücut olarak adlandırılan fiziksel ve nefsi varlığımızın durumu,
- sübtül vücut olarak adlandırılan ve akıl zarından veya akılsal araçtan (manahkoşa'dan) oluşan akılsal varlığımızın durumu,
- nedensel vücut olarak adlandırılan ve irfan ve saadet araçları olarak tanımlanan dördüncü (vijñānakoşa) ve beşinci (ānandakoşa) araçtan oluşan yüce, tanrısal bir süpraakılsal varlığın durumu.

Süpraakıl: Hakikat Bilinci (Fr: le Supramental; En: the Supramental).

Süpraakılsal: Süpraakıl ile ilgili

Tabula rasa (Silinmiş tablet) doğuştan fikirleri olmadığı kabul edilen insansal zihin; tabula rasa yapmak, eski izlenimleri, akılsal konstrüksyonları, fikirleri ve anıları yok saymak, akılı boş saymak demektir.

Tamas: Eylemsizlik ve iktidarsızlık niteliğinde olan bilinçsizlik kuvveti; karanlık; cehalet, atalet tarzı; üç gunadan (nitelikten, karakterden) biri.

Tanrısal, Ebedi, Efendi, Yüce: Anne ve Sri Aurobindo, Tanrı kavramını sanki yaratılıştan "ayrı" bir Transandantal Varlık gibi dar bir akılsal formülle sınırlamıyor, her şeyin içinde ve gerisinde olan Kozmik ruhu, her şeyin geldiği, içinde yaşadığı ve O'na döndüğü Satchidananda'yı, kendi varlığımızın Ruhunu ve Efendisini, kişilikli, kişiliksiz, var olan, var olmuş ve var olacak her şeyin Bütünlüğünü, Ebediyeti, Hakikati, Anandayı, Sonsuzluğu da

Dipnotlar

kastederek Tanrısal (Fr: le Divin; En: the Divine), Yüce (Fr: le Suprême; En: the Supreme), Efendi (Fr: le Seigneur; En: the Lord), Ebedi (Fr: l'Éternel; En: the Eternal) gibi sıfatları ad şeklinde kullanarak sıkça Tanrı kelimesine tercih ediyor.

Tapasya: Kişisel iradenin eforu, riyazet gücü; akli, nefsi ve fiziği kontrol etmek ve dönüştürmek, içlerine daha yüksek bilinci indirmek için iradenin ve enerjinin yoğunlaşması.

Tatsonrası: Tada yol açan madde ağızı terk ettikten sonra ağızda kalan tat; bir deneyimden veya olaydan sonra kalan duygusal hal (Fr: arrière-goût, En: after-taste).

Tezahür: Anne ve Sri Aurobindo, konuşmalarında ve eserlerinde, sanki Tanrısal dünyanın dışındaymış gibi, sanki Tanrısal ayrı yaratılış ayrıymış gibi, dünyasal "yaratılış"tan ziyade "tezahür"den söz ederler çünkü dünya, Tanrısal'ın evrim aracılığıyla giderek tezahür ettiği yerdir.

Upanishad: İç bilgi, nihai hakikate ulaşan ve orada yerleşen okült öğretisi; Vedanta felsefesinin kaynağını oluşturan Upanishad'lar, Hindistan'ın Veda'lardan sonra gelen Kutsal Kitaplarıdır.

Veda: Rishilere vahiy şeklinde gelen ve eski bir Sanskritçe'de kaleme alınmış Hindistan'ın ve belki de dünyanın en eski kutsal kitapları, Hindu dininin temelini oluşturur (dört Veda şunlar: Rig, Yajur, Sama, Atharva).

Vishnu: Her şeye nüfuz eden ve evrende muhafaza edici süreci ifade eden Tanrısal'ın özü.

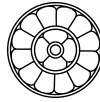
Vizyon: İç görme, daha geniş hakikatin ve deneyimin girip akla etki etmesi için fiziksel aklın ötesinde olan daha yüksek bilinç düzlemlerine açılan kapıdır. Mesela iç gözlerle ışığı gördüğünüzde bu vizyondur; ışığın içinize girdiğini hissettiğinizde bu deneyimdir; ışık içinize yerleştiği ve aydınlanmayla bilgi getirdiği zaman bu realizasyondur. (Fr&En: vision)

Yama: Ölüm Tanrısı; Dharma'nın, bir ölümsüzlük şartı olan Hakikat yasasının Bekçisi, Denetçisi, Düzenleyicisi, dolayısıyla ölümsüzlüğün bizzat bekçisi.

Yoga: Birleşme; ruhun Tanrısal'ın ölümsüz varlığıyla, bilinciyle ve saadetiyle birleşmesi.

Yogi: Yoga yapan, yogayı yaşayan, yogayı uygulayan, yogada olan.

Yogik: Yogayla ilgili.

*Anne'nin,
Sri Aurobindo'nun 541 aforizmini yorumladığı*

**SRI AUROBİNDİ'O'NUN
DÜŞÜNCELERİ VE AFORİZMLERİ
ÜZERİNE
YORUMLAR**

*adlı eseri
pek yakında
Sevenleriyle buluşacak*

ANNE 'NİN BAZI ESERLERİ

Conversations (Sohbetler)

Pensées et Aphorismes de Sri Aurobindo (pek yakında kitapçınızda)

Éducation

Prières et Méditations

Notes sur le chemin

Paroles d'autrefois

Quelques réponses de la Mère

Paroles de la Mère I

Paroles de la Mère II

Entretiens 1950-1951

Entretiens 1953

Entretiens 1954

Entretiens 1955

Entretiens 1956

Entretiens 1957-1958

Flowers and their Messages

Agenda (13 cilt)

SRI AUROBINDO 'NUN BAZI ESERLERI

Lights on Yoga
The Foundations of Indian Culture
 On the Veda
 The Life Divine
 The Synthesis of Yoga
 Thoughts and Glimpses
 Thoughts and Aphorisms
The Supramental Manifestation upon Earth
 Elements of Yoga
 The Hour of God
 Bases of Yoga
 More Lights on Yoga
On Himself and on the Mother
 The Mother
 The Yoga and its Objects
 The Riddle of this World
Collected Poems and Plays
 The Viziers of Bassora
 Savitri
 The Human Cycle
The Doctrine of Passive Resistance
 Life – Literature –Yoga
 The Ideal of Human Unity
 The Problem of Rebirth
 Heraclitus
 The Superman
 Essays on the Gita
 Eight Upanishads
 Karmayogin
 Bande Mataram
Letters on Poetry and Art
 Letters on Yoga I
 Letters on Yoga II
 Letters on Yoga III
 Tales of Prison Life

E N D E K S

A

Abdul Baha, 85

Acının kökeni, 274

Adem ile Havva, 137

Advaita Vedanta, 177

Agni, 141, 201, 256, 318

Agni'nin etkisi sayesinde güçlüklerle ve engellere bir gülümsemeyle karşı koyabilmek, 156
dönüştürücü alev Agni'yi yanar halde tutmalısınız, 156

Ahenk dünyası, 110

Ahimsa, 275

Ahlak

Ahlak tanrısında ve etkisinde manevi hayatın tam tersi, 115

Ahlak tanrısal değildir ve Tanrısal'dan kaynaklanmaz, insan tarafından yapılmıştır ve sadece
insansaldır, 115

ahlaki sıhhat, 264

Dharmapada da ahlak, 225

egoizm genel ahlakın bir parçası, 268

insanların büyük çoğunluğu kutsal buyruklar gibi belirli ahlaki ilkelere uyarlar, 59

Kimi ahlaki kavramlar iyi arzular ve kötü arzular vardır diye iddia etmeye kadar ileri gider,
116

maneviyatla ahlak arasında var olan fark, 115

Akılüstü, 30, 176, 187

eski Hindu geleneğindeki akılüstünün tanrıları, 242

Akılüstü, 187

Alırlık, 47

Anahata, 20

Ananda, 14, 23, 28, 331

Ānandakoşa, 89

Anne

Anne konuştuğu kişilerin geçmişini (veya geçmişinin bir bölümünü) görüyordu, 318

Anne'nin "Radha'nın duası" dediği bu dua Sri Aurobindo'ya sesleniyor, 138

Kendinizi tümüyle Anne'ye verin, 19

Çocukken anneme yemek konusunda veya bu türden küçük şeyler için şikayetçe

bulduğumda, bana boş şeyleri önemseyeceğime işime bakmamı veya derslerimle

ilgilenmemi söyledirdi hep, 148

Hindistan'da Tanrısal Anne, 30

Sri Aurobindo'yla ilk karşılaşması, 158

Anne'nin Çalışma Gücü, 192

Anne'nin dört başlıca Gücü ve Kişiliği, 192

Arınma

- Aklın arınması için dört ardışık evre, 221
arınma ve tapasya ateşi Agni, 318
sarı elbiseyi giyen ve lekelerinden arınmamış olan insan, 226
Tanrısal ruhla temasa geçen ve ona tevekkül eden bir insan, aklının karanlıklarından arınma
arınmaya başladığını ve evrensel aklın gücüne ve bilgisine katıldığını farkına varır, 113

Ariler, 166

Arjuna, 106

Arya

- özlem duyan ruh, 289

Asalet

- Daıma doğruyu söylemek en yüksek asalet unvanıdır, 131

Ashram, 9

Asil Yol, 274

Aşk

- annenın çocuğuna olan aşkı, 77
aşk zifiri karanlığa indi, 77
aşka açık olmayan insan, 74
aşka huzura ve ışığa yakarma, 75
bir tek aşk nefreti yatıştırır, 224
bireyin kendi sınırlamalarına olan aşkı, 183
dünyadaki aşk kuvveti, bütün varlıkların aşk için bu yarışı, 75
eğer safı aşk olan Tanrısal yaratılışın kaynağıysa, yeryüzünde çok bol olan kötülükler nereden geliyor?, 100
evrensel aşk, 73
fizikteki Tanrısal Aşka olan özlem, 148
hayat aşkıdan kurtulmuş, 309
İnsan iyiliğin aşkı uğuruna iyi olmalı, 287
insansal aşk, 73
insansal aşk öyküsü, 76
insansal aşkın acı tatsonrası, 217
kendine olan aşkını kopar, 292
ne aşk ne de nefret hissetmeyenler, 280
saf aşk atomu, 76
tanrısal aşk, 73
Tanrısal Aşk kötüyü ve gaddarı uysallaştırabilir, 128
Tanrısal Aşkın bilincinde olmak için bütün diğer aşklardan vazgeçmek gerek, 127
yalnızca seven aşkı tanıyabilir, 202
yaratılışın tanrısal aşkı Tanrısal'a olan aşkıyla yanıtlayan yegane hareket, 77

Auroville, 9

Avatar, 82, 191

B

Bach, 110

Bağlılık

Endeks

ağır zincirler demirden, ahşaptan veya kenevirden değil, çocuklara ve eşlere bağlıktan yapılmıştır, 304
aileye bağlılığın boşluğu, 245
Akılsal bir kurala bağlılık hala bir yerlerde saklanan bir körlüğü işaret eder, 59
Ebedi kuvvet olan aşkın göz dikeği, arzusu, sahipliğe susamışlığı, kişisel bağlılığı yoktur, 73
Gerekli olan, gıdaya, damak zevklerine bağlıktan ve göz dikmekten bir içsel kurtuluş tavrıdır, yenilen miktarın gerekçesiz azaltılması veya istemli bir açlık değil, 215
Gıdaya bağlılığın üstesinden gelmek için, insan öyle bir ruh değişmezliğine ulaşmalı ki yiyeceğe karşı tamamen kayıtsız olsun., 142
Hiçbir nesneye, hiçbir hayat tarzına bağlılık olmamalıdır, 22
İnsanın kendi eski oluş, düşünme ve tepkime biçimlerine olan bağlılığı, 245
insanlığa hizmet fikrine bağlılık şahsi bir hırs göstergesidir, 22
Tanrısalı hakikaten sevmek için bütün bağlılığın üzerinde olmalıyız, 127

Bahailik, 85

Beethoven, 109, 110

Bethlehem, 29

Bhagavadgita, 106

Bhakta

belirli bir bhakta kategorisi sözde tapma krizlerinde zıplıyor, bağınıyor, gülüyor, şarkı söylüyor, 23

Bhakti, 106

Bilgi

Size dışarıdan geliyor gibi görünen bilgi sadece içinizde bulunan bilgiyi yüzeye çıkarmak için bir fırsattır, 58

Bilinçaltı

Arzular bilinçaltında işbaşındalar, 22
bilinçaltındaki ölüm inancı, 325
bilinçaltındaki sinsi kuşku, 281
bilinçaltındaki yeni bilgi düzlemleri, 58
bilinçaltısal alışkanlıklardan kaynaklanan bağlardan kurtulmalısınız, 84
bütün dirençlerin merkezi bilinçaltındadır, 214
eğer bu ölüm inancı fiziğin bilinçaltı katmanlarından defedilebilseydi, ölüm artık kaçınılmaz olmazdı, 46
Sıradan yaşamda, en önemlisi bilinçaltının etkisidir, varlığın daha bilinçli kısımlarından yüz kez daha güçlü şekilde etki eder., 62
uyku bilinçaltının artan hakimiyetiyle giderek bilinçlenebilir, 216

Bilinçsiz, 207, 328

bilinçsizde hatta bilinçaltında bir yerlerde saklanmış o sinsi kuşku var, 281

Bilinçsizlik

Aktif ve müteyakkız bir akla sahip olmak. Bir yarı uyuklamada, bir yarı bilinçsizlikte yaşamamak, 276
bilinçsizliğinize ve ataletinize karşı bir zafer kazanmaya yardım etme gücü olan bir şey bulduğunuzda, 257
Dirilmenin hakiki anlamı tanrısal Bilincin, içine gömüldüğü ve içinde kaybolduğu bilinçsizlikten uyanmasıdır, 162
Hakikaten, yüce aşk buydu

- bilinçsizlikle birleşmek ve, cehaletle ve karanlıkla birlikte dünyada kalmak için mükemmel tanrısal hali ve onun mutlak bilincini, sonsuz irfanını kaybetmeyi kabul etmek, 75
- Karşıt güçlere en ufak kötülüklerini yapma şansını asla vermemeliyiz. En küçük bilinçsizlikten faydalanırlar., 209
- Muzaffer bir doğuşla bilinçsizliğin derinliklerinden çıkan bilincin muzaffer uyanışının titişimi, 110
- nefs her yerde ve herkeste pislikle, fizik de bilinçsizlikle dopdoludur, 204
- rüyasız uyku
- ölümün bir öntadı olan mutlak bir bilinçsizlik, 28
- Sıradan bilinciniz tamamen bilinçsizlikle karışmıştır, 182
- Sizden kaynaklanan en ufak saklama sizi anında aşağı doğru, bilinçsizliğin içine çeker, 151
- süpraakısal vücutta ne hantallık ne temas ne de bilinçsizlik olmayacak, 189
- tanrısal iradeye tevekkül edip Büyük Eserde yerini almak ile bilinçsizliğe gömülmek ve artık var olmamak arasında seçmek, 52
- Tanrısal karşıtı güçler içimize sızmak ve bizi köleleri haline çevirmek amacıyla varlığın bilinçsizliğinden yararlanırlar, 15
- vücut acının yoğunluğunu azaltan bir çeşit bilinçsizlik peçesidir, 233
- Yalnızca egonun sınırlarının, cehaletin ve bilinçsizliğin feda edilmesini istiyorum, 212

Bin petalli lotüs, 20

Bitki

- Bitkilerin fiziksel varlıklarındaki özlem, insanlarınkinden daha büyüktür, 150
- bitkilerin özlemi, 150
- Ormanda yalnız yaşayan insanların büyük çoğunluğunun onları çevreleyen bütün hayvanların ve bütün bitkilerin dostu oldukları saptandı, 295

Brahma, 282

Buddha

- Aynı anda İsa ve Buddha olduğunu ileri süren böyle birini tanıdım, 82
- Buddha dünyadan çekildi, meditasyona oturdu ve dünyasal acının ve sefaletin, hastalığın, ölümün, arzusunun, günahın ve açlığın dışına götüren bir yol keşfetti, 79
- Buddha daima "orta yol"da ısrar ederdi, 227
- Buddha dedi ki – ya da dediği söylendi ki – insan bütün arzudan kurtulduğunda mutlaka sonsuz saadete girer, 290
- Buddha dünyaya tekrar inip vahyiinin ne hale getirildiğini görseydi hevesi kırılmış olarak hızla nirvanaya geri dönerdi, 80
- Buddha ve farklı "yollar", mezhepler ve tarikatlar, 79
- Buddha ve öğretisi, 230
- Buddha zamanında, manevi hayatı yaşamak sevinçti, mutlak saadetti, 238
- Buddha'nın demek istediği
- Tarıklar, Işığa yönelik olanlar ve Güçte ve İrfanda yaşayanlardır, 279
- Buddha'nın öğretilerine göre, bir vücudun içindeki hayatla vücudun dışındaki hayat arasında neredeyse fark yoktur, 234
- Buddha'nın, Mükemmelce Uyanık'ın müridi ancak bütün arzusunun yok edilişleriyle sevinebilir, 273
- Buddha'ya insansal gelişmeye katkısından ötürü teşekkür ediyoruz, 313
- Budizm, Buddha'nın söylediği tahmin edilen sözlerin ve söylediklerinin sözde anlamının üzerine kurulu tam teşekküllü bir din olarak ancak üstadın gidişinden sonra belirdi, 79
- konusmalarının terimlerini dinleyicilerine göre değiştiriyordu, 263

Endeks

O zamanlar, ve Dharmapada'nın Buddha tarafından telaffuz edildiği anda, dünyasal bir ölümsüzlük imkanından asla bahsedilmezdi, 225
Uyanık'ların, Buddha'ların gelişi hakikaten zordur, 273

Burgundians, 30

Büyük Araç, 79

C&Ç

Cehalet

akıldaki hakiki ve içten bir tevazu insanları cehaletten ve karanlıktan kurtarabilir, 202
aklüstünün bir cehalet alanı olduğu anlamına gelmez, 187
cehalet insanlığın genel durumudur, 99
Arzular zaafatın ve cehaletten kaynaklanır, 114
ast Doğada, Tanrısal, kozmik cehalet tarafından peçelenmiştir, 178
bilinçsizlikle birleşmek ve, cehaletle ve karanlıkla birlikte dünyada kalmak için mükemmel tanrısal hali ve onun mutlak bilincini, sonsuz irfanını kaybetmeyi kabul etmek, 75
Bir şeyi kendiniz kararlaştırdığınızı sanarak onu yaptığınız bir cehalet hali vardır, 65
ego ve arzu cimrinin olduğu kadar karşınının da teşvikçisidir, 117
Budizmin “pislik”le kastettiği özellikle egoizm ve cehalettir, 226
Bütün lekelerden daha da beterdir cehaletin lekesi, 284
büyük tanrısal kudretin bütün tahriyatları kısıtlı aletlerinin karanlığından, cehaletinden ve egoizminden ileri gelir, 73
Cehalet başlıca, temel suç, 286
Cehalet bilincin artmasıyla yok olur, 99
Cehalet ile bu tam bilgi arasında çok ara seviye vardır, 65
cehalet tarafından hareket ettirileceğinize, içinizdeki ebedi bir ışığın ve bilginin mevcudiyetinin bilincine varırsınız, 67
Cehalet varoluşun esas varolma sebebini, keşfedilecek hakikati unutmaktır, 286
cehalet ve bilinçsizliğin feda edilmesini istiyorum, 212
Cehaletlerinin kendisi onları tıbbi bilimin telkinlerine karşı koruyarak onlara yardımcı oluyor, 62
cehalette envölüsyon Tanrısal'ın gelişen tezahürünün bir temeli olarak kabul edildiğinde, 184
Cehalette, akılsal görüşler daima birbirleriyle karşı karşıya gelir, 131
Cehaletten kaynaklanan belirli bir ilgi yoğunluğu vardır, 95
çatışmalar ve şiddet, karanlık ve cehalet, bütün kötülükler aynı yerden kaynaklanıyor, 47
eskiden dünyayı yönetenler Cehaletti ve Yalandı, 272
Genellikle, özdeşleşme bilgiden ziyade cehalete sevk eder, 182
hakikate özgü irfanın cehalete özgü yarı bilgiyle uç uca konabileceğini beklememelisiniz, 94
insan cehalete dayandırılan ve yalan dolu alelade bilinçte yaşadığı sürece hangi yargı doğrudur?, 217
kötülük cehaletten ötürü edilir, 232
kurtuluş, aklı yavaş yavaş Cehaletten arındıran Sekizli Yol'un disiplini izlenerek elde edilir, 274
Madde kelimesini karanlıkla ve cehaletle eşanlamlı yapmak bir hatadır, 101
Maddesel dünya, karanlığında ve cehaletinde, Tanrısal'ı unutmuştu, 77
nefsi dünya bütün cehalet çeşitlerinin alemidir, 50

nefsi kuvvetler cehaletlerini semirtir, 155
Özgürlüğü ve yazgıyı, hür iradeyi ve determinizmi aynı düzleme koyan ve karşı karşıya getiren akılsal cehalettir, 40
sabahtan akşama kadar koşuşturmak ve her türlü değersiz şey için çalışmak gerektiğini sanmak büyük bir cehalettir, 71
saflık cehalet yokluğudur, ve cahillik iç yasanın, varlığın hakikatinin bilmezliğidir, 228
Tanrım, bizi bütün cehaletten kurtar, 136
Tanrısal İrade cehaletteki karşıt kuvvetlere temas ettiği andan itibaren gerçekten bir çarpıtılmaya maruz kalıyor, 185
Tüksinme bir cehalet hareketidir, 99

César Frank, 109

Christ, 29

Cinsel dürtüler, 18

Coué, 45, 171

Çiçek

çiçekler çok reseptif; ama içgüdüsel olarak saf psişik bilince sahipler, 150
Fiziğin Tanrısal Aşka Özlemi, 148
ışıl ışıl kokulu çiçek, 246

D

Dağ Vaazı, 29

Dans

Antik Çağlarda dans, 109
dans eden, zıplayan ve bağırın kişi, 323
dinsel danslar, 110
Düşen küçük bir damla dans etmenize, şarkı söylemenize ve bağırmanıza yetiyor., 24
Grek dansları, 110
Heyecandan ağlamak, bağırarak veya dans etmek daima nefsi, akılsal veya fiziksel mizacın bir zayıflık belirtisidir, 24
Japonya'da dans, 110
kendi eğlenceleri için insanları dans ettiren kuvvetlerin oyuncakları, 71
modern zamanların dansı ne hale getirdiğini görün, 109
Ramakrishna'nın kolları havada dans etmesi, 23
Rus dansları, 110
Ruslar dans teknisyenleri olarak harikadır, 110
yoga yapan dansöz, 103

Depresyon

Bütün depresyon, bütün hüznün, asla size keyifsizlik çektirebildikleri zamanki kadar mutlu olmayan düşman kuvvetlerin yaratımıdır, 156

Determinizm, 40

bir düzlemin determinizmi bir diğer düzleminkiyle aynı değil, 64

Dharma, 227

Din

Bir dinin maddeleri ve dogmaları aklın üretimleridir, 80
bütün dinler aynı şekilde, bir gelenekler yığını üzerine kuruldu, 83

Endeks

Benim dinim yüce hakikate, yegane hakikate sahiptir, 80
Din en vahim ve iyi şeylerin teşvikçisi oldu, 81
Din insanlığın üst aklına aittir, 79
Din, felsefe gibi, en yüksek faaliyetinde insansal aklın eriştiği sınırları işaretler, 81
dini manevi yaşama bu kadar aykırı kılan da budur, 80
Dinin kendisi insanlara empoze edildi, 84
dininizden emin olmak istiyorsanız, onu seçmelisiniz, 83
gücün yapılan tarifi dinlere göre değişir, 31
insanlar bir dinin büyüklüğünü müritlerin sayısıyla ölçüyor, 84
İşte ailem, ülkem, dinim” diyebilirsiniz, 83
nefsi alemin sübtül varlıkları durmadan yeni dinler esindirir, 155
sembolizm ırklara, geleneklere, dinlere göre değişir, 27
Din ilk kökeninde tanrısal olabilir, 79
Yalnızca bir dininiz, bir ülkeniz, bir aileniz olur
Tanrısal, 85
yerleşmiş ve kesin dinler, 80

Dinsel duygular

müzik daima dinsel duygularla ve iç dünyayla bağdaştırıldı, 109

Dinsel hayat

dinsel hayatın temelleri, 307

Dinsel inanış, 80

Dinsel korku

din dinsel bir korkuyla veya manevi tehditle devam ettiriliyor, 84

Dinsel törenler

iyi bir bölgeye bir nevi pasaport olan dinsel törenler, 234

Dinsel yaşam

Japanya’da dans geleneksel olarak dinsel hayatın bir parçasıdır, 110

Dinsel zihniyet, 80

Doğru

Kalpteki doğrular, 25

Dokuzuncu Senfoni, 109

Dönüşüm

akılıstü, insanlığa tanrısal bir doğa kazandırmak için onu dönüştürme gücüne sahip değildir ve sahip olamaz. Bunun için süpraakıl tek etkili etkendir, 188

hakiki varlığınızı tanımanız gerekir, 143

Bir yoga yapan kişiye inen ve ona dönüşümünde yardım eden kuvvet birçok şekilde etkir, 86

Biz bireysel bilincin dönüşümünü istiyoruz, bir rejim veya hükümet değişikliği değil, 136

bütün doğanızın dönüşümünü gerçekleştirecek olan psişğin nüfuzudur, 68

dönüşüm yolunda dikilen engellere değişmez bir keyifle karşı çıkın, 156

Dönüşümü isteyen ve yolda yürüten kişi hakkından gelinemez şekilde gözü pek olmalıdır, 63

Dönüşümü tadana kadar dönüşmüş bilincin hareketlerinden bir fikir edinmek mümkün değildir, 38

Dünyanın tümü gelişen bir dönüşüm yolunda

yoga disipliniyle kendinizde bu süreci hızlandırınız, 87

Dünyasal dönüşüm ve ahenkleştirme, 121

Eğer dönüşeceksiniz yönündeki fikri veya hissi daima muhafaza ederseniz, o zaman yoganın sürecine yardım edersiniz, 171

- Eğer gelişen dönüşümünde varlığın tümü kainatın iç seyriyle ahenk içinde simültane biçimde ilerleyebilseydi, hastalıklar olmazdı, ölüm olmazdı, 90
- Entegral yogada , entegral yaşamda her şey en ufak ayrıntısına varana kadar dönüşmeli, tanrısallaşmalıdır, 36
- Fiziksel hayatın tümü dönüştürülmelidir, 147
- Işığın inmesini sağlayın, Dönüşüm gücüne açılın, 178
- iç ve dış dönüşüm, 87
- içinizde dönüştürücü alev Agni'yi yanar halde tutmalısınız, 156
- insan dönüşmediği andan itibaren hakikaten yaşlanır, 266
- İnsan dünyanın üstünde yükseldiğinde, üstte olandan bir şeyleri, eski doğasını dönüştüren veya dönüştürmeye yönelen bir ışığı, bir gücü de dünyaya indirmiş olur, 41
- İnsan hayat süresince dönüşmelidir, 233
- Jeanne d'Arc yoga yapmıyordu, ve dönüşümü de hedeflemiyordu, 319
- Sonunda fiziksel vücut ışığın özüne dönüştürülecek, 190
- Sri Aurobindo'nun eseri türünde tek olan bir dünyasal dönüşümdür, 187
- Sri Aurobindo'nun üstlendiği muazzam Dönüşüm çalışması, 157
- süpraikısal plastisite, sonunda dönüşmüş maddenin bir özneliğidir, 189
- Tanrının bu anlatılmaz tevazusunun en büyük zaferlerinden biri, görünüşte en tanrısal şey olan maddenin dönüşümü olacaktır, 189
- Tanrısal Aşka açıldığınız andan itibaren onun dönüşüm gücünü alırsınız, 186
- Tanrısal Aşkla birlikte yüce Dönüşüm gücü bulunur, 185
- Tanrısal Bilinç seni dönüştürmek için işbaşında içinde serbestçe işleyebilmesi için ona açıl, 212
- Vücutsal dönüşüm yüce manevi yenidendoğuş olacaktır, 190
- Yalnızca insansal bilincin bir dönüşümü, bir aydınlanması insansal durumda hakiki bir düzelme, hakiki bir gelişme getirebilir, 125
- Yapılacak tek şey nefsi yok etmek veya hareketlerini ortadan kaldırmak değil, onu dönüştürmektir, 76

Dört hakikat, 274

Dörtlü Hakikat, 291

Dua

- Tanrısal için çalışmak insanın vücuduyla dua etmesi demektir, 128

E

Ego

- Yalnızca egonun sınırlarının, cehaletin ve bilinçsizliğin feda edilmesini istiyorum, 212
- artık egonuzun olmadığını iddia etmeyin. Bu doğru değil. Artık egosuz olma yolunda olduğunuzu söyleyin, tek doğru şey bu, 269
- ego ve arzu cimrinin olduğu kadar karıştının da teşvikçisidir, 117
- Ego asla anlamıyor ki Tanrısal değişik kişilerde farklı şekilde davranıyor, 204
- Ego insanın başkalarından ayrı bir kişi olduğunun bilincinde olmasına yol açandır. Eğer ego olmasaydı, insan başkalarından ayrı bir kişi olduğunun farkına varmazdı, 268
- egodan kurtulmanın en hızlı ve en radikal yöntemi, 290
- egonun kavranması çok daha zor, çünkü neticede, onun ego olduğunu fark etmek için zaten ondan çıkmış olmak gerekir, 268
- egonun vazgeçilmez erimesine doğru en emin yoldur, 201

Endeks

egoya olan inanış

bu bağı kopar, 307

Eğer insanüstülüğe adaysanız, egonuz olmadan yaşamaya, onu aşmaya kararlı olmalısınız, çünkü onu yanınızda tutduğunuz sürece, süpraakıl sizin için bilinmeyen, ulaşılmaz bir şey olur., 269

gıdayı ego veya arzuya değil, her eylemin gerisinde olan Tanrısal'a ikram etmek, 323
insan egosunu aşmadıkça, egonun varolma sebebinin artık olmadığı bilinç haline gelmedikçe, hedefe ulaşmayı ümit edemez., 249

insanın artık egosantrik olmamasındaki sevinç, 290

Kainatın harikalarının sonu yoktur. Küçük egomuzun sınırlarından kurtuldukça bu harikalar bizim için daha çok açığa çıkar, 132

Özsunguya gelince, insanın egosunun sınırlarını terk etmesi olarak tanımlanabilir, 183

Einstein, 93

Entegral yoga, 36

Entelekt

Kendi önemine çok fazla inanan ve kendisi için tatmin isteyen entelekt en yüksek realizasyon için bir engeldir, 43

Envolüsyon, 165, 184

Eski Mısır

'daki derin ve ahenkli bütünlük, 107

Evrim

akılsal nefsi evrimin değişkenlikleri, 184

Bize evrimin ilerleyici olduğu ve spiral şeklinde yükselen bir gelişim izlediği deniyor, 239

bütün evrimsel değişim yerine getirilmesi gereken bir "eğer" şartına bağlıdır, 325

dünyanın evrim ve dönüşüm akıntısı, 87

evrimin hedefine erişmeye azimli birey, 159

evrimsel form, 165

maddenin evriminin anlamı, 46

Yaratılışın belirlenmiş bir hedefi var mı? Ona doğru evrimlendiği nihai bir nokta var mı, 42
yükselen evrim, 165

F

Falci, 321

Fantezi

hayali fanteziler, 49

Fedakarlık

Bizim yogamızda fedakarlığa yer yoktur, 112

gerçek anlamında, Tanrısal'a sunarak adamak, kutsallaştırmak demektir, 112

Hint Kutsal Kitaplarında yüce fedakarlık olarak gösterilen iniş, 186

ona şu anda verilen anlama, fedakarlık kelimesi imhayla eşanlamlı oldu, 112

Felsefe

Felsefenin şeylerin sırrını çözemeyişinin sebebi, 49

Feragat

bir şeyden vazgeçmeniz gerektiği sürece siz henüz bu yolda değilsiniz., 147

Fikir kuvvet

bilinçleri sallama gücüne sahip yeni fikirler, 293
Fiziğin Tanrısal Aşka Özlemi, 148
Fiziksel akıl, 63, 66, 94, 164, 173, 202
Form-düşünce, 57, 323

G

Gaillardia pulchella, 193

Gelecekte Başarı, 193

Gençlik

ebedi gençlik, 266

Gerçek, 30, 176

Gopi, 138

Gotama buddha, 79

Gönlün lotüsü, 20

Guna, 189

Gülümseme

Gülümsemenin zorluklar üzerindeki etkisi, 126

Güneş

Fiziksel Doğada güneş, Tanrısal'ın sembolüdür, 25

Hakikat Güneşi, 318

ışık Tanrısal'ın maddesel simgesidir, ve güneş bazı durumlarda yüce Bilinci temsil eder, 150

karanlıksız süpraakısal Işıktan dönerken fiziksel güneşin kara olduğunu bulurdunuz, 162

Güney Yolu, 79

H

Habil, 137

Hakikat, 30

ağacın temsil ettiği hakikat, 183

akılda hakikatin yanılmaz sezgisi yoktur, 143

Bir tek hakikatin reklama ihtiyacı yoktur, 85

bu dünyada Tanrısal'da nihai desteği ve hakikati olmayan hiçbir şey yoktur, 38

bütün hakikati bütünlüğünde bulunduğunu düşünen, 81

bütün şeylerin gerisinde bulunan hakikat, 65

Cehalet keşfedilecek hakikati unutmaktır, 286

eğer insan manevi hakikati görmekte ve izlemekte hür olmak istiyorsa, 60

en iyi hakikat Dörtlü Hakikattir, 291

evrensel hareket bir yalan ve hakikat karışımıdır, 183

evrensel varoluşun hakikati, 313

fazla büyük gelen hakikat, 82

görünüşlerin gerisinde bulunması ve kişisel deneyim ve özdeşlik sayesinde bilinmesi gereken

bir hakikat olduğunu bilen insan, 255

Hakikat, özünde aşıkardır ve dünyaya empoze edilmeye ihtiyacı yoktur, 84

Endeks

- hakikati uğruna acı çekti, 79
hakikatin arayışı ve onun en iyi ifade şekli, 243
Hakikatin davası, 52
Hakikatin hükümdarlığı, Tanrısal Kanunun ifadesi, 178
Hakikatin mükemmel hizmetçisi, 133
hakikatin özel bir şeklinden tek hakikatmiş gibi söz etmek, 84
hakikatin realizasyonu, 158
Hakikatten bir fikir edinmek için, 299
her durumda hakikatin koruyuculuğunu yapmak, 137
ilk hakikatlerin tanrısal dünyası, 176
insanın hakikatten, manevi varlığından vazgeçmesi, 225
manevi hakikati arayanın hiçbir akılsal ilkeye bağlı olmaması gerektiği, 60
O ki içinde hakikat ve doğruluk ikamet eder, o bir saftır, o hakiki bir brahmandır, 310
Sağduyusuz aylarca gıdasını bir kusa filizinin ucunda yemesine rağmen yine de hakikati anlamış birinin on altıda birini bile etmez, 249
savaşmadıkça Hakikatin zaferi elde edilemez, 178
Sri Aurobindo'nun süpraakıl olarak adlandırdığı Hakikatin dünyası, 187
süpraakılsal hakikat akli en yüksek Işıktan ayıran katmanların arasında inmeye başlar, 171
süpraakılsal Hakikat tarafından damgalanana kadar tırmanan psişik bilinç., 163
şeylerin derin hakikatinin, varlığın yasaasının, dharm'a'nın bilmezliği, 227
tanrısal bir hakikatin enkarnasyonu, 80
Tanrısal hakikat bende!, 82
varlığımızın hakikatininden koparan ve onu realize etmemizi engelleyen, 225
varlığımızın sorumluluğunu Hakikate devredin, 145
Yalnızca bir hakikat , bir gerçek var, 30
yoganın nihai hakikati, 111
yüce hakikat, yegane hakikat, 80
Yüce Hakikatin seyrinde yaşanmış tek bir gün bile yüce Hakikatin bilgisizliğinde yaşanmış bir yüzyıldan daha değerlidir., 257
yüce Hakikatle birlik içinde yaşama gücü, 295
yüzünüz daima Hakikate doğru dönük olsun, 151

Hakikat Bilinci, 92

- Bir tek Hakikat Bilinci değerlendirilebilir, 217
bizler yeni bir dünya, hakiki bir dünya, Hakikat Bilinci'nin ifadesi olan bir dünya istiyoruz., 147
Hakikat Bilinci bütün varlığa nüfuz etmeli, 198

Hakikatin dünyası, 187

Hakiki, 176

Hakiki akılsal varlık, 14, 331

Hakiki fiziksel varlık, 14, 331

Hakiki nefsi varlık, 14, 331

Hastalık

- açlık
hastalıkların en kötüsü, 278
dünyanın genel hastalığı
bilmeden günah işlemek, 253
fiziksel, 61

fiziksel hastalıkların ilk kaynağı, 86
hastalık olmadan hastalık görünüşü, 88
hastalıklar maddesel vücuda uygulanmış determinizmdir, 123
Korku size bir hastalığın görünen belirtilerini verebilir, 91
mikroplar ve hastalık kaynakları, 61
olasılıkları, 61
vücudun hastalıktan etkilenen özel bölgesi hastalığın orijini gösterir, 88
yogadan ileri gelen hastalıklar, 86

Hathayoga, 33

Hayal

annem bana, 149
hayale kapılan birçok insan yönetim değişikliği, sosyal reformlar, insansever çalışmalar talep ediyor, 147

Hayal gücü

Coué metodu, 45
Hayal gücü aslında akılsal bir formatör güçtür, 171
Hayal gücü bir bıçak gibidir, 171
hayal gücünüz dâima ümit dolu olsun, 171

Hayat gücü, 24

Hayvansal akıl, 325

Hedef

Hedef kendini tanrısal Bilinçte yok etmek değil. Hedef bu bilincin maddeye nüfuz etmesine ve onu dönüştürmesine izin vermektir, 135

Hırs

hırsın tatmini için yaşayanlar, 249
kalplerinde bütün hırsları muhafaza edenlere, 249
kişisel hırs, 17, 21
şahsi hırs göstergesi, 22

I&I

İrk

Arılar, Samiler ve Japonlar, hepsi, sırayla kendilerini seçilmiş ırk olarak kabul etti, 166
bütün ırklar yukarıdaki iniş tarafından etkilendi, 166
ırk gururu, ırksal eksklüzivizm, 166
İrk üstünlüğü fikrinin hakiki kökeni, 165
İnsansal vücuda büründüğümüzde, aynı anda insansal cinse ait bir sürü telkin, ırkçı fikir, duygu, çağrışım, çekicilik, iticilik ve korku kabul ederiz., 99
seçkin ırk, insanüstü ırk, bir çeşit tanrısal insanlık oluştu, 166
sembolizm ırklara, geleneklere, dinlere göre değişir, 27
Yeni ırkın, "Tanrı'nın Çocukları" ırkının doğuşu, 121
Yılanlar ve akrepler gibi kimi hayvanlara karşı duyduğumuz içgüdüsel tiksintinin sebebi bireysel değil, insansal ırka ait, 99

İşık

altın renginde bir ışık ırmağı kesintisiz gibi boşalıyordu, 126
bilincinizi tanrısal ışığa açarak onu çoğaltın, 100

Endeks

daha yüksek Hakikatin yaratıcı ışığı, 171
hakikate ve ışığa susamışlık, 264
iç bilinçte Işık inişleri, 48
inen ışığın baskısı, 52
neşe ışıkla birlik içinde yaşamaktır, 279
psişik varlık Tanrısal Benliğin her birimizdeki Mevcudiyeti aracılığıyla yarattığı bir ışık
merkezi, 67
tanrısal ışıkla artan birlik, 122
yukarıdan gelen ışığın aydınlattığı üst akılsal düzlem, 93

İki yüz yıldan fazla yaşayan yogi Brahmananda, 90

İllüzyon

Ayrılma hissi bir illüzyondur, iyileşmemiz gereken sahte zihniyetlerden biridir, 65
bağımsız hareket illüzyonu, 40
eylem illüzyonu, 71
illüzyon dünyası, 246
illüzyon gibi tuzak, 285
illüzyondan kurtaran lütuf, 305
illüzyondan kurtulmuş insan, 309
İnsanlar aniden aşık olduklarını düşünürler, ama edindikleri şahsi, kendilerine ait bir deneyim
hissi bir illüzyondur, 73
kainatın terk edilmesi gereken, var olmayan bir illüzyon olduğunu iddia ettiler, 177
nefsi varlıkların illüzyon gücü, 180

İllüzyonizm, 177

İnanç

Akılsal inanç yeterli değildir, nefsi, hatta fiziksel bir inançla, vücudun bir inancıyla
tamamlanmalı ve güçlendirilmelidir, 45
batıl inanç, 60
bilinçaltındaki ölüm inancı, 325
Dharmapada'daki inanç, insanın kendi imkanlarına olan inancıdır, 226
dinlerin inanç maddeleri, 80
hepimiz en farklı dinlere inandık, 83
inancı vücudunuzun hücrelerinin içlerine tesis etmelisiniz, 46
İnancınız hariç, sizi tutacak hiçbir şey olmadan havada asılı kalmaya hazır olmalısınız, 85
İnanç psişikteki spontane irfandır, 212
inanç ruhun hareketidir ve bilgisi spontane ve dolaysızdır, 167
İnanç tek başına her şeyi yaratabilir mi, her şeyi fethedebilir mi?, 45
Özünde, inanç daima sarsılmazdır, doğasının kendisi budur, yoksa bu inanç olmazdı, 167
Sarsılmaz bir inanç, tanrısal iradenin varlığının bir işaretidir, 96
Sri Aurobindo'ya olan inanç, 171
Tanrısal'a olan güven ve inanç dolu bir gülüş var olan en çarpıcı kuvvettir, 156

İndra, 241, 242

İnsanlık

hayvansal insanlık, 166
Her şeye rağmen, bütün görüşlere karşın insanlık geliyor, 293
her yöne doğru koşturan, ne yaptığını ve yaptığını neden yaptığını bilmeyen insanlık, 71
insanlığa ait olmadıklarını bilen varlıklar, 51
insanlığa hizmet düşüncesi, 22
insanlığa hükmeden yalanının efendileri, 158

insanlığın en yüksek etkinliklerinden biri, 80
insanlığın genel durumu cehalet, 99
insanlığın genel tesviyesi, 166
insanlık genelinde ölüme sıkıca inanıyor, 46
insanlık yeryüzüne ilk adımlarını attığında, 165
tanrısal insanlık, 166
uyumsuz ve günahkar bir insanlık, 47
Yalnızca Tanrısal'ın çağrısına cevap verecek olan insanlığın kısmı O'nun Lütfunu alacaktır.,
15
yoga insanlık için mi yapılmalı?, 15

İnsanüstü

insanüstü sevinç, 307

İrade

Agni mutlak muzaffer bir iradenin ateşidir, 201
bütün irade gücünüz Tanrısal İradeyle okyanustaki bir su damlası gibi karışacak şekilde
birleşmelidir, 153
Konsantrasyon ve irade kaslar kadar iyi geliştirilebilir, 133
Eğer irademiz Evrensel İradenin yalnızca ifadesiyse veya yankısıysa, 64
eğer on iki içten insan Tanrısal'dan duayla yardım istemek için iradelerini ve özlemlerini
birleştirirlerse, 97
evrensel irade, 53
form-düşüncenin gerisindeki irade, 323
her formasyona tam gücünü, tam ve ahenkli realizasyonunu yalnızca bu Tanrısal İradenin
daimi yönetimi verebilir, 58
ihmal iradenin gevşemesidir, 242
İnsan bir günde kendi doğasının üstesinden gelemez. Ancak sabırla ve sebatkar bir iradeyle,
zafer kesindir, 201
insan rüya gördüğü esnada bile, bilinçli iradesini kullanabilir ve düşte gördüğü olayların bütün
akışını değiştirebilir., 28
İnsan yogik bir disiplin izlediğinde, bilginin derhal güç tarafından izlenmediği yolundaki o
zayıflığı, o gevşekliliği, o irade eksikliğini kabul etmez, 252
İrademizi tanrısal Lütfa sunalım, her şeyi gerçekleştiren odur., 129
iradenizi Tanrısal'a sunarınız
İrademi Tanrısal'a sunuyorum, ancak bilğim yok. Tanrısal İrade bunu bende
gerçekleştirsın, 31
kendi iradenizi Tanrısal İradeye katarak realizasyonu hızlandırabilirsiniz, 31
Nefsi düzlemde, aksine, insan iradesini kullanmalıdır, 180
süpraakıl yalnızca buraya, yeryüzüne yerleştiği ve hükmettiği zaman tek yüce İradenin otantik
biçimde tezahür ettiğini söyleyebiliriz, 177
tanrısal iradeyi ayırt etmek zor değil, 21
Tanrısal iradeyi realize etmek amacıyla buradayız, 15
Tanrısal'ın iradesi tezahür etmek, bütünsel bir hareketsizliğe, mutlak bir sessizliğe çekilmek
değil, 111
Aslında, bütün olanlar tanrısal değildir, 184

İsa, 29, 73, 79, 80, 82

Aynı anda İsa ve Buddha olduğunu ileri süren böyle birini tanıdım, 82

Jain

Jain'lere ima, 275

Jainizm, 275

Jeanne d'Arc, 30

Jeanne d'Arc, 319

Jesus, 29

Jiva, 163

Jivatman, 20

Kabil, 137

Kabuslar

Kabuslar sizin nefsi dünyaya sortilerinizdir, 54

Karma, 40

Doğanın mekanizmasının kölesisiniz, karma'nın dışisine kapılmışsınız, 321
karmadan kurtulmak için gereken manevi yenidendoğuş, 190

Katolik dini

yalnızca insanın bir ruha sahip olduğunu ilan etmesi, 166

Kendilik, 19

Konfüyanizm, 30

Konfüçyüs, 30

Konsantrasyon ne?, 317

Korku

akıl ve nefsin korkak tereddüdü, 33

Bir hastalıktaki tehlikenin onda dokuzu korkudan kaynaklanır., 91

Bütün korkudan kurtulmak için sürekli bir efor ve disiplini gereklidir., 63

dinsel korku, manevi tehdit, 84

Düşman kuvvetlerini sürekli olarak düşünmek ve onlardan korkmak çok tehlikeli bir zayıflıktır, 133

Edinmekte olduğunuz deneyimin karakteri ne olursa olsun, korkuya asla yer vermeyin, 91

İnsan ancak içinden bütün şiddeti kovduğu zaman korkudan tamamen kurtulur, 130

İnsan hakiki bilinci vücudun içinde muhafaza edebilmeli ve en ufak korkuyu bile

hissetmemelidir, tarınsal huzurla dolu olmalıdır., 170

İnsan tamamen sakin ve korkmadan durunca, başına hiçbir ciddi şey gelmez., 208

iyice uyanık olan insan korku tanımaz, 244

Kaza veya felaket öngörerek, korkularınıza form vererek hayal gücünüze sağlıklı biçimde gönlünce davranmasına izin verdiğiniz her seferde, kendi geleceğinizi yok etmiş olursunuz., 171

korkudan kaynaklanan tikslenme, 99

Korkulması gerekemeyenden korkan ve korkulması gerekenden korkmayan, 298

nefsi varlıkların içinizde bir korku titreşimi yaratma gücü, 180

Normal insansal durum, kaygı ve korku dolu bir haldir, 63

Yalan söyleyen, yalanı ortaya çıkar korkusuyla sürekli tedirgindir, 233
Yavru kedinin ne korkusu var ne de sorumluluğu, 17
zekalarını kaybetmekten korkanlar, 232

Krishna, 103, 105, 106

Kurukshetra, 106

Kutsanmış Pekmutlu Efendinin Şarkısı, 106

Kuzey Yolu, 79

Küçük Araç, 79

L

La Joconde, 108

Leonardo da Vinci, 108

Lütuf, 129, 146

Buradan, dönüştürücü Lütuf fiilen ıslıdayacak, 193
hayat size bir sersem olduğunuzu söylemek için burnunuza bir sille vurduysa eğer, Lütfa teşekkür etmezsiniz, 239
insansal imkanların hiçbirine güvenmiyoruz, bir tek tanrısal Lütfa inanıyoruz, 136
Lütuf herkes için ayındır. Ama herkes içtenliği oranında alır, 212
tanrısal Bilinç ve Lütuf kararlılığınızı ciddiye alır, 301
tanrısal Lütuf genelde güçlüklerinize göre orantılıdır., 141
Tanrısal, bu evreni Lütuf şeklinde, Aşk şeklinde yükseltmeye rıza gösterdi, 185
Yalnızca tanrısal Lütfa bel bağlamayı ve onu her durumda imdadımıza çağırmayı öğrenmeliyiz, 129

M

Madde

Bu illüzyon dünyasına, bu karanlık kabusu kendi tanrısal gerçeğini verdin, ve maddenin her atomu mutlakiyetinden bir şeyler içeriyor., 135
Hedef kendini tanrısal Bilinçte yok etmek değil. Hedef bu bilincin maddeye nüfuz etmesine ve onu dönüştürmesine izin vermektir., 135
akıl şekil verir; nefis, buna dinamiği ve hayat gücünü ekler, 43
Madde kelimesini karanlıkla ve cehaletle eşanlamlı yapmak bir hatadır, 101
madde yalnızca nefsin aracılığıyla ruhun dönüştürücü gücü tarafından etkilenebilir, 76
mükemmel bilinç dalmayı ve maddenin bilinçsizliğine absorbe olmayı kabul etti, 75
ortaya çıkmaya, kendini dünyaya dahil etmeye çalışan bilinç maddeye doğru inişinde dirençle karşılaşıyor, 47
Ölçeğin en üst noktasında Yüce, en aşağı noktasında madde vardır, 40
Ölümlü vazgeçilmez kılan, maddenin yeryüzündeki halidir, 46
yukarıda olanı maddenin içine getirmek, 192

Maddesel akıl, 66, 94

Mahabharata, 105

Manah-koşa, 89

Manevi yenidendoğuş, 189

Endeks

Mantra, 286

manevi güç yüklü kutsal kelime, ad veya mistik formül, 103, 284

Mara, 226, 244, 247, 256, 271, 303, 304

Mara kötülüğün ruhunu, manevi yaşama ters veya karşıt olan her şeyi temsil eder, 225

Mara'nın çiçekli oku, 246

Mara'yı şaşırtıp başarısız kılmak, 291

Şeytani Mara, 225

Materyalizm

modern zamanların materyalizmi, 238

Max Théon, 9

Mayavada, 177

Meditasyon

Buddha'nın meditasyona oturması, 79

Budistlerin meditasyon dedikleri şey, 243

Doğru tavırla yapılan iş bir meditasyondur, 215

en iyi meditasyonlar insanın ansızın girdiği meditasyonlardır, 296

Her meditasyon yeni bir vahiy olmalı, 132

insan sessiz meditasyonda olduğunda hangi güçler faaliyette?, 96

Meditasyon ne?, 317

Meditasyona girdiğinizde, bir çocuk kadar saf ve masum olmalısınız, dış aklımızla müdahale etmemelisiniz, 97

Meditasyona girmek için bir efor yapmanız gerekiyorsa, 33

Meditasyonda edinilen akılsal rahatlık, 198

meditasyonda geçirilen saat sayısı, 32

meditasyonda ilk ve de en temel gereklilik, 97

meditasyonlarından öfkeli ve huzursuz bir şekilde çıkanlar, 33

meditasyonun nihai hedefi, 32

sabit saatlerdeki meditasyonlarının Tanrısal'a ödemeleri gereken bir borç olduğunu düşünenler, 33

Teyakkuzda olan ve kendini meditasyona veren insan büyük bir mutluluk elde eder, 241

yalnız ve grup halinde meditasyon, 97

Zekadan yoksun insan için meditasyon yoktur, 307

Meditasyonda

Ama insan sessiz meditasyonda, içini tamamen boş bir hale getirmelidir, değil mi?, 96

Medite etmek, 32

vazgeçilmez bir disiplin midir?, 32

Medyum, 321

Meerabai, 103

Merhamet tanrıçası Kwannon, 31

Merkezi varlık, 13, 14, 20, 145

Meryem Ana, 31

Milton, 106

Mirza Hüseyin Ali Baha Ullah, 85

Mistikler, 106

Mona Liza, 108

Mucize

başka bir bilincin ve onun güçlerinin maddesel düzleme ani bir inişi, baskını, 41
Mucizeler daima inanç sayesinde meydana gelir, 167
mucizeyi bekleyerek uyumak, 31

Mutlak biricilik, 177

Mükemmellik

bir mükemmellikten diğerine geçiş, 185
dans bazı ülkelerde çok yüksek bir güzellik derecesine ve olağanüstü bir mükemmelliğe ulaştı,
110
hakiki bilginin mükemmelliği, 311
iç ve dış mükemmellik, 286
Mükemmelliğe bütün özlemler hakiki varlığınıza gelir, 143
Mükemmellik bir maksimum veya bir aşınılık değildir. Mükemmellik bir denge ve bir
ahenkliktir, 134
nihai mükemmelliğe doğru en emin yol, 199
Tanrısal'ın bütünsel mükemmelliği, 193
ulaşılması gereken nihai mükemmellik ve edinme, 37

N

Nefret

arzuyla nefreti defettikten sonra nirvanaya girersin., 306
Bana küfretti, bana vurdu, beni aşağıladı, benden çaldı." Bu tür düşünceler besleyenler
nefretlerini hiç dindirmez, 222
bu dünyada nefret nefretle yatışmaz, 224
bu dünya nefretin ve aşkın birbirlerine öylesine sıkıca sarıldığı bir kaos ki, 124
Hakiki yolu izlemek isteyenler, anlamamakla kalmayıp anlamadıkları şeylerden genelde nefret
eden bütün kötü niyetlerin saldırılarına doğal olarak maruz kalacaklardır, 301
insan eğer kendi mutluluğunun peşindeyken başkasına zarar veriyorsa, bu demektir ki
nefretten kurtulmuş ve halen nefretin kölesidir, 294
Kim ki şehvaniyet ve nefret, kibir ve imrenme ondan hardal tanesinin iğnenin ucundan
düştüğü gibi düşüyse onu brahmin olarak kabul ederim., 311
Nasıl ki yasenim solmuş petallerini döker, bhikkhu da arzudan ve nefretten kurtulur, 307
Ne aşk ne de nefret hissetmeyenler için hiçbir bağ yoktur, 280
nefret edilen şey can sıkıntısıdır, 276
nefret gibi etki, illüzyon gibi tuzak, arzu gibi azgın sel yoktur, 285
nefret neslimizin sonudur, 305
Nefretten daha büyük mutsuzluk yoktur, 278
nefs eleştirilmekten ve pek önemli değilmiş gibi muamele görmekten nefret eder, 155

Nefs, 24

Nefsi romantizm, 318

Nietzsche, 185

Niraya, 260, 297

Nirvana, 80

akılları hep nirvanaya yönelik olan insanlar kirlerinin ebediyen yok olduğunu görür, 282
Akli bilginin her seviyesine iyice antrenmanlı olan, feragatinden tat alan, bütün şeylerden
kopmuş, iştahlarını ram etmiş insan ışıklar ve nirvanaya bu dünyada ulaşır., 252

Endeks

- Anlatılmaz Huzur olan nirvana, 281
Bir yol dünyasal sahipliklere götürür, bir de nirvanaya vardırın bambaşka bir yol vardır, 249
bu metinlerde nirvana kelimesi yok olma anlamında değil, şimdiki, dünyasal varoluşta onları bildiğimiz şekilleriyle biri diğerinin zıddı olan hayata ve ölüme karşı ebedi bir varoluş manasında kullanılmıştır, 237
Buddha dünyaya yeniden inip vahyinin ne hale getirildiğini görseydi, hevesi kırılmış olarak hızla nirvanaya geri dönerdi, 80
Buddha'lar nirvanavari halin en mükemmel hal olduğunu söyler, 273
Buddha'nın Doktrini sayesinde neşe ve inanç dolu olan bhikkhu nirvanavari hale, bütün bileşik varoluşun yok oluşuna ulaşır, 308
hakiki nirvana olarak kabul ettiğimiz şey egonun Yüce'nin göz kamaştırın şaşaasında yok oluşudur, 290
nirvana Huzurunun yolunu tatlı, manevi bir aşkla sev, 292
nirvana saadetlerin en yükseğidir, 278
nirvananın huzurundan daha yüksek saadet yoktur, 278
Ölmeyene vardırın yolun seyrinde yaşanmış sade bir gün bile nirvana yolunun bilgisizliğinde yaşanmış bir yüzyıldan daha değerlidir, 257
Teyakkuz ölümsüzlüğe veya nirvanaya vardırın yoldur. İhmal ölüme ulaştırın yoldur, 237
Yalnızlığın ve nirvanavari Huzurun tatlılıklarını tadan insan acıdan ve kötülükten kurtulmuştur, 278

O&Ö

Opera müziği

bir sanat mantarı, 109

Ölüm, 301

- Buddha'nın ölümünden önce, 79
Eğer gelişen dönüşümünde varlığın tümü kainatın iç seyrine ahenk içinde simültane biçimde ilerleyebilseydi, hastalıklar olmazdı, ölüm olmazdı, 90
hakiki ölüm, 266
hayvansal yaratılış ölümü ondan önce tanıyordu, 46
herkes ölümden korkar, 262
insanlık genelde ölüme sıkıca inanıyor, 46
Kendine konsantre olmak çöküşe ve ölüme yol açar, 202
Mara fiziksel ölümden ziyade insanın hakikatten, manevi varlığından vazgeçmesini temsil eder, 225
organizmanın ölümü, 164
ölüm artık kaçınılmaz olmazdı, 46, 47
ölüm korkusu, 224, 225
ölüm kralı Yama, 271
ölüm tanrısı Yama, 246
ölüm tanrısının huzurundasın, 284
ölüm ve çökkünlük, 265
ölüm ve yaşlılık, 262
ölüm yeryüzündeki bütün yaşama bağlandı, 46
ölümden hiç bir şey ummayın, 233
ölümden kaçmak, 260

- ölümünden korkanlar, 245
ölümünden sonra, 50, 235, 262, 297
ölümünden sonra aynı nefsi çevreye sahiptiniz, 54
ölümünden sonra vücutsuz her şeyin çok daha iyi ve kolay olacağını sananlar, 54
ölüme karşıt ebedi bir varoluş, 237
ölümle biter yaşam, 265
ölümlü hayat, 273
ölümü destekleyen aşığı Doğadaki bilinçaltı bilgisi, 46
ölümü kaçınılmaz kılan, 46
ölümü vazgeçilmez kılan, 46
ölümün akabinde varlığınızın durumu, 159
ölümün bir gereklilik olmadığını kanıtlamaya yönelik bilgi, 46
ölümün bir öntadı, 28
ölümün dışına götüren yol, 79
ölümün gerekliliği, 46
ölümün hakiki anlamı, 46
ölümün hükümdarlığı, 252
ölümün kaçınılmaz olduğu izlenimi, 325
ölümün ötesi, 237
ölümün ve doğumun kurbanı, 303
ölümün zıddı yaşam, 237
projeler yapıyorsunuz ama ölümün sizi gözetlediğini ve herhangi bir anda üzerinize çullanabileceğinin bilincinde değilsiniz, 292
psşik varlığın ölümünden sonra, 68
tanrısal bilincin ölümün dünyasına inışı, 162
varlıkların ölümü ve doğumu, 312
ve eriyip yok olma gerekliliği, 184
vücudun artan izleme yeteneksizliği ölüm fenomenini, 87
vücudun yüzlerce ölümünden sonra, 183

Ölümçül

- din adına en ölümçül savaşlarda çarpışıldı, 81
vücut en ölümçül saldırılardan bile sağ salım kurtulacak, 190
Yolda, olmadığınız gibi görünmeye çalışmak ölümçüdür. Tanrı kandırılmaz., 19

Ölümlü

- kuşkuyu ekarte etmemiş ölümlü, 263

Ölümsüz

- bizzat doğası itibarıyla ölümsüz olan psşik kendilik, 161
psşik varlık ölümsüz benliktir, 68
tanrılar ölümsüz olanlardır, 279

Ölümsüzlük

- dünyasal bir ölümsüzlük imkanı, 225
maddesel bir ölümsüzlük ümidi, 325
ölümsüzlüğe vardırın yol, 237
süpraakılsal ölümsüzlük, 184

Para, 218

cebinizde büyük paralar olduğunda, 238
paranın üzerindeki güç, 52

Parsifal, 109

Pavitra, 14

Pişmanlığın yeri, 321

Psişik

Bir dünyasal varlıkta psişik hariç hiçbir şey daimi değildir, 127

Radha, 138

Radjayoga, 33

Rama, 105

Ramachandra, 105

Ramakrishna, 17, 23, 73

Ramayana, 105

Ravana, 105

Realizasyon, 14, 331

araba realizasyonu, daha doğrusu realize edilmesi, tamamlanması, tepeye, ışığın bulunduğu
yüksekliğe çıkarılması gerekeni temsil ediyor, 26
özsungü bütünsel olduğunda, bunu adama izler, 145
bütün realizasyon gücü kalpte doğar, 13
Çıkmak ve inmek, ve tepeyi tabanla bitişirmek, budur realizasyonun sırrı, 191
Eğer aklüstünün konstrüksyonları, inşa ettiği dünya ve desteklediği mevcut düzen sizi hala
tatmin ediyorsa, yeni realizasyona katılmayı ümit edemezsiniz, 147
içinden en saf realizasyonun çıkmayacağı kadar çürük şey yoktur, 247
Nefsin varlıklarının kölesi olanlarda, hakikati, ışığı, manevi realizasyonu elde etme arzusu
onları sıyrasa bile hiçbir şekilde para arzusunu dengeleyemez, 53
Nirvana Tanrısal'ın en büyük realizasyonu olmadığını, 324
süpraakılsal realizasyon, 191
süpraakılsal realizasyonda her şey, ondan önce olmuş olana veya onu takip edecek olana bağlı
olmadan her an tezahür edecek bir hakikati özünde taşıyacaktır, 176
şu anki halleriyle şeylerden tamamen iğrenmedikçe süpraakılsal realizasyon için hazır
değilsiniz demektir, 147
tanrısal aşkın yeryüzündeki realizasyonu, 77
Tanrısal'a gitmek aynı zamanda evrensel realizasyona ulaşmak da demektir, ama yalandan
kaçınarak, 183
Yalnızca Tanrısal'a konsantrasyon hayatı, gelişmeyi, realizasyonu getirir, 202

Realize etmek, 17

Reenkarnasyon

bazı insanlar reenkarne olmadan önce yüzyıllar, hatta binlerce yıl beklerler, 159

çok yaygın olan yanlış bir fikir var. İnsanlar “bizzat kendilerinin” reenkarne olduklarını sanırlar, 160

Reenkarnasyon ve geçmiş yaşamların anımsanması, 163

Reenkarnasyonlarda, reenkarne olan, ana babanın, ortamın ve şartların şekillendirdiği dış varlık değildir, 124

insansal akıl romanlardan çok fazla hoşlanır, 49

Rishi, 103

Riyazet

imkanlarının ve metodların keşfine dalmak, 142

riyazet gücü tapasya, 17

sarı elbise riyazet uygulayan herkesin giysisi haline geldi, 226

Riyazetçi, 53, 263

gevşek ahlaklı riyazetçi, 297

hiç bir şey istemiyorum diyen, 22

kuralı, 60

pisliklerinden anınmış kimse, 309

riyazetçi duruşları, 263

Riyazetçilik, 59

riyazetçiliğin negatif anlayışı, 111

yanlış anlaşılmuş riyazetçilik, 297

Riyazetsel

riyazetsel uygulamaların en iyisi sabırdır, 273

Ruh değişmezliği, 59, 197

dayanıklılığın bizzat özü, nefse kaprisli beğenilerini ve iğrenmelerini terk etmesini ve en zor durumlar karşısında ruh değişmezliğini muhafaza etmesini öğretmektir, 154

ilk adım mükemmel bir ruh değişmezliği ve sakinlik, 211

mükemmel bir ruh değişmezliği, 55

ruh değişmezliğine iyice antrenmanlı olan, 252

sıkı ve neşeli bir, 214

Sübtül vücuda kuvvetini ve özünü veren ruh değişmezliği, 89

Tarınsal'la birleşmenin ve uyuşmanın başlıca şartı, 22

Russelia equisetiformis, 148

Rüyalar

Bir insanın başka birinin rüyalarını izah etmesi veya yorumlaması son derece zordur, 27

Bir rüyadaki canlı bir deneyimi, bir rüyadaki vizyondan ayırt etmek daha zordur, ancak fark hissedilmelidir, 319

herkesin kendi rüyalarınca kullanılan kendine özgü görüntüler ve formlar alemi vardır, 27

rüyaların anımsanması, 319

rüyalarını anımsamak isteyenlerin bazen uyguladıkları yöntem, 320

rüyalarınızda, nefsi düzlemin uzayında ve zamanında olduğunuzu unutmayın, 180

rüyalarla nasıl davranılmalı, 27

rüyasız uyku, 28

sıradan yaşamda karşılaşılıp tanışacağımız insanları rüyada görüyoruz ve tanıyoruz, 28

- Saadet, 28
Sadhak, 38
Sadhana, 43
Saf fikirlerin aklı, 67
Sahasradala, 20
Sahasrara, 20
Samata
 ruh değişmezliği, 23
Samiler, 166
Sanat için sanat özdeyişi, 107
Sanatçı
 Anne tam bir Sanatçı, 9
Sangha, 242
Sannyasin, 142
Satchidananda, 28
Sat-Chit-Ananda, 28
Saund, 231
Sekizli Yol, 274, 291
Sembolizm, 27
Sessizlik
 akılsal, 69
 akılsal sessizlik insanlara okült yöntemlerle iletildiğinde, 232
 bir şeyin hakikaten inşa edilmesi gerektiğinde, bunun huzurda, sessizlikte ve sakinlikte yapılması gerekir, 71
 Birbirinizi anladığınızdan emin olmanız için, birbirinizi sessizlikte anlayabilmelisiniz, 69
 bütün sorulara yanıt alabilmenin mümkün olduğu bir bilinç seviyesine ulaşılabilir, 94
 hakiki sessizlik, 232
 konuşma cebrinefsi, 286
 sessizlik ve huzur bütün hastalıklara karşı büyük derman, 127
Sezgisel akıl, 93
Shakespeare, 105
Shankara, 177
Shankaracharya, 177
Shelley, 105
Shinto, 30
Siddhartha, 79
Siddhi, 43
Sinirsel altderece, esirsel kopya, sinirsel zar, 89
Sinirsel zar, 90, 324
Sita, 105
Sri Aurobindo
 Anne'nin "Radha'nın duası" dediği bu dua Sri Aurobindo'ya sesleniyor, 138

- Anne'nin Sri Aurobindo'yla Pondichéry'de ilk karşılaşması, 158
büyük siklonun olduğu gece Sri Aurobindo'nun odasındaki somut huzur, 170
hayal gücünüz Sri Aurobindo'ya olan inancınız tarafından biçimlenmesine müsaade etsin, 171
Ne güzel gündür o Sri Aurobindo'ya tapabildiğimiz gün!, 128
Saldırına uğradığınızı hissettiğinizde Sri Aurobindo'yu ve beni yardımınıza çağırın., 207
Sri Aurobindo bir gün birine şöyle diyordu
“Olanların olması gerekiyordu ama, olanlar çok daha iyi olabilirdi., 185
Sri Aurobindo bize bu dünyasal ölümsüzlük imkanının yakın olduğunu ve insanın yalnızca kendini buna hazırlaması gerektiğini söyledi, 225
Sri Aurobindo bize diyor ki Hakikate ulaşmak ve bu Hakikati realize etme gücünü edinmek için, manevi bilinci gelişen akılsal bilinçle birleştirmek gerekiyor., 230
Sri Aurobindo şu anda eklenmekte olan basamağa süpraakıl adını verdi, 191
Sri Aurobindo'nun bize söylediği gibi bu bir yalan ve cehalet dünyası, 272
Sri Aurobindo'nun süpraakıl olarak adlandırdığı Hakikatin dünyası, 187
Sri Aurobindo'nun eseri türünde tek olan bir dünyasal dönüşümdür., 187
Sri Aurobindo'nun üstlendiği muazzam Dönüşüm çalışması, 157

Sübtül, 89

Sübtül vücut, 89

Süpraakıl, 176, 187

Süpraakılsal

- ahenk, 178
bakış açısından güzellik ve uyum, 107
Bilgi kaynağı, 152
Bilinç ve Güç, 187
dünya, 172, 191
hakikat, 171, 177
her hücre süpraakılsal aylayı parıldatacaktır, 190
ışık, 94
irfan, 94, 191
karanlıksız süpraakılsal Işık, 162
mutluluklar, 94
ölümsüzlük, 184
plastisite vücudun direnmesini sağlayacaktır, 189
realizasyon, 176, 191
sıradan insansal bilincinizin tanrısal ve süpraakılsal bir bilinçe dönüşmesi, 191
sizin süpraakılsal dünyanın inişine katılacağınızın ümidi, 193
süpraakılsal bilincin ne olduğunu bilmek, 191
süpraakılsal Hakikat tarafından damgalanana kadar tırmanan psişik bilinç, 163
süpraakılsal iniş, 193
süpraakılsal plastisite, 189
süpraakılsal realizasyonun neye benzeyeceği, 191
tezahür, 176
tür, 9
üst akılsal düzlem süpraakılsal düzlemde epeyce uzakta, 93
varlık, 89
vücut dört ana özneliğe sahip olacaktır, 189
Yalnızca süpraakılsal bilinç bütün bu doğumları sanki tek bir ipe dizilmişlercesine içerebilir, ve bir tek o, haklarındaki gerçek bilgiyi verebilir., 164

Endeks

yoga, 9

Zira şu anki halleriyle şeylerden tamamen öğrenmedikçe, ve onları defetmek için bir efor sarf etmeniz gerektiği sürece, süpraakısal realizasyon için hazır değilsiniz demektir., 147

Süreksizlik, 275, 293

Şekilsiz fikirler dünyası, 69

T

Tanrınsan, 60

Tanrısal Anne, 30

Tapasya, 17

Tathagata, 79

Buddha, 285

Tatsonrası, 217

Tedavi

Hastalıkların Coué metoduyla tedavisi, 45

Tevazu

Hakiki ve içten bir tevazu korumamızdır, 201

Tevazu, realizasyonunuz ne kadar yüksek olursa olsun sonsuzun daima önünüzde olduğunu bildiğiniz bir bilinç halidir, 189

The central being, 14

The psychic being, 14

Thera, 288

Thyagaraja, 103

Tiyatro

Tiyatro elbette ki en yüksek sanat değil, 106

Tristan ve Yseult, 109

U

Upanishad, 105

Uyarlık

bütün modern uyarlık bu konsept üzerine kurulu, 238

en modern kültür eski uyarlıkların sanki yalnızca bir tekrarıymış gibi görünüyor, 48

Fiziksel dünyanın, fiziksel zevklerin, fiziksel sevinçlerin, fiziksel sahipliğin münhasır

gerçekliği üzerindeki bu ısrar, insansal uyarılığın bütün materyalist trendinin sonucudur, 238

materyalist uyarlık merkezlerinde doğmuş olanlar, 238

uyarılığımızın hakiki anlamı nefsin dayanıklılığı sayesinde fiziksel dünyanın hakimiyetidir, 154

Uyarlıklarda bir değişiklik oldu ve Doğada bir değişiklik oldu, 48

Uyku

bilinçli uyku Satchidananda, 28

İnsan uykudayken, uyanıklık saatlerinde bunca emekle oluşturulan her şeyi absorbe edip yok eden bu bilinçsiz bölgelerin etkisinin altına düşer., 27

rüyasız uyku, 28
 Uyku besin azaltılarak bilinçlenmez, 216
 Vücudun şimdiki durumunda uyku vazgeçilmezdir, 216

Uzak Doğu Yolları, 79

V

Valmiki, 105

Vampir, 322

Vampir gibi insansal varlıklar, 50

Varoluş

ebedi varoluş, 237

Varoluş (Sat) - Bilinç (Chid) - Saadet (Ananda) üçlemi, 28

Veda, 105

Vedanta, 73

felsefesi, 105

Victoria, 108

Vijñānakoşa, 89

Vishnu, 105

Vivekananda, 17, 73

Vizyon

Beethoven Dokuzuncu Senfoniye bestelediğinde bir üst dünyaya açılışın ve o alemin dünyasal düzleme inişinin vizyonunu gördü, 109

brahminin iç vizyona ulaştığında, 309

Derin kökene sahip bir rüya ile bir vizyonu nasıl ayırt edebiliriz?, 319

eski hikayelerde, olayların vizyonlarla ilanımdan söz edilirdi., 239

insan vizyon gördüğü zaman, aklına tanıdık formları vizyonun üzerine yansır.

Gördüklerinize görmeyi beklediğinizin görüntüsünü verirsiniz., 30

Jeanne D'Arc'ın vizyonları, 30

Psşik sayesinde birden, süpraaklın ne olduğu konusunda çok berrak bir güzel vizyon görebilirsiniz, 270

sahte vizyonlar, 29

vizyon örneği, altı atın çektiği araba, 26

vizyonları oluşturan semboller, 27

Vizyonların yüksek maneviyatın bir işareti oldukları yönündeki fikir çok yaygın, 26
 yogi inşa edilecek kemerin vizyonunu edinir, 92

Vrindavana, 138

W

Wagner, 109

Yalan

- Bir şey saklamaya başladığınız andan itibaren doğruca Yalana girmiş olursunuz, 151
 bir yalana, ne kadar küçük olursa olsun, ağzımız veya kalemimiz aracılığıyla kendini ifade etmesine izin vermemeliyiz, 133
 bir yalanı çıplaklaştırdığınız her seferde bu aslında bir zafer, 168
 Duyular yalancıdır, 216
 Bizler, bu yalanı görüyoruz, ancak bu kainatın bir illüzyon gibi terk edilmesi değil değiştirilmesi gerektiğini de biliyoruz, 177
 Böylece, yogi için, bu sözde olgular dünyası onun için hakiki realite kesinlikle değil bir yalandır, 176
 bu dünyanın yalanını tehlikeli biçimde abartmaktan kaçınmalıyız, 177
 Bu yalandan kurtulmak istiyorum” dediğinizde, 158
 bütün efor enerjisini Cehaletin üstesinden gelmek ve Yalandan kurtulmak için ayırmak, 276
 Bütün insansal varlıklarda, yalan daima hakikate karışmış değil midir ki?, 205
 diğer dinlerin tümü yalandır, 80
 Dünya bu Hakikati doğrudan hak etmiyor, yalanı ve sapıklığı defederek onu kazanması lazım, 178
 Dünyanın tarihi böylece Hakiki ile Sahte, Doğru ile Yalan arasında bir muharebeye döndü, 184
 eskiden dünyayı yönetenler Cehaletti ve Yalandı, 272
 evrensel hareket bir yalan ve hakikat karışımıdır, 183
 Hakikatin mükemmel hizmetçisi en ufak yanlıştan ve yalandan, abartıdan veya çarpıtmadan bile kaçınmalıdır, 133
 iltifatlara da ne aldırmalı ne de her böbürlenme hareketinin Yalanan efendilerine yapılmış bir sungu olduğunu unutmali, 155
 insanlar bir yalan karışımına ihtiyaç duyuyorlar gibi görünüyor, 81
 insanlar yalanlarına bir hazinemişçesine sıkıca sarılırlar, 158
 nefsi varlıkların dokunduğu kumaşın kendisini oluşturan yalan, 52
 Sri Aurobindo'nun bize söylediği gibi bu bir yalan ve cehalet dünyası, 272
 Tanrısal'a gitmek aynı zamanda evrensel realizasyona ulaşmak da demektir, ama yalandan kaçınarak, 183
 Vücut hastalığı biz yalanı aklımızla geri ittiğimiz kuvvetle geri itmeli, 127
 Yalan fethedildiğinde bütün güçlükler yok olur, 208
 Yalan söyleyen, yalanı ortaya çıkar korkusuyla sürekli olarak tedirgindir, 233
 yalancı cehenneme gider, 297
 yalancıyı hakikatle fethet, 282
 Yalanan efendileri şu anda zavallı insanlığa neredeyse tamamen hükmediyor, 158

Yama, 271, 284

- Hakikat yasasının Bekçisi, 246
 Ölümsüzlüğün bekçisi, 246
 Yama'nın hükümdarlığı, 246

Yıldız falları

- yogada işleyen etki yıldızlarınkinden çok daha güçlüdür, 210

Yüz Yıllık Savaş, 30

Zafer

- Cesaret zaferdir, 137
 çağlar boyunca Tanrısal'ın zaferi ve tezahürü için çalıştık, 16
 Değişmiş nefis zaferin önbilisine sahiptir, 157
 Gerçek zaferler rahat, kuvvetli ve kalıcı bir huzurda elde edilebilir, 197
 güçlülere karşı zafer, 210
 Huzurlu insan neşe içinde yaşar ve zaferi de yenilgiyi de küçümser, 278
 İçtenliktedir zaferin kesinliği, 133
 insanın kendine karşı kazandığı psikolojik ve manevi zafer bütün dış zaferlerden daha önemlidir, 257
 İnsanın kendine karşı kazandığı zafer bütün uluslara karşı elde ettiği zaferden daha önemlidir, 256
 Karanlık fiziksel doğaya karşı kazandığımız her zafer gelecek daha büyük bir zaferin vaadidir, 130
 kazanılması gereken zafer, 141
 Muzaffer bir doğuşla bilinçsizliğin derinliklerinden çıkan bilincin muzaffer uyanışının titreşimi, 111
 , 250
 nihai Zafere doğru yolu hazırlayan temel değişim, 158
 nihai zafere götüren yol, 184
 paranın kontrolünü elinde bulunduran karşıt kuvvetlere karşı herhangi bir yerde bir tek ciddi zafer, simültane ve otomatik olarak bütün diğer noktalarda da galibiyeti mümkün kılar, 52
 sabırla ve sebatkar bir iradeyle, zafer kesindir, 201
 Sakin ve coşkulu bir çağrı, realizasyona doğru tırmanışta asla yalnız yürümüyorsunuz kanısı, ihtiyaç duyduğunuzda yardımın daima burada olduğu inancı, kolayca ve emin şekilde zafere ulaştırır., 44
 savaşmadıkça Hakikatın zaferi elde edilemez, 178
 süpraaklın bütünsel zaferinin vaktine gittikçe daha çok yaklaşıyoruz, 193
 Tanrısal'a olan güven ve inanç dolu bir gülüş var olan en çarpıcı kuvvettir, düşmanın cephesini çökertir, saflarını tahrip eder ve sizi zaferle ileri götürür, 156
 Tevazu ve içtenlikle zafer kesindir, 201
 İnsanın Tanrısal'ın zaferine güveni tam olmalıdır, 200
 yalana karşı zafer, 158
 Zafer kesindir, 209
 Zafer vücut içinde kazanılır, 233
 Zafere ulaştırın yapıcı düşünceler, 223
 Zorluklara karşı çıkıp onların üstesinden geldiğimizde bu daima yeni bir açılış ve manevi bir zafer getirir, 214

İÇİNDEKİLER

1929 GÖRÜŞMELERİ	11
7 NİSAN 1929	13
Neden yogayı istiyorsunuz?	
Yogaya nasıl hazırlanmalı?	
Yoga ve insanlık	
14 NİSAN 1929	17
Yoganın tehlikeleri	
Disiplin ve tevekkül	
İçten değilseniz yogaya başlamayın	
Yoganın basıncıyla gözler önüne serilen dürtülere ve arzulara nasıl karşı koymak lazımdır	
Kendinizi tamamen Anne'ye verin, böylece sizin için artık tehlike kalmaz	
Hırs birçok yoginin sonu oldu	
Tanrısal'ın iradesini ayırt etmek zor değil	
İnsan ne istediğini tam olarak bilmeli	
Tanrısal'ın inşinin basıncına dayanabilmek için sağlam bir vücuda ve sinirlere sahip olmalısınız	
Bütün varlıklar Tanrısal'da buluşur	
21 NİSAN 1929	27
Vizyonlar ve maneviyat	
Rüyaların yorumlanması	
Gündüzün olduğu kadar gecenin de bilincinde olun	
Sahte vizyonlar	
Manevi deneyim her yerde ve daima aynıdır	
Jeanne d'Arc ve tanrılar dünyası	
Pasif tevekkül ve insanın iradesini Tanrısal'a sunması	
Mucizeyi bekleyerek uykuya dalmak...	
Meditasyon için efor yapmanız gerekmediğinde gerçekten ilerlediniz demektir	
Bizim istediğimiz, yaptığımız her şeyde Tanrısal'a odaklanmak	
Manevi hayata girmek, denize dalar gibi Tanrısal'a plonjon yapmak demektir	
28 NİSAN 1929	36
İnsan varlığını Tanrısal'a nasıl sunabilir	
Entegral yogada hayatın tümü dönüşmeli, tanrılaşmalı	
Bu dünyanın tanrısal fethini, Tanrısal'ın burada, yeryüzünde realizasyonunu istiyoruz	
Parolanız "hatırlamak ve sunmak" olmalı	
Eğer Tanrısal yoksa, geriye hiçbir şey kalmıyor	
Kutsal kitaplar okuyabilir yine de Tanrısal'dan çok uzak olabilirsiniz	
Kainatın tümü her an her şeyi açıklıyor	
Yüce Bilinç ve yeryüzündeki işleyişi	

Yoganın hedefi, tanrısal harekete girmek için karmanın çarkından çıkmak Mucize dediklerimiz Evren sonsuzca gelişen bir harektir	
5 MAYIS 1929	44
Sadhanada entelektin fonksyonu Karşıt güçlerin saldırıları yolun üstündeki sınamalardır Özlemdeki içtenlik gerekli yardımı daima çeker İnanıcı vücudunuzun hücrelerinin içine tesis etmelisiniz Ölümün hakiki anlamı ve Doğanın onu kullanışı Dünyanın bütün kötülükleri aynı yerden kaynaklanıyor Dünyaya nüfuz eden Tanrısal Bilincin ilk saflığındaki tek damlası her şeyi değiştirmeye yeterdi Felsefe, kainatı insansal aklın boyutuna indirgemeye çalıştı Geçmiş hayatların anısı ve akılsal konstrüksyonlar	
12 MAYIS 1929	51
Vampirler Nefsin varlıkları ve manevi hayat Paranın üzerindeki güç nefsi dünyanın güçlerinin ve varlıklarının elinde Nefsi dünya ve bedeninin korunması Nefsi alemin formlarında bireyselleşme	
19 MAYIS 1929	58
Akıl bir eylem ve formasyon aleti, bir bilgi aleti değil. Aklın formasyon gücü İnsan sadece iç varlığında zaten bildiğini anlayabilir Sessizce dinlemeyi öğrenmek gerek Karşıt şartlar mizacın zayıf noktalarını sınırlar Riyazetçilik çeşittir manevi hayat: bu akılsal konstrüksyon yok edilmeli İnsan Tanrısal'a yöneldiğinde bütün akılsal kavramları tabula rasa yapmalıdır Fiziksel hastalıkların kökeni Yoganın yoluna girdiğinizde, bütün korkulardan kurtulmalısınız	
26 MAYIS 1929	65
Bir yaratıcı olmak için En Büyük Bilince kadar geri gitmek gerek Akıl dünyayı küçük parçalara böler Ayrılma illüzyonu : geçici bir gereklilik Akılsal alemin çeşitli düzlemleri veya hareketleri Psişik varlık, tanrısal Bilinç ile sıradan bilinç arasındaki aracıdır : bilinci hayattan hayata devam ettirir Psişik düzlem ve manevi düzlem Başkalarını anlayabilmek için onlarla evrensel aklın bölgesinde birleşmek Dünyadaki varlıklarının artık hiçbir faydası olmayacağı zaman düşman kuvvetler nihayet yok olacak Eğer insanlar daima koşuşturmazsa hiçbir şey yapmıyorlar duygusuna kapılır Gerçek kreasyonlar daima huzurda ve sessizlikte yapılır	
2 HAZİRAN 1929	74
Aşk büyük evrensel kuvvetlerden biridir Tanrısal aşk ve insansal doğanın onu ne hale getirdiği Özünde ve hakikatinde aşka açık olmayan, Tanrısal'a yaklaşamaz	

İçindekiler

Yüce aşk : bilinçsizlikle birleşmek için tanrısal hali kaybetmeyi kabul etmek Aşkın çiçeklerdeki ve bitkilerdeki hareketi Nefsi hareket devinimlerin en güzelidir; ama en çirkinine ve en iğrenceine çevrildi Aşkın hakiki hedefi : bütün varlıkların Tanrısal'la birleşmesi	
9 HAZİRAN 1929	80
Din ve manevi hayat Din en kötü ve en iyi şeylerin teşvikçisi oldu Tanrısal bilinç yeryüzünde asla olmadığı kadar güçlüce işliyor Dinini, ülkesini, ailesini seçmek lazım Hakikat yine de hakikat kalırdı, tek bir yandaşı bile olmasaydı Yogaya geldiğinizde sizi tutan inancınız hariç hiçbir şey olmadan havada asılı kalmaya hazır olmalısınız Ölü geçmişinize sırt çevirin, böylece artık tek bir dininiz, tek bir ülkeniz, tek bir aileniz olur : Tanrısal	
16 HAZİRAN 1929	87
Bir hastalığın hasta sayısı kadar nedeni var Yoganın basıncından kaynaklanan hastalıkların nedeni Gelişme hareketi ve hareketsizlik dönemi Vücudun her noktası içsel bir hareketi simgeler Sübtıl beden : koruyucu zar Bir hastalığıdaki tehlikenin onda dokuzu korkudan kaynaklanır	
23 HAZİRAN 1929	93
Gerçek yogi aklın usulüyle bilmez Sezgisel Akıldan gelen ilhamlar ve Süpraakılın etkisi Burada vuku bulan her şey süpraakıl tarafından izlenir ama başka bir şekilde Bir sağalma nasıl elde edilir veya fiziksel bir kusur nasıl düzeltilir Meditasyonda başlıca gereklilik mükemmel bir içtenlik halidir	
30 HAZİRAN 1929	100
İğrenme bir cehalet ve zayıflık hareketidir Dünyanın yaratılışına iştirak eden çok sayıda formatör Dünyamız bütün alemlerin somutlaşma alanıdır	
28 TEMMUZ 1929	103
Sanatla yoga arasındaki ilişki Sanat disiplini özünde yoga disipliniyle aynı prensibe sahip Yoga yaratıcı dürtüyü durdurabilir veya yüceltip derinleştirebilir Sanatçıyı sanatçı ilan eden Tanrısal mı yoksa kendisi mi? Sanat hayatta ve hayat vasıtasıyla Tanrısal'ın dışavurumu olmalı Müzik esasen manevi bir sanat Bir zamanlar dans, iç dünyanın en yüksek ifadelerinden biriydi Ahenk dünyası Eğer tanrısal bilinç gerçekten hareketsizlik ve tezahür etmemiş saadet olsaydı asla bir yaratılış olmazdı	
4 AGUSTOS 1929	114
Fedakarlık varlığını küçültür; hakiki tevekkül sizi genişletir Enginliğe karşı isyan Arzular bir kişiden diğerine dolaşan dalgalardır Ahlak tanrısal değil ve Tanrısal'dan kaynaklanmıyor	

Ahlakla maneviyat arasındaki farkı aydınlığa kavuşturmak için bir örnek : cömert insanla cimri insan arasındaki fark
Tanrısâl tezahür için her şey vazgeçilmez

BİR KAÇ SÖZ.....	122
1930-1931 GÖRÜŞMELERİ.....	142
YOGADAKİ ZORLUKLAR	144
SIRADAN HAYAT VE HAKİKİ RUH	144
TEVEKKÜL, ÖZSUNGU VE ADANMA.....	147
FERAGAT	149
FİZİKSEL DÜNYANIN TANRISAL AŞKA ÖZLEMİ.....	151
BİTKİLERİN ÖZLEMİ.....	153
TANRISAL BİLİNÇLE VE İRADEYLE BİRLEŞME	154
DAYANIKLILIK – NEFSİN DEĞİŞİM İŞARETLERİ.....	157
YALANA KARŞI ZAFER.....	161
NEFSİN DEĞİŞİMİ – REENKARNASYON VE KİŞİSEL SAĞ KALMA	162
DİRİLİŞ.....	165
REENKARNASYON VE GEÇMİŞ HAYATLARIN HATIRLANMASI.....	166
PSİŞİK MEVCUDİYET, PSİŞİK VARLIK, İRK ÜSTÜNLÜĞÜ FİKRİNİN GERÇEK KÖKENİ..	167
İNANÇ	169
DOĞRU TAVRIN GÜCÜ	171
HAYAL GÜCÜNÜN KUDRETİ.....	174
EGOİZMSİZ HAYRANLIK.....	176
GERİ ÇEKİLEREK GENİŞ PERSPEKTİFTEN BAKMAK.....	178
BİLİM ADAMININ BİLGİSİ VE YOGİNİN İRFANI.....	179
TESADÜF	181
DEĞİŞİK UZAY VE ZAMAN TÜRLERİ – NEFSİ DÜZLEMDE KORKUSUZLUK	183
TANRISAL'LA BİRLİK YOLUYLA EDİNİLEN İRFAN – DÜNYADA TANRISAL İRADE	185
AKILÜSTÜ VE SÜPRAAKIL	190
GERÇEK TEVAZU – SÜPRAAKILSAL PLASTİKLİK – MANEVİ YENİDEN DOĞUŞ.	192
SÜPRAAKILSAL REALİZASYON.....	194
SÜPRAAKILSAL İNİŞ	195
AFORİZMLER_VE_PARADOKSLAR.....	198
HUZUR VE RUH DEĞİŞMEZLİĞİ.....	200
İÇTENLİK VE İNANÇ	202
SABIR VE TEVAZU	204
AŞK.....	205
SİZ VE DİĞER İNSANLAR	207
ZORLUKLAR VE YARDIM	210
GELECEK	213
AFORİZMLER VE PARADOKSLAR.....	214
DHARMAPADA ÜZERİNE YORUMLAR.....	222

BİLEŞİK AYETLER	224
Akılsal gelişim ve aklın hakimiyeti. Arındırılmış akıl. Düşüncenin kontrolü. Eğer Aşk Aşka cevap verseydi. Cehalet en büyük pisliktir. Doğru arzuların peşinde olmak. Aklını susturmak: herkese tavsiye edilecek bir uygulama. Göğün dengesi bozuldu. İnsanın yaptığı kötülüğün farkında olması için çok bilinçli olması gerek. İnsan eylemlerinin atmosferini yanında taşır. Budizm’de ne cehennem ne de cennet var.	
TEYAKKUZ	240
Teyakkuz ölümsüzlüğe veya nirvanaya erdiren yoldur. İhmal ölüme vardırın yoldur. Teyakkuzda olanlar ölmez. İhmalkarlar zaten ölüdür. Akıllı, sebatkar, meditatif olanlar, kendileriyle aralıksız mücadele edenler yüce saadet olan nirvanaya ulaşır. Akıllı insan kendine hiçbir selin sular altında bırakamayacağı bir ada yaratsın, ve bunu da çabaları, teyakkuzu, disiplini ve öz hakimiyetiyle yapсын	
AKIL	247
Akıl stabil değildir ve kavranması zordur İnsanın aklına hakim olması için gerçek bir savaşçı kadar gözü pek olmalı	
ÇİÇEKLER	249
Az konuşun ve iyi davranın İnsan harika bir realizasyona dönüşebilen yüce saflığı içinde taşır	
SAĞDUYUSUZ	251
Egosunda yaşayan sağduyusuzun tekidir Ego yok olacağı zaman karşıt kuvvetler de yok olacak	
BİLGE	254
Kendinde bir kusur bulmak bir hazine bulmaktır Bilmek ve kadir olmak esasen aynı şey	
MEZİYETLİ	257
Bize öğretilen her şeyin doğruluğunu kontrol etmek	
BİNLER	259
Manevi zafer bütün dış zaferlerden daha önemli Bildğini bütünüyle uygulamaya koymak lazım	
KÖTÜLÜK	262
İnsan düşüncelerini kontrol etmeyi öğrendiğinde İnsan kendini iyi, sevimli sanır Hakikaten içten olmak zor	
CEZA	265
İnsanlık çok tehlikeli bir dönemece gelmiş gibi görünüyor Yükselip genişlemek lazım	
İHTİYARLIK	268
Gelişme ve ilerleme yeteneksizliği Ebedi gençlik	
EGO	270
Ego ve egoizm Psşik realizasyon ve egonun kurtuluşu	

DÜNYA	274
İhmal	
Kötü birliktelik	
Yalan ve Cehalet	
UYANIK	276
Dört Hakikat ve Sekizli Yol	
Kendini hakiki ve ebedi olana sunmak	
Cehaletten ve Yalandan kurtulmanın en iyi yolu	
MUTLULUK	281
Ne mutlu hiçbir şey sahip olmayana	
Neşe Hakikatte yaşamaktır	
Tanrılar, İşığa yönelmiş varlıklardır	
ZEVK	283
Bilge olmak için verilen sebepler cılız	
Artık kendini düşünmek zorunda olmamanın ifade edilemez sevinci	
Kendi hücrelerine birazcık bilgelik aşılacak	
ÖFKE	285
Sadece tamamen vazgeçilmez sözleri söylemek gerekir	
PİSLİK	288
Konuşma hakimiyeti size güçlüklerinizin üstesinden gelmeye yardım eder	
İç ve dış mükemmellik	
ADİL	293
Arzulardan kurtulmak : işin yalnızca negatif tarafı	
Gerçek nirvana : egonun Yüce'nin şaçasında yok oluşu	
Görünmez kanatlar açıp doğruca zirveye uçmak	
YOL	296
Kainatla ilerlemek ve ebedi ritme uygun biçimde gelişmek	
Bütün görünüşlere rağmen insanlık ilerliyor	
Yeni bir hayattır tesis edilmesi gereken	
KARIŞIM	299
Güçlükleri yenmek için onlardan kaçmak, bu bir çözüm değil	
En iyi meditasyonlar sizi aniden ele geçiren meditasyonlardır	
Hakiki zafer hayat esnasında kazanılmalı	
NİRAYA	302
Nirayanın gerçek anlamı	
Kuvvetlerin işleyişinin gerisinde tanrısal Varlığı algılamaya çalışmak gerek	
FİL	305
Bir zaafa veya bir kusura parmak bastırıldığı için tanrısal Lütfa teşekkür etmek lazım	
Gerçek içtenlik	
GÖZ DİKME	308
BHİKKHU	311
Kendine istemli ve tam bir iyi niyet tavrı empoze etmek	
BRAHMİN	315
Tanrısal iradeye tam tevekkül yüce kurtuluşu bahşeder	
İnsansal gelişmeye katkılarından dolayı Buddha'ya teşekkür ediyoruz	

İçindekiler

SRİ AUROBİNDİ'NUN 1929 GÖRÜŞMELERİ HAKKINDAKİ YORUMU	322
DİPNOTLAR	334
ANNE 'NİN BAZI ESERLERİ	342
SRİ AUROBİNDİ 'NUN BAZI ESERLERİ	343
E N D E K S	344
İ Ç İ N D E K İ L E R	372

